Nora Roberts

VRAŽEDNÁ NEVINNOST

Přeložila Ivana Mičínová

COLUMBUS

Copyright © 1991 by Nora Roberts
Translation © Ivana Mičínová, 1995
All rights reserved

Nora Roberts
VRAŽEDNÁ NEVINNOST

Z anglického originálu Carnal Innocence,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books v roce 1992,
přeložila Ivana Mičínová
Vydal Columbus, spol. s r. o.,
v Praze roku 2003
Technická redakce Renáta Šmatová
Sazba Vladimír Fára
Tisk Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín
Vydání druhé

COLUMBUS
Nad Kolčavkou 8, 19000 Praha 9
www.knihy-columbus.cz

ISBN 80-72494-156-3

Plukovníkovi a jeho Yankeemu

Prolog

Bylo sychravé únorové ráno, když Bobby Lee Fuller našel první mrtvé tělo. Nezasvěcení lidé by mohli říci, že je našel, ale po pravdě řečeno doslova zakopl o to, co zbylo z Arnette Gantreyové. Na tom však nezáleží, neboť výsledek byl stejný. Bobbymu se bude ještě dlouho vkrádat do snů ten velký bílý obličej.

Kdyby se - už zase - nerozešel s Marvellou Truesdaleovou ten večer předtím, dřepěl by tou dobou na hodině anglické literatury a snažil by se přimět svůj mozek, aby se vypořádal se Shakespearovým Macbethem, místo aby nahazoval prut v Husí zátoce. Ale poslední hádka s Marvellou v jejich bouřlivém osmnáctiměsíčním vztahu ho úplně vyčerpala. Bobby se rozhodl, že si udělí den volna, aby si mohl odpočinout a přemýšlet, jak dát prostořeké Marvelle najevo, že není žádný slaboch, který bude skákat, jak ona zavrtí zadkem, ale že je opravdový muž.

Muži v Bobbyho rodině měli vždycky hlavní slovo - nebo to alespoň předstírali. A Bobby neměl v úmyslu tradici porušit.

Bylo mu devatenáct a období růstu měl už dávno za sebou. Měřil metr osmdesát šest a nemotorně ovládal tělo, které bylo zatím příliš vytáhlé a hubené. Měl velké ruce dělníka jako otec, dlouhé hubené paže a po matce bohaté černé vlasy a husté řasy. Rád nosil vlasy sčesané dozadu jako jeho idol James Dean.

Bobby Lee považoval Jamese Deana za muže s velkým M, který by nebyl ochoten vysedávat nad knížkami víc než Bobby Lee. Kdyby to záleželo na něm, už dávno by pracoval na plný úvazek v autoopravně u Sonnyho Talbota, místo aby se prokousával maturitním ročníkem. Ale jeho matka o tom měla jinou představu. V celém

městečku Innocence ve státě Mississippi by se nenašel nikdo, kdo by se chtěl protivit Happy Fullerové, pokud by měl na vybranou.

Happy - jejíž jméno tak hezky kontrastovalo s jejím pohledem, kterým jako by člověka krájela na kousky - ještě úplně neodpustila svému nejstaršímu synovi, že ve škole dvakrát propadl. Kdyby neměl Bobby náladu pod psa, nedovolil by si jít za školu, zvlášť když jeho známky byly na pováženou. Ale Marvella byla typem dívky, kvůli níž dělají muži - muži s velkým M - ukvapené a bláznivé věci.

A tak Bobby Lee nahodil vlasec do kalných hnědých vod Husí zátoky a krčil se toho sychravého rána ve vybledlé džínové bundě. Jeho táta říkával, že když si muž potřebuje něco významného rozmyslet, udělá nejlíp, když zajde dolů k řece a zkusí, jestli něco nezabere.

Nezáleží na tom, jestli něco chytí, důležité je, že tam je.

„Zatracené ženské," zamumlal si pro sebe Bobby a opovržlivě ohrnul rty přesně tak, jak si to nacvičoval dlouhé hodiny v koupelně před zrcadlem. „Je to s nimi ale kříž." Rád by si ušetřil trápení, která mu na každém kroku způsobovala jeho hezká Marvella. Od té doby, co to spolu začali dělat na zadním sedadle jeho cutlassu, cupovala ho na kousky a snažila se ho sestavit k obrazu svému.

To Bobbymu Fullerovi nesedělo, to tedy opravdu ne. Ani když se mu točila samou láskou hlava, když se zrovna nehádali. Ani když na něho upírala velké modré oči, které jako by mu šeptaly tajemství určené jen pro něho, když se potkávali na chodbách střední školy Jeffersona Davise. Ani když měl její nahé tělo a málem přicházel o rozum.

Možná, že ji opravdu miluje. Možná, že je Marvella chytřejší než on. Ale kdyby se nechal vodit jako pejsek na provázku, byl by s ním konec.

Bobby se usadil mezi rákosím, které se táhlo podél úzké zátoky živené přítokem z mohutné Mississippi. Naslouchal vzdálenému houkání vlaku jedoucího do Greenville a šumění sychravého zimního větru mezi povadlým rákosím. Jeho vlasec visel ochable a nehnutě.

Jediné, co toho rána zabíralo, byl jeho vztek.

Možná by měl vyrazit do Jacksonu, setřást z bot prach provinčního městečka a vydat se do velkého města. Je dobrý - a hodně dobrý - mechanik, vsadil by se, že najde práci i bez maturitního vysvědčení. Čert aby to vzal. Člověk nemusí vědět vůbec nic o nějakém pitomém Macbethovi nebo tupoúhlém trojúhelníku, aby uměl spravit obyčejný karburátor. V Jacksonu by si určitě dokázal najít místo v nějaké garáži a nakonec by se mohl stát hlavním mechanikem. K čertu, klidně by se mohl za chvíli pustit do podnikání sám.

A potom by se Marvella Vždyť-jsem-ti-to-říkala Truesdaleová vrátila zpátky do města s očima červenýma od pláče.

Potom by se vrátil i on. Úsměv ozářil jeho drsný, ale pohledný obličej a prohřál jeho čokoládově hnědé oči tak, že by se Marvelle rozechvělo srdce. Ano, vrátil by se s kapsami naditými dvacetidolarovkami. Projížděl by se po městě ve starém dobrém cadillacu, ročník 62 - v jednom z mnoha aut v jeho stáji - vyfešákovaný v italském obleku a bohatší než Longstreetovi.

Marvella by ho vyhlížela pohublá a bledá, chřadnoucí touhou. Stála by na rohu u Larssonova obchodu, tiskla by ruce mezi svoje měkká, oblá ňadra a slzy by jí tekly proudem ve chvíli, kdy by ho spatřila.

A až by mu padla k nohám, vzlykající a naříkající, pověděla by mu, jak lituje toho, že byla taková hloupá husa, když ho od sebe odehnala. A on by jí možná - ale jenom možná - odpustil.

Příjemné snění ho ukolébalo. Slunce se rozjasnilo a vzduch přestal mrazivě štípat. Sluneční paprsky tančily zlehka na temných vodách Husí zátoky a Bobby začal uvažovat o fyzické stránce jejich usmíření.

Vezme ji do Sweetwateru, na nádherné staré plantážnické sídlo, které koupí od Longstreetů, až na ně dolehnou těžké časy a budou je muset prodat. Marvella se bude chvět a tajit dech nad štěstím, které ho potkalo. On se bude chovat jako romantický džentlmen. Zvedne ji do náruče a vynese nahoru po dlouhých točitých schodech.

Protože Bobby nebyl nikdy v prvním patře Sweetwateru, jeho fantazie se rozjela na plné obrátky. Ložnice, kam přinese rozechvělou Marvellu, se podobala hotelovému apartmá v Las Vegas, což byla Bobbyho jediná momentální představa o luxusu.

Těžké červené závěsy, postel ve tvaru srdce, velká jako jezero, koberec vysoký tak, že se jím člověk musí skoro brodit. Hraje hudba. Něco klasického, pomyslel si. Bruce Springsteen nebo Phil Collins. Ano, Marvella se vždycky z Phila Collinse celá rozněžnila.

Potom ji položí na postel. Oči bude mít vlhké, až ji políbí.

A znovu a znovu mu bude neustále opakovat, jak byla hloupá a jak moc ho miluje a jak se bude celý život starat o to, aby byl šťastný.

A stal se jejím králem.

Pohladí rukama její neuvěřitelně bílá ňadra s růžovými vrcholky a jemně ji stiskne tak, jak to má ráda.

Její hebká stehna se rozevřou, z hrdla se vydere hluboký sten a její prsty se mu zatnou do ramen. A pak...

Vlasec sebou škubl. Bobby překvapením zamrkal a napřímil se. Trochu sebou trhnul, jak se mu džíny napnuly v rozkroku. Roztržitě zasekl a tahal tlustou rybu z vody na břeh, kde se svíjela na stříbřitém slunci. Ruce měl zvlhlé a nemotorné vzrušením a úlovek mu uklouzl do rákosí.

Představoval si, jak si to rozdává s Marvellou, a vlasec se mu mezitím zamotal do rákosí. Měl na sebe vztek za tuhle nepozornost. Dobrý rybářský vlasec měl totiž stejnou cenu jako chycená ryba. Bobby se brodil rákosím a začal napravovat škodu.

Okoun sebou pořád cukal. Bobby slyšel, jak sebou hází v rákosí. Ušklíbl se a rychle seknul prutem. Vlasec se napínal a Bobby zaklel.

Odkopl stranou starou plechovku a udělal další krok ve vysoké studené trávě. Noha mu uklouzla po něčem mokrém. Bobby Lee Fuller upadl na kolena. A ocitl se tváří v tvář Arnette Gantreyové.

V jejím obličeji se zrcadlil stejně překvapený výraz, jaký měl on sám - vypoulené oči, otevřená ústa, bílý obličej. Okoun se zmítal v posledním záchvěvu života pod jejími nahými, zohavenými ňadry.

Bobby pochopil, že je mrtvá - úplně mrtvá - a to nevěstilo nic dobrého. Ale byla to krev, zmrzlé kaluže krve, prosakující do vlhké půdy, krev, která vytvořila na jejích splihlých obarvených vlasech tmavý škraloup a zanechala na probodaných místech, odkud se rozlévala, děsivé stopy, na krku podobající se náhrdelníku, pod nímž se šklebila dlouhá rána byla to krev, která z něho vyrazila zvířecí řev a donutila ho, aby lezl po kolenou zpátky nahoru. Bobby si neuvědomoval, že ty zvuky vycházejí z něho. Ale uvědomoval si, že se brodí až, po kolena v její krvi.

Bobby Lee se vyškrábal nahoru právě včas, aby vyzvracel zbytky snídaně na svoje nové černé sportovní boty.

Rozběhl se zpátky k městečku a nechal v tom zatraceném rákosí okouna, vlasec i pořádný kus svého mládí.

Kapitola první

Léto, ta zlomyslná zelená potvora, rozpřáhla své upocené paže a sevřela jimi městečko Innocence ve státě Mississippi. Žádný velký úlovek to ale nebyl. Dokonce i před občanskou válkou nebylo Innocence nic víc než mušinec na mapě. I když půda zde byla vhodná pro obdělávání - pokud člověk vydržel vlhké vedro, záplavy a nepředvídatelná sucha - Innocence nebylo osudem dopřáno, aby prosperovalo.

Když se kladly železniční koleje, položili je natolik daleko na severozápad, aby městečko popichovala vzdálená ozvěna houkání pokroku, aniž se cokoliv z něho dostalo do městečka. Mezistátní silnice spojující Memphis s Jacksonem, kterou vybudovali přes deltu téměř o sto let později, se odkláněla stranou a zanechala Innocence v prachu.

V okolí nebyla žádná bitevní pole, žádné přírodní krásy, které by lákaly turisty s jejich kamerami a peněženkami. Nebyl tu ani žádný hotel, který by je hýčkal, jenom malý ubohý penzion, který vedli Koonsovi. Sweetwater, jedinou plantáž z doby před občanskou válkou, vlastnili už dvě stě let Longstreetovi. Veřejnost neměla k domu přístup, přestože by o to byl zájem. Sweetwater se dostal i do publikace o jižanských domech. Ale to bylo v osmdesátých letech, kdy byla ještě naživu Madeline Longstreetová. Ona i její věčně opilý lichvářský manžel byli dávno mrtví a dům patřil jejich třem dětem, které v něm společně bydlely. Těm třem patřilo sice skoro celé město, ale velkou zásluhu na tom neměly.

Dalo by se říci - a také se to říkalo - že Longstreetovy děti zdědily po rodičích divokou krásu, avšak žádnou ctižádost.

Bylo těžké se na ně zlobit, pokud by obyvatelé tohoto ospalého městečka v deltě řeky našli energii k nějakému projevu zloby. Jejich tmavé vlasy, nazlátlé oči a urostlé postavy dokázaly okouzlit člověka dřív, než napočítal do pěti.

Nikdo neměl Dwaynovi příliš za zlé, že šel ve stopách svého otce alkoholika. Ani že se občas vyboural v autě nebo rozmlátil pár stolů v McGreedyho hospodě. Když vystřízlivěl, dal vždycky hladce všechno do pořádku. Ale jak plynuly roky, byl střízlivý čím dál tím míň. Každý říkal, že by to mohlo být jiné, kdyby ho tenkrát nevyhodili ze školy, kam ho poslali rodiče. Nebo kdyby zdědil po otci kromě jeho náklonnosti k whisky i jeho lásku k půdě.

Jiní lidé, ti méně laskaví, prohlašovali, že Dwayne může dostat za peníze hezký dům a drahá auta, ale charakter si za ně nekoupí.

Když Dwayne přivedl Sissy Koonsovou v osmdesátém čtvrtém do maléru, oženil se s ní bez velkých cavyků. Později, když se jim narodily dvě děti a on stále popíjel svoji whisky, požádala Sissy o rozvod a Dwayne ukončil jejich manželství stejně přívětivě. Bez nechutných výstupů a bez jakýchkoli citů. Sissy utekla s oběma dětmi do Nashvillu, kde žila s obchodním cestujícím, který prodával boty a chtěl se stát druhým Baťou.

Josie Longstreetová, jediná dcera a nejmladší z dětí, se během jedenatřiceti let stačila provdat dvakrát. Obě manželství vydržela jen krátce, ale vystačila k tomu, aby si lidé v městečku měli dlouho o čem povídat. Josie litovala obou zkušeností asi tak, jako když žena oplakává svoje první šedivé vlasy. Bylo v ní trochu hněvu, trochu hořkosti a trochu strachu. Ale pak na všechno zapomněla. Co oko nevidí, srdce nebolí.

Ženy nemívají v úmyslu zestárnout o nic víc, než se chtějí rozvádět hned poté, co přislíbily věrnost až do hrobu. Ale stalo se. Jak se Josie filozoficky svěřila Crystal, své důvěrné přítelkyni, majitelce salónu krásy, ráda by tyhle dvě chyby napravila tím, že si předem vyzkouší všechny muže od městečka až po hranici s Tennessee.

Josie věděla, že si některé závistivé staré drbny šuškají o tom, že Josie Longstreetová není v posteli nic moc. Ale někteří muži se po straně usmívali a věděli, že Josie je o hodně lepší, než se tvrdí.

Tucker Longstreet měl ženy rád, i když ne s takovou náruživostí, s jakou měla ráda muže jeho mladší sestřička, ale přece s jistým gustem. Také se o něm vědělo, že do sebe rád obrátí skleničku - i když ne s takovou neuhasitelnou žízní jako jeho starší bratr.

Tuckerovi připadal život jako dlouhá, ospalá cesta. Nevadilo mu, že po ní musí kráčet, pokud si mohl zvolit svoje vlastní tempo. Přijímal s klidem, když se mu do cesty připletla objížďka, pokud se mohl dostat zpátky tam, kam chtěl. Až dosud se mu dařilo vyhýbat se oltáři - díky zkušenosti s vlastními rodiči získal k této instituci lehký odpor. Mnohem víc dával přednost tomu, že může kráčet po své cestě nikým neobtěžován.

S Tuckerem se dalo snadno vyjít a většina lidí ho měla ráda. To, že se narodil s bohatstvím v kapse, leželo možná pár lidem v žaludku, ale Tucker se s ním nijak nepředváděl. Měl v sobě obrovskou velkorysost, a ta ho lidem přibližovala. Když člověk potřeboval půjčit, věděl, že se může obrátit na starého Tucka. A dostal peníze bez oné lepkavé úlisnosti, kdy je člověku zatěžko je přijmout. Ovšem našli se i takoví, kteří trousili poznámky, že se peníze půjčují lehce, když jich má člověk víc než dost. Ale tím ty peníze neztrácely svoji hodnotu.

Na rozdíl od svého otce Beaua nevybíral Tucker denní úroky, ani si nezamykal do psacího stolu kožený notes se jmény lidí, kteří mu dlužili peníze. Ani je neuháněl o vyrovnání dluhu, dokud je nevyštval z jejich polí. Tucker udržoval úrok na rozumných deseti procentech. Jména i čísla ukládal do své chytré a často podceňované hlavy.

Rozhodně nepůjčoval pro peníze. Tucker zřídka dělal něco pro peníze. Půjčoval především proto, že to nedalo žádnou námahu. A za druhé v tomhle statném, příjemně líném těle tlouklo provinilé srdce. Neudělal nic, čím by si zasloužil svoje štěstí. Nebylo nic snadnějšího než peníze rozházet. Tucker nevěděl zcela přesně, jak se má ke svému bohatství postavit. Občas přijímal tenhle fakt s odevzdaným zívnutím, jindy ho trápilo vědomí sociální nespravedlnosti.

Když se jeho svědomí ozývalo hlasitěji, ulehl do provazové sítě ve stínu rozložitého dubu, narazil si klobouk do čela a usrkával něco chlazeného, dokud ho pochybnosti nepřestaly sužovat. Přesně tohle dělal, když se z okna v prvním patře vyklonila Della Duncanová, hospodyně, která u nich sloužila přes třicet let.

„Tuckere Longstreete!"

Tucker doufal, že to nebude nic vážného, nechal oči zavřené a dál se kolébal v síti. Jednou rukou volně přidržoval sklenici piva a snažil se ji udržet v rovnováze na nahém plochém břiše.

„Tuckere Longstreete!" Dellin burácející hlas vyplašil ptáky rozsazené ve větvích stromu. Tucker to považoval za nehoráznost, protože se mu dobře snilo při jejich štěbetání, příjemně kontrastujícím s bzučením včel, které se usadily na gardéniích. „Mluvím s tebou, chlapče."

Tucker s povzdechem otevřel oči. Pod měkkým prohybem širokého plantážnického klobouku vysílalo slunce žhavé bílé paprsky. Byla sice pravda, že Della dostávala plat, ale na druhé straně bylo těžké očekávat od ženy, která mu utírala zadek a občas mu na něj nařezala, že v něm bude ctít autoritu. S nechutí si Tucker stáhl klobouk dozadu a pohlédl směrem, odkud se nesl její hlas.

Della se vykláněla z okna a její oslnivě rudé vlasy vykukovaly zpod šátku, který si přes ně uvázala. Široká silně nalíčená tvář nesla známky přísného nesouhlasu, který se Tucker naučil respektovat.

O okenní parapet se rozplácly tři šňůry barevných korálků.

Usmál se nacvičeným nevinným způsobem chlapce, kterého přistihnou s prstem ve sklenici s marmeládou. „Ano, madam?"

„Říkal jsi, že pojedeš do města a přivezeš mi pytel rýže a bednu kokakoly."

„Totiž..." Tucker si otřel o břicho stále ještě chladnou láhev, než ji donesl ke rtům, aby se dlouze napil. „Asi jsem to řekl, Dello. Ale myslel jsem, že pojedu, až se trochu ochladí."

„Tak zvedni ten svůj líný zadek a zajeď tam hned. Nebo budou dnes k večeři prázdné talíře."

„Na jídlo je moc velké vedro," zamumlal si pro sebe, ale Della měla uši jako rys.

„Copak, chlapče?"

„Řekl jsem, že už jdu." Půvabně jako tanečník sklouzl ze sítě a utřel si z pusy pěnu. Když se na ni zazubil, klobouk furiantsky nasazený na potem zkroucené vlasy, Della roztála. Musela se ovládat, aby nechala rty přísně sešpulené.

„Jednou k té síti přirosteš. Divila bych se, kdyby se to nestalo. Člověk by si myslel, že jseš tak nemocný, že se nemůžeš ani postavit na nohy."

„V síti se dá dělat víc věcí, než jen podřimovat, Dello."

Della se prozradila hlasitým bujarým smíchem. „Jen si dej pozor, abys to nepřeháněl, jinak skončíš u oltáře s nějakou courou, jako byla Sissy, která mi odvlekla Dwayna."

Zase se zazubil. „Jistě, madam."

„A přivez mi moji toaletní vodu. U Larssonů ji zlevnili."

„No tak mi hoď peněženku a klíče."

Její hlava zmizela a o chvilku později vykoukla, když po něm hodila oběma předměty. Tucker je chytil ve vzduchu svižným pohybem zápěstí, což Delle připomnělo, že není tak pomalý, jak předstírá.

„Obleč si košili - a zastrč si ji," nařídila mu Della, jako kdyby mu bylo deset.

Tucker vzal košili a nasoukal se do ní cestou kolem verandy, tvořené dvanácti dórskými sloupy, které se zvedaly až ke krajkovému kování terasy v prvním patře. Košile se mu přilepila na tělo, dřív než došel k autu.

Nasedl do svého porsche - kterého koupil z náhlého popudu před šesti měsíci a jehož se ještě nenabažil. Uvažoval, jestli má dát přednost pohodlí klimatizace před vzrušením větru rozrážejícího se o jeho obličej, a rozhodl se pro staženou střechu.

Tucker dělal máloco rychle, výjimkou však byla jízda autem. Štěrk se rozprskl pod pneumatikami, když vjel do první zatáčky dlouhé klikaté příjezdové cesty, po které se hnal jako šílenec. Prudce zatočil kolem kulatého záhonu, kde jeho matka vysázela pivoňky, ibišky a rudě zářící pelargonie. Cestu lemovaly staré magnolie a naplňovaly vzduch příjemnou těžkou vůní. Mihnul se kolem bělostného žulového pomníku, kde jeho praprastrýce Tyrona shodil zdivočelý kůň a zlomil mu jeho šestnáctiletý krk.

Pomník tam postavili jeho zarmoucení rodiče na počest jeho odchodu. Sloužil také jako připomínka toho, že kdyby si byl Tyrone nechtěl vyzkoušet onu umanutou klisnu, nebyl by si zlomil vaz a jeho mladší bratr by nezdědil Sweetwater a nepředal ho svým dětem.

Tucker by se ocitl v Jacksonu, v obyčejném pronajatém bytě.

Nikdy si nebyl jistý, když míjel ten smutný starý kámen, jestli má prastrýce litovat, nebo mu být vděčný. Na cestě za vysokými širokými vraty byl cítit pach asfaltu rozehřívajícího se na slunci a stojaté vody ve slepém rameni probleskující za stromy. A právě stromy mu svou ostrou zelenou vůní napověděly, že i když podle kalendáře začne léto až za týden, delta to ví lépe.

Nejprve sáhl Tucker po brýlích a nasadil si je na oči, pak vybral namátkou kazetu a zasunul ji do přehrávače. Byl velký milovník hudby padesátých let, takže se v autě nenašla žádná kazeta s nahrávkami po roce 1962. Jerry Lee Lewis to odpálil a Killerův whiskou prosáklý hlas a zběsilé piáno vychvalovaly fakt, že se všichni na parketě pěkně vrtí.

Když se tachometr vyšplhal na sto dvacet, Tucker přidal i svůj vlastní pěkný tenor. Bubnoval prsty sem a tam po volantu, jako kdyby se dotýkal kláves piána.

Když se vyřítil na vrcholek silnice, musel trhnout volantem prudce doleva, aby nenarazil do zadní části elegantního BMW. Zahoukal, ale spíš na pozdrav než pro výstrahu, když se mihl kolem hnědého blatníku. Nezpomalil, jen pohledem do zpětného zrcátka zjistil, že auto stojí napůl na příjezdové cestě vedoucí k domu Edith McNairové.

Jerry Lee se pustil ochraptělým hlasem do nové písničky a Tucker pustil auto i jeho řidiče z hlavy. Edith McNairová zemřela před dvěma měsíci - asi ve stejnou dobu, kdy bylo objeveno druhé zohavené tělo na řece u Strašidelného dolu.

To bylo někdy v dubnu. Vytvořili pátrací skupinu, aby se podívali po Francie Alice Loganové, kterou po dva dni pohřešovali. Tucker zaťal zuby, když si vzpomněl, jaké to bylo, když se brodil bažinatým ramenem, v ruce pušku, a modlil se k Bohu, aby si neustřelil nohu a aby nic nenašel.

Ale podařilo se jim to a on měl tu smůlu, že byl s Burkem Truesdalem, když se to stalo.

Nebylo příjemné vzpomenout si, co udělala voda a ryby s Francie, hezkou malou rudovláskou, se kterou flirtoval a párkrát se sešel, aby probrali, jestli spolu půjdou do postele.

Žaludek se mu sevřel a Tucker se snažil vyrovnat řvaní Jerryho Leea. Na Francie nemyslel. Nemohl. Myslel na slečnu Edith, to bylo lepší. Dožila se téměř devadesátky a odešla tiše ve spánku.

Tucker si vzpomněl, že úhledný jednoposchoďový dům postavený po válce Severu proti Jihu odkázala nějakému příbuznému na Východě. Protože Tucker věděl, že nikdo v okruhu padesáti mil nevlastní BMW, usoudil, že ten Yankee přijel, aby se pokochal svým dědictvím.

Pak všechno pustil z hlavy. Vytáhl cigaretu, odlomil ze špičky asi palec dlouhý kousek a zapálil si.

Půl míle odtud zpět sevřela Caroline Waverlyová volant a čekala, až jí srdce sklouzne z krku zpátky na svoje místo.

Ten idiot! Ten šílenej mizera! Ten sebejistej trouba!

Přinutila se, aby sundala nohu z brzdy, a přidala trochu plynu, až se auto ocitlo celé na úzké zarostlé cestě.

O vlásek, pomyslela si. Minul ji jen o vlásek. A pak měl ještě tu drzost, aby na ni zahoukal. Škoda, že nezastavil. Ach, škoda že nezastavil, mohla tomu pitomému sebevrahovi říct něco od plic.

Cítila by se lépe, kdyby si na něm vybila zlost. V tomhle ohledu se začínala velmi zlepšovat. Doktor Palamo jí vysvětlil, že žaludeční vřed a bolesti hlavy jsou přímým důsledkem potlačování emocí.

A samozřejmě trvalého přepracování.

Ale s obojím něco udělá. Caroline odlepila zvlhlé ruce od volantu a otřela si je o kalhoty. Udělá si tady v tom Zapadákově krásnou, dlouhou a klidnou dovolenou. Za pár měsíců - jestli neumře z toho strašného horka - bude připravená na jarní turné.

Pokud jde o potlačování emocí, s tím už skončila. Poslední ošklivý výbuch s Luisem byl tak osvobozující, úplně bez zábran, že si téměř přála, aby se vrátila do Baltimoru a udělala to znova.

Téměř.

Minulost - a Luis s jeho obratným jazykem, skvělým talentem a těkavýma očima - byli bezpečně za ní. Budoucnost ji, dokud se nezotaví její nervy a zdraví, příliš nezajímala. Poprvé v životě se Caroline Waverlyová, zázračné dítě, nadaná muzikantka a uzlíček nervů, chystá žít jen pro sladkou přítomnost.

Tady si konečně po dlouhé době zařídí domov. A po svém. Už nebude ustupovat před problémy. Už nebude tupě přikyvovat matčiným požadavkům a snažit se plnit její naděje. Už nebude dělat to, co jiným vidí na očích, aniž by brala ohled na sebe.

Nastěhuje se sem a bude tady žít. A než skončí léto, měla by už vědět, kdo je Caroline Waverlyová.

Už se cítila lépe, a tak položila ruce na volant a pustila se zvolna po cestě. Měla matný dojem, že tudy už jednou jela při nějaké dávné návštěvě prarodičů. Byla to jen krátká návštěva, samozřejmě - Carolinina matka udělala všechno proto, aby zpřetrhala svoje rodné kořeny. Ale Caroline si pamatovala na dědečka, velkého muže s červeným obličejem, který ji jednoho klidného rána vzal s sebou na ryby. A na svůj holčičí odpor, když měla navléknout návnadu na háček, dokud jí dědeček neřekl, že ten starý červ se nemůže dočkat, až se na něj chytí nějaká velká ryba.

A na chvějivé vzrušení, když sebou vlasec škubl, a na pocit údivu a pýchy, když přinesli domů tři vousaté sumce.

Babička, šlachovitá žena s ocelově šedivými vlasy, upekla úlovek v husté černé omáčce. I když její matka neochutnala ani kousek, Caroline se hladově pustila do jídla, střapaté šestileté dítě s vlasy jako koudel, štíhlými prsty a velkýma zelenýma očima.

Když se dům objevil v dohledu, usmála se. Příliš se nezměnil.

Z okenic se sice odlupovala barva a tráva byla po kolena vysoká, ale stále to byl ten úhledný jednopatrový dům s krytou verandou, kde se sedávalo, a s komínem, který se nakláněl maličko doleva.

Cítila, že ji v očích začaly pálit slzy, a zamrkala. Nemá proč být smutná. Dědeček s babičkou prožili dlouhý a spokojený život. Nemá proč se cítit provinile. Když před dvěma roky zemřel dědeček, byla Caroline v Madridu uprostřed koncertního turné. Jednoduše nebylo možné vypravit se na pohřeb.

A snažila se, opravdu se snažila, aby babičku přilákala do města, kam by mohla Caroline snadno zaletět v pauze mezi koncerty.

Ale nehnula s Edith ani o krok. Babička se vysmála nápadu, že by měla opustit dům, kam přišla před sedmdesáti lety jako nevěsta, dům, kde porodila a vychovala svoje děti, dům, kde strávila celý svůj život.

A když umřela, byla Caroline v torontské nemocnici, kde se zotavovala z vyčerpání. O jejím pohřbu se dozvěděla až týden poté.

Nemá smysl cítit se provinile.

Ale když tak seděla v autě a klimatizace jí jemně ovívala obličej, přemohlo ji dojetí.

„Je mi to líto," řekla nahlas k duchům. „Je mi tak líto, že jsem tady nebyla. Že jsem tady nikdy nebyla."

S povzdechem si pročísla prsty hladké medové vlasy. Nemá cenu sedět v autě a přemýšlet. Potřebuje si odnést věci dovnitř, projít se po domě a ubytovat se. Tenhle dům jí teď patří a ona se chce o něj starat.

Když otevřela dveře auta, horko jí vyrazilo vzduch z plic. Zalapala s námahou po dechu a zvedla housle v pouzdře ze zavazadlového prostoru. Než donesla housle a těžkou krabici s notami na verandu, byla úplně vyčerpaná.

Musela se k autu ještě třikrát vrátit, než byla hotová - pro velké kufry, dvě tašky potravin, které si nakoupila na malém trhu asi třicet mil odsud, a konečně pro magnetofon. Když měla všechno vyrovnané v řadě přede dveřmi, vytáhla klíče. Byly popsané: přední dveře, zadní vchod, sklípek, trezor a ford pick-up.

Když Caroline hledala klíč od dveří, zacinkaly o sebe jako tóny.

Dveře zaskřípaly, jak by staré dveře měly, a otevřely se do zasedlého a nehybného prachu.

Nejprve vzala do ruky housle. Byly určitě důležitější než její nákupy.

Trochu nejisté a poprvé sama vkročila dovnitř.

Chodba vedla přímo dozadu, kde, jak věděla, bývala kuchyně. Nalevo stoupaly nahoru schody, prudce se stáčející na třetím schodu do pravého úhlu. Zábradlí z tmavého ořechu bylo pokryté jemným popraškem prachu.

Pod schody byl stolek, kde stál těžký černý telefon a vedle něho prázdná váza. Caroline na něj postavila pouzdro a pustila se do práce.

Potraviny zanesla do žlutě vymalované kuchyně s bílými prosklenými skřínkami. Hned je uklidila, protože dům byl rozpálený jako pec.

S radostí zjistila, že lednička září čistotou.

Někdo jí pověděl, že bývá zvykem, aby sousedky přišly po pohřbu uklidit a všechno vydrhnout. Caroline se mohla přesvědčit, že tenhle venkovský projev zdvořilosti je pravdivý. Pod dvouměsíčním nánosem prachu a pavučinovými krajkami, které upředli v rozích pracovití pavouci, byl cítit slabý vytrvalý pach lyzolu.

Pomalu zamířila do chodby. Její podpatky se rozléhaly na tvrdé dřevěné podlaze. Nakoukla do obývacího pokoje s jeho malými polštářky a velkou stojanovou televizí, která vypadala, jako by patřila dávné minulosti. Po jeho stěnách šplhaly vybledlé popínavé růže a sedací nábytek přikrytý plachtami proti prachu vypadal jako duchové. Pak do dědečkovy pracovny, kde stála skříň plná loveckých pušek a pistolí a jeho velké jednoduché křeslo prodřené na opěrkách.

Zvedla kufry a vydala se po schodech nahoru, aby si vybrala svůj pokoj.

Jak sentiment, tak i smysl pro praktičnost ji přiměly k tomu, aby se zabydlela v ložnici prarodičů. Přikrývka s vyšitými snubními prsteny slibovala pohodlí. Noční stolek skrýval tajemství. Drobné fialky a růže proplétající se po stěnách ji budou uklidňovat.

Caroline odložila zavazadla a přistoupila k úzkým skleněným dveřím, které vedly na otevřenou terasu. Odtud byly vidět babiččiny růže a trvalky vzdorující plevelu. Zaslechla, jak za duby porostlými mechem naráží voda na nějakou skálu nebo potopenou kládu.

A v dálce, skrze žhavý opar uviděla hnědou stuhu vody, mohutnou Mississippi.

Kolem bylo slyšet hlasy ptáků, v rozpáleném vzduchu to znělo jako symfonie zvuků - sojky, pěnkavy, vrány a skřivani. A snad i hrdelní volání divokého krocana.

Zasnila se na chvíli, její půvabně tvarované ženské tělo, které nedávalo téměř žádný stín, s dokonalými pažemi a zastíněnýma očima, se rýsovalo ve dveřích verandy.

Na okamžik všechno zmizelo, vyhlídka, vůně i zvuky. A ona se ocitla v matčině pokoji s potichu tikajícími pozlacenými hodinami a vůní chanelu. Zakrátko spolu půjdou na její první vystoupení.

„Čekáme od tebe to nejlepší, Caroline." Matčin hlas byl klidný a rozvážný, nebylo v něm místo pro odpor. „Čekáme, že budeš nejlepší. Nic jiného nemá cenu. Rozumíš mi?"

Caroline sevřela nervózně prsty v naleštěných střevíčkách. Bylo jí teprve pět. „Ano, rozumím."

A potom tady v pokoji. Paže jí po dvou hodinách cvičení umdlévaly. Venku jasně svítilo zlaté slunce. A na stromě zahlédla drozda. Přestala hrát a zasmála se.

„Caroline!" Matčin hlas k ní stoupal po schodech. „Máš ještě hodinu cvičit. Jak si představuješ, že budeš připravena na zájezd, když nemáš žádnou disciplínu? Hned začni znova."

„Omlouvám se." S povzdechem zvedla Caroline housle, které jejím dvanáctiletým ramenům začínaly připadat jako olověné závaží.

A pak za jevištěm, bojující s roztřesenými nervy s nadcházejícím večerem. A ta únava, únava z nekonečných zkoušek, příprav a cestování. Jak dlouho už snášela ten kolotoč? Bylo jí osmnáct nebo dvacet let?

„Proboha, Caroline, dej si trochu barvy na tváře. Vypadáš jako smrt." Netrpělivý, dotírající hlas, přísné prsty zvedající její bradu nahoru. „Proč ze sebe nevydoluješ aspoň trochu nadšení? Ty nevíš, co jsme museli s otcem podstoupit, abychom tě dostali tam, kde jsi? Co jsme museli obětovat? A ty si tady deset minut před začátkem sedíš a koukáš do zrcadla."

„Omlouvám se."

Vždycky se omlouvala.

Když ležela v torontské nemocnici nemocná, vyčerpaná, zahanbená.

„Jak si to představuješ, že jsi zrušila zbytek koncertů?" Matčin hlas byl vypjatý, její rozezlený obličej se nad ní skláněl jako bouřka.

„Nemůžu to dokončit. Omlouvám se."

„Omlouváš? A k čemu jsou dobré tvoje omluvy? Zničila sis kariéru. Luisovi jsi způsobila neomluvitelné potíže. Nedivila bych se, kdyby s tebou zrušil zasnoubení a rozešel se s tebou i po profesionální stránce."

„Viděla jsem ho s jinou," řekla Caroline slabě. Ještě než šla opona nahoru - v šatně. Byl tam s jinou."

„To je nesmysl. A i kdyby, je to všechno tvoje vina. Tak, jak ses chovala v poslední době - chodila jsi jako duch, odmítala jsi rozhovory, nechodila jsi na večírky. Po tom všem, co jsem pro tebe udělala, chceš takhle splatit svůj dluh? Jak si myslíš, že se vypořádáš s tiskem, s těmi spekulacemi, s tím zmatkem, ve kterém jsi mě nechala?"

„Nevím." Ulevilo se jí, když zavřela oči. Když je zavřela a nechala je tak. „Omlouvám se. Ale už nemůžu dál."

Ne, pomyslela si Caroline, když znovu otevřela oči. Už prostě nemohla dál. Nemohla už dál být taková, jakou ji všichni chtěli mít. Teď už ne. A už nikdy. Byla snad sobecká, nevděčná a rozmazlená - jak to na ni vychrlila její matka? Teď se jí zdálo, že na tom nezáleží. Jediné, na čem záleží, bylo to, že je tady.

Deset mil odtamtud se Tucker Longstreet přihnal jako vichřice do středu Innocence, rozvířil kolem sebe prach a k smrti vyděsil věrnou podobu Jeda Larssona, tlustého špice Otravu, jehož staré kosti odpočívaly na betonu pod pruhovanou roletou obchodu.

Caroline Waverlyová by rozuměla jeho úzkosti, kterou pes pocítil, když pootevřel jedno oko a spatřil, jak se na něj řítí lesklé červené auto a smykem zastavuje pouhého půl metru před místem jeho odpočinku.

Pes se se zavytím postavil na nohy a odšoural se na bezpečnější místo.

Tucker se zachechtal a přivolával Otravu mlaskáním a pískáním, ale pes se nezastavil. Otrava nenáviděl tohle červené auto s takovou zarytostí, že se ani neodvážil k němu přiblížit, aby mu počůral pneumatiky.

Tucker strčil klíče do kapsy. Opravdu měl v úmyslu koupit Delle rýži, kolu a toaletní vodu a pak si to namířit zpátky do sítě - kam podle jeho názoru patří inteligentní člověk v takovémhle horkém odpoledni, kdy se nehne ani stéblo. Ale zahlédl sestřino auto zaparkované napříč před snack barem.

Uvědomil si, že mu cestou vyschlo v krku a že by si dal s chutí velkou sklenici limonády. A možná i kus studeného borůvkového koláče.

Později bude téhle malé zacházky trpce litovat.

Majiteli snack baru byli Longstreetovi, stejně tak jim patřila i čistírna a prádelna, penzion Innocence, obchod se zemědělskými potřebami, s loveckými potřebami a několik nájemních domů. Longstreetovi byli natolik chytří - nebo natolik líní - že si svoje podniky nechávali řídit někým jiným. Dwayne se trochu staral o nájemní domy. První den v měsíci je objížděl, aby vybral šeky, vyslechl výmluvy a zapsal si, co je třeba opravit.

Ale účetnictví vedl Tucker, ať už chtěl nebo ne. Jednou, když už na to dlouho nadával, převzala to po něm Josie. Zpackala to tak úžasně, že Tuckerovi trvalo několik dní, než dal všechno do pořádku.

Ale vlastně mu to nevadilo. Účetnictví může člověk dělat za vlahého večera s chladivým drinkem u lokte. Pro jeho počtářskou hlavu to byla práce spíše nudná než těžká.

Snack bar byl jedním z oblíbených Tuckerových míst. Místnost měla velká široká okna, která byla neustále poseta oznámeními o výprodejích, školních představeních a aukcích.

Uvnitř byla podlaha z linolea, zažloutlá věkem a plná hnědých skvrn, které vypadaly jako mušince. Boxy byly potažené červenou koženkou, což bylo zlepšení proti předešlým roztrhaným a prodřeným hnědým potahům, které dal Tucker vyměnit ani ne před půl rokem. Červená barva však už začínala dostávat oranžový nádech.

Za ta léta vyryli hosté do laminátových desek stolů řadu nápisů. Byla to jakási tradice. Největší oblibě se těšily monogramy, srdce a různé postavičky, ale občas dostal někdo nápad a připsal tam AHOJ! nebo NA VAŠE ZDRAVÍ! Anebo jako jedno nabručené individuum: ŽRÁT, SRÁT A CHCÍPNOUT!

Earleen Renfrewová, která ten bar vedla, byla tímhle výtvorem tak zděšená, že si Tucker musel vypůjčit elektrickou brusku ze železářství a vymazat ta urážlivá slova.

V každém boxu stála samostatná hrací skříň, kde stačilo otáčet knoflíkem a probírat se seznamem. Protože Earleen měla v oblibě country, neměla v hracích skříních skoro nic jiného, ale Tuckerovi se tam podařilo propašovat i trochu rocku a rhytm and blues z padesátých let.

Podél barového pultu stálo asi deset stoliček potažených blednoucí červenou koženkou. Na vyleštěném trojstupňovém podnosu ležela dnešní nabídka koláčů. Tuckerův potěšený pohled spočinul na borůvkách.

Razil si cestu vzduchem nasáklým mastnotou a kouřem, tam, kde viděl sedět na barové stoličce sestru, a přitom si vyměnil pozdravy s několika návštěvníky. Josie, hluboce ponořená do diskuze s Earleen, poklepala bratrovi roztržitě po rameni a pokračovala v hovoru.

„A tak jsem jí řekla, Justino, jestli si chceš vzít chlápka jako je Will Shiver, budeš mu muset pověsit na poklopec zámek a dát si pozor, abys měla klíč jenom ty, jinak ti štěstí dlouho nevydrží. Možná, že se pak sice občas pomočí, ale to bude všechno."

Earleen ocenila vtip kdákavým smíchem a utřela na pultu několik mokrých kroužků. „Proč si chce vzít takovou nulu, jako je Will, to tedy nechápu?"

„Zlatíčko, v posteli je to hotový tygr." Josie zamrkala stydlivě očima. „Aspoň se to říká. Ahoj Tuckere." Otočila se, dala bratrovi mlaskavý polibek a pak mu zamávala prsty před obličejem. „Nechala jsem si udělat nehty. Ohnivá červeň. Co na to říkáš?"

Povinně si prohlížel její rudé nehty. „Vypadají, jako bys zrovna někomu vyškrábala oči. Earleen, dej mi limonádu a kousek toho borůvkového koláče a navrch vanilkovou zmrzlinu."

Josie přijala s potěšením Tuckerovo hodnocení svých nehtů a prohrábla si jimi umně rozcuchanou hřívu černých vlasů. „Justina by je nejradši vyškrábala mně." Zasmála se a zvedla kolu, aby si slámkou usrkla. „Byla v salonu, aby si nechala nabarvit konečky vlasů, a pořád rozhazovala rukama, aby všechny viděly ten malinkatý kousek skla, kterému říká diamant. Will ho asi vyhrál na pouti, když se trefoval do flašek."

Tucker zamrkal svýma nazlátlýma očima. „Snad nežárlíš, Josie?"

Josie ztuhla a vystrčila spodní ret, ale pak se jí obličej rozjasnil. Hodila hlavou dozadu a s opovržením prohlásila: „Kdybych chtěla, tak ho dostanu. Ale mimo postel mě hrozně nudí." Zamíchala brčkem zbytkem limonády ve sklenici a vyslala přes rameno pár vyzývavých pohledů ke dvěma mladíkům lelkujícím kolem. Ti se hned nafoukli jako krocani a upíjeli pivo dlouhými doušky. „Na nás dvou, Tucku, leží prokletí. Nedokážeme opačnému pohlaví ani trochu odolávat."

Tucker se nejdřív usmál na Earleen a pak se zahryzl do koláče. „Jo, je to kříž, který musíme nést."

Josie bubnovala svými čerstvě nalakovanými nehty o pult jen z čisté radosti z jejich cinkání. Neklid, který ji během pěti let dohnal ke dvěma manželstvím a rozvodům, v ní už opět několik týdnů doutnal. Je načase, abych někam vyrazila, pomyslela si. Po několika měsících v Innocence už toužila po jiném vzrušení. A po několika měsících strávených jinde bude zase toužit po poklidné bezcílnosti rodného městečka.

Někdo hodil do hrací skříně čtvrťák a Randy Travis začal lkát nad trápením, které přináší láska. Josie bubnovala prsty do rytmu a zamračila se na Tuckera, který se cpal koláčem a zmrzlinou.

„Nechápu, jak můžeš uprostřed dne něco sníst."

Tucker si nabral další sousto. „Stačí jen otevřít pusu a polknout."

„A nepřibereš ani pitomé deko. Já musím hlídat každé sousto, jinak budu mít zadek jako Mamie Gantreyová." Josie strčila prst do Tuckerovy zmrzliny a olízla ho. „Co děláš ve městě kromě toho, že se tady cpeš?"

„Della něco chtěla. Viděl jsem auto, jak zahýbá k McNairovům."

„Hmmm." Josie by téhle novince věnovala více pozornosti, ale vtom vstoupil do dveří Burke Truesdale. Zavrtěla se na židli, narovnala se, zkřížila dlouhé hladké nohy a vyslala k němu nasládlý úsměv. „Vítám tě, Burku."

„Ahoj." Burke k nim přistoupil a kývl na Tuckera. „Ahoj. Co tady vy dva děláte?"

„Krátíme si dlouhou chvíli," řekla Josie. Burke měřil metr osmdesát čtyři, tělo samý sval, mohutná ramena a hranatý obličej s měkkýma očima štěněte. I když to byl spíše Dwaynův vrstevník, přátelil se víc s Tuckerem. A byl to jeden z mála mužů, které Josie chtěla, ale nedostala.

Burke se opřel bokem o stoličku a jeho silný svazek klíčů přitom zachřestil. Ve slunečním světle se matně zaleskl jeho odznak šerifa. „V tomhle horku se nedá nic dělat." Zamumlal poděkování Earleen, která před něho postavila chlazený čaj. Burke ho vypil jedním douškem.

Josie si olízla ret, když si všimla, jak mu poskočil ohryzek.

„Do domu slečny Edith se stěhuje její příbuzná," oznámil Burke, když odložil sklenici stranou. „Slečna Caroline Waverlyová, nějaká muzikantka z Filadelfie." Earleen mu znovu naplnila sklenici a tentokrát ji Burke pomalu usrkával. „Zastavila se u nás, aby jí zapojili elektřinu a telefon."

„Jak dlouho se tady zdrží?" Earleen měla vždycky uši a oči novinkám otevřené. Jako majitelka snack baru měla nejen právo, ale i povinnost sledovat, co se kde děje."

„To neřekla. Slečna Edith o své rodině moc nemluvila, ale pamatuju si, že vyprávěla o vnučce, která cestuje po světě s orchestrem nebo něco takového."

„To musí být dobře placené," přemítal Tucker. „Viděl jsem její auto na cestě asi před čtvrthodinou. Bylo to úplně nové BMW."

Burke počkal, až Earleen odejde. „Tucku, potřebuju s tebou mluvit o Dwaynovi."

I když výrazy jejich obličejů zůstaly beze změny - Tuckerův o poznání pobledl. „O čem?"

„Včera večer dost nasával a pustil se do rvačky u McGreedyho. Zavřel jsem ho na noc do cely."

Tuckerovi potemněly oči a ztvrdly rysy kolem úst. „Něco provedl?"

„Ale no tak, Tucku." Burke přešlápl na místě víc dotčeně než rozzlobeně. „Dělal rámus a byl tak opilý, že nemohl řídit. Napadlo mě, že by se z toho u nás vyspal. Když jsem ho přivezl posledně uprostřed noci domů, slečna Della vyváděla jako pominutá."

„Jo." Tucker se uvolnil. Měl hodně přátel, svoji rodinu a Burke byl kombinací obojího. „Kde je teď?"

„Ve vězení, léčí si kocovinu. Napadlo mě, že když jsi tady, mohl bys ho zavézt domů. O auto se můžeme postarat později."

„Jsem ti moc vděčný." Tichá slova maskovala hluboké zklamání. Tentokrát vydržel Dwayne bez pití jen dva týdny. Tucker věděl, že jakmile Dwayne sklouzne dolů, bude se škrábat nahoru dlouho a pomalu. Tucker se postavil a vytáhl peněženku. Když se dveře za ním s bouchnutím otevřely, až se roztřásly sklenice na policích, otočil se. Spatřil Eddu Lou Hatingerovou a poznal, že lítá v maléru.

„Ty prohnanej parchante," vychrlila ze sebe a vrhla se na něho. Kdyby si Burke neuchoval pohotové reflexy, které z něho na střední škole udělaly super chytače, asi by Tuckerovi jednu vlepila.

„Copak, copak," řekl Burke chlácholivě, zatímco Edda Lou se bránila jako saň.

„Ty si myslíš, že se na mě můžeš jen tak vykašlat?"

„Eddo Lou." Tucker se ze zkušenosti snažil udržet hlas klidný a tichý. „Zhluboka se nadechni. Vždyť si něco uděláš."

Vztekle ukázala drobné zuby. „Já udělám něco tobě, ty parchante."

S nechutí přešel Burke do šerifského tónu. „Děvče, koukej se sebrat, nebo si tě vezmu s sebou. To by se tvému tátovi moc nelíbilo."

„Ani se toho zkurvysyna nedotknu," zasyčela na něho skrze zuby. Když povolilo Burkovo sevření, vyškubla se a upravovala si šaty.

„Jestli si chceš promluvit..." začal Tucker.

„To víš, že si promluvíme. Tady a hned." Otočila se do sálu, někteří ji upřeně sledovali, jiní předstírali nezájem. Barevné náramky z umělé hmoty jí zachřestily na pažích. Obličej a krk sejí leskl potem. „Budete dávat všichni pozor, slyšíte? Musím si něco vyříkat s naší honorací, panem Longstreetem."

„Eddo Lou..." Tucker využil příležitosti a dotkl se její paže. Otočila se a backhandem mu srazila zuby k sobě.

„Ne." Tucker si utřel bradu a rukou brzdil Burka. „Nech ji, ať nám to poví."

„To se ví, že to povím. Řekl jsi, že mě miluješ."

„To jsem nikdy neřekl." Tím si byl Tucker jistý. Dokonce i ve víru vášně si dával pozor na slova. Zvlášť ve víru vášně.

„Ale choval ses tak, abych si to myslela," vykřikla na něj. Intimsprej, který používala, přehlušil horký pach zlosti a nasládlé vůně, která Tuckerovi připomínala pach čerstvě zabitého zvířete.

„Vmanévroval jsi mě do postele. Řekl jsi, že jsem ta žena, na kterou jsi čekal..." Na tváři se jí začaly mísit slzy s potem a pod očima se roztékala maskara. „Řekl jsi, že se vezmeme."

„To ne." V Tuckerovi se začal vzmáhat hněv, i když se ho snažil krotit. „To byl tvůj nápad, zlatíčko. A já jsem ti řekl na rovinu, že k tomu nikdy nedojde."

„A co si má dívka myslet, když si přijdeš s květinami, drahým vínem, a přitom si pískáš? Řekl jsi, že ti na mě záleží víc než na kterékoli jiné."

„To byla pravda." Opravdu mu na ní záleželo. Vždycky mu na ženách záleželo.

„Tobě nezáleží na ničem a na nikom, Tuckere Longstreete." Přiblížila k němu obličej a vztekle na něho prskala. Když ji viděl takovouhle, všechno její pozlátko bylo pryč. Napadlo ho, jak o ni mohl vůbec stát. A také se mu protivilo, že se pár kluků, kteří se nakláněli nad sodovkou, šťouchalo do žeber a dusilo smíchy.

„Tak ti bude beze mě líp, nemyslíš?" Tucker upustil na pult dva dolary.

„Nemysli si, že se z toho snadno vyvlíkneš." Její ruka ho sevřela jako ocel. Tucker cítil, jak sejí chvějí svaly. „Nemysli si, že se na mě vykašleš stejně jako na ty ostatní." To by nesnesla - zvlášť když se zmínila o svých vdavkách před všemi přítelkyněmi. A celou cestu do Greenville snila o svatebních šatech. Věděla - věděla, že už teď se jí půlka města pochechtává. „Máš ke mně závazek. Slíbil jsi mi to."

„Co jsem ti slíbil?" S rostoucím hněvem jí odtrhl ruku od své.

„Jsem těhotná." Vylétlo to z ní jako proud zoufalství. S uspokojením zaznamenala, jak se od jednoho stolu ke druhému šíří šepot a jak Tucker bledne. „Co jsi to řekla?"

Rty sejí zkřivily v tvrdém, nemilosrdném úsměvu. „Slyšel jsi mě dobře, Tucku. Měl by ses rozhodnout, co s tím uděláš." Hodila hlavou, obrátila se na podpatku a vyrazila ven. Tucker čekal, až se mu žaludek vrátí na obvyklé místo.

„Panejo," řekla Josie a usmívala se od ucha k uchu při pohledu na vypoulené oči návštěvníků. Ruka jí sjela dolů, aby uchopila bratrovu paži. „O deset dolarů, že lže."

Tucker na ni stále zmateně zíral. „Cože?"

„Říkám, že není o nic víc těhotná než ty. Starý ženský trik, Tuckere. Nenech si chytit ptáčka."

Tucker potřeboval přemýšlet a chtěl být při tom sám. „Dojedeš pro Dwayna do vězení, viď? A obstarej Delle, co potřebuje."

„Můžeme..."

Ale Tucker už odcházel pryč. Josie si povzdechla. Z toho nic nebude. Neřekl jí, co Della chtěla.

Kapitola druhá

Dwayne Longstreet seděl v jedné ze dvou městských cel na kavalci tvrdém jako beton a sténal jako zbitý pes. Tři aspiriny, které spolykal, ještě nezačaly účinkovat a k jeho mozku se nebezpečně přibližovala celá armáda vrčících řetězových pil.

Zvedl hlavu z dlaní, aby usrknul trochu kávy, kterou mu přinesl Burke, a zase si ji pevně stiskl, jako by měl strach, že mu upadne. Částečně v to doufal.

Jako vždycky během první hodiny po probuzení z flámu proklínal Dwayne sám sebe. Protivilo se mu pomyšlení, že už zase vešel s úsměvem do té samé pasti.

O pití nešlo. To ne, protože Dwayne měl pití rád. Miloval tu první pálivou chuť whisky, když se dotkla jeho jazyku, sklouzla do krku a usadila se mu v žaludku jako dlouhý pomalý polibek krásné ženy. Měl rád to příjemné vzrušení, které se mu rozšířilo v hlavě po druhé skleničce.

Zatraceně, měl to moc rád.

Nevadilo mu ani to, že se opije. Ne, něco na tom bylo, na tom vznášejícím se čase, když jich urazil pět nebo šest. Když všechno vypadá příjemně a legračně. Když člověk zapomene, že život byl k němu krutý - že přišel o manželku a děti, které mu odvedl ten mizerný kšeftman - že trčí v téhle zaprášené díře, protože nemá kam jít.

Jo, měl opravdu rád tenhle vznášející se čas zapomnění.

Nijak zvlášť mu nezáleželo na tom, co bude pak. Co přijde po tom, až budou jeho ruce sahat po láhvi bez výstrahy. Až přestane vychutnávat aroma a bude prostě jen polykat, protože tam bude whisky a protože tam bude i on.

Ale nelíbilo se mu, že se díky pití občas choval hrubě, že se chtěl prát. Ve skutečnosti nebyl agresivní. Nebyl jako otec. Ale někdy, i když jen někdy, ho whisky proměnila v Beaua, a toho litoval.

Víc ho děsilo, že si občas nepamatoval, kdy se proměnil v násilníka, nebo kdy se tiše skácel na zem. Kdykoli se tohle stalo, bylo velmi pravděpodobné, že se ráno probudí v cele s takovým záchvatem kocoviny, že by i zabíjel.

Opatrně, s vědomím, že každý pohyb by mohl proměnit pracovité permoníky v jeho hlavě v hordu rozzuřených včel, se postavil na nohy. Slunce probleskující mřížemi v okně ho oslepovalo. Dwayne si zaclonil oči hřbetem ruky a potácel se z cely ven. Burke ho nikdy nezamykal.

Dovrávoral do koupelny a tam ze sebe vypustil nejméně čtyři litry, které profiltrovaly jeho ledviny. S bolestnou touhou, aby byl co nejdřív ve své posteli, si cákal na obličej studenou vodu, dokud ho oči nepřestaly pálit.

Když bouchly dveře v přední kanceláři a ozvalo se veselé volání Josie, zasykl a trochu zaskučel. „Dwayne? Jseš tady? Tvoje sladká sestřička tě přišla vysvobodit."

Když vstoupil do dveří a ochable se opřel o zárubeň, Josie zvedla pečlivě vytrhané obočí. „Ach můj bože. Vypadáš, jako kdyby se o tebe popraly nejméně tři kočky." Přistoupila k němu blíž a poklepala si jasně červeným nehtem o spodní ret. „Kamaráde, vidíš vůbec těma krvavýma očima?"

„Trochu..." Dwayne zakašlal, aby odstranil hlen v krku. „Rozbil jsem auto?"

„O tom nic nevím. Tak, teď půjdeš s Josie." Pohnula se, aby ho vzala za rameno, ale rychle couvla zpátky. „Panebože. Kolik lidí si tímhle dechem otrávil?" Zalovila v kabelce a vytáhla krabičku Tic Tacu. „Tady máš, kamaráde, vycucej to." A sama mu je nasypala do pusy. „Jinak bych asi omdlela, kdybys na mě dýchnul."

„Della bude pěkně naštvaná," zamumlal, když ho Josie vedla ke dveřím.

„Myslím že jo - ale až zjistí, co se stalo Tuckerovi, pustí tě z hlavy."

„Tuckerovi? Sakra." Dwayne zavrávoral o krok zpět, když ho slunce udeřilo do očí.

Josie zavrtěla hlavou, sundala svoje brýle s umělými diamanty posázenými okolo skel, a podala mu je. „Tucker je v maléru. Nebo aspoň Edda Lou tvrdí, že ji dostal do maléru. Ale na to se podíváme."

„Panebože." Na krátký okamžik se jeho vlastní problémy vytratily. „Tuck zbouchnul Eddu Lou?"

Josie otevřela dveře pro spolujezdce, aby se tam mohl Dwayne vecpat.

„Udělala ve snack baru velkou scénu, takže každý ve městě bude pozorovat, jak se jí nafukuje břicho."

„Panebože."

„Já to vidím takhle." Josie nastartovala auto a projevila tolik soucitu, že vypnula rádio. „Ať už ji zbouchnul nebo ne, měl by si to dvakrát rozmyslet, než ji přivede do rodiny."

Dwayne by jistě vřele souhlasil, ale měl dost jiné práce, musel si držet pevně hlavu.

Tucker věděl moc dobře, že až se vrátí domů, v minutě se na něj vrhne Della. Potřeboval být nějakou chvíli sám, ale jakmile projede bránou Sweetwateru, nemá šanci.

Z náhlého popudu zajel ke kraji silnice a vyryl za sebou na rozpáleném makadamu brzdnou stopu pneumatik. Nechal stát auto na travnaté krajnici dobrou míli od domova a zamířil mezi stromy.

Paralyzující horko se pod příkrovem zelených listů a mechu zmírnilo o několik stupňů. Přesto netoužil ochladit svoje tělo, ale mozek.

V jednu chvíli v tom baru, v jednu žhavou chvíli, kdy měl před očima červenou mlhu, toužil chytit Eddu Lou pod krkem a stisknout ji, dokud by z ní nevymáčkl poslední kapku dechu.

Nepovažoval tuhle reakci za důležitou, ani to, že mu ta představa poskytovala okamžité uspokojení. Polovina toho, co řekla, byly lži. To však znamená, že ta druhá polovina musí být pravdivá.

Odstrčil stranou nízko visící větev, sklonil hlavu a dál si razil cestu k vodě bujnou letní vegetací. Volavka, vyplašená jeho vpádem, složila dlouhé půvabné nohy a odletěla hlouběji do ramena zálivu. Když si Tucker sedal na kládu, podíval se, jestli tam nejsou hadi.

Nepospíchal. Pomalu vytáhl cigaretu, odlomil z konce na palec délky a pak ji zapálil.

Vždycky měl rád vodu - ani ne tak dunění a příboj oceánu, jako nehybnou temnotu stinných jezírek, šepot potoků, klidný tep řeky. Voda ho přitahovala už jako chlapce, kdy využíval záminky rybaření k tomu, aby mohl sedět a přemýšlet, naslouchat kvákání žab a monotónní hlas cikád.

Tenkrát se ovšem vyrovnával s dětskými starostmi. Jestli z něho doma sedřou kůži pro tu pětku ze zeměpisu, nebo jak to zařídit, aby dostal k vánocům nové kolo. A později, jestli má požádat Arnette nebo Carolanne o tanec na svatého Valentina.

Jak člověk roste, rostou i starosti. Vzpomněl si, jak se trápil zármutkem nad smrtí otce, když se zabil v cessně cestou do Jacksonu. Ale to nebylo nic, vůbec nic, ve srovnání s pronikavou, ochromující bolestí, když našel matku zhroucenou v zahradě, příliš blízko smrti na to, aby kterýkoli lékař zachránil její srdce.

Od té doby sem chodil častokrát, aby zmírnil svůj smutek. A ten nakonec, jako všechno ostatní, pomalu vybledl. Až na pár podivných okamžiků, kdy vyhlédl z okna, jako by čekal, že ji zahlédne - obličej zastíněný velkým slaměným kloboukem s vlajícím sifonovým šátkem, zatrhávajícím se o růže.

Madeline Longstreetová by Eddu Lou neschválila. Zcela pochopitelně by jí připadala hrubá, podřadná a prohnaná. A svůj nesouhlas by dala najevo, pomyslel si Tucker, když zvolna vdechoval a vydechoval kouř, s onou vybranou zdvořilostí, s níž dokázala pravá jižanská dáma zacházet jako s ostře nabroušeným nožem.

Jeho matka byla pravá jižanská dáma.

Edda Lou byla na druhé straně jako umělecké dílo, co se fyzické stránky týká. Velká ňadra, široké boky, kůže vláčná od toho, jak si ji každé ráno a večer natírala výživným krémem. Měla dychtivá, nezahálející ústa, ochotné ruce, a Bože, bylo mu s ní dobře.

Ale on ji nemiloval, ani to nepředstíral. Tucker považoval sliby lásky za laciný prostředek, jak dostat ženu do postele. Strávili spolu hodně pěkných chvil, v posteli i mimo postel. Nebyl z těch mužů, kteří skoncují s dvořením, jakmile žena roztáhne nohy.

Ale v tom okamžiku, kdy začala dělat narážky na manželství, udělal velký krok dozadu. Nejdřív ji chtěl trochu zchladit, požádal ji o schůzku jen asi dvakrát během čtrnácti dnů a sex vynechal úplně. Řekl jí na rovinu, že se nehodlá ženit. Ale z jejího blazeovaného pohledu pochopil, že mu nevěří. Takže to s ní skoncoval. Plakala sice, ale chovala se civilizovaně. Tucker si nyní uvědomil, že si tehdy byla jistá, že ho dokáže přitáhnout zpátky.

Tucker také nepochyboval, že zaslechla, jak ho viděli s jinou.

To všechno bylo důležité. A vlastně vůbec ne. Jestli je Edda Lou těhotná, byl si jistý, že navzdory veškeré opatrnosti je to právě jeho dílo. Teď si musí rozmyslet, co s tím udělá.

Překvapilo ho, že za ním ještě nepřišel Austin Hatinger s nabitou puškou. Austin neoplýval pochopením pro druhé lidi a Longstreetovy neměl nikdy rád. Vlastně je nenáviděl od té doby, co si Madeline LaRueová vzala Beaua Longstreeta a skoncovala tak navždycky s Austinovým naivním snem, že se s ní ožení on.

Od té doby se stal z Austina prudký a bezohledný mizera. Všeobecně se vědělo, že svou ženu občas zfackuje, když je v ráži. Podobnou disciplínu prosazoval i u svých pěti dětí -z nichž nejstarší syn seděl právě v Jacksonu za krádež auta.

Austin také strávil pár nocí za mřížemi. Napadení a ublížení na těle, nevhodné chování - obvykle spojené s chrlením nadávek a kleteb a dovoláváním se Pánaboha. Tucker si domyslel, že je jen otázkou času, než za ním Austin přijde s puškou nebo pěstmi velkými jako kladiva.

S tím se musí také vyrovnat.

Stejně jako s povinností, kterou má k Eddě Lou. Je to povinnost, ale nic víc. Byl by to jeho konec, kdyby se oženil s povinností.

V posteli to s ní docela ujde, ale nevystačí na víc než na konverzaci s hydraulickým pístem. A navíc zjistil, že je omezená a lstivá jako liška. To byla jedna z věcí, na které nebyl ochoten se dívat každé ráno po zbytek svého života.

Udělá, co může, a co je správné. Jsou tady peníze a jeho čas. Tolik, kolik může dát. A možná, až se otupí jeho hněv, ucítí lásku k dítěti, když už ne k jeho matce.

Doufal, že to bude láska, a ne ten stažený pocit kolem žaludku.

Tucker si promnul prsty obličej a přál si, aby Edda Lou prostě zmizela. Aby mu zaplatila za tu nechutnou scénu ve snack baru, kde z něho udělala většího darebáka, než ve skutečnosti je. Kdyby tak vymyslel způsob, jak...

Vtom zaslechl, jak zašustilo listí, a prudce se otočil. Jestliže ho Edda Lou sleduje, najde ho nejen připraveného, ale i nažhaveného utkat se s ní.

Když Caroline vstoupila na mýtinku, tlumeně vykřikla. V tmavém koutě, kde kdysi chytala ryby s dědečkem, seděl muž, zlaté oči tvrdé jako acháty, pěsti zaťaté, ústa nebezpečně stažená něco mezi úšklebkem a vzteklou grimasou.

Zoufale se rozhlédla kolem, čím by se mohla bránit, ale pak si uvědomila, že se musí spolehnout jen na své síly.

„Co tady děláte?"

Tucker ze sebe setřásl vztek tak rychle, jako kdyby si svlékl košili.

„Dívám se na vodu." Ozářil ji krátkým, ironickým úsměvem, který jí měl naznačit, že je neškodný. „Nečekal jsem, že tady někoho potkám."

Jeho napětí a pohotovost se proměnily v ospalost. Ale Caroline zatím nepřesvědčil, že jí neublíží. Hlas měl úlisný, s takovou leností protahovaný, jako by se jí posmíval. I když se na ni jeho oči usmívaly, doutnalo v nich tolik touhy po ženě, že byla připravená dát se okamžitě na útěk, kdyby se k ní pohnul o jediný krok.

„Kdo jste?"

„Tucker Longstreet, madam. Bydlím tady kousek dolů po cestě. Jen jsem se tady zastavil." A usmál se na ni, jako že „se není čeho bát". „Promiňte, jestli jsem vás vylekal. Slečně Edith nevadilo, když jsem se sem občas zatoulal, tak mě nenapadlo, abych se u vás zastavil a dovolil se. Vy jste Caroline Waverlyová?"

„Ano." Najednou jí připadala její strohá odpověď hrubá vzhledem k jeho sousedskému chování. Aby ji zmírnila, usmála se, ale neztratila přitom svůj rezervovaný, napjatý pohled. „Vyděsil jste mě, pane Longstreete."

„Říkejte mi Tucker." S úsměvem si ji měřil. Až moc hubená, pomyslel si, ale její obličej byl světlý a elegantní jako kamej, kterou nosila jeho matka na černé sametové stužce. Většinou dával přednost ženám s dlouhými vlasy, ale krátký účes ladil s jejím půvabným krkem a velkýma očima. Zastrčil palce do kapes. „Jsme koneckonců sousedi. A tady v Innocence se všichni chováme jako přátelé."

Tenhleten člověk by dokázal vymámit z jalové krávy tele, pomyslela si. Znala někoho, kdo mu byl hodně podobný. Ať už mluvil jižanským dialektem nebo španělským přízvukem, jeho slova působila jako jed.

Přikývla - trochu škrobeně, pomyslel si.

„Chtěla jsem se porozhlédnout kolem domu," pokračovala. „Nečekala jsem, že tady někoho potkám."

„Tohle je hezké místo. Usadíte se tady? Kdybyste něco potřebovala, stačí říct."

„Jsem vám vděčná, ale myslím, že to zvládnu sama. Stejně jsem tady teprve pár hodin."

„Já vím. Potkal jsem vás, když jsem jel do města."

Chtěla pronést nějakou neslanou nemastnou odpověď, když vtom se její oči zúžily. „V červeném porsche?"

Tentokrát jí věnoval dlouhý, široký a omračující úsměv. „Je nádherné, viďte?"

Nyní udělala Caroline krok kupředu a oči jí vzplály hněvem. „To jste vy, ten nezodpovědný idiot? Musel jste jet aspoň stotřicítkou."

Najednou se z hezké bledé dívky stala kráska s ruměncem ve tvářích. Tucker nechal palce v kapsách. Vždycky si myslel, že když už se člověk nevyhne hněvu ženy, může ho aspoň vychutnávat.

„Nikoli. Jak si vzpomínám, neměl jsem tam ani sto dvacet. Na rovné dálnici udělá i sto osmdesát, ale..."

„Málem jste do mě narazil."

Vypadalo to, že o té možnosti uvažuje, ale pak zavrtěl hlavou. „Ne, měl jsem dost času, abych se vám vyhnul. Ale možná že z vašeho pohledu se to zdálo těsnější. Opravdu je mi líto, že jsem vás vyděsil dvakrát v jednom dni." Ale v jeho třpytivých očích nebylo ani stopy po lítosti. „Většinou se na hezkou ženu snažím udělat jiný dojem."

Jedna z věcí, kterou jí vtloukla matka do hlavy, byla pýcha.

Dřív než se zastavila, vychrlila na něho. „Na téhle cestě nemáte co dělat. Měla bych vás ohlásit na policii."

Pohrdavý tón té Yankeeky ho podrážděl. „To klidně udělejte, madam. Zavolejte do města a chtějte Burka. Totiž Burka Truesdalea. To je šerif."

„A bezpochyby váš bratranec," procedila mezi zuby.

„Ne, madam, i když jeho mladší sestra si vzala mého bratrance z druhého kolena." Jestli si myslí, že je nějaký venkovský balík, tak jí to nandá. „Odstěhovali se do Arkansasu. Kdepak můj bratranec! Billy Earl LaRue pochází z matčiny strany. On a Meggie - Burkova mladší sestra - vedou úschovnu. Víte, takové to místo, kam si lidé na čas uloží nábytek nebo auto. Daří se jim opravdu dobře."

„To ráda slyším."

„To je od vás milé." Jeho úsměv byl jako klidná, rovná hladina vody za ním. „Nezapomeňte Burka ode mě pozdravovat, až s ním budete mluvit."

I když byl o několik centimetrů vyšší než ona, snažila se na něj dívat svrchu. „Oba víme, že by to bylo k ničemu. Teď bych vám ráda poděkovala, že zmizíte z mého pozemku, pane Longstreete. A až se budete zase jednou chtít dívat do vody, najděte si jiné místo."

Otočila se a udělala dva kroky, když na ni Tucker zavolal - ať do ní hrom uhodí, jestli ne s ironickým posměchem. „Slečno Waverlyová? Vítejte u nás. Přeju vám hezký den, slyšíte?"

Caroline šla dál. A Tucker jako opatrný muž počkal, až si byl jistý, že už je z doslechu, a nahlas se rozesmál.

Kdyby nebyl až po krk v bryndě, začal by tu hezkou Yankeeku svádět podle zaběhnutého postupu. Ať se propadne, jestli by se mu tím neulevilo.

Edda Lou byla připravená. Dělala si starosti, jestli všechno nezkazila tím, jak se rozzuřila, když se doslechla, že Tucker vzal tu děvku Chrissy Fullerovou do Greenvillu na večeři a do kina. Ale pro tentokrát se zdálo, že její vzteklá povaha pracuje v její prospěch. Ta scéna ve snack baru a to, jak ho veřejně zesměšnila, k ní přivede Tuckera tak jistě jako mosazný kroužek navlečený do jeho nosu.

Mohlo by se stát, že ji bude chtít uchlácholit sladkými řečmi, aby ho pustila z háčku. Tucker Longstreet měl ten nejhbitější jazyk v celém Bolivarském okrese. Ale tentokrát se z toho nevykroutí. Ona bude mít prstýnek a svatební smlouvu v ruce dřív, než se ohlédne.

A všem v Innocence vytře zrak, až se nastěhuje do velkého domu.

A ona, Edda Lou, která vyrůstala na farmě mezi zapopelenými slepicemi kdákajícími po dvoře a vůní tlustého vepřového v kuchyni, bude nosit krásné šaty, spát v měkké posteli a pít k snídani pravé šampaňské.

Měla Tuckera ráda, to byla pravda. Ale ve svém hladovém srdci měla víc místa pro jeho dům, jeho jméno a jeho účet v bance. Až zamíří do města, pojede ve velkém růžovém cadillacu. Už nebude pracovat u Larssona v pokladně, už nebude škudlit drobné, aby si mohla dovolit vlastní pokojík v penzionu, místo aby bydlela s tátou, který ji zfackuje, kdykoli se na ni podívá.

Bude se jmenovat Longstreetová.

Zaplašila sny a zajela se svou rozhrkanou impalou ročník 75 na kraj silnice. Nedivila se, proč ji Tucker pozval, aby se s ním setkala u jezírka. Připadalo jí to milé. Edda Lou se zamilovala do Tuckera - pokud jí to dovolilo její chamtivé srdce - také proto, že byl takový romantický. Nevrhal se po ní jako někteří z těch, kteří se k ní přitáčeli u McGreedyho. A nepokoušel se jí dostat hned do kalhotek jako většina mužů, s nimiž si dala rande.

Kdepak, Tucker totiž rád mluvil. A i když většinu času nevěděla, o čem to proboha mluví, vážila si jeho galantnosti.

A dával jí velkorysé dary. Parfémy, náruče květin. Jednou, když se pohádali, vymačkala ze sebe slz jako z vodopádu. A to jí vyneslo nádhernou hedvábnou noční košilku.

Až se vezmou, bude jich mít plné skříně, když bude chtít. A také kreditní kartu American Express, za kterou si všechno koupí.

Měsíc byl v úplňku, proto se neobtěžovala s baterkou. Nechtěla pokazit náladu. Načechrala si dlouhé blonďaté vlasy a stáhla přiléhavé tílko dolů tak, až se její kyprá ňadra málem vylila přes okraj. Sytě růžové šortky sejí trochu zařezávaly do rozkroku, ale myslela si, že efekt stojí za to. Pokud jí padne správná karta, Tucker ji z nich rychle vysvobodí. Jen samým pomyšlením na to zvlhla. Nikdo to neuměl dělat tak jako Tucker. Když se jí dotýkal, zapomínala někdy i na jeho peníze. Chtěla ho dneska v noci mít, nejen protože je vzrušující

dělat to venku, ale protože je to správně načasované. S trochou štěstí bude její prohlášení, že s ním čeká dítě, ráno pravdivé.

Prodírala se hustým listovím, divokou révou, omamnou vůní vlhka a zimolezu a vlastního pachu. Měsíc rozléval světlo na zem v měnících se obrazcích. Edda Lou se na venkově narodila a vyrostla, proto se nočních zvuků nebála, ani kvákání žab, šustění vodních travin, vysokého zpěvu cikád nebo temného houkání sov.

Před ní se zaleskl pár žlutých očí, které mohly patřit mývalovi nebo lišce. Ale když se přiblížila, zmizely. Nějaká drobná oběť zapištěla v trávě. Edda Lou nevěnovala smrti malého tvora víc pozornosti než Newyorčan všednímu houkání sirén.

Tohle bylo místo nočního lovce - sovy nebo lišky. Edda Lou byla však příliš věcná na to, aby se považovala za divokou šelmu.

Její kroky zněly na měkké půdě a močálové trávě tiše. Měsíční světlo prokmitávající nad ní proměnilo její pokožku, o kterou se tak nábožně starala, v něco, co se podobalo elegantnímu mramoru.

A protože se usmívala, jistá si svým vítězstvím, nesl její obličej stopy ohnivé krásy.

„Tuckere?" Když se chtěla Edda Lou k někomu přilichotit, používala hlas malé holčičky. „Promiň, že jdu pozdě, miláčku."

Zastavila se u jezírka, a přestože měla oči jako kočka, neviděla nic než vodu, kamení a hustou vegetaci. Rty jí naběhly a umocnily její půvab. Schválně přijela pozdě, chtěla ho nechat potit aspoň deset nebo patnáct minut.

Rozmrzele se posadila na kládu, kde seděl Tucker jen před pár hodinami. Ale jeho nedávnou přítomnost nevnímala. Jenom zlost, že přiběhla, když zakýval prstem. Vlastně na ni ani nezakýval, napsal jen ubohý krátký vzkaz.

Sejdeme se o půlnoci u McNairova jezírka. Dáme všechno do pořádku. Chci s tebou být chvíli sám.

Tohle je mu podobné, pomyslela si Edda Lou. Nejdřív ji celou rozněžní, jak s ní chce být o samotě, a pak se jí vysměje, protože přijde pozdě.

Pět minut, rozhodla se. Víc nedostane. Pak vyrazí po cestě nahoru kolem těch nazdobených vrat a rovnou do velkého sídla. Aby Tucker Longstreet pochopil, že si nemůže zahrávat s jejími city.

Něco se za ní ozvalo. Edda Lou otočila hlavu, připravená rozechvět své řasy. Rána do temene hlavy ji srazila obličejem k zemi.

Přidušeně zasténala. Edda Lou slyšela, jak se zvuk rozléhá uvnitř hlavy. Hlava ji bolela, jako by ji měla na dva kusy. Pokoušela se ji zvednout.

Ach, to je bolest, to je bolest! Když chtěla zvednout ruce, aby jimi sevřela hlavu, zjistila, že je má přivázané za sebou.

Skrze bolest projel první záchvěv strachu. Otevřela do široka oči a chtěla vykřiknout. Ale ústa měla zacpaná. Cítila pach tkaniny a kolínské, kterou byla provoněná. Oči jí divoce kroužily, jak se snažila vyprostit ruce.

Byla nahá a holá záda a zadek se odíraly o kůru stromu, jak se svíjela. Byla přivázaná k dubu za ruce a za nohy, chodidla měla spoutaná řemenem tak, že se její nohy zranitelně rozvíraly. Hlavou jí divoce proletělo pomyšlení na znásilnění.

„Eddo Lou. Eddo Lou." Hlas zněl tiše a ostře, jako když skřípe kov o kámen. Edda Lou napínala vyděšené oči, aby našla jeho zdroj.

Jediné, co viděla, byla voda a hustá čerň listoví. Chtěla vykřiknout, ale roubík ji dusil.

„Už dlouho tě mám na očích. Napadlo mě, jak dlouho bude trvat, než se dáme dohromady. Není to romantické být nahá v měsíčním světle? A jsme tady jenom ty a já. Jenom my. Budeme se milovat."

Ochromená hrůzou pozorovala, jak se ze tmy vynořila postava. Měsíční světlo se zalesklo na nahé kůži. Na kratičký okamžik zazářilo na dlouhé čepeli nože.

Ucítila děs a hnus, když pochopila, co se k ní blíží. Žaludek se jí sevřel a zvedl, na jazyku ucítila pachuť zvratků. Ale postava se blížila, pozlacená jemnou vrstvou potu a páchnoucí šílenstvím.

Její prosby a modlitby přidusil roubík. Tenké pramínky krve jí stékaly po zádech a nohou, jak jimi zoufale cloumala proti stromu. Ruce se jí dotkly, začaly ji tisknout a hladit. A pak ústa. Horké slzy děsu jí začaly proudit po tvářích, když ústa hladově sevřela její bezbranná ňadra.

Tělo kluzké potem se třelo o její a dělalo to, co si nikdy nemyslela, že by se jí mohlo přihodit. Teď už nekontrolovatelně plakala. Tělo se jí zachvělo při každém dalším doteku vlhkých úst, vnikajících prstů a hladkého loveckého nože.

Když si vzpomněla, co se stalo Arnette a Francie, pochopila, že v posledních chvílích svého života cítily stejnou němou hrůzu a stejný hnus.

„Ty to chceš. Ty to chceš," převalilo se nad její hučící hlavou bezdeché skandování. „Ty kurvo."

Nůž se otočil a projel jemně, téměř bezbolestně po její paži. Když se ústa chtivě přisála k ráně, Edda Lou slabě omdlela.

„Ne, to ne." Ruka ji rozmarně plácla přes tvář, aby ji probrala k vědomí. „Ne, kurvy u toho spát nebudou." Ozval se krátký smích, téměř chichotavý. Ze smějících se rtů stékala krev. Zastřené oči Eddy Lou se otevřely a zaostřily. „To je lepší, to je lepší. Chci, aby ses dívala. Jseš připravená?"

„Prosím, prosím, prosím," křičelo její vědomí. „Nezabíjej mě. Nic neřeknu, nic neřeknu, nic neřeknu."

„Ne!" Hlas byl ochraptělý vzrušením a Edda Lou cítila pach vlastního strachu i vlastní krve, když se k ní naklonil obličej, v jehož očích, které znala tak dobře, se lesklo šílenství. „Ty za šoustání nestojíš."

Jedna ruka jí vytrhla roubík. Částečně pro potěšení, částečně z touhy slyšet ten jediný vysoký výkřik. Přerušil ho jediný pohyb, který prořízl Eddě Lou hrdlo.

Caroline se posadila na posteli, srdce jí tlouklo jako na poplach. Přitiskla si k němu obě ruce a málem si roztrhla tenkou noční košilku.

To byl výkřik, pomyslela si neklidně, zatímco její trhaný dech rezonoval celou místností. Kdo to křičel?

Téměř už vstávala z postele a šátrala po baterce, když si uvědomila, kdo je a kde je, a opřela se zpátky do polštáře. To není Filadelfie. To není Baltimore, New York nebo Paříž. Je na venkově u Mississippi a spí v posteli svých prarodičů.

Zdálo se, že pokoj naplnily noční zvuky. Cvrčkové a cikády. A sovy. Zaslechla další výkřik, podivně připomínající ženský hlas. To jsou sýčkové, tak se jim říká, vzpomněla si. Babička ji takhle utěšovala jednou v noci během té dávné návštěvy, když ji probudilo podobné vřeštění.

To je jenom starý sýček, broučku. Ničeho se neboj. Jsi tady v bezpečí, jako doma v postýlce.

Caroline zavřela oči a poslouchala táhlé volání dalšího, lépe vychovaného sýčka. Jsou to jen venkovské zvuky, ujišťovala se a snažila se nevšímat si skřípání a praskání starého domu. Brzo jí ty zvuky budou připadat stejně normální jako ruch dopravy nebo houkání vzdálených sirén.

Kapitola třetí

Tucker seděl na terase, kde se mezi bílými laťkami pnul červený plamínek. Za ním se mihnul kolibřík, třepetající duhově zářícími křídly, když se snášel, aby se napil z jednoho z velkých něžných květů. Uvnitř domu se ozývalo pilné bzučení Dellina vysavače. Zvuk vycházel otevřenými okny a mísil se s šumem včel.

Pod skleněnou deskou stolu odpočíval jejich starý pes Buster, schoulené klubko vytahané kůže a starých kostí. Občas sebral všechnu sílu, aby zvedl ocas a nadějně se podíval přes sklo na Tuckerovu snídani.

Tucker roztržitě vnímal ranní zvuky a vůně. A stejně roztržitě polykal vychlazený džus, černou kávu a topinku.

Prováděl jeden ze svých nejoblíbenějších denních rituálů: četl poštu.

Jako vždycky dostala Josie hromadu módních katalogů a časopisů. Házel je po jednom vedle sebe na polštář sedátka. Pokaždé, když se časopis rozplácnul, Buster toužebně zvedl uslzené staré oči a pak rozhořčeně zavrčel.

Z Nashvillu přišel dopis pro Dwayna, adresa byla napsána Sissyiným dětským úhledným rukopisem. Tucker se na něj chvíli mračil, zvedl ho ke slunci a pak ho odložil. Věděl, že ho nemůže upomínat o výživné na děti. Jako strážce rodinných financí podepisoval každý měsíc šek a poslední odeslal před dvěma týdny.

V souladu se svým systémem třídění házel účty na druhou židli, osobní korespondenci vedle konvice na kávu a dopisy evidentně pocházející od dobročinných organizací a jiných spolků podloudně žebrajících o peníze házel do papírového pytle vedle sebe.

Tucker se s nimi vypořádával po svém. Jednou za měsíc zalovil v pytli a namátkou vybral dva dopisy. Těm potom zaslal velkorysý příspěvek, ať to byl Světový fond na ochranu zvířat, Americký červený kříž anebo Společnost pro prevenci záděrek. Takhle měl Tucker pocit, že Longstreetové splnili svůj závazek, co se týká dobročinnosti. A když nemohla některá organizace pochopit, proč dostala v jednom měsíci tučný šek a další roky vůbec nic, domníval se, že to není jeho problém.

Měl svoje vlastní problémy.

Jednoduchá rutina třídění pošty mu pomáhala zasunout ony problémy do pozadí, alespoň na chvíli. Nevěděl totiž, co by měl podniknout, protože Edda Lou s ním nechtěla ani mluvit. Měla dva dny na to, aby se nějak projevila po tom svém veřejném vystoupení, ale zřejmě prováděla pštrosí taktiku. Nejenom že o sobě nedala vědět, ale nebrala ani telefon.

To ho znepokojovalo - hlavně proto, že měl možnost okusit její zuřivou povahu a věděl, že umí zasáhnout tiše jako had. A čekání na úder Tuckera znervózňovalo.

Obálky s nápisem VYHRÁL JSTE! odložil na hromádku pro Dwayna, protože je rád posílal svým dětem, a pak našel fialový navoněný dopis, který mohl přijít pouze od jediné osoby.

„Sestřenice Lulu." Na Tuckerových rtech se objevil úsměv a zahnal všechny starosti.

Lulu Longstreetová Boystonová pocházela z georgijské větve Longstreetů a byla sestřenicí Tuckerova dědečka. Její věk by se dal odhadnout na něco přes sedmdesát, ale ona sama trvala tvrdošíjně už několik let na tom, že je jí šedesát pět. Byla to popletená babka, bohatá tak, až to nebylo slušné, měřila slabých metr šedesát i s botami.

Ale Tucker ji přímo zbožňoval. I když dopis byl adresovaný MÝM LONGSTREETOVÝM DĚTEM, roztrhl ho sám. Neměl chuť čekat, až se Dwayne a Josie vrátí bůhví odkud.

Přečetl si první odstavec napsaný sytě růžovým inkoustem a zavýskl.

Sestřenice Lulu přijede na návštěvu.

Vždycky to vyjádřila tak, že se nedalo poznat, jestli přijede na večeři nebo se zdrží celý měsíc. Tucker upřímně doufal, že to bude to druhé. Potřeboval nějaké rozptýlení.

Když přijela posledně na návštěvu, přivezla s sebou hromadu zmrzlinových dortíků zabalených do suchého ledu, na hlavě měla papírový klobouk jako na karneval s pštrosím pérem zastrčeným do špičky. Ten klobouk nosila týden, chodila s ním i spát a pořád říkala, že slaví narozeniny. Něčí narozeniny.

Tucker olízl z prstů jahodový džem a hodil topinku Busterovi. Zbytek pošty nechal na později a vyrazil k domu. Musí říci Delle, aby připravila pokoj pro sestřenici Lulu.

Zrovna když chytil za dveře, aby je otevřel, uslyšel zlověstné chřestění pick-upu Austina Hatingera. Jenom jedno vozidlo v Innocence vydávalo takovýhle zvláštní zvuk. Na okamžik měl Tucker chuť zajít dovnitř a zatarasit dveře, ale otočil se a vyšel před verandu připravený čelit pohromě.

Nejenom že Austina Hatingera slyšel, viděl i komín černého kouře stoupajícího mezi magnoliemi. Nešťastně si povzdechl a čekal, až se dodávka konečně objeví v dohledu. Vytáhl z kapsy cigaretu a kousek z ní odlomil.

Když vychutnával první nadechnutí kouře, auto před ním zastavilo a ven se vyvalil Austin Hatinger.

Vypadal jako tlustý medvěd stejně jako starý dobrý Ford, ale pohromadě ho držely šlachy a svaly. Pod promaštěným širokým kloboukem se skrýval obličej jakoby vyřezaný z kůry stromu. Od hnědých očí se táhly hluboké rýhy brázdící větrem ošlehané tváře a rámovaly tvrdá přísná ústa.

Pod kloboukem nebyl vidět ani pramínek vlasů. Ne proto, že by byl Austin holohlavý, ale každý měsíc zajel k holiči a nechal si prošedivělé vlasy vyholit. Tuckera občas napadlo, že je to možná na památku toho, že sloužil čtyři roky v armádě. Ze stejně sentimentálních pohnutek se Austin nechal tetovat na svých železných pažích. Podél napnutého svalu se mu vlnila americká vlajka.

Austin - který by vám řekl rovnou do očí, že je bohabojný křesťan - se nikdy nesnížil k takovým frivolnostem, aby chodil za holkami do baru.

Austin vyplivl na štěrk odporně vyhlížející žlutý chuchvalec tabáku. Pod zaprášenou kombinézou a propocenou pracovní košilí - kterou si i za horka zapínal až ke krku - se skrývala býčí šíje.

Tucker si všiml, že si s sebou nevzal ani jednu z pušek visících na háku za zadním sklem kabiny. Doufal, že může brát tenhle projev zdvořilosti za dobré znamení.

„Ahoj." Tucker udělal krok dolů, aby naznačil alespoň trochu přátelské chování.

„Ahoj." Austinův hlas zněl, jako když rezavý hřebík škrábe o beton. „Kde je ksakru moje holka?"

Tuhle otázku nečekal Tucker ani ve snu, proto jen zdvořile zamrkal. „Prosím?"

„Ty bezbožnej, nadrženej chlape. Kde je ksakru moje Edda Lou?"

Tohle oslovení bylo už více v souladu s tím, co Tucker očekával. „Neviděl jsem Eddu Lou od předvčerejška, když se do mě navezla ve snack baru." Tucker zvedl ruku a zarazil Austina dřív, než mohl promluvit. Jako člen nejvlivnější rodiny v okrese musel něco říct. „Můžeš být na mě navztekanej, jak chceš, Austine, ale fakt je, že jsem spal s tvou dcerou." Dlouze a pomalu vdechl kouř. „Určitě si umíš dobře představit, co jsem přitom dělal, ale nečekám, že by se ti to líbilo. Asi se na tebe kvůli tomu nemůžu zlobit."

Austin ohrnul rty a ukázal zažloutlé, křivé zuby. Nikdo by tuhle grimasu nepovažoval za úsměv. „Měl jsem ti stáhnout kůži ze zadku, hned jak jsi kolem ní začal čmuchat."

„Možná, ale protože Eddě Lou bylo jednadvacet už před pár roky, dělá si, co chce." Tucker znovu zatáhl z cigarety. „Austine, co se stalo, to se stalo."

„To se lehce řekne, když jsi nasadil mý holce do břicha parchanta."

„S plnou její pomocí," řekl Tucker a vklouzl rukama do kapes. „Postarám se o to, aby dostala všechno, co potřebuje, než dítě donosí, a o výživné se také nebudu handrkovat."

„Velký žvásty." Austin si znovu odplivl. „Mluvíš jako had. Tys uměl se slovy vždycky dobře zacházet, Tuckere. Teď mě ale poslouchej. Postarám se o svoji holku sám, ale chci ji teď hned."

Tucker jen zvedl obočí. „Ty si myslíš, že Edda Lou je tady? To tedy není."

„Ty lháři! Ty kurevníku!" Jeho vzteklý hlas se zvedal a klesal jako při kázání. „Tvoje duše je černá hříchem."

„O to se hádat nebudu," řekl Tucker, jak nejvlídněji mohl, „ale Edda Lou tady není. Nemám důvod ti lhát, můžeš se přesvědčit sám, ale rovnou ti říkám, že jsem ji neviděl od té doby, co sehrála to velké divadlo."

Austin zvažoval, jestli má obrátit dům vzhůru nohama, ale došlo mu, že by ze sebe udělal hlupáka. A to se mu před Longstreetem nechtělo. „Není tady, ani nikde ve městě. Řeknu ti, co si myslím, ty parchante. Myslím, žes ji přemluvil, aby ji toho ty vrazi v nemocnici zbavili."

„S Eddou Lou jsem vůbec nemluvil. Jestli to udělala, rozhodla se sama."

Tucker zapomněl, jak rychle se ten muž umí pohybovat. Než vyřkl poslední slovo, Austin se vymrštil dopředu, chytil ho za košili a zvedl do vzduchu.

„Takhle o mý holce mluvit nebudeš. Byla to bohabojná křesťanka, než se dala dohromady s tebou. Koukni se na sebe, nejseš nic jinýho, než líný, nadržený prase, který si žije ve velkým fajnovým baráku s ožralým bráchou a sestrou kurvou." Tuckerův obličej se ocitl pod sprškou Austinových slin.

Austinova tvář zbrunátněla. „Shnijete v pekle, vy všichni, stejně jako váš otec skrz naskrz prolezlý hříchem."

Tucker dával obvykle přednost vlídné diskuzi před hádkou.

A přestože se tomu snažil všelijak zabránit, nakonec to dospělo obvykle k bodu, kdy zvítězila pýcha a hněv.

Vrazil Austinovi pěst do žaludku a překvapil starého muže tak, že uvolnil sevření. „A teď mě poslouchej, ty svatouškovskej parchante, jednáš se mnou, a ne s mou rodinou. Jenom se mnou. Už jsem ti jednou řekl, že dám Eddě Lou, co jí patří, a víckrát to opakovat nebudu. Jestli si myslíš, že jsem byl první, kdo ji měl pod sebou, pak jseš větší blázen, než jsem si myslel." Začínal se vzpamatovávat a věděl dobře, že by měl přestat. Ale ponížení, vztek a urážka převážily jeho opatrnost. „Nemysli si, že když jsem línej, že jsem taky idiot. Moc dobře vím, o co jí jde. Jestli si vy dva myslíte, že křik a výhružky mě donutí, abych s ní šel k oltáři, tak se pletete."

Svaly na Austinově tváři se zachvěly. „Tak ona je ti dobrá na šoustání, ale na ženění ne?"

„Přesně tak."

Tucker byl dost pohotový, aby se vyhnul první ráně, ale druhé už ne. Austinovy železné pěsti mu vystřelily do břicha, vyrazily mu dech a na chvíli ho odrovnaly. Než se vzpamatoval, aby se mohl bránit, dostal několik úderů do obličeje a do krku. Cítil krev na jazyku. Vědomí, že je to jeho vlastní krev, mu rozbouřilo v celém těle ostrý zaslepený vztek. Necítil bolest, když jeho klouby narazily do Austinovy brady, ale sílu úderu ucítila jeho paže.

A bylo mu přitom dobře. Zatraceně dobře.

Část jeho vědomí pokračovala v myšlení s ostrou jasností. Musí se udržet na nohách. Austinovi se nemůže rovnat ve velikosti a síle, musí se spolehnout jen na pohotovost a rychlost. Jestli ho Austin dostane na zem, zvedne se nahoru jen za cenu přelámaných kostí a s obličejem na kaši.

Vtom chytil jednu pod ucho a uslyšel zpívat andělíčky.

Pěsti se odrážely od kostí. Vzduchem létala krev a pot. Když spolu zápasili, tváře sešklebené do zvířecích grimas, Tucker si uvědomil, že nehájí svoji pýchu, ale svůj život. Austinovy oči se tupě leskly šílenstvím a hovořily k němu jasněji než tvrdé rány a rozvzteklené kletby. Pohled na ně vyvolával v Tuckerovi paniku.

Jeho nejhorší obavy se vyplnily, když se k němu Austin rozehnal s hlavou skloněnou, tělo jako buldozer. Když Tuckerovi podklouzly nohy na štěrku a jeho tělo odletělo do pivoněk, vydal ze sebe Austin dlouhý, vítězoslavný pokřik.

Tuckerova síla byla pryč. Slyšel, jak mu vzduch posměšně píská v hrdle ve snaze dostat se do plic. Ale stále měl v sobě vztek a stále měl strach.

Když se začal sbírat ze země, Austin na něj lehl, jednou tlustou rukou mu svíral hrdlo, druhou mu zpracovával ledviny.

I když strčil Austinovi ruku pod bradu a zběsile se snažil mu hlavu odtlačit, vědomí se mu zatemňovalo. Jediné, co viděl, byly Austinovy oči, zářící požitkem ze zabíjení a prázdné šílenstvím.

„Pošlu tě k Satanovi," prozpěvoval si Austin. „Pošlu tě k Satanovi. Měl jsem tě zabít už dávno, Beaue. Měl jsem to udělat už dávno."

S pocitem, že z něho vyprchává život, namířil Tucker na oči.

Austin cuknul hlavou a zavyl jako raněný pes. Jeho ruce pustily krk a Tucker lapal hltavě po dechu, který ho uvnitř pálil, ale vracel mu život.

„Ty bláznivej parchante, já nejsem otec." Dusil se kašlem, kymácel se na kolenou a snažil se postavit na nohy. Měl strach, že vyzvrátí snídani do pošlapaných pivoněk. „Mazej pryč z mého pozemku."

Otočil hlavu a na okamžik jím projel záchvěv uspokojení, když spatřil Austinův zkrvavený obličej. Dal tolik, kolik dostal - co víc si člověk může přát. Snad jen chladnou sprchu, pytlík ledu a tubu aspirinu. Snažil se vstát. Mrštně jako had sáhla Austinova ruka pro jeden z těžkých kamenů, které lemovaly pivoňky.

„Panebože," vypravil ze sebe Tucker, když Austin zvedl kámen nad hlavu.

Rána z pušky je oba zaskočila. Broky lítaly skrz pivoňky.

„Mám ještě další patronu, ty parchante," řekla Della stojící na verandě. „A mířím ti rovnou na toho tvýho přebytečnýho ptáka. Dej ten kámen, kdes ho sebral, a hezky rychle, protože se mi prsty klepou nedočkavostí."

Šílenství se vytrácelo. Tucker mohl doslova sledovat, jak mizí z Austinových očí a jak ho nahrazuje vzteklý, ale nějak lidštější hněv.

„Asi tě tím nezabiju," řekla Della lehkým tónem. Stála na kraji verandy, třicítku pohodlně usazenou na rameni, oko na mušce a zachmuřený úsměv na tváři. „Ale možná budeš dalších dvacet let čůrat do igelitového pytlíku."

Austin pustil kámen. Žuchnutí, se kterým dopadl do měkké hlíny, otřáslo Tuckerovým žaludkem. „Přišel jsem si pro odplatu," řekl Austin. „Zaplatí mi za to, co proved mý holce."

„Zaplatí, přesně tak," řekla Della. „Jestli ta holka nosí, co je jeho, Tucker se o ni postará. Ale já nejsem tak důvěřivá jako můj chlapec, Austine, nejdřív si zjistím, jak se věci mají, dřív než podepíše jakoukoli smlouvu nebo šek."

Austin sevřel pěsti a vstal. „Chceš říct, že moje holka lže?"

Della mu dál mířila na břicho. „Říkám jen, že Edda Lou není lepší, než musí, ale neříkám, že je to její chyba. Teď koukej zmizet, a jestli jseš dost chytrej, vezmi holku k doktoru Shaysovi, aby se podíval, jestli bude chovat. Potom si promluvíme, ale ve vší slušnosti. Anebo pojď ke mně a já tě rozstřílím na kusy."

Austinovy ruce se bezmocně zavíraly a rozevíraly. Krev mu tekla po tváři jako slzy, ale on to nevnímal. „Já se vrátím." Odplivl si a znovu se obrátil k Tuckerovi. „Příště tě žádná ženská nezachrání."

Odkráčel ke svému pick-upu, s výstřely z výfuku objel květinový záhon a odharcoval dolů po cestě. Černý dým se za ním táhl jako smuteční stuha.

Tucker seděl na poničeném záhonu a hlavu spustil do dlaní. Ještě se nezvedne - ještě ne. Chvíli si posedí mezi zválenými květy.

Della dlouze vydechla a sklonila pušku k zemi. Opatrně ji opřela o zábradlí a sešla po schodech, překročila kameny ohraničující záhon, až stála u Tuckera. Zvedl k ní oči a na jazyku měl slova díků. Della rozpřáhla ruku a plácla ho po hlavě, až mu zazvonilo v uších.

„Panebože, Dello."

„To máš za to, že myslíš koulema." A znovu ho uhodila. „A tahle je za to, žes mi sem přivedl toho náboženskýho maniaka." A další rána plochou dlaní na vršek hlavy. „A tahle je za to, žes zničil maminčiny květiny." S uspokojením složila Della ruce na prsa. „Až si srovnáš nohy, kam patří, přijď za mnou do kuchyně a já tě ošetřím."

Tucker si otřel ústa hřbetem ruky a roztržitě se podíval na čmouhu od krve. „Ano, madam."

Delle se zdálo, že její ruce jsou už klidnější, a tak mu nadzvedla prstem bradu. „Austin bude mít monokl," předpovídala. „Ale zdálo se mi, že by mohl mít i dva. Držel ses docela dobře."

„Myslím, že jo." Tucker se roztřeseně zvedl na kolena. Dýchal mělce a po centimetrech se dostával na nohy. Měl pocit, jako kdyby ho podupalo stádo zdivočelých koní. „O ty kytky se postarám později."

„To si piš, že jo." Della ho objala paží kolem pasu, zvedla ho a pomáhala mu do domu.

I když by Tucker nejraději pustil Eddu Lou z hlavy, nemohl se úplně zbavit svíravého pocitu strachu, který se mu usadil kolem žaludku. Říkal si, ať se bláznivý Austin postará o svoji bláznivou dceru - která se nejspíš někde schovala, aby se vyhnula otcovu hněvu a aby zacloumala s Tuckerovým svědomím. Ale nemohl zapomenout, jaké to bylo, když našel hezkou malou Francie plovoucí na vodě, a na rány šklebící se všude po jejím bílém těle, ze kterých už netekla žádná krev.

A tak si nasadil sluneční brýle, aby aspoň trochu zakryl šířící se podlitinu pod levým okem, spolkl dva prášky proti bolesti, které používala Josie při menstruaci, a vydal se do města.

Slunce na něj nemilosrdně útočilo tak, že si přál, aby mohl zalézt do postele se sáčkem ledu a whisky se sodou. Tohle udělá, až si promluví s Burkem.

S trochou štěstí bude stát Edda Lou u Larssona za hlavní pokladnou a prodávat tabák, nanuky a pytle dřevěného uhlí na rožnění.

Ale když projížděl kolem široké výlohy, dobře viděl, že je tam nemotorná Kirk Larssonová, a ne Edda Lou.

Tucker zastavil před šerifovou kanceláří. Kdyby tam byl sám, vysoukal by se z auta opatrně kousek po kousku. Se sténáním. Ale tři staří dědkové, kteří se vždycky usadili u předního vchodu, aby tam žvýkali tabák, nadávali na počasí a Čekali na nějaké klepy, byli na stráži. Slaměné klobouky pokrývaly jejich prošedivělé hlavy, sluncem spálené tváře se nadýmaly žvýkanci a vybledlé bavlněné košile jim povadly potem.

„Nazdar, Tuckere."

„Dobrý den, pane Bonny." Tucker pokývl na prvního muže, jak se slušelo, protože Claude Bonny byl nejstarší z celé skupinky. Všichni tři žili už víc než deset let ze sociální podpory a vybrali si roletou zastíněný chodník před penzionem za svůj stařecký ráj. „Dobrý den, pane Koonsi. Pane O'Haro."

Pete Koons, bezzubý už od svých čtyřiceti a nepřítel všech zubařů, vyplivl žvýkanec do plechového kyblíku, který tam postavila jeho praneteř. „Chlapče, ty vypadáš, jako kdybys narazil na divokou ženskou nebo žárlivýho manžela."

Tucker se pokusil o úsměv. Ve městě se nic v tajnosti neudrželo, proto bylo třeba volit slova opatrně. „Ne. Na naštvanýho taťku."

Charlie O'Hara se hvízdavě zakuckal. Jeho plicní rozedma se příliš nelepšila a on počítal s tím, že se nedožije příštího léta, proto vychutnával všechny malé životní radosti. „Na Austina Hatingera?" Když Tucker přikývl, O'Hara opět zahvízdal. „To je smůla. Jednou jsem ho viděl, jak se navezl do Tobyho Marche - ale protože Toby je černej kluk, nikoho to moc nezajímalo. Muselo to bejt v šedesátým devátým. Přerazil Tobymu žebra a rozmlátil mu obličej."

„V šedesátým osmým," opravil Bonny svého přítele, protože v takových věcech byla přesnost důležitá. „To bylo to léto, kdy jsme si koupili nový traktor, proto si to pamatuju. Austin říkal, že Toby mu ukradl ze stodoly nějakej kus provazu. Ale to byl nesmysl. Toby je hodnej kluk a nikdy nevzal, co mu nepatřilo. Přišel pak pracovat ke mně na farmu, když se mu rány zahojily. Nikdy jsem s ním neměl žádný problémy."

„Austin je kapku divokej." Koons si znovu odplivl, ať už proto, že musel, nebo proto, aby dodal důraz tomu, co řekl. „Do Koreje šel divokej a vrátil se ještě divočejší. Nikdy neodpustil tvý mámě, že se vdala, zatímco on bojoval se šikmookejma. Měl na slečnu Madelinu spadeno, i když bůhví, že se na něho nepodívala dvakrát, když před ní zasmrděl." Bezzubě se zazubil. „Vezmeš ho jako tchána, Tucku?"

„Ani za nic. To byste se do mě museli pustit vy."

Všichni tři se zachechtali a uznale zahvízdali, když se Tucker obrátil a strčil do Burkových dveří.

Šerifova kancelář se podobala parní sauně. Uvnitř byl kovový stůl z armádního skladu, dvě otáčecí židle, poškrábané dřevěné houpací křeslo, skříň se zbraněmi, od níž měl Burke klíč na těžkém kruhu u pasu, a novotou svítící kávovar, dárek od Burkovy manželky k vánocům. Dřevěná podlaha byla posetá zaschlými kapičkami bílé barvy od té doby, co se tam naposledy malovalo.

Vedle kanceláře byla malá toaleta a za ní úzké skladiště s kovovými policemi, kam se stěží vešlo složené polní lůžko. Burke nebo jeho zástupce ho používali, když bylo třeba hlídat vězně i v noci. Častěji se ale hodilo tehdy, když některý z nich měl doma dusnou atmosféru a chtěl nechat svoji drahou polovičku přes noc vychladnout.

Tucker často přemýšlel, jak se může syn kdysi prosperujícího plantážníka spokojit s tím, že si vydělává na živobytí pokutami za dopravní přestupky, rozháněním potyček a hlídáním opilců.

Ale Burke vypadal naprosto spokojeně a stejně spokojeně žil skoro sedmnáct let ve šťastném manželství s dívkou, kterou přivedl do jiného stavu, ještě když byli oba na střední škole. Nosil svůj odznak s lehkostí a vše naznačovalo tomu, že zůstane oblíbený ve městě, kde se lidem obvykle nelíbilo, aby jim někdo říkal, co můžou a co ne.

Tucker ho našel skloněného nad stolem a mračícího se na spisy před sebou. Stropní ventilátor rozháněl nad jeho hlavou kouř a horký vzduch.

„Ahoj, Burku."

„Ahoj, Tucku. Co tady..." Hlas se mu vytratil, když si všiml Tuckerova oteklého obličeje. „Bože můj. Chlapče, kam jsi to narazil?"

Tucker se zašklebil, ale stálo ho to hodně bolesti. „Na Austinovy pěsti."

Burke se zazubil. „A jak vypadá on?"

„Della říká, že hůř. Ale já jsem neměl čas si toho všímat, dával jsem si vnitřnosti tam, kam patří."

„Asi se tě nechtěla dotknout."

O tom si Tucker myslel své. Pomalu se usadil na rozedřené sedadlo otáčecí židle. „Asi. Ale stejně si myslím, že všechna krev na mé košili nepatřila mně. Aspoň doufám."

„Kvůli Eddě Lou?"

„Jo." Tucker sáhl opatrně pod brýle a osahával si zhmožděný oční důlek. „Podle něho jsem zneuctil jeho panenskou lilii, která nikdy předtím neviděla ptáka."

„Do prdele."

„Přesně tak." Tucker pokrčil rameny. „Fakt je, že jsem spal s jeho dcerou, a ne s tím dědkem."

„To rád slyším."

Tuckerovi se přes oteklé rty rozlil úsměv. „Máma Eddy Lou musí určitě pokaždé zavřít oči, jen se na ni ten chlap podívá." Pak ale vystřízlivěl. Představa, jak Austin buší do své křehké ženy s nešťastnýma očima, byla

příliš deprimující, aby u ní dlouho setrvával. „Fakt je, Burku, že bych rád udělal, co se patří." Povzdechl si, protože si uvědomil, kvůli čemu přijel do města. „Tobě a Susie to vyšlo."

„Jo." Burke vytáhl balíček chesterfieldek, jednu si vyndal a zbytek hodil Tuckerovi přes stůl. „Tenkrát jsme byli oba tak mladí a hloupí, že jsme si mysleli, že není důvod, proč by nám to nemělo vyjít." Díval se, jak si Tucker odlomil špičku cigarety. „A taky jsem ji miloval. Opravdu jsem ji miloval. A vlastně ji miluju pořád." Hodil po Tuckerovi sirkami. „Ale nebylo to jednoduché, Marvella se narodila ještě před maturitou a u našich jsme bydleli dva roky, než jsme si mohli dovolit vlastní byt. Pak přišla Susie znovu do jiného stavu a narodil se Tommy." Burke vyfoukl kouř a zavrtěl hlavou. „Během pěti let tři děti."

„Měl sis nechat zapnutý zip."

Burke se zakřenil. „To ty taky."

„Jo." Tucker vyfoukl kouř mezi zuby. „Se mnou je to takhle. Eddu Lou nemiluju, ale uvědomuju si, že k ní mám povinnost. Ale oženit se s ní nemůžu, Burku. To ne."

Burke odklepal popel do kovového popelníku, který býval kdysi modrý, ale teď už byl spíš šedivý. „To bys byl hlupák, kdybys to udělal." Odkašlal si, než se pustil na horkou půdu. „Susie mi říkala, že Edda Lou se už celé týdny chlubila, že bude bydlet ve velkém domě se služebnictvem. Prý tomu nevěnovala moc pozornost, ale někteří ano. Mně se zdá, jako by ta holka byla posedlá představou, že bude žít ve Sweetwateru."

Byla to trochu rána pro jeho ješitnost, ale současně i úleva. Takže Eddě Lou nikdy nešlo o něho, uvědomil si Tucker. Šlo jí o jeho jméno. Ale musela přece vědět, že se to k němu dříve či později donese.

„Přišel jsem ti říct, že jsem ji neviděl od té hádky ve snack bani. Austin přijel za mnou, protože si myslel, že ji u sebe schovávám. Neviděls ji ve městě?"

Burke pomalu zamáčkl cigaretu. „Nepamatuju si, že bych ji za poslední dva dny někde zahlédl."

„Asi je u kamarádky." Ta představa ho uklidnila. „Fakt je, Burku, že od té doby, co jsme našli Francie…“

„Jo." Burke cítil, jak v něm něco škublo.

„Máš o tom něco - nebo o Arnette?"

„Nic." Při pomyšlení na dosavadní neúspěšné pátrání mu stoupla červeň do tváří. „Má to na starosti okresní šerif. Já jsem spolupracoval s koronerem, pomáhají nám kluci z celostátního oddělení, ale zatím nemáme nic solidního. Minulý měsíc našli v Nashvillu rozřezanou ženu. Jestli se prokáže souvislost, zavoláme FBI."

„Nedělej si srandu."

Burke jenom přikývl. Ani trochu se mu nelíbila představa, že se ve městě usadí federální policie, převezme jeho práci a bude se na něho dívat úkosem a myslet si, co je za pitomce, že nedokáže zavřít jednoho pominutého ožralu.

„Vzpomněl jsem si na Francie, proto jsem si začal dělat starosti," pokračoval Tucker.

„Poptám se." Burke vstal. Chtěl se do toho hned pustit. „Nejspíš máš pravdu, asi zůstala na pár dní u kamarádky, abys změknul a požádal ji o ruku,"

„Jo." Tucker vstal s úlevou, že předal břemeno starostí někomu jinému, a šoural se ke dveřím. „Dáš mi vědět?"

„Hned, jak něco zjistím." Burke vyšel ze dveří a pomalu se rozhlédl po svém městě, kde se narodil a vyrostl, kde se jeho děti honily po ulicích a kam chodila jeho žena nakupovat. Kde mohl zvednout prst na pozdrav a každý mu odpověděl.

„Podívej se tamhle." Tucker s povzdechem pozoroval Caroline Waverlyovou, jak vystupuje ze svého BMW a vchází k Larssonovi. „Tahle vypadá jako chlazený dlouhý drink. Člověk dostane žízeň, jen se na ni podívá."

„To je příbuzná Edith McNairové?"

„Jo. Tuhle jsem se s ní potkal. Mluví jako vévodkyně a má ty největší zelené oči, jaké jsem kdy viděl."

Burke pochopil příznaky a zachechtal se. „Nemáš dost starostí, brácho?"

„To je moje slabost." Tucker se belhal k autu, ale vtom si to rozmyslel a zamířil přes ulici. „Musím si koupit cigarety."

Burke se obrátil k penzionu a jeho úsměv se vytratil. Také on si vzpomněl na Francie. Ale Edda Lou se určitě jenom na chvíli vypařila, aby přinutila Tuckera k sňatku.

Začínám se tu hezky zabydlovat, říkala si Caroline pro sebe, když zamířila přes rozpálený trávník mezi stromy. Ženy, s kterými se seznámila toho odpoledne u Larssona, byly zvědavější, než byla zvyklá, ale také přátelštější. Bylo příjemné vědět, že když sejí zasteskne po lidech, může zajet do města.

Hlavně sejí zalíbila Susie Truesdaleová, která se v obchodě zastavila, aby koupila blahopřání k narozeninám pro sestru v Natchez, a zdržela se tam dvacet minut.

Ten Longstreet se tam samozřejmě objevil také, flirtoval s ženami a plýtval svým jižanským šarmem. Sluneční brýle nedokázaly zakrýt fakt, že se s někým popral. Když se ho na to zeptaly, všechny ženy ho zahrnuly soucitem.

Takhle je to pokaždé, pomyslela si. Stačilo, aby si Luis udělal záděrku, a ženy by mu ochotně darovaly krev.

Díkybohu že to skončila s ním i se všemi muži a vším, co se jich týká. Bylo až směšně snadné odolávat Tuckerovu šarmu.

Říkal jí „slečno Caroline", vzpomněla si se slabým úsměvem. Byla si jistá, že oči za tmavými skly se jí vysmívaly.

Ale těch jeho rukou je škoda, pomyslela si, když sklonila hlavu pod větví, z níž visel mech. Má je opravdu nádherné, dlouhé prsty, široké dlaně. Je to škoda nechat si je tak odřít a pohmoždit. Znechuceně ze sebe setřásla soucit. V okamžiku, kdy vešel dovnitř - lehce přitom napadal na nohu - začaly si o něm ženy šuškat a někdo se zmínil o dívce jménem Edda Lou. Caroline se zhluboka nadechla svěží vůně rozpálené zeleně a usmála se.

Zdá se, že se úlisný pan Longstreet zapletl do vlastních sítí. Jeho dívka čeká dítě a dožaduje se manželství. A podle místních klepů její otec rád sahá po nabité pušce.

Ohnula větev a ucítila pach vody. Panebože, jak daleko je od Filadelfie? Jak mohla tušit, že jí budou připadat klepy o místním donchuánovi tak uklidňující a zábavné? Půlhodinová návštěva ve městě ji pobavila, stejně jako ženské řeči o dětech, receptech a mužích. A o sexu. Uchichtla se. Je to jasné, Jih nebo Sever, nejoblíbenější téma je sex. Ale tady se o něm mluví konkrétněji. Kdo spí s kým, a kdo ne?

To bude tím horkem, napadlo ji. Posadila se na kládu, dívala se na hladinu a naslouchala zvukům časného večera.

Byla ráda, že přijela do Innocence. Každým dnem cítila, že se její rány hojí čím dál víc. Ticho, zrádné slunce, které z ní vypálilo všechnu energii, prostá krása jezírka zastíněného mechem obrostlými stromy. Začínala si zvykat na noční zvuky i na venkovskou tmu černější než sama noc.

Včera spala poprvé po mnoha týdnech osm hodin v kuse. A probudila se bez mučivé bolesti hlavy. Fungovalo to. Samota, klid malého městečka, venkovské zvyky vykonaly své.

Rodné kořeny, které nemohla nikdy pěstovat, kořeny, které matka tak zběsile odmítala přiznat, se začínaly brát o své právo. Nikdo a nic ji už od nich neodtrhne.

Mohla by zkusit i rybaření. Při té představě se zasmála. Napadlo ji, jestli by jí ještě chutnal sumec. Natáhla se a sebrala kamínek, aby ho hodila do vody. Žbluňknutí ji tak uspokojilo, že se zvedla pro další a ještě jeden. Dívala se, jak se dělají na vodě kruhy. Těsně u břehu zahlédla plochý kámen. Vstala, aby ho vytáhla. Byla by to legrace, kdyby zkusila dělat žabky. Tohle byla také stará, téměř zapomenutá vzpomínka. Dědeček stál zrovna na tomhle místě a učil ji, jak se to dělá.

Ta vzpomínka ji zahřála u srdce. Sklonila se a sevřela kámen v prstech. Bylo to zvláštní, měla úplně směšný pocit, že se na ni někdo dívá. Žeji sleduje. Jen co jí po zádech přeběhlo první zamrazení, zahlédla koutkem oka něco bílého.

Ohlédla se. A ztuhla. I výkřik jí uvízl v hrdle.

Někdo se na ni díval. I když ty oči, které ji sledovaly, nic neviděly. Byl to jenom obličej, vyčnívající nad zvlněnou temnou hladinu, s hrůzostrašným chomáčem dlouhých světlých vlasů, které se zamotaly a zachytily v kořenech starého stromu.

Dech sejí zadrhnul a dral se skrze rty v drobných vyděšených záchvěvech. Zapotácela se, ale nemohla odtrhnout oči od toho velkého bílého obličeje, od toho, jak voda šplouchá kolem brady a jak se paprsek slunce leskne v širokých mrtvých očích.

A když dokázala pozvednout ruce před obličej, popadla dech, aby vykřikla. Zvuk se odrazil jako ozvěna od tmavé hladiny řeky a vyplašil ptáky z větví stromů.

Kapitola čtvrtá

Nevolnost ji začínala přecházet. V žaludku se jí sice občas zvedla kyselá vlna, ale jestli se přinutí zvolna dýchat, ta trocha vlažné vody by v ní mohla vydržet. Caroline znovu usrkla, zhluboka dýchala a čekala na Burka Truesdalea, až se vrátí od jezírka.

Burke ji nepožádal, aby šla s ním. Domyslela si, že mu stačil jediný pohled na její obličej, aby pochopil, že se na něco takového ani nezmůže. I nyní, když seděla na horním schodu verandy a ruce měla zase téměř klidné, nemohla si vybavit, jak se dostala od jezírka zpátky domů.

Ztratila jeden střevíc, všimla si roztržitě. Měla právě ty hezké tmavě modré balerínky kombinované s bílou kůží, které si koupila před několika měsíci v Paříži. S omámenýma očima zírala na bosou nohu pokrytou blátem

a trávou. Soustředěně se zamračila a pak vyklouzla i z druhé boty. Najednou se jí zdálo důležité, aby měla obě nohy bosé. Koneckonců někomu by mohla připadat jako blázen, když tady sedí jen s jednou botou. A v jezírku zatím plave mrtvola.

Když se jí žaludek opět zvedl, převalil a hrozilo nebezpečí, že vyvrhne i vodu z vodovodu, svěsila hlavu mezi kolena. Nenáviděla pocit, že je jí špatně, nenáviděla ho s vervou člověka, který se nedávno zotavil z dlouhé nemoci. Nenáviděla slabost, ten roztřesený pocit, že s tím nemůže nic udělat.

Sevřela pěsti a využila všechnu sílu, aby se vzpamatovala. Kdo jí dal právo, aby se cítila mizerně a vystrašeně, aby její točila hlava? Copak není živá? Živá, celá a v bezpečí? Ne jako ta ubohá žena.

Ale nechala hlavu dole, dokud se žaludek neuklidnil a v uších jí nepřestalo tupě hučet.

Znovu ji zvedla, když uslyšela hluk auta kodrcajícího se po cestě. Caroline přitáhla ochablou ruku k očím a dívala se, jak se zaprášený stejšn prodírá přerostlou zelení.

Měla bych to divoké víno ostříhat, pomyslela si. Slyšela, jak se otírá o poškrábaný lak auta. V kůlně musí být nějaké nůžky. Bude nejlépe, když se do toho pustí hned ráno, než se udělá horko.

Omámeně přihlížela, jak stejšn zastavil vedle šerifova auta. Vystoupil z něho šlachovitý muž s červenou vázankou pod krocaním krkem. Na sobě měl bílou košili s krátkým rukávem a bílý klobouk na hlavě plné vlasů, které si barvil tak sytě, že vypadaly jako černé uhlí, a které si česal na ježka. Pod bradou a pod očima mu visely záhyby volné kůže, jako kdyby míval obličej tlustý a kůže se mu vytáhla pod tou tíhou.

Černé kalhoty mu držely červené šle a na nohou měl těžké černé nablýskané boty, které vyvolaly v Caroline dojem, že mají něco společného s armádou. Ale popraskaná kožená brašna jasně hlásala jeho povolání.

„Vy jste určitě slečna Caroline." Jeho vysoký hlas by ji v jiné situaci nebo v jiné době rozesmál. Podivně jí připomínal hlas obchodníka s ojetými auty, kterého viděla předevčírem v televizi. „Doktor Shays," řekl, když položil jednu nohu na dolní schod. „Staral jsem se o vaše prarodiče skoro pětadvacet let."

Caroline na to opatrně přikývla. „Jak se máte?"

„Báječně."

Pronikavé oči lékaře přeběhly po jejím obličeji a objevily známky šoku. „Burke mi volal. Říkal, že sem jede." Shays vytáhl obrovský bílý kapesník a otřel si jím krk a obličej. Ačkoli se dokázal pohybovat velmi rychle, když musel, jeho pomalý a klidný krok byl něčím víc než jen lékařským zvykem. Byl to způsob, s jakým nejraději ke všemu přistupoval. „To je ale dneska vedro, viďte?"

„Ano."

„Nepůjdeme dovnitř, tam je chladněji?"

„Ne, nemyslím..." Ohlédla se bezmocně dozadu ke stromům. „Měli bychom počkat. Burke se šel podívat... Házela jsem kamínky do vody. Viděla jsem jenom její obličej."

Doktor se posadil vedle ní a vzal ji za ruku. Prsty, stále ještě pohotové i po čtyřiceti letech praxe, jí začaly okamžitě měřit puls. „Čí obličej, zlatíčko?"

„Nevím." Když se natáhl po brašně, aby ji otevřel, Caroline ztuhla. Měsíce strávené mezi ostražitými lékaři a jejich tenkými lesklými jehlami ji rozechvěly nervozitou. „Nic nepotřebuju. Nic nechci." Vyskočila na nohy a přes všechnu snahu se neubránila, aby se jí hlas nezvedl do výšky. „Nic mi není. Měl byste raději pomoct jí. Přece musí být něco, čím byste jí pomohl."

„Pomalu, pomalu, zlatíčko." Zavřel brašnu, aby jí ukázal dobrou vůli. „Posadíme se tady a vy mi něco povíte, ano? Hezky pomaličku. A potom vymyslíme, co se dá dělat."

Caroline si nesedla, ale znovu se začala ovládat, když se několikrát zhluboka nadechla. Nechtěla skončit zase v nemocnici. To ne. „Promiňte. Asi to nedává smysl."

„No, s tím si starosti nedělám. Většina lidí, které znám, strávila půlku života tím, že hledala nějaký smysl, a druhou půlku o tom žvanila. Klidně mi řekněte, co si o tom myslíte."

„Řekla bych, že se utopila," řekla Caroline tichým a obezřetným hlasem. „V jezírku. Viděla jsem jenom její obličej..." Hlas se jí vytratil, znovu na ni dotírala představa, která ji prve málem přivedla k hysterickému záchvatu. „Myslím, že je mrtvá."

Dřív než se mohl Shays zeptat na něco dalšího, mezi stromy se vynořil zástupce šerifa Carl Johnson a zamířil přes sluncem sežehnutý trávník. Jeho uniformu, která bývala obvykle bez poskvrnky, pokrývaly nyní čmouhy špíny a mokré stopy. Přesto k nim pochodoval vojensky odměřeným krokem, velitelská postava, metr devadesát pevných svalů. Jeho orosená pleť měla barvu ořechu.

Byl to muž, který vychutnával svoji autoritu a moc. Ale právě teď měl dost starostí s tím, aby si udržel svoje profesionální vzezření. Nejraději by si totiž našel nějaké odlehlé místo a vyzvracel ze sebe oběd.

„Dobrý den, doktore."

„Dobrý, Carle."

To stačilo k tomu, aby si ti dva vyměnili informaci. Shays tiše zaklel a znovu si otřel obličej.

„Slečno Waverlyová, byl bych vám vděčný, kdybych si mohl zavolat."

„Samozřejmě. Můžete mi říct..." Její pohled opět přitáhly stromy a to, co bylo za nimi. „Je mrtvá?"

Carl zaváhal jen na okamžik, stáhl si čepici, pod kterou se objevily tuhé černé kudrliny zastřižené tak přesně a úhledně jako čerstvě posekaný trávník. „Ano, madam. Šerif si s vámi co nejdříve promluví. Doktore?"

Doktor s unaveným přikývnutím vstal.

„Telefon je na chodbě," řekla Caroline a začala stoupat po schodech. „Pane..."

„Johnson, madam. Carl Johnson."

„Pane Johnsone, utopila se?"

Johnson po ní střelil krátkým pohledem, když držel dveře dokořán, aby mohla vejít. „Ne, madam. Neutopila."

Burke seděl na kládě zády k tělu. Vedle něho ležel polaroid. Potřeboval chvíli klidu na to, aby se pak mohl vrátit k rutinní práci. Chvíli, aby se mu rozjasnilo v hlavě, chvíli, aby se mu uklidnil žaludek.

Smrt viděl už mnohokrát - znal její pohled a pach z dětství, kdy chodil s otcem na lov. Nejprve chodili lovit pro potěšení. Potom, když se jim neurodilo a selhaly investice, chodili pro maso na stůl.

A smrt svého vlastního druhu viděl rovněž víckrát. Začalo to otcovou sebevraždou, když přišel o farmu. A nebyla to právě tahle smrt, která ho sem přivedla? Bez farmy, se ženou a dvěma dětmi, které musel živit, podepsal přihlášku do městské policie, kde se stal nejdřív zástupcem, později šerifem. Syn bohatého muže, který nenáviděl vzpomínku na zbytečnou otcovu smrt a krutou půdu, která ji způsobila, se rozhodl věnovat svůj talent právu a pořádku.

Ale ani to, že našel otce visícího ve stodole, že slyšel tiché vrzání provazu zadírajícího se do silného trámu, ho nepřipravilo na to, co spatřil u McNairova jezírka.

Stále měl v hlavě jasný obraz toho, jak vyprošťoval tělo z vody a táhl ho na pevnou zem.

Je to zvláštní, pomyslel si, když do sebe vdechl kouř z cigarety, Eddu Lou neměl nikdy rád. Bylo v ní něco hrubého. V očích měla úskočný pohled nedovolující projevit soucit, který by k ní jinak cítil, protože měla tolik smůly, že byla potomkem Austina Hatingera.

Vybavil se mu jeden dávný vánoční den, kdy na ni narazil se Susie ve městě. Nebylo jí tenkrát víc než deset, myší vlásky jí splývaly po zádech, záplatované šaty vyhrnuté po straně nahoru a vepředu visící dolů. S nosem přimáčknutým na výlohu u Larssonů upírala oči na panenku s modrým závojem a čelenkou z třpytivých kamínků.

Tenkrát to byla malá holka, která si přála, aby Ježíšek opravdu existoval. Přestože už věděla, že není.

Burke zaslechl zapraskání v křoví a otočil hlavu. „Doktore." S tím slovem vyfoukl i proužek dýmu. „Panebože."

Shays mu položil těžkou ruku na rameno, krátce ho stiskl a zamířil k tělu. Smrt pro něj nebyla cizí. Věděl, že si nevybírá jen staré lidi. Dokázal se vyrovnat s tím, když si brala mladé lidi nemoc nebo nehoda. Ale tohle zohavení, tuhle zběsilou destrukci lidského těla přijmout nedovedl.

Něžně zvedl bezvládnou paži a zkoumal rozedřenou tkáň na zápěstí. Stejné známky nalezl i na kotnících. Ty náramky potrhané kůže a beznaděj, kterou představovaly, ho bolely jaksi víc, než zlověstné rány na zbytku těla.

„Bylo to jedno z prvních dětí, které jsem přivedl na svět, když jsem přišel do Innocence." S povzdechem udělal to, čeho Burke nebyl schopen. Natáhl se a zatlačil Eddě Lou oči. „Je těžké pohřbívat vlastní děti. Bože, je to těžké i pro doktora."

„Dal jí pořádně zabrat," vypravil ze sebe Burke. „Stejně jako těm ostatním."

Zvedl aparát. Bude potřeba hodně snímků, aspoň bude mít co na práci, než přijde koroner. Spolkl tvrdý hněvivý knedlík v krku.

„Přivázal ji k tomuhle stromu. Je tady zaschlá krev. Podle škrábanců na zádech se dá poznat, jak se bránila. Použil prádelní šňůru. Jsou z ní tady kousky." Sklonil se s aparátem a v očích mu vzplál opět vztek. „Co tady ksakru dělala? Auto má ve městě."

„To ti, Burku, nepovím. A jinak toho také moc nevím. Udeřil ji zezadu do hlavy." Shaysovy ruce byly stejně jemné, jako by to byl pacient, který je může vnímat. „Možná, že ji sem dovlekl. Možná, že sem přišla sama a něčím ho vyprovokovala."

Caroline přecházela po verandě. Kdyby sebrala odvahu, zašla by se k jezírku zeptat, co se tam vlastně stalo. Nebyla si jistá, jak dlouho tohle čekání ještě vydrží. Ale věděla, že by nedošla dál jak za první stromy.

Uviděla, jak se k ní po cestě blíží tmavý sedan a za ním bílá dodávka. Koroner, pomyslela si. Když z dodávky vystoupil muž s nosítky a silným černým pytlem, odvrátila oči. Ten černý pytel, který se co do velikosti nelišil od těch pytlů, do kterých se odkládají odpadky, jí připomněl až příliš neodbytně, že to není člověk, že to není ani žena, ale jen mrtvé tělo, jehož důstojnost neutrpí, jestliže ho odtáhnou ve velkém igelitovém pytli.

Jenom živý člověk trpí. Caroline napadlo, jestli má ta žena někoho, kdo bude lkát a truchlit.

Srdce se bolestně dožadovalo hudby, hudby plné vášně, která by zahnala myšlenky na všechno ostatní. Díkybohu to může udělat, tohle ještě může. Uniknout skutečnosti, když už nemůže uprchnout nikam jinam.

Opřela se, zavřela oči a v hlavě jí zněla hudba. Její vědomí naplnila tak sytá melodie, že Caroline neslyšela, jak po cestě přijelo další auto.

„Ahoj." Josie zabouchla dveře u auta, naposledy olízla třešňový nanuk a zamířila k verandě. „Ahoj," řekla znovu a se zvědavostí se na Caroline přátelsky usmála. „Co je to tady za zmatek?" Olízla dřívko jazykem. „Viděla jsem cestou domů, jak sem jedou všechna tahle auta. Napadlo mě, že se podívám, co se tady děje."

Caroline se na ni nechápavě dívala. Bylo zvláštní, téměř absurdní vidět někoho tak živého, kypícího životem, když smrt se ještě vznášela ve vzduchu. „Prosím?"

„To nic, zlatíčko." Josie se usmívala a stoupala po schodech. „Jsem jenom zvědavá, to je všechno. Nemůžu vydržet, když se někde něco děje a já nejsem u toho. Josie Longstreetová." Podala jí ruku ještě trochu ulepenou od rozteklé zmrzliny.

„Caroline. Caroline Waverlyová." Když si potřásly rukama, Caroline si pomyslela, jak nepatřičné bylo jejich gesto, jak absurdně automatické.

„Stalo se tady něco, Caroline?" Josie položila dřívko na zábradlí. „Viděla jsem Burkovo auto. Šerif vypadá báječně, viď? Nebyl své ženě za sedmnáct roků ani jednou nevěrný. Neznám nikoho, kdo by bral manželství tak vážně. Tak tady jsou všichni. A doktor Shays také." Ohlédla se na cestu zaplněnou auty. „Burke je opravdu charakter. Vidíš ty vlasy černé jako krém na boty sčesané nahoru a ulízané jako rockenrolová hvězda? Nezdá se ti, že vypadá trochu jako Mickey Mouse?"

Caroline se téměř usmála. „Ano. Promiň, posaď se někde."

„Se mnou si nedělej starosti." Josie si vytáhla z kabelky cigaretu. Zapálila ji zlatým zapalovačem. „Kde máš všechny ty návštěvníky, nikde nevidím ani duši."

„Jsou..." Pohlédla směrem ke stromům. Ztěžka polkla. „Šerif už jde."

Josie se uvelebila v křesle, lehce natočila tělo a zvedla ramena. Provokativní úsměv, kterým Burka oblažila, pohasl, když spatřila jeho oči. Ale hlas měla jasný. „No tohle, Burku, začínám žárlit. Na nás se přijedeš do Sweetwateru sotva podívat, a tady..."

„Jsem tady služebně, Josie."

„Dobře, dobře."

„Slečno Waverlyová, potřebuju s vámi mluvit. Můžeme jít dovnitř?"

„Ovšem."

Josie ho uchopila za rameno. Škádlivý výraz jí z tváře úplně vyprchal. „Burku?"

„Teď nemám čas." Burke věděl, že by jí měl říci, aby jela pryč, ale napadlo ho, že by Caroline přivítala, kdyby s ní někdo zůstal, až to tady skončí. „Můžeš chvíli počkat? Nebo s ní potom zůstat?"

Ruka na jeho paži se zachvěla. „Je to zlé?"

„To se uvidí. Zajdi do kuchyně a připrav nám něco studeného. Budu ti vděčný, když tam zůstaneš, dokud tě nezavolám."

Caroline posadila Burka do předního salonu na pruhovaný divan. Malé kukačkové hodiny, které věrně natahovala od té doby, co přijela, vesele tikaly. Ve vzduchu cítila vlastní pot a pach leštěnky, kterou použila ráno na konferenční stolek.

„Slečno Waverlyová, je mi hrozně líto, že se vás musím na něco vyptávat teď, když jste asi rozčilená. Ale bude nejlíp, když to budeme mít za sebou."

„Rozumím." Jak by tomu mohla rozumět, pomyslela si neklidně. Nikdy předtím nenašla mrtvé tělo. „Víte... víte, kdo to je?"

„Ano, madam."

„Pan zástupce - Johnson?" Ruka jí vyletěla ke krku a třela si ho nahoru a dolů, jako kdyby jí to mělo uvolnit slova z hrdla. „Řekl, že se neutopila."

„Ne, madam." Burke uchopil poznámkový blok a vytáhl tužku z kapsy. „Bohužel musím říct, že byla zavražděna."

Caroline jen přikývla. Nebyla překvapená. Částečně to věděla od chvíle, kdy pohlédla do těch širokých mrtvých očí. „Co ode mě chcete?"

„Chci, abyste mi řekla všechno, co jste viděla nebo slyšela v průběhu osmačtyřiceti hodin."

„Nevím nic, opravdu. Teprve jsem přijela a snažila jsem se zabydlet, dát si věci do pořádku."

„Já vím." Burke si odsunul klobouk z čela a předloktím si utřel pot z obočí. „Možná, že si vzpomenete. Možná jste v noci slyšela přijíždět auto nebo nějaký jiný divný zvuk?"

„Ne... totiž jsem zvyklá na městské zvuky, všechno mi tady připadá podivné." Prohrábla se prsty ve vlasech. Teď když se dostali k otázkám a odpovědím, k mechanismu práva a pořádku, bude všechno dobré, ujišťovala se.

„Ticho se mi zdá tak hlasité, jestli víte, co tím myslím. A ti ptáci a hmyz. A sýčkové." Zastavila se a z tváří jí zmizel i poslední zbytek barvy. „Předevčírem v noci, tu první noc, kdy jsem tady byla... ach bože."

„Jen klid, madam."

„Myslela jsem, že jsem zaslechla ženský výkřik. Spala jsem a vzbudilo mě to. Vyděsila jsem se. Pak jsem si vzpomněla, kde jsem, a na ty sýčky. Na ty vřeštící sýčky." Zavřela oči pod náporem viny. „Zase jsem usnula. Mohla to být ona, volala o pomoc. A já jsem klidně usnula."

„Mohl to být sýček. I kdyby to byla ona, slečno Waverlyová, pomoct byste jí nemohla. Můžete mi říct, kdy vás to vzbudilo?"

„Ne, je mi líto. Nemám tušení. Nepodívala jsem se na hodiny."

„Chodíváte k jezírku často?"

„Byla jsem tam jenom párkrát. Dědeček mě tam vzal na ryby, když jsem tady byla jednou na návštěvě."

„Taky jsem tam dostal pár pěkných sumců," prohodil Burke, jako by se spolu nezávazně bavili. „Kouříte?"

„Ne." Společenské chování se dere zase na povrch, pomyslela si a rozhlédla se po popelníku. „Klidně si poslužte."

Burke si jednu vytáhl, ale v duchu se zaobíral nedopalkem, který našel blízko klády. Edda Lou také nekouřila. „Nevšimla jste si, že by se někdo kolem potuloval? Nikdo vás nepřišel navštívit?"

„Už jsem řekla, jsem tady jenom krátce. Ale první den jsem opravdu někoho potkala. Říkal, že mu moje babička dovolila chodit k vodě.

Burke zachoval nevzrušený obličej, ale srdce mu pokleslo. „Víte, kdo to byl?"

„Jmenuje se Longstreet. Tucker Longstreet."

Tucker byl zpátky ve své síti, u nateklého oka si přidržoval studenou plechovku s pivem a zachmuřeně přemýšlel. Už se necítil, jako by ho podupalo stádo koní. Měl dojem, jako by ho nejdřív za sebou několik mil vleklo. Trpce litoval, že se rozhodl Austinovi postavit. Mnohem lepší by bylo vypařit se na pár dní do Greenvillu nebo Vicksburgu. Proč si ksakru myslel, že pýcha a čest stojí za ránu pěstí do oka?

Horší bylo ale to, že Edda Lou se někde v koutku posmívá tomu, co mu způsobila. Čím víc o tom přemýšlel, tím si byl jistější, že ho Austin ztloukl pro nic za nic. Edda Lou určitě nešla na potrat. Tucker si ovšem nemyslel, že by pro to měla morální nebo mateřské důvody. Ale kdyby nečekala dítě, neměla by na něho žádné právo.

Takové právo, pomyslel si pochmurně, které by trvalo až do konce života.

Jeho krev se spojila s krví Eddy Lou v dítěti, které nosí, a to by je spojilo v rodinu.

Všechno dobré a zlé, co v nich obou je, se smíchá dohromady a záleží jen na Bohu či osudu nebo snad na správném načasování, které rysy budou pokračovat v jejich dítěti.

Tucker se dlouze napil a položil plechovku opět na oko. Nemá cenu přemýšlet o něčem, k čemu dojde až za pár měsíců. Měl by se raději starat o přítomnost.

Bolelo ho celé tělo, a kdyby se za celou záležitost nestyděl, šel by za doktorem Shaysem.

Aby na to zapomněl, přešel k mnohem příjemnějším myšlenkám.

Caroline Waverlyová. Byla krásná jako ty vysoké orosené zmrzlinové poháry. Takové, které člověka ochladí, a dostane chuť na další. Usmál se pro sebe, když si vzpomněl, jaký pohrdavý pohled na něj vrhla, když se potkali u Larssona dnes odpoledne.

Jako když královna shlíží ke svému nevolníkovi. Panebože, nejraději by se na ni hned vrhnul.

Zatím ale nic takového neplánoval. Přísahal, že dá ženským na chvíli pokoj. Jednak ho bolelo celé tělo a jednak měl dojem, že mu štěstí příliš nepřeje. Líbil se mu její hlas, takový jemný a zastřený, tak odlišný od chladného pohledu, který mu říkal, aby dal od ní ruce pryč.

Co by asi musel udělat, aby mu to dovolila? Tucker usnul s úsměvem na tváři.

„Tucku."

Něco zamumlal a snažil se setřást ruku, která mu lomcovala ramenem. Náhlý pohyb probudil zase bolest. Zaklel a otevřel oči.

„Ježíši, copak tady člověk nemůže mít chvíli klidu?" Zamrkal na Burka. Stíny se začínaly dloužit. Nejprve Tuckera napadlo, že ho Della nevolala k večeři. Když se natočil, aby se posadil, uvědomil si, že ho žaludek bolí stejně jako předtím. „Vzpomínáš si, jak po nás skočili u Strašidelného dolu Bonnyovi kluci a ten jejich bláznívej bratranec?"

Burke nechal ruce v kapsách. „Jo."

„Nebylo nám ani deset." Tucker si protahoval oteklé klouby na prstech. „Nepamatuju si, že by to tak bolelo. Nezajdeš si dovnitř pro nějaké pivo?"

„Jsem tady služebně, Tuckere. Musím s tebou mluvit."

„Líp se mluví u piva." Ale když zvedl Tucker oči a soustředil je na Burkův obličej, jeho pohotový úsměv pohasl. „Co se stalo?"

„Je to zlý. Moc zlý."

A Tucker pochopil, že to tak opravdu je. „Týká se to Eddy Lou, vid?" Než mohl Burke odpovědět, Tucker stál na nohou a začal nervózně přecházet, rukou se přitom projížděl ve vlasech. „Ach, bože. Panebože."

„Tucku..."

„Nech mě chvíli. Čert aby to vzal." Vztekle udeřil pěstí do stromu. „Jseš si jistý?"

„Jo. Je to jako s Arnette a Francie."

„Bože." Tucker se opřel čelem o kůru stromu a snažil se vypudit tu představu z hlavy. Nemiloval ji, vlastně se dostal až k bodu, kdy ji přestal mít rád, ale dotýkal se jí, ochutnal její tělo, byl uvnitř. Cítil, jak v něm stoupá vlna smutku, až se zapotácel, ale nejen kvůli ní, i kvůli dítěti, které ani nechtěl.

„Měl by sis radši sednout."

„Ne." Tucker se obrátil zády ke stromu. Obličej se mu změnil. Najednou měl tvrdý, nebezpečný pohled, který mělo možnost spatřit jen málo lidí. „Kde jste ji našli?"

„Před pár hodinami u McNairova jezírka."

„To není odsud ani míle." Nejdřív ho napadlo, jestli je v bezpečí jeho sestra a Della. Pak si vzpomněl na Caroline. „Caroline - Caroline by tam neměla zůstat sama."

„Teď je u ní Josie a Carl." Burke si přejel rukama po obličeji. „Josie jí vnutila trochu jablečné pálenky, kterou tam měla slečna Edith. To ona - Caroline - našla mrtvé tělo."

„Do prdele." Tucker se znovu posadil do sítě, hlavu svěsil do dlaní. „Co budeme sakra dělat, Burku? Co se tady ksakru děje?"

„Chci se tě na pár věcí zeptat, Tucku, ale nejdřív ti musím říct, že jsem byl za Austinem. Musel jsem mu to říct." Burke mu nabídl cigaretu. „Dávej na sebe pozor, kamaráde."

Tucker si ji vzal. „Přece nevěří, že bych Eddě Lou něco udělal! Proboha." Škrtnul zápalkou a díval se, jak prohořívá ke konci. „Ty tomu taky nevěříš..." Zápalka mu upadla a on se pro ni natáhl k nohám. „Zatraceně, Burku, vždyť mě znáš."

Burke litoval, že si nevzal pivo - nebo cokoliv, čím by mohl spláchnout tu odpornou pachuť v ústech. Tucker byl jeho přítel, byl mu tak blízký, že by mohl být jeho bratr. Ale byl také nejvíc podezřelý. „To s tím nemá nic společného."

Tucker cítil, jak ho uvnitř zasáhla panika horší než kterákoli pěst. „Čert aby to vzal."

„Je to moje práce, Tuckere. Moje povinnost." S nešťastným srdcem vytáhl poznámkový blok. „Ty a Edda Lou jste se před pár dny veřejně pohádali. A od té chvíle se také pohřešuje."

Tucker vytáhl další zápalku. Tentokrát si cigaretu zapálil. Vdechl do sebe kouř a zase ho vydechl. „Nejdřív mi přečteš, jaká jsou moje práva, a pak mi nasadíš náramky? Jo?"

Burkovy svěšené ruce se zaťaly. „Zatraceně, Tuckere, dvě hodiny jsem se koukal na to, co se té holce stalo. Teď není vhodná doba, aby ses do mě navážel."

Tucker mu podal ruku dlaní vzhůru, ale v tom pohybu bylo příliš hořkého posměchu, než aby vypadalo jako gesto míru. „No tak, Burku, pusť se do tý svý podělaný práce."

„Chci vědět, jestli jsi Eddu Lou potom ještě viděl nebo jsi s ní mluvil?"

„Copak jsem za tebou dnes odpoledne nepřijel a neřek ti to?"

„Kam jsi jel, když jsi odešel ze snack baru?"

„Jel jsem..." Tucker se zastavil a zbledl. „Ježíši, jel jsem k McNairovu jezírku." Chtěl si zapálit, ale znehybněl. Jeho oči se ve slábnoucím světle zatřpytily. „Ale to už přece víš, nebo ne?"

„Jo. Ale bude lepší, když mi to řekneš sám."

„Jdi se vysrat."

Burke ho chytil za košili. „Poslouchej mě. Vůbec se mi nezamlouvá, co musím dělat. Ale to není nic ve srovnání s tím, co se bude dít, až přijede FBI. Mám tady tři mrtvé ženské, naporcované jako ryby. Edda Lou ti veřejně vyhrožovala a za dva dny se našla mrtvá. Mám svědka, který tě viděl na místě činu den nebo možná jen pár hodin před vraždou."

K Tuckerovu napětí se přidal první záchvěv strachu. „Přece víš, že u McNairova jezírka jsem byl stokrát. Ty taky." Odstrčil Burkovu ruku. „A to, že mě Edda Lou naštvala, ještě neznamená, že jsem ji zabil. A co Arnette a Francie?"

Burke stiskl zuby. „Chodil jsi s nimi, se všemi třemi."

Tentokrát to nebyl hněv, ale prostě šok. „Ježíši, Burku." Musel se znovu posadit. Udělal to pomalu, cítil při tom každý sval. „Tomu nevěříš, Burku. To nemůžeš."

„Jestli tomu věřím nebo ne, nemá nic společného s tím, na co se tě musím zeptat. Musím vědět, kde jsi byl předevčírem večer."

„Proč to chceš vědět, Burku? Tucker málem prohrál i košili, hráli jsme žolíky," řekla Josie a zamířila k nim. Tváře měla bledé, ale oči jí tvrdě žhnuly. „Ty vyslýcháš mého bratra, Burku? Proč? Překvapuješ mě." Vkročila mezi ně a položila ruku na Tuckerovo rameno.

„Mám tady práci, Josie."

„Tak bys ji měl dělat. Proč nehledáš raději někoho, kdo ženy nenávidí, než někoho, kdo k nim cítí takovou neodolatelnou náklonnost jako tady Tuck?"

Tucker jí položil ruku na paži. „Myslel jsem, že zůstaneš u Caroline."

„Přijela tam Susie a Marvella." Josie pokrčila rameny. „Začínalo tam být moc ženských na jednom místě a Caroline se drží dobře. Možná bys měl zajet domů, Burku, a podívat se, jestli ti kluci nezbourali dům."

Burke ignoroval její návrh i hněv v jejích očích. „Tys hrála s Tuckem karty?"

„To u nás není zločin, ani hřích, nebo ano?" Vytáhla Tuckerovi z prstů cigaretu a vdechla do sebe kouř. „Seděli jsme do dvou, možná do půl třetí. Tucker se trochu opil a já vyhrála dvaatřicet dolarů."

Přílivem úlevy zesílil Burkovi hlas. „To je dobře. Omlouvám se, že jsem se na to musel ptát, ale až se do toho vloží kluci z federálky, budeš si s nimi muset také promluvit. Měl jsem dojem, že ode mě to napoprvé vezmeš líp."

„Bohužel ne." Tucker se znovu postavil na nohy. „Co s ní budete dělat?"

„Dáme ji do Palmerova pohřebního ústavu. Necháme ji tam přes noc, než přijede FBI." Burke nacpal blok do kapsy a zašoupal nohama na místě. „Dokud to půjde, nechoď Austinovi na oči."

S kyselým úšklebkem si Tucker přejel po pohmožděných žebrech. „S tím si nedělej starosti."

S podivným nepříjemným pocitem se Burke zahleděl na trojici rododendronů. „Asi budu muset jít. Možná by vypadalo líp, kdybys ke mně zašel zítra sám a promluvil si s federálkou."

„Dobře." Tucker dlouze vydechl, když Burke odcházel. „Hej." Když se Burke otočil, Tucker mu s úsměvem nabídl: „Mám ještě to pivo, jestli chceš."

Napětí v Burkových ramenou povolilo. „Díky, ale radši půjdu zkontrolovat moje kluky. Dík."

„Já jsem asi vadná, Tuckere," řekla Josie s povzdechem. „Jsem na toho chlapa naštvaná, jak nejvíc umím, ale stejně bych se mu ráda dostala do kalhot."

S pousmáním si opřel Tucker tvář o její hlavu. „To je jenom podmíněný reflex, miláčku. Longstreetovský reflex." S rukou ovinutou kolem pasu ji vedl do domu. „Josie, ne že bych chtěl zpochybňovat tvůj smysl pro pravdomluvnost, ale žolíky jsme spolu nehráli už několik týdnů."

„A co?" Strčila si jazyk do tváře. „Mně se zdá, že všechny dny splývají v jedno, nezdá se ti?" Odtáhla se, aby mu mohla pohlédnout do obličeje. „Takhle je to lepší. Jednodušší."

„Možná." Tucker uchopil jemně její tvář do dlaní. Měl svůj způsob, jak se zahledět člověku do duše, když musel - a on teď potřeboval vidět do Josie. „Nemyslíš si, že jsem ji zabil?"

„Ale broučku, žiju s tebou většinu mého života a vím, že by tě udusilo špatné svědomí, kdybys zamáčkl třeba jen mouchu. Ty máš příliš měkké srdce, i když máš tu nejprotivnější náladu." Políbila ho na obě tváře. „Vím, žes nikoho nezabil. A jestli ti jde o to, že jsem Burkovi řekla, že jsme tu noc hráli karty, co je na tom špatného? Seděli jsme u karet předevčírem nebo někdy jindy."

Tucker váhal. Nezdálo se mu to správné. Pak pokrčil rameny. Dobře nebo špatně, bylo to jednodušší než říci, že usnul při čtení Keatse.

Co by na to řekli kluci ve městě, až by zjistili, že čte poezii?

A kdo by mu to věřil?

Kapitola pátá

Jako oheň vyschlou stepí se šířila zpráva o vraždě Eddy Lou Hatingerové od ramen řeky až po zátopové hráze, z náměstí na farmy, z Market Street do Hog Maw Road, kde Happy Fullerová probírala událost se svou přítelkyní a partnerkou v bingu, Birdie Shaysovou.

„Henry o tom nemluví," řekla Birdie a ovívala se papírovým vějířem z církve Svaté spásy. „Burke Truesdale ho zavolal k McNairovu jezírku kolem druhé a vrátil se až po páté."

Ježíš s pronikavýma očima namalovaný na vějíři ztratil ostré kontury, když s ním Birdie zamávala. „Přišel domů celý bledý a zpocený. Řekl mi, že Edda Lou je mrtvá a že mám zrušit všechny objednávky pacientů na večer. Řekl, že byla zavražděná stejně jako Arnette a Francie, a to bylo všechno."

„Bůh se nad námi smiluj." Happy se vyklonila do svého úhledného dvorku a s vděkem přijala proud vzduchu vanoucí od Birdiina vějíře. „Kam to svět spěje? Žena už není v bezpečí ani na ulici."

„Šla jsem kolem snack baru, než jsem se zastavila u tebe." Birdie vševědoucně pokývla. Nalakované vlasy, které jí Earleen Renfrewová obarvila každých šest týdnů na módní světlý odstín, vypadaly jako helma s dvěma tuhými kudrlinkami ve tvaru otazníku po obou stranách. „Slyšela jsem, že Burke povolal FBI a snad i Národní gardu."

„Hmmm." Happy si nabručeně odfrkla. Měla Birdie ráda, ale to jí nepřekáželo v tom, aby neviděla její chyby. Birdie měla sklony k důvěřivosti, která se podle Happyina názoru řadila hned vedle lenosti mezi nejhorších deset hříchů. „Máme tady vraždícího maniaka, a ne povstání, Birdie. Pochybuju, že uvidíme pochodovat vojáky po Market Street. FBI možná. Předpokládám, že budou chtít mluvit s mým klukem, protože to on našel v únoru chudinku Arnette."

Na hezkém obličeji se jí usadily přemýšlivé vrásky. Ještě Bobbymu Lee úplně neodpustila, že chodil za školu - a že málem zase propadl - ale těžko se jí odnímala prestiž, jíž se těšila, protože byla matkou syna, který objevil první mrtvé tělo.

„Bobby Lee je od té doby pořád smutný," přidala se Birdie. „Stačí se mu podívat do očí. Zrovna dneska ráno, když mi tankoval nádrž u Sonnyho, jsem si pomyslela, že už to nikdy nebude ten samý chlapec."

„Celé týdny ho trápily ošklivé sny," řekla Happy s téměř neznatelnou stopou pýchy.

„To je normální. Já vím, že i Henry se trápí. A něco ti povím, Happy, je to na pováženou. Klidně to mohla být moje milá Carolanne - ne že by se někde toulala sama, má přece manžela a dvě děti. Ale děsí mě to. Ty máš Darleen, a to byla nejlepší kamarádka Eddy Lou. Řeknu ti, jde na mě hrůza, jen na to pomyslím."

„Počítám, že se budu muset u Darleen zastavit a podívat se, jak to snáší." Happy si povzdechla. Ohromně se jí ulevilo, když si Darleen vzala Juniora Talbota a usadila se ve městě s manželem a prvním dítětem. Ale věděla, že Darleenina divoká povaha se začíná opět probouzet. „Budeme se muset nějak domluvit s ostatními, Birdie, a zajít za Mavis Hatingerovou, abychom jí vyjádřily soustrast."

Birdie se už chtěla začít vymlouvat, ale namalovaný Ježíš se na ni upřeně díval. „Je to naše křesťanská povinnost. Myslíš, že u toho bude Austin?"

„S Austinem si nedělej starosti. Na naší straně je síla žen - matek."

Tu noc byly všechny dveře v Innocence zamčené, pušky nabité a spánek přicházel těžko.

Když vysvitlo ráno slunce, byla Edda Lou tím prvním, co přišlo mnoha lidem na mysl.

U Darleen Talbotové, Happyina třetího dítěte a prvního velkého zklamání, se smutek mísil s letargií. Během let, kdy

dospívala, se držela v závěsu Eddy Lou. Vzrušovaly ji riskantní situace, které spolu podnikaly. Stopování do Greenvillu, krádeže kosmetiky z pultu u Larssonů, chození za školu s Bonnyovými kluky, aby se s nimi pomilovaly u Strašidelného dolu. Společně se strachovaly, když se jim opozdily měsíčky, otevřeně si povídaly o svých sexuálních zkušenostech a společně chodily na rande do autokina. Edda Lou jí šla za družičku, když si Darleen brala Juniora, a Darleen se jí to chystala oplatit, až se konečně Eddě Lou podaří ulovit Tuckera Longstreeta.

Teď byla Edda Lou mrtvá a Darleen měla oči opuchlé od pláče. Stěží sebrala energii, aby posadila malého Scootera do ohrádky, zamávala manželovi přede dveřmi a odvlekla se k zadnímu vchodu, aby pustila dovnitř svého milence, Billy T. Bonnyho.

„No konečně, miláčku." Billy T., už po ránu celý zpocený, ve sportovním tričku a otrhaných džínách, objal ubrečenou Darleen tetovanými pažemi. „Měla bys už přestat, kočičko. Nemůžu vidět, když brečíš."

„Nedokážu uvěřit, že je mrtvá." Darleen popotahovala na jeho rameni a hledala útěchu v tom, že přitiskla dlaně k jeho zadku. „Byla to moje nejlepší kamarádka, Billy T."

„Já vím." Jeho plná a pohotová ústa se přiblížila k jejím a soucitně kroužila kolem. „Byla to bezvadná holka a bude nám všem chybět."

„Byla jako moje sestra." Darleen se odtáhla, aby mohl vklouznout rukama pod nylonovou košilku a vyhledat její ňadra. „Víc než Belle a Starka."

„Ty na tebe jenom žárlí, protože jsi nejhezčí." Stiskl jí ztvrdlé bradavky a přimáčkl ji ke kuchyňské lince.

„Byla bych radši, kdyby se to stalo jedné z nich než Eddě Lou."

V očích se jí znovu zatřpytily slzy a přitom mu rozepínala džíny. „Je mi jedno, že jsou to moje pokrevní sestry. Vždycky jsem si rozuměla jenom s Eddou Lou, víš. Mohla jsem s ní mluvit o všem. Dokonce i o nás."

Povzdechla si, když jí vyhrnul košilku tak, aby jí mohl sevřít ňadra. „Měla mě vždycky ráda. Sice na mě trochu žárlila, když jsem si vzala Juniora a narodil se mi Scooter, ale to je úplně normální, nemyslíš?"

„Mmmm."

„Chtěla jsem jí jít za svědka, až si bude brát Tuckera Longstreeta."

Stáhla mu dolů slipy. „Nemůžu pomyslet na to, jak byla zavražděná."

„Nemysli na to, miláčku." Dýchal krátce a namáhavě. „Nech Billyho T., aby ti pomohl na všechno zapomenout." Spustil ruce dolů, aby jí roztáhl stehna od sebe. „Edda Lou by to tak chtěla."

„Jo." Povzdechla si a přitulila se k jeho ruce. Se zachvěním odsunula misku s vločkami a opřela se o desku. „Vždycky na ni budu vzpomínat." Když ho sevřela prsty, otevřela oči, ve kterých zářila láska. Měl už navlečený kondom. „Ty jsi na mě tak hodný, miláčku." Vsunula si ho dovnitř a on sebou začal vrtět. „S tebou je mnohem větší zábava než s Juniorem. Nevím proč, ale od té doby, co jsme se vzali, to děláme jenom v posteli."

Billy T. přijal její lichotku s potěšením a nadzvedl jí boky, zatímco její hlava narážela do otevřené kuchyňské skříňky. Ale Darleen si toho nevšímala, protože se blížila k vrcholu.

Caroline překvapilo, že spala tak dobře. Možná to byl způsob úniku před skutečností, nebo to bylo pocitem jistoty, že ve vedlejší místnosti odpočívá Susie Truesdaleová s dcerou. Anebo se prostě cítila ve velké posteli prarodičů v bezpečí. Ať už to bylo čímkoli, probudila se do slunečního světla, vůně kávy a smažené slaniny.

Nejprve ji přepadl pocit studu, že si její hosté museli sami připravit snídani, zatímco ona spala. Vzápětí si uvědomila, jak je ochablá po hrůze předešlého dne, a byla v pokušeni převalit se a spát dál.

Místo toho se dlouho sprchovala studenou vodou a pak se oblékla.

Když sešla dolů, Susie a Marvella už seděly u stolu a šeptem si povídaly nad kávou a míchanými vajíčky.

Matka a dcera si byly tak podobné, že Caroline měla chuť se usmát. Dvě hezké ženy s tmavými vlasy a velkýma modrýma očima si šeptaly jako děti v zadní lavici při bohoslužbě. Obě měly ústa tvarovaná do obloučku jako panenky. Když ji spatřily, objevil se na nich soucitný úsměv.

Bylo cítit, že mezi nimi panuje blízkost, pochopení a úcta. Něco takového Caroline nikdy se svou matkou nezažila. Při pohledu na ně ji prudce zasáhla nečekaná vlna závisti.

„Myslely jsme, že budeš ještě chvíli spát." Susie jí už nalévala šálek kávy.

„Mám dojem, že jsem spala celý týden. Díky." Vzala si od Susie šálek. „Bylo to od vás milé, že jste tady zůstaly..."

„Od čeho máš sousedy? Marvello, připrav Caroline talíř."

„Ach, já opravdu..."

„Musíš se najíst." Susie ji přistrčila k židli. „Když jsi prožila takovýhle šok, potřebuješ doplnit palivo."

„Mamka umí dělat báječná vajíčka," pobídla ji Marvella. Snažila se, aby na Caroline tak necivěla, když ji obsluhovala. Chtěla se zeptat, kde jí takhle ostříhali vlasy - i když Bobby Lee by skákal metr vysoko, kdyby si něco provedla se svými po ramena dlouhými vlasy. „Člověk se vždycky cítí líp, když se nají. Když jsem se posledně rozešla s Bobbym Lee, daly jsme si s mamkou čokoládový pohár."

„Člověk se nemůže cítit smutně, když je plný čokoládové zmrzliny." Susie se usmála a naservírovala jí na talíř topinku. „Vytáhla jsem z kredence trochu malinové zavařeniny po tvé babičce. Doufám, že to nevadí."

„Ne." Caroline vzala fascinovaně do ruky ručně popsanou sklenici s džemem. „Netušila jsem, že tady něco takového je."

„Moje milá, slečna Edith zavařovala každý rok. Nikdo neuměl dělat takové džemy a rosoly jako ona. Šestkrát po sobě vyhrála na výstavě modrou stuhu." Susie se sklonila, otevřela spodní skříňku a ukázala jí řady zavařenin. „To je zásoba dobře na rok."

„To jsem nevěděla."

Taková spousta krásně barevných sklenic, tak pečlivě popsaných, tak pečlivě vyrovnaných. Rozpačitostí a zahanbením se jí stáhlo hrdlo. „Neměla jsem možnost ji často vídat."

„Byla na tebe pyšná. Často vzpomínala na svou malou Caru, která cestuje po světě a hraje před králi a prezidenty. Ukazovala všem pohlednice, které jsi jí posílala."

„Jedna byla z Paříže, z Francie," vložila se do řeči Marvella. „S Eiffelovkou v pozadí. Slečna Edith mi ji půjčila do školy."

„Marvella se učila dva roky francouzsky." Susie se na Marvellu spokojeně podívala. Ona sama musela nechat školy čtyři měsíce před maturitou, když na ní začínalo být vidět, že čeká dítě. Vědomí, že její dcera má už maturitní vysvědčení v kapse, ji vždycky uspokojilo. Pohlédla na hodinky. „Miláčku, neměla by ses už vypravit do práce?"

„Panebože!" Marvella vyskočila ze židle. „Podívej, kolik je."

„Marvella pracuje v Rosedaleu jako sekretářka právníka. Dneska jí dovolil, aby přišla vzhledem k okolnostem později." Pohlédla na Marvellu, která si opravovala rtěnku v zrcadle víka opékače. „Běž a vezmi si moje auto, miláčku. Já zavolám tátovi, aby se pro mě zastavil." Vstala a položila ruku na Marvellino rameno. „Nikomu nezastavuj, i kdyby to byl známý."

„Nejsem hloupá."

Susie vystrčila bradu. „Ne, ale jsi moje jediné děvče. Chci, abys mi zavolala, když přijedeš později než o půl šesté."

„Zavolám."

„A řekni Bobbymu Lee, aby přestal parkovat na Dog Street Road. Když už to nemůžete vydržet, budete to dělat doma."

„Mami..." Červeň jí stoupla z krku do tváří.

„Povíš mu to sama nebo to mám udělat já?" Políbila Marvellu na našpulené rty. „A teď běž."

„Ano, jistě." Marvella se usmála na Caroline. „Nedejte se, slečno Waverlyová. Když se do toho jednou mamka dá, neumí skončit."

„Nebuď prostořeká." Susie se posměšně zasmála. „Nemůžu uvěřit, že mě dorostla."

„Je to moc hezké děvče."

„Ano, to je. Ale je taky umíněná a jistá tím, co chce. V minulých dvou letech chtěla hlavně Bobbyho Lee Fullera, takže si myslím, že ho nakonec dostane." Melancholicky se usmála a potom uchopila šálek s chladnoucí kávou. „Když jsem se já podívala na Burka, nepomohla mu už ani svěcená voda. Ona je také taková. Jen má člověk trochu strach, protože se zdá, že jsou naše děti o tolik mladší, než jsme byli my ve stejném věku." Zamračila se na Carolinin talíř. „Vždyť jste nic nesnědla."

„Promiň." S námahou polkla Caroline další sousto. „Je to všechno takové zvláštní - tu dívku jsem ani neznala, ale přesto je to hrůza, když si na ni vzpomenu." Caroline to vzdala a odsunula talíř stranou. „Susie, nechtěla jsem se moc vyptávat, když tady byla Marvella, ale rozumím tomu dobře? Tohle byla třetí vražda?"

„Od února," přikývla Susie. „Všechny tři ženy byly pobodané."

„Bože."

„Burke toho moc nenamluví, ale vím, že to bylo ošklivé, opravdu ošklivé. Byly nějak zohavené." Susie vstala, aby sklidila ze stolu. „Jako ženu - a jako matku - mě to děsí. A o Burka mám taky strach. Všechno si moc bere, jako kdyby to byla jeho vlastní chyba. Bůhví, že tady nikdo netušil, k čemu může dojít, ale Burke si myslí, že tomu mohl zabránit."

Stejně jako si myslí, řekla si v duchu Susie, že mohl zabránit otci, aby si navlékl provaz kolem krku.

Caroline natočila do dřezu horkou vodu. „Žádní podezřelí?"

„Pokud ano, tak mi nic neřekl. U Arnette to vypadalo, jako kdyby to udělal někdo, kdo sem zavítal náhodou. Když ve městě bydlí kolem osmi nebo devíti set lidí, většinou se všichni dobře znají. Zdálo se nepravděpodobné, že by to byl někdo z nás. Ale když byla Francie zabitá stejným způsobem, lidé se začali mezi sebou rozhlížet.

A přesto, když došlo na věc, nikdo z nás nechtěl uvěřit, že by to mohl být soused nebo přítel. Ale teď..."

„Teď musíte hledat sami mezi sebou."

„To musíme." Susie uchopila utěrku a Caroline umývala nádobí od snídaně. „Ale spíš to vypadá, že v bažinách žije nějaký maniak a schovává se tam."

Caroline pohlédla z okna směrem ke stromům. Zdálo sejí, že stromy jsou blíž domu než předtím. „No, to je útěcha."

„Nechtěla jsem tě vyděsit, ale když tady bydlíš sama, musíš být opatrná."

Caroline stiskla rty. „Slyšela jsem, že se Tucker Longstreet s Eddou Lou pohádal. Prý ho nutila do manželství."

„Spíš se o to pokoušela." Susie vyleštila talíř do čista a pak se zasmála. „Bože, ty neznáš Tuckera, jinak by ses takhle nedívala. Představa, že by někoho zabil, je prostě směšná. Zaprvé to vyžaduje hodně energie a emoci. A toho se Tuckerovi v obou směrech nedostává."

Caroline si vzpomněla na výraz jeho obličeje, když na něho narazila u jezírka. Bylo v něm hodné emocí. Těch nebezpečných. „Přesto..."

„Burke s ním asi bude muset mluvit," řekla Susie. „A to bude těžké. Jsou si blízcí jako bratři. Chodili jsme všichni do jedné školy," pokračovala, když utírala a uklízela nádobí. „Tucker, Dwayne - to je Tuckerův bratr - Burke a já. Všichni byli synové plantážníků, i když tou dobou to začínalo jít s Truesdaleovou plantáží z kopce, takže soukromá škola nepřicházela pro Burka v úvahu. Dwayne chodil chvíli do internátní školy, protože byl nejstarší syn, ale nevycházel z malérů, takže ho poslali domů. Pak se mluvilo o tom, že tam pošlou Tuckera, ale starý Beau byl tak naštvaný na Dwayna, že nechal Tucka doma." Usmála se a přitom si prohlížela sklenici,

jestli na ní nejsou čmouhy. „Tuck vždycky říká, že Dwaynovi moc dluží. Proto se o něj asi tolik stará. Je to dobrý chlap. A kdybys znala Tucka tak dlouho jako já, věděla bys, že nemůže nikoho zabít, stejně jako nedokáže lítat. Bůhví, že má chyby, ale vytáhnout na ženu nůž?" Ta představa ji přes svou děsivost rozesmála. „Pravda je, že by se spíš staral, jak se jí dostat pod sukni, než aby myslel na něco takového."

Caroline se zachmuřila ústa. „Tenhle typ znám."

„Věř mi, moje milá, takového, jako je Tuck, jsi nepoznala. Kdybych nebyla šťastně vdaná a neměla čtyři děti, sama bych se za ním pustila. Na Tuckovi něco je, opravdu." Podívala se na Caroline. „Vsadím se, že nebude dlouho trvat a začne kolem tebe obcházet."

„Ať to zkusí a dostane ránu mezi oči."

Susie se perlivě rozesmála. „Doufám, že budu nablízku, abych to viděla. Tak." Odložila poslední talíř stranou. „Teď se my dvě pustíme do práce."

„Do jaké práce?"

„Nemůžu s klidem odejít, dokud nebudu vědět, že se umíš ubránit."

Utřela si ruce do květovaného ručníku a zamířila ke své kabelce. Ze slaměné tašky vytáhla hrozivě vyhlížející osmatřicítku.

„Ježíšikriste," vypravila ze sebe Caroline.

„Tohle je dvojhlavňový Smith and Wesson. Mám raději revolver než automat."

„Je - je nabitý?"

„Proč? Jistěže je, moje milá." Zamrkala na ni modrýma očima. „K čemu by mi byl ksakru prázdný? Vyhrála jsem třikrát po sobě závody 4. července. Burke se nemůže rozhodnout, jestli má být na mě pyšný nebo se stydět za to, že jsem lepší než on."

„Ale v kabelce," řekla Caroline slabým hlasem, „to ho nosíš v kabelce."

„Od února ano. Střílela jsi někdy?"

„Ne." Instinktivně dala Caroline ruce za záda. „Ne," opakovala.

„Proč si myslíš, že bys nemohla střílet?" řekla Susie ostře. „Něco ti řeknu, moje milá, kdyby po tobě někdo šel, střílela bys jako o život. Taky vím, že tvůj dědeček měl pár zbraní. Půjdeme si nějakou vybrat."

Susie položila osmatřicítku na stůl a zamířila do chodby.

„Susie." Caroline za ní zmateně pospíchala. „Nemůžu si vybrat zbraň, jako by to byly nové šaty."

„Ale je to stejně vzrušující." Susie vkročila do pracovny. Poťukávala si prstem na rty a prohlížela, co je na výběr. „Začneme s touhle jednoruční zbraní, ale nejdřív tě chci naučit nabíjet. To je základ."

„Jasně."

Susie s veselými ohníčky v očích ovinula paži kolem Carolininých ramen. „Poslouchej, jestli se tady někdo objeví a bude tě obtěžovat, vyjdeš ven s touhle brokovnicí na rameni, namíříš mu na břicho a řekneš tomu darebákovi, že o střílení nevíš ani ň. Jestli hned neodprejskne, zaslouží si pytel broků."

S rozpačitým úsměvem se Caroline posadila na opěradlo křesla. „To myslíš vážně?"

„Tady u nás se člověk musí umět postarat sám o sebe. A tohle je opravdu stará krasavice." Susie otevřela skříň a vytáhla zbraň. „Revolver pětačtyřicítka, armádní provedení. Vsadím se, že ji měl dědeček ve válce." Zlomila ji se zručností, kterou musela Caroline obdivovat, a prohlédla prázdnou komoru. „Čistá jako sklo." Složila revolver do sebe, namířila na zeď a zmáčkla kohoutek. „Výborně." Vytáhla zásuvku a spokojeně mlaskla, když uviděla munici. Zastrčila jednu krabičku do zadní kapsy a zazubila se na Caroline.

„Půjdeme trefit pár plechovek."

Zvláštní agent Matthew Burns neskákal zrovna radostí nad představou, že bude pracovat v zaprášeném deltovním městečku. Burns se narodil ve městě a byl jím odchovaný. Rád strávil večer v opeře, pil chateau neuf a procházel se odpoledne v Národní galerii. Během deseti let práce u FBI viděl hodně ošklivosti, a proto si tu a tam pročistil hlavu douškem Mozarta nebo Bacha. Těšíval se na konec týdne, který v sobě zahrnoval lístky na balet, večeři v civilizované restauraci Jean Louis u Watergate a možná i vkusnou a romantickou mezihru s jeho současnou přítelkyní.

Místo toho se teď nacházel na cestě do Innocence s polní výzbrojí a kufrem oblečení nacpaným do zavazadlového prostoru auta z půjčovny, které mělo prasklý ventilátor. Burns věděl, že kolem tohohle případu udělají média poprask, a ani na okamžik nezapochyboval, že on je ten správný muž pro tuhle práci. Specializoval se na sériové vraždy. A s veškerou povinnou skromností by byl první, který by přiznal, že to umí dělat dobře.

Přesto ho popouzelo, že má po víkendu. Jeho smysl pro pořádek podrážděný i to, že patolog pověřený Úřadem pro vyšetřování se opozdil vlivem bouřek v Atlantě. Nevěřil, že by koroner z nějakého Zapadákova byl schopen slušně provést pitvu.

Jeho podráždění rostlo, když projížděl městečkem v téměř nedýchatelném ovzduší auta. Bylo to přesně takové, jak očekával - pár upocených chodců, smečka líných psů, řádka zaprášených výloh. Nebylo tam ani kino. Trochu se otřásl, když četl ručně malovaný vybledlý nápis na jediné restauraci v dohledu. Díkybohu, že si přibalil i svůj kávovar Krups.

Práce je práce, připomínal si, když zastavil před šerifovou kanceláří. Občas přijde doba, kdy člověk musí při hledání spravedlnosti něco vytrpět. Vytáhl si jenom svůj kufřík a s úzkostlivou pečlivostí zamkl auto. Měl co dělat, aby se v tom horku neudusil.

Když se Otrava, pes Jeda Larssona, přitoulal, aby zvedl nohu na přední kolo, Burns jen odevzdaně zavrtěl hlavou. Nepochyboval, že mu budou způsoby dvounohých obyvatel připadat stejně obhroublé.

„Hezký auto," řekl Claude Bonny z verandy penzionu. A odplivl si.

Burns zvedl tmavé obočí nad jedním okem. „Jde to."

„Něco prodáváš, hochu?"

„Ne."

Bonny si vyměnil pohled s Charliem O'Harou a Petem Koonsem. O'Hara se párkrát sípavě nadechl a kouknul po něm. „Tak vy jste ten chlápek z FBI, že jo?"

„Ano." Burns cítil, jak mu pot stéká po zádech, a modlil se, aby byla ve městě slušná čistírna.

„Každej tejden se dívám v televizi na Efrema Zimbalista." Koons si lokl limonády. „To je fakt dobrej pořad."

„Dragnet byl lepší," prohlásil Bonny. „Nechápu, proč ho stáhli. Teď už nic tak dobrýho neuměj udělat."

„Omluvíte mě?" řekl Burns.

„Jen běž dál, hochu." Bonny mávl rukou směrem dovnitř. „Šerif je u sebe. Je tam od rána. Chytněte toho maniaka, co zabíjí naše děvčata, a my ho za vás pověsíme."

„Ale..."

„Nehrál ten chlapík v Dragnetovi doktora v tom seriálu M*A*S*H?" napadlo O'Haru. „Nějak mi ho připomíná."

„Jack Webb nehrál nikdy doktora," řekl Bonny, jako by to byla osobní urážka.

„Ne, ten druhej. Ten malej. Moje stará málem puká smíchy, když se na to dívá."

„Panebože," řekl si Burns pro sebe a strčil do dveří šerifovy kanceláře.

Burke byl za stolem, telefon přitisknutý mezi bradou a ramenem a rychle si něco čmáral do bloku. „Ano, pane, jakmile se dostaví..." Pohlédl na Burnse a identifikoval ho tak rychle, jako by třídil tetřívky a křepelky. „Moment. Vy jste zvláštní agent Burns?"

„Správně." Burns vytáhl podle předpisu svoji kartu a ukázal mu ji.

„Právě dorazil," řekl Burke do telefonu a pak mu ho podal. „Máte tady šéfa."

Burns si odložil kufřík a vzal do ruky sluchátko. „Náčelník Hadley? Ano, pane, mám trochu zpoždění. V Greenvillu jsem měl potíže s autem. Ano, pane, doktor Rubenstein by měl dorazit kolem třetí. Určitě to zajistím. Jenom mimochodem, budeme potřebovat další telefon, vypadá to tady na jedinou linku. A..." Položil si ruku na mluvítko. „Máte tady fax?"

Burke si přejel zuby jazykem. „Ne, pane, nemáme."

„A fax," pokračoval Burns do telefonu. „Zavolám, hned jak udělám předběžné šetření. Ano, pane." Podal sluchátko zpátky Burkovi a prohlédl si sedátko otáčecí židle, než se posadil. „Tak, vy jste asi šerif.

„Truesdale, Burke Truesdale." Krátce a formálně si potřásli rukama. Burke zachytil nosem vůni dětského pudru. „Máme tady malér, agente Burnsi."

„Byl jsem informován. Tři zohavená těla během čtyř a půl měsíce. Žádní podezřelí."

„Žádní." Burke se málem začal omlouvat. „Nejdřív nás napadlo, že je to někdo cizí, ale ta poslední... A pak je tady také ta vražda v Nashvillu."

Burns sepnul ruce do špičky. „Máte jistě záznamy, předpokládám."

„Ano." Burke se chystal vstát.

„Teď ne. Můžete mi to říct cestou. Chci vidět tělo."

„Dali jsme ji do pohřebního ústavu."

„Výborně," řekl Burns věcně. „Podívám se na ni a pak se vydáme na místo zločinu. Hlídáte ho?"

Burka začal rozpalovat hněv. „Bažina se dá jen těžko hlídat."

Burns si povzdechl a vstal. „Asi máte pravdu."

Caroline stála na zadním dvorku. Nadechla se, zaskřípala zuby a zmáčkla kohoutek. Pažba jí odskočila od ramene, až jí zazvonilo v uších. Plechovku trefila - i když ne tu, na kterou mířila.

„Teď už to bude lepší," řekla jí Susie. „Ale musíš mít pořád otevřené oči." Názorně jí to předvedla a shodila z klády tři plechovky v rychlém sledu za sebou.

„Nemohla bych nejdřív házet kamením?" zvolala Caroline, když šla Susie postavit plechovky zpátky.

„Taky jsi hrála symfonii, když jsi vzala smyčec poprvé do raky?"

Caroline si povzdechla a opsala ramenem kruh. „Takhle zacházíš s dětmi, když chceš, aby dělaly to, co chceš ty?"

„Přesně tak." Susie se vrátila vedle ní. „Teď se uvolni a nespěchej. Jak se ti drží puška?"

„No, vlastně je to..." Caroline se zasmála a pohlédla na zbraň v ruce.

„Trochu sexy, viď?" Susie poklepala Caroline po rameně. „To nic. Jseš mezi přáteli. Fakt je, že s tímhle máš moc, sílu a odpovědnost. Je to stejné, jako když se s někým miluješ." Zazubila se. „Tohle svým dětem neříkám. Teď do toho, zaměř si první plechovku zleva. Vidíš ji? Byla jsi vdaná?"

„Ne, díky."

Susie zabručela. „A co nějaký přítel? Někdo, kdo tě pěkně naštval?"

„Luis," zasyčela Caroline mezi zuby.

„Panejo, nějaký Španěl nebo něco takového?"

„Něco takového." Caroline zaťala zuby. „Velká tlustá svině."

Caroline stiskla kohoutek. Ústa se jí otevřela, když plechovka odskočila. „Trefila jsem ji."

„Potřebuješ jen motivaci. Zkus další."

„Nemohly byste se, dámy, raději věnovat vyšívání?" zvolal Burke.

Susie sklonila revolver a usmála se. „Počkej si na další soutěž, miláčku." Než si stoupla na špičky a políbila manžela, sjela Burnse pohledem. „Vypadáš unaveně."

„Já jsem unavený." Stiskl jí ruku. „Agente Burnsi, tohle je moje žena Susie a tohle Caroline Waverlyová. Slečna Waverlyová našla včera tu mrtvolu."

„Caroline Waverlyová." Burns vyslovil její jméno se zbožnou úctou. „To není pravda." Uchopil ji za ruku a políbil. Susie za jeho zády obrátila na Burka oči v sloup. „Slyšel jsem vás hrát před pár měsíci v New Yorku. A vloni v Kennedyově středisku. Mám doma několik vašich nahrávek."

Caroline na něj chvilku překvapeně mrkala. Všechno se jí zdálo tak vzdálené, že si téměř myslela, že si ji s někým spletl.

„Děkuju."

„Ach, ne, já děkuju vám." Burnse napadlo, že tenhle případ mu nakonec přinese nějaké výhody. „Nedokážu vám povědět, kolikrát jste mi zachránila zdravý rozum jen tím, že jsem vás mohl poslouchat." Hladké tváře mu zčervenaly vzrušením a jeho ruka stále svírala její dlaň. „Je mi opravdu potěšením, přes všechny ty okolnosti. Musím říct, že tohle je poslední místo, kde bych čekal, že najdu královnu koncertních sálů."

Caroline cítila kolem žaludku nepříjemný pocit. „Tenhle dům patřil mé babičce. Jsem tady jen pár dní."

Modré oči se mu zachmuřily soucitem. „Musí to být pro vás hrozně nepříjemné. Buďte ujištěna, že udělám, co bude v mých silách, abych tenhle případ rychle vyřešil."

Caroline se přesvědčila, že jí Susie nevidí do očí, a maličko se usmála. „To ráda slyším."

„Udělám všechno, všechno, co můžu. Úplně všechno." Burns se sklonil pro svou polní brašnu, kterou si postavil u nohou. „Podíváme se teď na místo činu, šerife."

Burke pokynul rukou, a když pohlédl na Burnsovy vyleštěné mokasíny, mrknul na svou ženu.

„Docela milej," usoudila Susie, když odešli mezi stromy. „Pokud se ti líbí typ v obleku a kravatě."

„Naštěstí mě v téhle chvíli nezajímá žádný typ."

„To člověk nikdy neví." Susie zamávala cípem blůzy, aby trochu rozhýbala vzduch. „Teď ti ukážu, jak se čistí zbraň, a pak připravíme pro kluky něco studeného." Zvědavě se na Caroline podívala. „Nevěděla jsem, že jsi tak slavná. Myslela jsem, že se slečna Edith jen tak vytahovala."

„Sláva záleží na tom, kde momentálně jseš, nebo ne?"

„Myslím, že jo." Susie se obrátila k domu. Začínala mít Caroline ráda, a protože se jí zdálo, že potřebuje trochu rozesmát, objala ji rukou kolem ramen a řekla: „Umíš zahrát Pomerančové květy?"

Caroline se po mnoha dnech opravdu zasmála. „Proč ne?"

Kapitola šestá

Tucker si natáhl nohy na Burkův stůl a zkřížil je. Nevadilo mu, že musí čekat - čekání bylo jednou z věcí, které uměl dělat nejlépe. Co si lidé, a dokonce i sám Tucker, často vykládali jako lenost proniklou až do morku kostí, byla jen vrozená a nekonečná trpělivost spojená s čistou a bezproblémovou myslí.

V tomhle okamžiku nebyla však jeho mysl tak nezkalená, jak by si přál. A pravdou bylo i to, že v noci špatně spal. Zdálo se mu, že jediný rozumný způsob, jak si ukrátit čas, než se objeví Burke, je maličko si zdřímnout.

Netrvalo dlouho a zpráva o příchodu FBI se dostala až do Sweetwateru. Tucker už věděl, že zvláštní agent Burns se obléká jako pohřebák a jezdí v hnědém mercury. Stejně tak věděl, že Burns je právě u McNairova jezírka a dělá to, co FBI obvykle dělá na místě vraždy.

Vražda. S lehkým zabručením zavřel Tucker oči - aby si odpočinul. Seděl a naslouchal skřípání stropního ventilátoru a hučení zbytečné klimatizace. Zdálo se mu nemožné, že Edda Lou leží jen o pár bloků dál na stole v Palmerově pohřebním ústavu.

Trhnul sebou, jako by se tím snažil zahnat nepříjemný pocit, tiše se vkrádající vzpomínku na to, že byl ochoten se s ní i poprat.

A co je horší, že se těšil na jejich střetnutí, na její nářek, až by její intrikánský mozek konečně pochopil, že se nestane novou paní Sweetwateru.

Teď už k ní nemá žádné povinnosti. Ani nemusí zachraňovat svoji pýchu tím, že by se do ní pustil.

Teď si musí vymyslet nějaké alibi, aby ho nepodezírali z vraždy, protože udělal chybu, když pokládal za sexy způsob, jakým vytahovala klíče z Larssonovy pokladny, a protože si dopřál sdílet s ní lože a laskat její hebkou kůži.

Lidé ho obviňovali z mnoha věcí. Z lenosti, ale to pro Tuckera nebyl žádný hřích. Z nedbalosti, co se týče peněz, což pohotově přiznával. Z cizoložství, čemuž se bránil.

Nikdy nespal s vdanou ženou - kromě Sally Guilfordové před pár lety, ale ta žila legálně odloučená od manžela. Dokonce i ze zbabělosti, kterou však Tucker raději považoval za rozvážnost.

Ale vražda. Bylo by to k smíchu, kdyby to nebylo tak strašlivé. Kdyby byl jeho otec naživu, pukl by smíchy. On - jediný člověk, kterého se Tucker opravdu bál - nebyl schopen ho dokopat nebo vyprovokovat urážkami k tomu, aby na jejich vynucených loveckých výpravách nestřílel jenom pánubohu do oken.

Ovšem Edda Lou nebyla zastřelená. I když byla zabitá stejně jako ty ostatní. Bylo příliš snadné spojit si její obličej se vzpomínkou na Francie, aby viděl, co se stalo s její hladkou bílou kůží. Zašátral v kapse po cigaretě.

Odštípl kousek - už se blížil k půl centimetru - a právě když šiji zapaloval, vkročil dovnitř Burke s upoceným, mrzutě vyhlížejícím mužem v tmavém obleku.

Burke strávil většinu dne s agentem z FBI, a to ho nenaladilo do nejlepší nálady. Odhodil klobouk na věšák u dveří a zamračil se na Tuckerovy nohy.

„Jako doma, chlapče."

„Dělám, co můžu." Tucker vyfoukl proužek kouře. Žaludek mu povyskočil, ale přesto vyslal k Burkovi líný úsměv. „Měl bys sem obstarat nějaké nové časopisy, Burku. Člověk chce zabavit svoji mysl něčím jiným než loveckým a vojenským čtivem."

„Podívám se, jestli bych nenašel třeba Gentleman 's Quaterly nebo People."

„Budu ti vděčný." Tucker znovu vdechl kouř, zatímco si obhlížel Burkova společníka. Tmavý oblek ztratil ve vlhkém horku nažehlený vzhled a ten člověk neměl ani dost rozumu, aby si povolil kravatu. I když nedokázal říci proč, Tuckerovi ten prostý fakt Burnse okamžitě zprotivil. „Napadlo mě, že by bylo dobře, kdybych se tady ukázal a promluvil si s vámi, hoši."

Burke přikývl. Chtěl se ujmout své moci a obešel stůl. „Tucker Longstreet, zvláštní agent Burns."

„Vítejte v Innocence." Tucker nevstal, ale nabídl mu ruku. Potěšilo ho, že Burnsova dlaň je měkká a trochu lepkavá potem. „Proč jste zvláštní, agente Burnsi?"

„To je moje hodnost." Burns si změřil Tuckerovy tenisky, ležérní drahé kalhoty a drzý úsměv. Nevraživost byla vzájemná. „O čem si chcete promluvit, pane Longstreete?"

„Nejdřív bychom mohli začít s počasím."

Tucker ignoroval Burkův varovný pohled. „Vypadá to, že budeme mít bouřku. Na pár dní by se mohlo ochladit. Nebo bychom mohli mluvit o baseballu. Oriolové hrají dneska večer proti Yankeeům. Ti mají letos dobrého nahazovače. Mohli by vyhrát." Tucker nasál kouř. „Máte rád sázky, zvláštní agente?"

„Bohužel se o sport nijak zvlášť nezajímám."

„To je v pořádku." V Tuckerově hlase zaznělo zívnutí, když se zaklonil v židli dozadu. „Já se zvlášť nezajímám o nic. Dalo by to moc práce."

„Přejděme k hlavnímu, Tucku." Když jeho pohled nezabral, Burke se uchýlil k tichému vemlouvavému tónu. „Tucker znal oběť, Eddu Lou..."

„Chtěl jsi říct intimně," dodal Tucker. Svaly žaludku se mu opět sevřely. Naklonil se a zamáčkl cigaretu.

Burns se usadil na třetí židli. Přehnaně pohotovým způsobem vytáhl z kapsy diktafon a blok na psaní. „Chtěl byste udělat nějaké prohlášení?"

„Něco jako: Jediné, čeho se musíme bát, je náš vlastní strach?' " Tucker si protáhl záda. „To ani ne. Tady Burke se domníval, že byste se mě chtěl na něco zeptat. A protože chci spolupracovat, jsem tady."

Burnse to nevyvedlo z klidu a zapnul diktafon. „Byl jsem informovaný, že jste se zesnulou udržoval vztah."

„Spíš šlo jen o sex."

„No tak, Tucku."

Střelil po Burkovi pohledem. „Je to tak, čestně, hochu. Edda Lou a já jsme si párkrát vyšli ven, pobavili se a zmuchlali pár prostěradel." Oči mu ztvrdly a musel se přinutit, aby nesáhl po další cigaretě. „Před pár týdny jsem to skončil, protože začala mluvit o manželství."

„Ukončil jste vztah v dobrém?"

„To bych neřekl. Už asi víte o té scéně ve snack baru před pár dny. Myslím, že Edda Lou byla kvůli mě vzteky bez sebe."

„To je váš pohled, pane Longstreete. Já mám tady napsáno," řekl Burns a poklepal tužkou na papír, „že byla rozzlobená a podrážděná."

„Když si dáte u Eddy Lou ta dvě slova dohromady, vyjde vám, že byla vzteky bez sebe."

„Prohlásila, že jste jí slíbil manželství."

Tucker položil líně nohy na zem. Židle se zakymácela a zavrzala. „Se mnou se to má tak, agente Burnsi, já sliby nedávám, protože není pravděpodobné, že bych je splnil."

„Edda Lou veřejně prohlásila, že čeká dítě."

„Jo. To udělala."

„Poté jste odešel... z toho snack baru, že je to tak? Odešel jste zničehonic." Usmál se slabě. „Kdybych použil váš výraz, pane Longstreete, byl jste... vzteky bez sebe?"

„Když za mnou Edda Lou přišla do snack baru a řekla mi - poprvé před lidmi - že čeká dítě, a vyhrožovala, že za to budu platit? Asi jo." Pomalu a přemýšlivě přikývl. „Dalo by se to tak říct."

„A vy jste neměl vůbec v úmyslu se s ní oženit?"

„Ani náhodou."

„Měl jste vztek, cítil jste se trapně a v pasti, takže jste měl motiv ji zabít."

Tucker si olízl jazykem zuby. „To ne, pokud vlastním šekovou knížku." Naklonil se dopředu. I když mu obličej ztvrdnul, jeho hlas poletoval jako včela nad máslem. „Dovolte, abych vám to objasnil, příteli. Edda Lou byla chamtivá, ctižádostivá a taky chytrá ženská. Možná že si částečně namlouvala, že by mě mohla dotáhnout k oltáři, abychom si vyměnili prstýnky, ale ke spokojenosti by jí stačil šek s několika nulami."

Tucker vstal, přinutil se nadechnout a posadil se na roh stolu, „Měl jsem ji rád. Možná, že ne tolik jako dřív, ale přece jen rád. Člověk nespí jeden týden se ženou, aby ji druhý týden rozkrájel na kusy."

„Ale někdo to udělal."

V Tuckerových očích oživlo něco temného. „Já ne."

Burns posunul diktafon o kousek doprava. „Také jste se znal s Arnette Gangreyovou a Frances Alice Loganovou."

„Stejně jako všichni v Innocence."

„Znal jste se s nimi důvěrně?"

„Párkrát jsem šel s nimi na rande. Ale ani s jednou jsem nespal." Rty se mu při vzpomínce zkřivily úsměvem. „I když s Arnette to nebylo proto, že bych se nesnažil."

„Odmítla vás?"

„A jak." Tucker nasál rozhořčeně kouř z cigarety. Zdálo se mu, že si nevybral vhodnou dobu na to, aby přestal s kouřením. „Byli jsme přátelé a ona nechtěla, abych ji povalil na záda. Fakt je, že se jí vždycky líbil můj bratr Dwayne, ale on se nikdy o nic nepokusil. Francie a já jsme byli ve stádiu flirtování." Tucker odhodil stranou zbytek papíru a tabáku. „Byla to prima holka." Zavřel oči. „Nechci mluvit o Francie."

„Skutečně?"

Vztek v něm zabublal. „Podívejte se, byl jsem u toho, když ji Burke našel. Možná, že jste na takovéhle věci zvyklý, ale já ne. Zvlášť když jde o někoho, koho mám rád."

„To je zajímavé, že jste měl rád všechny tři," řekl Burns mírně. „A slečnu Loganovou našli u Strašidelného dolu?" Krátce si odfrknul při tom názvu. „To je jen pár mil od vašeho domova. A slečnu Hatingerovou našli u McNairova jezírka. To není ani míle. Navštívil jste to místo ten den, kdy jste se pohádal se slečnou Hatingerovou."

„Správně. A kromě toho ještě mnohokrát."

„Podle slečny Waverlyové jste vypadal nervózně a podrážděně, když na vás narazila."

„Myslel jsem, že jsme se dohodli na tom, že jsem byl vzteky bez sebe. Jo, to jsem byl. Proto jsem se tam také zastavil. Je to klidné místo."

„A opuštěné. Můžete mi říct, jak jste strávil zbytek večera, pane Longstreete?"

Tohle nebyla pravda. „Hrál jsem žolíky s Josie, mou sestrou," lhal Tucker, aniž by mrknul okem. „Nedával jsem pozor, a tak mě vzala o třicet nebo o čtyřicet dolarů, potom jsme si dali drink a šli spát."

„Kdy jste opustil vaši sestru?"

„Šel jsem nahoru ve dvě nebo možná v půl třetí."

„Agente Burnsi," přerušil ho Burke, „rád bych vám řekl, že toho dne, kdy byla nalezena Edda Lou, za mnou přišel Tuck. Měl starost, protože o sobě nedávala vědět a nebrala telefon."

Burns zvedl jedno obočí. „Dobře, šerife. Jak jste přišel k tomu černému oku, pane Longstreete?"

„To je od otce Eddy Lou. Díky jemu jsem si uvědomil, že se ztratila. Přijel za mnou domů v domnění, že ji u sebe schovávám. Pak si vzal do hlavy, že jsem ji přemluvil, aby šla na potrat."

„Mluvil jste se zesnulou o potratu?"

„Edda Lou umřela dřív, než jsem měl možnost s ní cokoli prodiskutovat." Tucker se sešoupl ze stolu. „To je všechno, co vím. Jestli budete mít další otázky, přijeďte za mnou do Sweetwateru. Zatím ahoj, Burku."

Burke čekal, až bouchly dveře. „Agente Burnsi, znám Tuckera celý svůj život. Můžu vám říct, že i když byl z Eddy Lou celý bez sebe, nikdy by ji nezabil."

Burns vypnul diktafon. „Já se naštěstí dokážu dívat na věci objektivně. Mám za to, že bychom měli zajít do pohřebního ústavu, šerife. Patolog by tu už měl být."

Tucker toho měl právě tak dost. Nedělal nic jiného, než že se staral sám o sebe a o svůj vlastní život, a co z toho měl? Bolavá žebra, nateklé oko a novinkou bylo podezření, že je vrah.

Vystřelil z Innocence jako šíp a vyhnal rychlost na stodvacet. Cestou ho napadlo, že za vším vězí ženská. Kdyby se o něj Edda Lou ksakru neotírala pokaždé, kdy vkročil k Larssonovi, nezačal by ji zvát na rande. Kdyby na něj nedotkala Della, nebyl by ve městě, kde na něj vyjela Edda Lou jako harpuna. Kdyby ta Waverlyová nebloumala kolem vody, neviděla by ho, jak sedí u jezírka a vypadá „nervózně a podrážděně".

Ježíšikriste, vždyť měl právo takhle vypadat.

Byl na Eddu Lou naštvaný tak, až mu z toho bylo špatně. Ale přestože byla prohnaná jako liška, nezasloužila si, aby byla mrtvá. Ale taky nechápal, proč by za to měl trpět on. Musel sedět a trpělivě snášet, jak ho ten yankeeský darebák provrtával otázkami a policajtskými pohledy.

Bylo to ještě horší, pomyslel si, když vytáčel ostře zatáčku. Díval se na něho svrchu jako frajírek z velkého města a ty jeho ironické úšklebky ho pěkně štvaly. Caroline Waverlyová se na něho dívala stejně. Určitě skákala radostí, když mohla povědět FBI, že narazila v mokřině na špinavého pobudu plánujícího vraždu.

Metr za McNairovou odbočkou skočil Tucker na brzdu. Pneumatiky zaskřípěly na krajnici, když se obrátil smykem do protisměru. Možná by si měl s vévodkyní pohovořit.

Auto rozprsklo štěrk dokola, a Tucker proto neviděl, jak se po cestě vleče pick-up. Austinovy temné oči se zúžily, když zahlédl, jak se v křoví červeně zablesklo. Zastavil na kraji cesty a na rtech se mu rozlil úsměv.

Vypnul zapalování, dal klíč do kapsy a sáhl po černé barvě na boty. Ve zpětném zrcátku si namaloval černé čáry pod očima a nasadil si maskovací klobouk. Ze stojanu si vybral zbraň. Zvolil si Remington Woodmaster a zkontroloval, zda je nabitá. Stále se usmíval, když vystoupil z auta v plné maskovací výzbroji a s ostrým loveckým nožem zastrčeným do pásu s náboji.

Šel na lov. Ve jménu Boží slávy.

Caroline samota nevadila. I když měla ze Susiiny společnosti radost, přival její energie ji vyčerpal. Nevěřila, že by se jí někdo vloupal do domu a zavraždil ji ve spánku. Byla tady koneckonců cizí a nikdo ji neznal natolik, aby jí chtěl ublížit. Teď, když byla pistole opět schovaná, Caroline neměla v úmyslu se jí ještě někdy dotknout.

Aby se potěšila, vzala si housle. Od té doby, co přijela, neměla ani čas je naladit. Její ruce přejely po hladkém naleštěném dřevě a dotkly se strun. Teď nemusí cvičit, pomyslela si, když kalafunovala smyčec, ani nemá představení. Byla to nutkavá touha hrát sama sobě, kterou byla nucena často potlačit.

S očima zavřenýma si opřela housle o rameno a její hlava i tělo zaujaly automaticky pozici, jako když žena očekává milence.

Vybrala si Chopina pro jeho krásu a klid a pro trochu smutku, kterého se nemohla úplně zbavit. Jako vždy zaplnila hudba všechna prázdná místa v její duši.

Teď nemyslela na smrt nebo na strach. Nemyslela na Luise a jeho zradu, na rodinu, kterou ztratila a bez které se musela obejít. Nemyslela ani na hudbu, prostě ji vnímala.

Ta hudba zní jako slzy, napadlo Tuckera, když kráčel od auta k verandě. Nějako horké, vášnivé slzy, ale pomalé a bolestné. Takové, které tryskají ze srdce.

Jeho myšlenky ho zarazily. Zastyděl se, jako kdyby je někdo mohl zaslechnout. Vždyť jsou to jenom housle, taková sentimentální melodie, při které se ani nechce poťukávat nohou do rytmu. Ale hudba nesoucí se skrz otevřená okna zněla tak smutně. Přísahal by, že cítí, jak se tóny rozechvívají o jeho kůži.

Zaklepal, ale tak jemně, že to slyšel sotva on sám. Sáhl po klice, otevřel sítěné dveře a vešel dovnitř. Pohyboval se tiše, jako by napodoboval znepokojující tóny z předního pokoje.

Caroline stála uprostřed, obličejem k oknu. Viděl ji z profilu, hlavu něžně skloněnou k nástroji. Oči měla zavřené a úsměv na rtech byl stejně nostalgický a půvabný jako hudba sama.

I když nedokázal říci, jak to ví, to neobyčejné spojení tónů vycházelo přímo z jejího srdce. Viselo ve vzduchu jako šeptem vyslovená otázka.

Vklouzl rukama do kapes, opřel se ramenem o zárubeň a nechal se unášet hudbou spolu s ní. Bylo to zvláštní a jemu cizí, že mu žena mohla připadat tak klidná, tak tiše krásná, tak hluboce vzrušující, i když to nemělo nic společného se sexem.

Když přestal hrát, hudba se vytratila do ticha a Tucker cítil zklamání tak pronikavé, až ho téměř zabolelo. Kdyby měl rozum, vyklouzl by ven, zatímco její oči byly ještě zasněné, a znovu by zaklepal. Místo toho se nechal vést instinktem a zatleskal.

Trhla sebou, tělo se napnulo, oči naplnily strachem a pak se přiostřily hněvem.

„Co tady k čertu děláte?"

„Klepal jsem." Mírně pokrčil rameny a zazubil se na ni tak jako u jezírka. „Asi jste byla příliš zaujata hrou, že jste mě neslyšela."

Sklonila housle, ale smyčec držela jako šermíř meč. „Třeba jsem nechtěla, aby mě někdo rušil."

„To mě nenapadlo. Ta hudba se mi líbila. Já sám mám radši rhytm and blues a trošku džez, ale tohle bylo opravdu něco. Ani se nedivím, že se tím živíte."

Odložila housle stranou, ale oči z něho nespustila. „To je úžasný kompliment."

„Jen upřímný nápad. Připomněla jste mi jednu takovou věcičku, kterou měla moje matka. Perlu zasazenou v jantarové skříňce. Byla to ta nejhezčí věc, kterou jsem kdy viděl, ale taky nejsmutnější. Ta perla tam byla sama a nikdy se nemohla dostat ven. Vy jste vypadala také tak, když jste hrála. Vždycky hrajete smutné písničky?"

„Hraju to, co se mi líbí." Jeho modřiny od včerejška vykvetly a obličej dostal výraz malého chlapce, jemuž by chtěla žena přitisknout na jeho podlitiny něco chladivého - třeba rty. „Máte nějaký důvod, proč jste sem přišel bez pozvání, pane Longstreete?"

„Můžeš mi klidně říkat Tucker. Já ti budu říkat Caroline. Nebo Caro." Zuby mu zasvítily. „Tak ti říkala slečna Edith. Líbilo se mi to."

„Neodpovídáte na moji otázku."

Tucker se odklonil od zárubně. „My se tady chováme jako sousedi, ale náhodou důvod mám. Nepozveš mě, abych se posadil?"

Caroline napřímila hlavu. „Ne."

„Zatraceně. Čím ošklivěji se ke mně chováš, tím víc se mi líbíš. V tomhle ohledu jsem trochu zvrácený."

„A v jiných?"

Zakuckal se smíchy a posadil se na gauč. „To bychom se museli poznat líp. Možná jsi slyšela, Caroline, že nemám zábrany, ale fakt je, že mám svoji laťku."

„To je úleva." Poklepala smyčcem o otevřenou dlaň. „A k vašemu důvodu?"

Hodil si nohu přes nohu a choval se jako doma. „Bože, líbí se mi, jak mluvíš. Tak jemně a chladivě jako miska broskvové zmrzliny. Broskvovou zmrzlinu mám opravdu nejradši."

Málem odsekla nějakou vtipnou poznámku, pak si to ale rozmyslela. „Momentálně mě moc nezajímá, co máte nejraději, ani nemám chuť, abyste mi dělal společnost. Mám za sebou pár těžkých dní."

Lehký humor se vytratil. „Muselo to být pro tebe jako rána z nebe, když jsi našla Eddu Lou."

„Řekla bych, že pro ni to bylo horší."

Zastavil se, sáhl po cigaretě a pak znovu pokračoval: „Jseš tady sice jen pár dní, ale určitě víš všechno, co se o tom povídá."

I když se tomu Caroline bránila, přesto pocítila záchvěv sympatie. Nikdy pro ni nebylo snadné zajistit si soukromí, aby se její osobní chyby nestaly předmětem žhavých diskuzí.

Tomu rozuměla. „Jestli chcete naznačit, že se tady pro klepy nedá dýchat, nebudu se s vámi hádat."

„Musím pořád myslet na to, co si asi představuješ, ale chci ti něco říct."

Caroline zvedla obočí. „Nevím, proč bych se vámi měla zabývat?"

„Určitě jsi skákala radostí, když jsi mohla všechno povědět tomu frajírkovi s naleštěnýma botama."

Caroline vyčkávala. Jeho neklidné přecházení po místnosti sem a tam jí náhle připadalo spíš jako zoufalé než nebezpečné gesto. Uklidnila se natolik, že odložila smyčec. „Jestli mluvíte o agentovi Burnsovi, tak jsem řekla, co jsem viděla. Byl jste u jezírka."

Tucker bleskově otočil hlavou. „Jistěže jsem tam byl, zatraceně. Copak jsem vypadal, jako bych plánoval vraždu?"

„Vypadal jste rozzlobeně," odsekla. „Nemám tušení, co jste plánoval."

Tucker se zastavil, otočil se a udělal k ní krok. „Když si myslíš, že Eddu Lou jsem zabil já, tak proč tady stojíš a neutíkáš pryč jako o život?"

Caroline vystrčila bradu. „Umím se o sebe postarat. Policii jsem řekla, co vím - což je vlastně nic - a vy nemáte důvod mi ublížit."

Tucker zaťal svěšené pěsti. „Madam, vy se na mě díváte, jako bych byl kus bláta, který si odškrábnete z boty. Možná, že bych na nějaký důvod přišel."

„Nevyhrazujte mi." Adrenalin jí začal stoupat do hlavy a přistrčil ji k němu tak, že se málem dotýkala jeho nosu. „Já znám takové typy, jako jseš ty, Tuckere. Ty prostě nesneseš, že nepadám na kolena, sotva tě zahlídnu koutkem oka. Tvoji mužskou pýchu uráží, když žena nejeví zájem. A pokud ano, jako Edda Lou, tak se nemůžeš dočkat, aby ses jí zbavil. Tak nebo onak."

Bylo to tak blízko pravdě, až to zabolelo. „Zlatíčko, ženy přicházejí a odcházejí. Pro mě neznamenají ani ň. Ani se kvůli nim netrápím, ale taky je ksakru nezabíjím. A pokud jde o to, že bys lezla po kolenou... Ježíši!"

Caroline se zmohla na krátký výkřik, když ji chytil a povalil na zem. Pak jí vyrazilo dech jeho tělo, když na ní tvrdě přistálo. Uslyšela ránu a na okamžik si myslela, že jí praskla hlava nárazem o dřevěnou podlahu.

„Ksakru, co si myslíš..."

„Zůstaň ležet. Ježíšikriste." Měla jeho obličej jen několik centimetrů od svého a viděla, jak se mu do očí vkrádá něco, co se podobalo strachu nebo úskočnosti.

„Jestli se hned nezvedneš..." Ať už plánovala udělat cokoli, ihned na to zapomněla, když zaslechla další výstřel a spatřila, jak v polštáři gauče explodoval přímo nad jejich hlavami otvor. „Můj bože." Zaťala prsty do jeho ramen. „Někdo po nás střílí."

„Pochopilas, zlatíčko."

„Co budeme dělat?"

„Mohli bychom zůstat takhle a doufat, že odejde. Ale to neudělá."

S povzdechem sklonil čelo v podivně důvěrném gestu. „Do prdele. Ten šílenec tě klidně zabije a bude si myslet, že to je Boží vůle."

„Kdo?" Zabušila mu pěstmi do zad. „Kdo je to?"

„Otec Eddy Lou." Tucker zvedl o kousek hlavu. Za těchto okolností se nenechával vytrhovat faktem, že její rty jsou plné a šťavnaté. Všiml si toho - ale odtrhl od nich pohled.

„Otec té ženy, kterou zabili? Střílí na nás její otec?"

„Spíš na mě. Ale Austin by si nedělal starosti, kdyby náhodou trefil i tebe. Zahlédl jsem ho oknem, když mi mířil mezi oči."

„To je blázen. Člověk přece nemůže střílet k někomu domů."

„Určitě mu to připomenu, jestli budu mít příležitost." Existovala jenom jedna možnost, ale cítil k ní odpor. „Máš tady někde zbraň?"

„Ano. Patří dědečkovi. Jsou v pracovně, naproti přes chodbu."

„Poslouchej, co po tobě chci. Zůstaň tady a buď zticha."

Přikývla. „To můžu." Když ji přestal tisknout, chytila ho za košili. „Chceš ho zastřelit?"

„Bože, doufám, že ne." Odcouval dozadu, gauč ho zatím kryl. Potom zadržel dech, když se musel proplazit nekrytým prostorem. Když dosáhl ke dveřím, domníval se, že Caroline už bude z dosahu Austinových střel.

„Austine, ty parchante, je tady žena."

„Moje dcera byla taky žena." Další čtyřiačtyřicítka proletěla oknem a roztříštila sklo. „Já tě zabiju, Longstreete. Protože teď nastal čas Boží odplaty. Zabiju tě. A potom tě rozkrájím, jako jsi to udělal ty s Eddou Lou."

Tucker si přitiskl dlaně k očím a soustředil se. „Přece nechceš ublížit dámě?"

„Nevím, jestli je to dáma. Třeba je to další z tvých kurev. Bůh mi vede ruku. Oko za oko. Pro Syna božího Bůh je spalující oheň. Odplatou za hříchy je smrt."

Zatímco Austin citoval bibli, Tucker se po břiše proplazil přes chodbu. Když byl uvnitř, skočil ke skříni se zbraněmi. Uchopil remingtonku a rukama zvlhlýma potem ji nabil. Žaludek se mu přitom zvedal pomyšlením, že by ji musel použít.

Popošel k oknu, odtáhl síť a prolezl ven.

Při další ráně už mumlal vlastní modlitbičku. Přikrčil se a vrhnul se do křoví jako šipka.

Austin si dovedl vybrat místo. Opíral se o javor, ani ne dva metry od předního vchodu. Pot se mu z obličeje řinul proudem a záda jeho maskovací košile byla také celá mokrá. Vzýval Ježíše a svoje modlitby a hrozby opepřil střelbou z pušky. Ze všech předních oken se sypalo sklo.

Mohl vběhnout do domu a všechno rychle skoncovat. Ale Austin chtěl a potřeboval vědět, že Tucker trpí. Víc než třicet let čekal na to, až se Longstreetům pomstí. Teď ta chvíle nadešla.

„Vystřelím z tebe mozek, Tuckere. Ustřelím ti toho tvýho ptáka, na kterýho jseš tak pyšnej. To je odplata všem smilníkům. Půjdeš do pekla bez něho. To je Boží vůle. Slyšíš mě, ty bezbožníku? Slyšíš, co říkám?"

Tucker ani moc nelitoval, když musel strčit hlaveň pušky do Austinova ucha. „Slyším tě, nemusíš tak křičet." Doufal, že si Austin nevšimne, jak se mu v rozklepaných rukou třese zbraň. „Dej tu pušku dolů, Austine, nebo ti budu muset vpálit kulku do hlavy. Věř mi, nedělal bych to rád. To bys byl sice mrtvý, ale já bych musel zahodit tuhle košili. Je úplně nová."

„Zabiju tě." Austin se pokoušel ohlédnout, ale Tucker ho tvrdě přitlačil puškou.

„Dneska ne. Teď hoď pušku na zem a rozepni si pásek s náboji. Pomalu a klidně." Když Austin váhal, Tucker do něj opět šťouchl. Dostal legrační představu, že hlaveň projela Austinovou hlavou a vyčnívá z ní druhým uchem. „Já vím, že nejsem žádný střelec, ale nemůžu se netrefit, když mám hlaveň ve tvým uchu."

Když Austin hodil pušku na zem, Tucker začal dýchat volněji. „Caroline," zvolal. „Zavolej Burkovi a řekni mu, ať hodí zadkem a přijede sem. Pak mi přines nějaký provaz." Když do prachu padl i pás s náboji, Tucker ho odkopl stranou. „Tak co bude s mým ptákem, Austine?"

O dvě minuty později se Caroline vyřítila z domu s kusem prádelní šňůry. „Už je na cestě. Při..." Hlas sejí vytratil, když zůstala civět na muže ležícího v trávě s roztaženýma nohama a rukama. Obličej měl potlučený a pokrytý potem a černými čmouhami. Tělo v maskovacím úboru vypadalo jako tank a nohy jako ocelové nosníky. Přestože Tucker nad ním stál s puškou namířenou do zátylku, vypadal proti němu jako párátko.

„Přinesla jsem provaz," řekla a polkla, když jí hlas zaskřípal.

„Výborně. Zlatíčko, obejdi ho sem ke mně."

Caroline si navlhčila rty a zdaleka se Austinovi vyhnula. „Jak jsi to... vždyť je takový velký."

„Taky velký mluvka." Tucker neodolal a rýpl do Austina nohou. „Musel tak nahlas plivat oheň, že neslyšel hříšníka, jak se k němu plíží za zády. Umíš s tímhle střílet?"

„Ano." Caroline vyhledala očima zbraň. „Tak trochu."

„To stačí. Viď, Austine? Je schopná vystřelit ti z hlavy něco moc důležitého, jestli se jen trochu pohneš. Není nic nebezpečnějšího než ženská s nabitou puškou. A navíc je to Yankeeka. Tak. Ty mu budeš pořád mířit na hlavu a já ho zatím svážu." Vložil jí zbraň pevně do ruky. Jejich oči se střetly a v obou se zračil výraz roztřesené úlevy. V tom okamžiku se z nich stali přátelé.

„Takhle je to správně, zlatíčko. Hlavně nemiř na mě. A jestli sebou hne, zmáčkni kohoutek. Potom zavři oči, protože bych nechtěl, abys viděla něco tak ošklivého."

Mrknul na ni, aby pochopila, že to varování patří Austinovi. „Dobře. Ale trochu se třesu. Doufám, že ho nezmáčknu nechtěně."

Tucker se zazubil, když se skrčil, aby Austinovi svázal ruce. „Snaž se, Caro. Nikdo si to nezaslouží víc než on. Svážu tě jako dobytče, Austine. Zdá se, že se to k tobě hodí." Udělal smyčku, utáhl ji a Austinovy býčí nohy se prohnuly jako luk. „Moc se mi nelíbí, žes tady té dámě vytloukl všechna okna. A zničil gauč. Jak si vzpomínám, slečna Edith měla ten gauč moc ráda."

Couvl o krok a vzal Caroline zbraň z ruky. „Miláčku, byla bys tak hodná a přinesla mi pivo? Dostal jsem hroznou žízeň."

Caroline měla strašnou chuť se rozesmát. „Já žádné nemám. .. totiž pivo. Mám trochu vína. Chardonnay," zakoktala.

„To půjde taky hezky dolů."

„Dobře... jistě." Vykročila po schodech, ale pak se ohlédla. Uviděla, jak si Tucker vytahuje cigaretu. Přitiskla si ruku k hlavě, protože se jí točila. Pozorovala ho, jak odlamuje konec. „Proč to děláš?"

„Co?" Ohlédl se po ní, když škrtnul zápalkou.

„Proč si odlamuješ konec?"

„Aha." Natáhl do sebe kouř s nepopiratelným potěšením. „Chci s kouřením přestat. Takhle mi to připadá nejrozumnější. Za pár týdnů budu kouřit jenom půlky." Usmál se na ni. Vypadal velmi přitažlivě, ale byl bledý jako stěna. „Nalej mi to chardonnay do pořádné sklenice, ano?"

„Jistě." Caroline se roztřeseně nadechla, když uslyšela houkání sirény. Tucker byl stále ještě dost blízko ní, aby mohla zaslechnout, že i on si úlevou oddechl. „To si piš." Sítěné dveře se za ní zabouchly.

Kapitola sedmá

Někde na východě zahromovala bouřka. Lehký větřík, první, který zažila od té doby, co překročila hranice Mississippi, rozechvěl listy javoru, kde stál ani ne před půl hodinou muž s nabitou puškou.

Caroline se to zdálo nepochopitelné, ba dokonce nemožné, ale nyní seděla na schodech verandy a pila chardonnay ze sklenice na vodu, mezi ní a Tuckerem stála láhev se zbytkem vína.

Můj život nabral docela zajímavý směr, pomyslela si a znovu se dlouze napila. „Tohle je dobré víno." Tucker zakroužil tekutinou. Začínal se cítit uvolněně, což byl stav, kterému dával přednost před vším ostatním.

„To je moje oblíbené."

„Moje teď také." Otočil k ní hlavu a usmál se na ni. „Příjemně fouká."

„Moc příjemně."

„Déšť potřebujeme."

„Ano, asi ano."

Tucker se opřel o loket a zvedl obličej, aby se ochladil. „Když fouká tímhle směrem, nemuselo by napršet do salonu."

Caroline zvedla roztržitě oči k rozbitým oknům. „No, to je dobrá zpráva. Nechtěla bych, aby se gauč promáčel. Koneckonců je v něm jenom jedna díra."

Tucker jí přátelsky poklepal na rameno. „Máš výdrž, Caro. Myslím, že hodně žen by začalo brečet, ječet, nebo by omdlelo, ale ty ses držela."

„Díky." Sklenice byla už téměř prázdná, proto si Caroline dolila. „Můžu se tě na něco zeptat?"

Tucker nastavil sklenici a vychutnával šumění dobrého vína rozstřikujícího se o zbytek na dně. „Zlatíčko, teď mě můžeš požádat téměř o cokoli."

„Něco mě napadlo. Jsou vraždy a přestřelky v téhle části státu na denním pořádku nebo je to jen přechodný stav?"

„To je tak." Tucker uvažoval nad sklenicí, než se znovu napil. „Budu mluvit za Innocence a za moji rodinu, která je tu už od války - myslím od občanské války."

„Samozřejmě."

„Mám pocit, že můžu s jistotou prohlásit, že tenhle druh vraždy, který máš na mysli, je pro nás nový. Když jsem byl ještě malý, Whiteford Talbot udělal Calovi Beaufordovi pěknou díru do zad. Jenže Whiteford přistihl Cala, jak leze po okapové rouře z okna jeho ložnice. A Whitefordova manželka - totiž Ruby Talbotová - měla tou dobou nahatý zadek."

„To je něco jiného," souhlasila Caroline.

„No vidíš. A ani ne před pěti lety do sebe Bonnyovi a Shiverovi kluci nasekali olovo. A to bylo jen kvůli praseti - a protože to byli bratranci a trochu všichni pomatení, nikdo se o to nijak nezajímal."

„Aha."

Zatraceně, pomyslel si Tucker, líbí se mu, líbí se mu v její společnosti, která tvoří dokonalý protějšek k její fyzické přitažlivosti.

„Ale většinou je Innocence dost poklidné."

Caroline se zamračila přes okraj sklenice. „Na co si to hraješ?"

„Cože?"

„Na takové falešné staré dobré časy."

Zazubil se na ni a upil. „Jen když se mi to hodí." Povzdechla si a pohlédla stranou. Nad hlavami jim začínala černat obloha a občasné zahřmění se přibližovalo stejně jako krátké a ostré záblesky. Zdálo sejí příjemné, velmi příjemné, jen tak tu sedět.

„Nemáš strach? Když šerif toho muže odvážel, přísahal, že tě zabije."

„Nemá cenu se tím znervózňovat." Ale zájem v jejím hlase rozhýbal jeho hormony. Klidně ji objal kolem ramen. „Nedělej si starosti, zlatíčko. Nerad bych viděl, jak se kvůli mně trápíš."

Caroline otočila hlavu. Zase se její obličej ocitl jen na centimetry daleko od jeho. „Není to trochu morbidní? Využít smrtelného nebezpečí ke svádění?"

„Chacha." Byl natolik v dobré náladě, že se zasmál, a natolik zkušený, aby nechal ruku tam, kde byla. „Vždycky muže tak podezříváš?"

„Jen určitý druh mužů." Zvedla ruku a odsunula jeho paži z ramen.

„Jak můžeš být tak chladná, Caro? Po tom, co jsme prožili?"

S lítostivým povzdechem se dotkl svou sklenicí její. „Asi mě na večeři nepozveš?"

Rty sejí prohnuly do úsměvu. „Myslím, že ne."

„Mohla bys mi něco zahrát."

Tentokrát se neusmála, jen zavrtěla hlavou. „Chci si od hraní pro lidi odpočinout."

„Ty jsi pěkná. Něco ti povím, já ti něco zahraju."

Obočí se jí překvapeně zvedlo. „Ty umíš hrát na housle?"

„To ne. Ale mám rádio." Tucker se postavil a náhle si uvědomil, že mu víno stouplo přímo do hlavy. Proti tomu pocitu nic nenamítal. Přešel k autu a probíral se kazetami. Když konečně jednu vybral, otočil klíčem v zapalování a zasunul kazetu dovnitř.

„To je Fats Domino," řekl s patřičnou úctou, když kazeta spustila Blueberry Hill. Vrátil se k ní zpátky a podal jí ruku. „Pojď." Než stačila Caroline odmítnout, pomohl jí nahoru a uchopil ji do náruče. „Když slyším tuhle písničku, mám chuť si zatancovat s pěknou ženskou."

Caroline mohla protestovat nebo utéct. Ale bylo to neškodné. A po posledních čtyřiadvaceti hodinách potřebovala trochu rozptýlit.

A tak se postavila proti němu a vychutnávala vláčné tempo, kterým ji unášel na trávník. Lehce se zasmála, když ji zaklonil dozadu a jí se po vínu zatočila hlava. „Je ti dobře?" zamumlal.

„Hmmm. Ty jsi jako čaroděj, Tuckere. Ale je to lepší než být zastřelená."

„Taky si to myslím." Přivinul se tváří k jejím vlasům. Byly jemné jako hedvábí. Protože měl vždycky slabost pro strukturu povrchu, nebránil se a dopřál si cítit kontrast její hlaďoučké tváře s jeho nebo doteku s její vlnící se halenkou.

Cítil její dlouhé a štíhlé nohy, když se o sebe otírali a naráželi při tanci.

Sexuální touha ho nepřekvapila. Bylo to samozřejmé jako dýchání. Zato ho překvapovalo, že se ho zmocňovala nepřekonatelná touha přehodit si ji přes rameno a odnést ji dovnitř. Vždycky dával přednost pomalému postupu, když mohl vychutnávat dobývání a držet všechno pod kontrolou. Ale když tančil s Caroline, zatímco světlo dostávalo takový perlový nádech, jako tomu bývá před bouřkou, začínal být celý nesvůj.

Tucker to připsal na vrub tomu, že je víc než napůl opilý. „Prší," řekla Caroline. Oči měla zavřené a její tělo se kolébalo v rytmu s ním.

„Ehmm-hm." Cítil vůni deště v jejích vlasech a na její kůži. A přivádělo ho to k šílenství.

Usmála se na něho a sledovala, jak jí velké kapky pomalu prosakují oděvem. Nikdy v životě nezažila střílení, uvažovala. Ale ani žádný tanec v dešti. „Je chladno. Báječně chladno."

Tuckera by nepřekvapilo, kdyby se kapky deště vypařily hned poté, co se rozpláclý o jeho rozpálenou kůži. Zjistil, že má zuby těsně u jejího ucha, a její krátké, překvapené zachvění, když ji jemně kousl do lalůčku, jím projelo jako dýka.

Oči se jí rázem otevřely, na okamžik omámené, když zasypával drobnými polibky její tvář. V útrobách se jí rozlil žhavý a nádherný pocit, dřív než ho stačila zarazit. Ale než se Tucker dostal k jejím rtům, uhodila ho do prsou a ucouvla.

„Co to děláš?"

Překvapeně na ni zamrkal. „Líbám tě."

„Ne."

Chvíli na ni tupě zíral, na déšť, který jí stékal proudem po vlasech, na oči, které prozrazovaly jak vášnivou touhu, tak i odhodlání. Něco ho nutilo nevšímat si protestující ruky a vzít si, co chce. A když si uvědomil, že to nemůže udělat, povzdechl si a zaklel.

„Caroline, ty jsi tvrdá ženská."

Poplašné zařízení v její hlavě zesláblo. Rty se jí maličko prohnuly. „To jsem už od někoho slyšela."

„Mohl bych tady chvíli zůstat a zkusit tě přesvědčit, aby ses rozhodla jinak."

„Myslím, že ne."

Jeho oči se zasmály. Pomalu ji jednou rukou pohladil po zádech a pak ji pustil. „To mi nedá spát, ale máš za sebou těžký den, tak tě ušetřím."

„Jsem ti moc vděčná."

„To bys zatraceně měla být." Vzal ji za ruku a přejel palcem po kloubech jejích prstů. „Stejně na mě budeš myslet, Caroline, až se dnes večer zachumláš do postele."

„Spíš budu myslet na to, jak dám opravit okna."

Jeho pohled sjel ke střepinám skla zrádně vyčnívajícím z omšelých dřevěných rámů. „Za tohle jsem zodpovědný já," řekl a z očí mu sálala rozhodnost. Caroline se musela sama sebe ptát, jak se mohlo stát, že se drželi v dešti za ruce.

„Myslím, že za to nese odpovědnost Austin Hatinger," řekla jemně. „Ale tím se ta okna nespraví."

„Já se o to postarám." Ohlédl se na ni. „Opravdu vypadáš moc hezky, když jsi promáčená. Jestli tady zůstanu ještě chvíli, políbím tě ještě jednou."

„Tak bys měl raději jít." Už chtěla ruku odtáhnout, když tu pohlédla k autu. Zabublal v ní smích. „Tuckere, jestlipak víš, že máš staženou střechu?"

„Do prčic." Tucker se obrátil. Déšť bubnoval na bílé kožené čalounění. „S ženskými je potíž. Člověk zapomene na všechno." Než Caroline vyprostila raku, zvedl ji ke rtům a dlouze ji políbil, ke konci ji jemně stiskl zuby. „Já se vrátím, Caroline."

Usmála se a ucouvla. „Dobře, ale přivez s sebou nějaké sklo do oken a kladivo."

Tucker vklouzl do auta, aniž by se obtěžoval vytahováním střechy. Motor zaburácel. Tucker jí poslal vzduchem polibek a vyrazil po cestě. Díval se na ni ve zpětném zrcátku, jak stojí v dešti, vlasy jako polehlé obilí, šaty přilepené k tělu. Fats hlasitě vyřvával: „Není to škoda." A Tucker jedině souhlasil.

Caroline čekala, až jí zmizí z dohledu, pak se vrátila ke schodům a dopila zbytek vína zředěného deštěm. Susie měla pravdu, pomyslela si. Tucker nebyl žádný vrah stejně jako ona. A opravdu na něm něco bylo. Otřela si o tvář ruku, kterou jí políbil, a dlouze a rozechvěle si povzdechla.

To je dobře, že o něj nemá zájem. S očima zavřenýma nastavila Caroline obličej dešti. To je moc dobře.

Druhého dne ráno se probudila do špatné nálady. Nespala dobře.

A zatraceně, myslela na něho. Myslela na něho, naslouchala dešti ťukajícímu do plechové střechy a přehazovala se a obracela na posteli po většinu noci. Málem už to vzdala a spolkla prášek na spaní, který jí posledně předepsal doktor Palamo.

Ale odolala, chtěla sama sobě něco dokázat. Výsledkem bylo, že otevřela zalepené oči do slunečního oparu. Navíc ji brněla hlava po víně.

Když spolkla aspirin a stoupla si pod sprchu, hned věděla, čí je to vina. Nebýt Tuckera, nedopřála by si tolik vína. Nebýt jeho, neproležela by půlku noci vzhůru a netrápila by se nechtěnou touhou po muži. Nebýt Tuckera, neměla by díry v oknech, které se musí spravit, dřív než se k ní nastěhují mouchy, moskyti a bůhvíco ještě.

Tak tohle měl být ten klid a ticho, pomyslela si, když vystoupila ze sprchy, aby se utřela. Tohle mělo být poklidné období rekonvalescence. Od té doby, co měla tu smůlu, že narazila na Tuckera, ocitl se její život ve zmatku. Mrtvé ženy, šílenci s puškami. Oblékla si župan a zamumlala si pro sebe: „Proč jsem ksakru nejela do jižní Francie opékat se na příjemně zalidněné pláži?"

Protože jsem chtěla jet domů, pomyslela si s povzdechem. Přestože v tomhle domě strávila jen několik vzácných dní, připadal jí jako domov.

Nikdo a nic jí to nepřekazí. Caroline pochodovala dolů po schodech a jednou rukou si přidržovala brnící hlavu. Měla v úmyslu užít si klidu. Chtěla se posadit na verandu a dívat se, jak zapadá slunce, pečovat o květiny a poslouchat hudbu. Chtěla zůstat klidná a osamělá, jak měla původně v plánu. A začne s tím hned teď.

S odhodláním otevřela přední dveře. A vydala ze sebe přiškrcený výkřik.

U rozbitého okna stál černoch se zjizvenou tváří a rameny jako býk. Caroline zahlédla v jeho ruce záblesk kovu. Myšlenky se jí honily jedna přes druhou. Uteče dovnitř a zkusí zatelefonovat. Vyřítí se k autu a bude doufat, že klíče jsou v zapalování. Anebo bude jenom stát a ječet.

„Slečna Waverlyová, madam?"

Po zběsilém rozmýšlení našla svůj hlas. „Volala jsem šerifovi."

„Ano, madam, Tucker mi řekl, že tady máte nějaký problém."

„Cože... pardon?"

„Hatinger vám vystřílel okna. Šerif ho zavřel do vězení. O ta okna bych se vám rychle postaral."

„Postaral?"

Caroline spatřila, jak se jeho ruka pohnula, a nadechla se, aby mohla začít křičet. A zase vzduch vydechla, když zjistila, že ten kousek kovu v jeho ruce je metr. Zatímco se snažila uklidnit svůj dech, natáhl muž metr přes prázdné místo, kde bývalo sklo.

„Vy jste přišel spravit okna?"

„Ano, madam. Včera večer mi volal Tuck. Říkal, že vám dá vědět, že přijdu ráno, abych změřil okna a zasklil je." Hnědé oči zamžikaly a pak se naplnily tichým údivem. „Asi vám nezavolal."

„Ne." Projela jí vlna úlevy a zároveň vzteku. Přitiskla si ruku na bušící srdce. „Ne, nic takového neříkal."

„Na Tucka není, jak se říká, spolehnutí."

„Začínám tomu rozumět."

S pokývnutím si poznamenal pár čísel na papír. „Asi jsem vás vyděsil."

„To je v pořádku." Pokusila se o úsměv. „Myslím, že si na to začínám zvykat." Už uvolněně si prohrábla prsty vlhké vlasy. „Neříkal jste, jak se jmenujete."

„Toby March." Zvedl ruku k okraji otřepané pracovní čapky, jako by salutoval. „Práce všeho druhu."

„Ráda vás poznávám, pane Marchi."

Po chvilce váhání přijal podávanou ruku. „Říkejte mi Toby, madam. Každý mi tak říká."

„Dobře, Toby, jsem moc ráda, že jste tak brzo přijel."

„Jsem vděčný za každou práci. Kdybyste mi podala koště, uklidil bych to rozbité sklo."

„Dobře. Chtěl byste trochu kávy?"

„Neobtěžujte se."

„To nic. Právě jsem se chystala ji uvařit."

„Tak to si vezmu rád. Černou a tři kostky, jestli můžu prosit."

„Hned ji přinesu." Vtom zazvonil telefon. „Omluvte mě." S rukou přitisknutou k čelu spěchala Caroline chodbou a chňapla po sluchátku. „Ano?"

„No, zlatíčko, ty opravdu vedeš vzrušující život."

„Susie." Caroline se opřela o zábradlí. „Kdo to řekl, že na malém městě se nic neděje?"

„Ten, kdo v žádném nežil. Burke říkal, že se ti nic nestalo. Chtěla jsem se za tebou jet podívat, ale kluci tu měli přes noc kamarády. I když jsem na ně dávala pozor, vypadá to, jako kdyby se u nás přehnala fronta."

„Jsem v pořádku, opravdu." Až na tu kocovinu, otřesené nervy a nevítaný příval sexuálního nepokoje. „Jsem jen trochu vyčerpaná."

„Ani se nedivím, zlatíčko. Něco ti povím. Zítra budeme roznít. Přijď k nám, posadíš se do stínu, najíš se tak, že se ani nezvedneš, a zapomeneš na všechny starosti."

„To zní lákavě."

„V pět hodin. Pojedeš do města až na konec Market Street a zahneš doleva do Magnoliové. My bydlíme ve třetím domě po pravé straně. V tom žlutém, s bílými okenicemi. Kdybys to nemohla najít, můžeš se řídit vůní opékaných žebírek."

„Přijedu. Děkuju, Susie."

Caroline zavěsila a zamířila do kuchyně. Zapnula kávovar, nastrkala pár topinek do opékače a vyndala džem z lesních ostružin. Slunce vysušovalo kapky deště z trávy a nespoutaná vůně horka byla stejně příjemná jako vůně kávy. Dívala se, jak se datel usadil na kmeni stromu, aby si vydlabal nějakou snídani. Z verandy k ní doléhal Tobyho sametový baryton. Zvedal do výšky modlitbu o hledání klidu.

Caroline zjistila, že bolest hlavy zmizela, a oči se jí vyjasnily.

Koneckonců bylo dobře, že je doma.

Nepříliš daleko odtamtud ležel kdosi ve zmuchlaných provlhlých pokrývkách a sténal ze spánku. Sny se vinuly jako temné zákruty řeky. Sny plné sexu, krve a moci. Sny, které se ne vždy za slunečního světla vybavovaly. Občas probleskly v okamžicích probouzení, jako motýli s křídly ostrými jako žiletky protínaly mysl a zanechávaly po sobě mělké rány, které pálily. Ženy, vždycky to byly ženy. Ty kruté, pošklebující se děvky. Ta touha po nich - po jejich hladké kůži, jemné vůni a horké chuti - byla k nesnesení. Dlouhá období se držela na uzdě. Celé dny, týdny i měsíce převažovala mírnost, sympatie, ba dokonce i respekt. A pak jedna z nich něco provedla. Něco, co volalo po trestu.

Bolest se znovu ozvala, žízeň se zvyšovala. A nic ji nedokázalo uhasit, jen krev. Ale i skrze bolest a žízeň prosakovala úskočnost. A divoké uspokojení z toho, že nikdo nenajde jediný důkaz přes to, co se s nimi stalo a jak se bránily.

V Innocence se probudilo šílenství, ale dobře se skrývalo. A s postupujícím létem bude růst uvnitř svého neochotného hostitele.

A bude se usmívat.

Doktor Theodore Rubenstein - pro přátele Teddy - vylízal z talíře druhou porci třešňového koláče. Spláchl jej teplou pepsi přímo z lahve. Nikdy si neoblíbil kávu.

Teddy se přehoupl přes čtyřicítku a začal si do hustých hnědých vlasů včesávat barvu na vlasy. Nezačínal plešatět - díkybohu - ale nepotřeboval, aby šediny dodávaly jeho vzhledu na profesionálním vzezření.

Teddy se považoval za člověka, který má rád legraci. Věděl, že jeho malé tmavé oči, mírně ustupující brada a bledá kůže nepohnou srdcem žen hned napoprvé. Proto k jejich vábení používal humor.

Osobnost, jak rád říkával, přitahuje kočičky stejně jako dokonalý profil.

Pobrukoval si a přitom si drhnul ruce v umyvadle v Palmerově márnici, v umyvadle, nad nímž se odrážel obrázek Ježíše. Aby se trochu pobavil, Teddy se začal kolébat ze strany na stranu. Když se přesunul nalevo, Ježíš v červeném plášti dostal laskavý výraz a zvedal elegantně ruku k valentinskému srdci na své hrudi. Když se posunul napravo, obličej se na chvíli zachvěl a ustálila se na něm bolest a smutek, což bylo pochopitelné, protože na tmavě hnědých vlasech měl posazenou tmavou korunu a intelektuálské čelo mu brázdily tenké stružky krve.

Teddyho napadlo, kterému obrazu dává Palmer asi přednost, a pak sáhl po ústní vodě proti zubnímu kazu. Zatímco trochu experimentoval a snažil se najít přesný bod. ve kterém oba obrazy splývaly v jeden, osušil si ruce. Za ním na porcelánovém stole ležela Edda Lou Hatingerová. Stůl byl staromódní s vyrytými žlábky podél stran. Její kůže vypadala v nemilosrdném světle zářivky strašidelně.

Takové věci ale nedokázaly starého Teddyho připravit o jeho třešňový koláč. Vybral si patologii, protože se od něj čekalo, že půjde studovat medicínu. Pocházel ze čtvrté generace Rubensteinů, kteří měli před svým jménem zkratku dr. Ale dlouho předtím, než dokončil první ročník, zjistil, že se mu až posedle protiví nemocní lidé.

Smrt byla jiná.

Nikdy ho netrápilo, že pracuje v pitevně. Nemocniční vizity s hekáním a sténáním pacientů ho odpuzovaly. Ale hned poprvé, když ho přizvali ke sledování studijní pitvy, pochopil, že našel svoje místo.

Mrtví si nestěžovali, nemusel je zachraňovat a zcela určitě ho nebudou žalovat pro neodborný výkon.

Místo toho vypadali jako hádanka. Člověk je rozdělil na části, vypátral, co se pokazilo, a vyplnil zprávu.

Teddy uměl řešit hádanky a také věděl, že se umí mnohem lépe postarat o mrtvé než o živé. Obě jeho bývalé manželky velmi rády poukazovaly na jeho necitlivost, sobeckost a podivný a odpudivý smysl pro humor. Ale Teddy si myslel, že je náramně zábavný chlapík.

Dát mrtvole do ruky vibrátor znamenalo zaručené oživení jinak nudného zjišťování příčiny smrti.

Burns si to nemyslel, ale Teddy se aspoň bavil tím, že ho pozlobil. Když si navlékal chirurgické rukavice, usmíval se. Pracoval na svém kousku celé týdny a čekal, až se mu naskytne někdo tak úzkoprsý jako Matt Burns. Jediné, co potřeboval, byla vhodně zpracovaná oběť.

Teddy poslal Eddě Lou vzduchem polibek a zapnul magnetofon.

„Před námi leží," začal a použil jadrného jižanského přízvuku, „žena bílého plemene, stáří pětadvacet let. Identifikovaná jako Edda Lou Hatingerová. Výška metr padesát osm, váha šedesát tři. Teda kluci a holky, zadek má jako autobus." Tohle, pomyslel si Teddy škodolibě, Burnse rozpálí.

„Náš dnešní host utrpěl četné bodné rány. Promiň, Eddo Lou," řekl, když je počítal. „Dvaadvacet bodnutí. Soustředěných do oblasti prsou, hrudníku a genitálií. Ostrý nástroj s hladkou čepelí prořízl krční žílu, průdušnici a hrtan ve vodorovném směru. Podle úhlu a hloubky bych řekl, že zleva doprava, což ukazuje, že vrah útočil pravou rukou. Laik by řekl, dámy a pánové, že ji rozřízl hrdlo od ucha k uchu, pravděpodobně nožem s..." Teddy zahvízdl, když měřil ránu. „Devíti až desíticentimetrovou čepelí. Viděl jste někdo Krokodýla Dundeeho?" Teď se pokusil o silný australský přízvuk. „No, to byl nůž! Po obhlídce dalších zranění soudím, že rána na krku byla pravděpodobně příčinou smrti. Věřte, že by to stačilo. Já jsem doktor."

Začal si pohvizdovat písničku a pokračoval v ohledání. „Rána do temene hlavy těžkým hrubým předmětem." Opatrně vytahoval úlomky pinzetou. „Nasáklé úlomky vypadají jako dřevo nebo kůra. Myslím, že se shodneme na tom, že oběť byla zasažena větví stromu. Rána předcházela smrti. Pokud se vám, detektivům, podaří vyvodit závěr, že rána uvedla oběť do bezvědomí, vyhráváte výlet pro dva na Barbados a kompletní soupravu zavazadel."

Dveře se otevřely a Teddy se ohlédl. Burns na něho pokývl. Teddy se usmál. „Nutno poznamenat, že zvláštní agent Matthew Burns se přijel podívat, jak pracuje mistr. Jak se vede, Burnsi?"

„Jak jsi daleko?"

„Nejdřív se musíme s Eddou Lou trochu poznat, pak si spolu možná zatancujeme."

Burns stiskl zuby. „Jako vždycky, Rubensteine, tvoje vtipy jsou odporné a směšné."

„Ale Eddě Lou se líbí, viď, drahoušku?" Poklepal jí po ruce. „Pohmožděniny a potrhaná kůže na zápěstích a na kotnících." Teddy ohledal místo nástrojem a vytáhl tenká bílá vlákna, vložil je do sáčku, zatímco vesele pokračoval v podrobném líčení svých nálezů. Burns protrpěl další čtvrthodinu. „Byla sexuálně zneužitá?"

„Těžko říct," procedil Teddy skrze sešpulené rty. „Chystám se vzít vzorky tkání." Burns odvrátil pohled, zatímco to Teddy prováděl. „Řekl bych, že byla ve vodě tak dvanáct nebo patnáct hodin. Hrubým odhadem nastala smrt mezi jedenáctou a třetí dne šestnáctého června."

„Chci mít ty výsledky v cukuletu."

Teddy pokračoval ve výškrabu tkání. „Bože, to miluju, když mluvíš nespisovně."

Burns ho ignoroval. „Chci o ní vědět všechno, co se dá zjistit. Co jedla a kdy to jedla. Jestli byla pod drogami nebo předtím pila alkohol. Jestli měla styk. Měla být těhotná. Chci vědět, jak dlouho."

„Podívám se." Teddy se otočil a okázale si vyměnil instrumenty. „Možná by ses chtěl podívat na její levou stoličku. Připadá mi velice zajímavá."

„Na její zuby?"

„Ano. Nikdy jsem nic takového neviděl." Burns se zvědavě naklonil. Otevřel Eddě Lou ústa a přimhouřil oči.

„Polib mě, ty hlupáku," dožadovala se.

Burns vyjekl a odpotácel se zpátky. „Ježíši. Ježíšikriste."

Teddy nepřemohl smích, musel se posadit, jinak by se svalil na zem. Celé měsíce nacvičoval břichomluvectví, aby je mohl v tomhle okamžiku použít. Divoká panika v Burnsových očích za to opravdu stála.

„Ty máš opravdu styl, Burnsi. Šílí po tobě dokonce i mrtvé ženské."

Burns sevřel pěsti podél těla a pokoušel se ovládnout. Kdyby se na Rubensteina vrhnul, nevyhnul by se tomu, aby se dostal do záznamu. „Ty zasranej idiote."

Teddy jen ukázal prstem na Burnsův bílý obličej a na zasedlou tvář Eddy Lou a řval smíchy,

Burns věděl, že nemá cenu mu nějak vyhrožovat. Jeho stížnost by prošla bez povšimnutí a upadla do zapomenutí. Rubenstein byl nejlepší. Sice známý blázen, ale nejlepší.

„Chci mít výsledky vašich testů do večera, Rubensteine. Možná vám to připadá ohromně zábavné, ale toho psychopata musím najít."

Teddy nemohl ani promluvit, jen pokývl a držel si bolavá žebra.

Když Burns práskl dveřmi, Teddy si utřel slzy z očí a sklouzl ze stolíčky. „Eddo Lou, zlatíčko," zašeptal, jak stále nemohl popadnout dech. „Moc ti děkuju za spolupráci. Věř mi, za tohle se dostaneš do historie. Klukům ve Washingtonu se to bude líbit."

S hvízdáním zvedl skalpel a pustil se zase do práce.

Kapitola osmá

Darleen Fullerová Talbotová naslouchala zvukům, které se nesly z Truesdaleova dvorku skrz okno do ložnice. Napadlo ji, že je to ostuda, když ji ta nafoukaná Susie Truesdaleova nepozvala na party.

Darleen by společnost uvítala, aby zahnala z hlavy svoje starosti.

Ovšem Susie se s Darleen nepřátelila. Dávala raději přednost Longstreetovým nebo Shaysovým nebo těm Cunninghamovým naproti přes ulici, kteří nosí nos nahoru. Copak neví, že všemocný John Cunningham podvedl svoji ustaranou manželku s Josie Longstreetovou?

Darleen se zdálo, že Susie zapomněla, že se musela vdávat a obsluhovat hosty ve snack baru, zatímco sejí nadouvalo břicho. Možná, že její manžel pochází z bohaté rodiny, ale nevydrželo mu to. Každý ví, že Burkův otec spáchal sebevraždu, protože nadělal spoustu dluhů.

Truesdaleové nejsou o nic lepší než ona a stejně tak i Longstreetové. Její táta si sice vydělává na živobytí v čističce bavlny, místo aby mu patřila, ale aspoň to není ožrala. A není mrtvý.

Darleen si pomyslela, že to bylo od Susie vysloveně nepřátelské gesto, když ji nepozvala na party, kterou pořádá vzadu na dvorku. Při vůni grilovaného masa a kořeněné šťávy si člověk může připadat opuštěně. Ale proč, vždyť dole je i její bratr - jenže Bobby Lee se o city své sestry ani za mák nezajímá.

K čertu s ním i s těmi škrobenými Truesdaleovými a vůbec se všemi. Stejně nechce jít na žádný mizerný večírek. I kdyby Junior nepracoval u benzínové pumpy od čtyřech do půlnoci. Jak by se mohla smát a olizovat si šťávu z prstů, když její nejlepší přítelkyně půjde v úterý do země?

Povzdechla si a Billy T., který se přisával k jejím růžovým prsům jako o život, to bral jako znamení, že se konečně také sama přidá k jeho snažení.

Posunul se, aby jí mohl strčit jazyk do ucha. „No tak, holčičko, pojď nahoru."

„Dobře." To v ní probudilo zájem. Poslední dobou to bavilo Juniora jenom v posteli a v jediné pozici.

Když byli hotovi, Billy T. ležel a vyfukoval kouř z marlborky. Darleen zírala do stropu a poslouchala muziku od Truesdaleů.

„Billy T.," řekla a sešpulila přitom pusu, „nemyslíš, že je nezdvořilé pořádat party a nepozvat na ni nejbližší sousedy?"

„Do prčic, Darleen, přestaň si dělat starosti s ostatními lidmi."

„Ale není to správné." Popuzena jeho nedostatkem soucitu vstala a přinesla si pudr s vůní růží. Za hodinu si má u mámy vyzvednout Scootera a tohle je nejrychlejší způsob, jak odstranit pach sexu a potu. „Asi si myslí, že je lepší než já. A ta její nafoukaná Marvella taky. Jen proto, že se kamarádí s Longstreetovými." Natáhla si na sebe tričko a šortky a vynechala spodní prádlo jako důsledek vedra. Její vysoká, plná a kulatá ňadra se napínala o bavlněnou látku a pokřivila vybledlý obrázek Elvise. „A Tucker je tam taky a tulí se k té Waverlyové. Jak to, vždyť Edda Lou není ještě ani v hrobě."

„Tucker je děvkař. A vždycky byl."

„Ale Edda Lou ho milovala k bláznění. Tucker jí nosil parfémy." Darleen vyslala k Billymu T. toužebný pohled, ale ten měl příliš mnoho práce s vyfukováním kroužků kouře. Darleen se otočila a zamračila se k oknu.

„Stejně je nenávidím. Kdyby nebyl Tucker Burkův kamarád, dávno by byl hošánek pod zámkem stejně jako Austin Hatinger."

„K čertu." Billy T. se podrbal na zpoceném břiše a přemýšlel, jestli se dostanou k dalšímu číslu. „Tucker je děvkař, ale není to žádný vrah. Každý ví, že to udělal negr. Negři rádi kuchají bělošky."

„Ale stejně jí zlomil srdce. Prostě se mi zdá, že by za to měl zaplatit." Ohlédla se na Billyho T. a z oka jí vyklouzla slza. „Hrozně si přeju, aby se mu někdo dostal na kobylku za to, že byla Edda Lou tak nešťastná, než stačila umřít." Ze sousedního dvorku se vznesl smích a rozpálil v ní vztek. Darleen zamrkala vlhkými řasami. „Udělala bych nevím co, kdyby se našel někdo, kdo by měl odvahu se mu pomstít."

Billy T. zamáčkl cigaretu do malého popelníku, na kterém byl obrázek Washingtonského památníku. „No dobře, zlatíčko, když mi ukážeš, jak moc to chceš, možná se postarám, aby dostal, co mu patří."

„Miláčku." Darleen poklekla k Billymu T. mezi nohy a stáhla si Elvise z prsou. „Ty jsi na mě tak hodný."

Zatímco se Darleen starala o to, aby se Billymu T. objevil na tváři úsměv, na sousedním dvorku se smažila na grilu žebírka. Burke u nich seděl, měl na sobě velkou zástěru, na které byl vymalovaný kuchař a pod ním nápis LÍBEJTE KUCHAŘE, NEBO KOHO CHCETE!. Jednou rukou si naléval do hrdla Budweiser a druhou poléval šťávou žebírka. Susie přinášela z kuchyně misky a talíře na rozkládací stůl a vykřikovala rozkazy na svoje děti, aby odnesly bramborový salát, donesly víc ledu a přestaly očichávat volská oka.

Caroline musela obdivovat jejich souhru. Jedno vletělo do kuchyně, druhé vyletělo ven. I když se chlapci - Tommy a Parker, jak si pamatovala - občas zastavili a postrkovali se lokty, choreografie běžela hladce. Nejmladší chlapec Sam - pojmenovaný po Strýčku Samovi, protože mu bude čtvrtého července devět - uchváceně ukazoval Tuckerovi svoji sbírku baseballových fotografií.

Tucker se natáhl na trávu, a přestože bylo vedro, držel Sama na klíně a probíral se jeho albem. „Vyměním moji šestaosmdesátku Rickeyho Hendersona za tvého Cala Ripkina."

„Ne, ne." Sam zavrtěl hlavou a pramen žlutých vlasů mu spadl do očí. „Tohle byl Calův první rok."

„Ale už jsi mu ohnul roh, hošánku, a můj Henderson je v nejlepším stavu. Mohl bych ti k němu přidat nádavkem i mého zbrusu nového Wadea Boggse."

„Kdepak, to nic není." Sam otočil hlavou a Caroline zachytila, jak se mu hnědé oči zaleskly. „Já chci třiašedesátku Petea Rose."

„To je ale zlodějina, chlapče. Řeknu tátovi, aby tě šoupnul do vězení za to, žes mi to jen navrhnul. Burku, ten kluk roste pro kriminál. Měl bys ho radši poslat do polepšovny, aby sis ušetřil infarkt."

„Sam pozná švindl na první pohled," řekl Burke mírně.

„Tátu pořád štve, že jsem mu sebral v šedesátým osmým jeho Mickeyho Manila," zamumlal Tucker Samovi. „Ten člověk nechápe, co je to tvořivý obchod. Tak, teď se vrátíme ke Calovi Ripkinovi."

„Dal bych ho za pětadvacet dolarů."

„Do prčic. To je síla." Chytil Samovu hlavu do dlaní a zasyčel mu do ucha. „Vidíš tamhletoho chlápka, jak sedí u slečny Waverlyové a k smrti ji nudí?"

„Ten v tom tmavém obleku?"

„Správně, ten v tmavém obleku. Je to agent FBI. Chtít za Cala Ripkina pětadvacet dolarů je federální zločin."

„Kdepak," řekl Sam a zazubil se.

„To vím jistě jako sám Bůh. A tvůj táta bude první, kdo ti řekne, že neznalost zákona neomlouvá. Budu to na tebe muset prásknout."

Sam si prohlížel Matthewa Burnse a pokrčil rameny. „Vypadá jako teplouš."

Tucker se zachechtal. „Kde se tyhle věci učíš?" Rozhodl se, že vyzkouší ještě jednu taktiku a pokusí se dostat obrázek pomocí mučení. Přehodil si chlapce hlavou dolů a začal ho lechtat.

Caroline pozorovala, jak spolu zápasí, a ztratila niť Burnsovy konverzace. Bylo to něco o symfonickém plese v Kennedyho středisku. Nechala ho drmolit a občas se usmála nebo souhlasně něco zamumlala. Víc ji zajímali ostatní hosté.

Ve stínu dubu se sešla skupinka lidí. Byl to jediný strom na dvorku a dokonalé místo pro několik letních židlí a ospalou konverzaci. Kolem vyzáblého snědého patologa se chichotalo několik žen. Caroline přemýšlela, jak ten člověk může jeden den pitvat a druhý den vykládat vtipy.

Josie seděla na pneumatice a flirtovala s ním - jako s každým mužem v jejím dosahu. Dwayne Longstreet a doktor Shays seděli u zadních dveří, v rukou drželi piva a usrkávali z nich. Marvella Truesdaleová a Bobby Lee Fuller k sobě vysílali dlouhé intimní pohledy a majitelka salonu krásy Crystal si šuškala s Birdie Shaysovou.

Po obou stranách Truesdaleová dvorku se táhly řady dalších podobných zahrádek. Na šňůrách viselo prádlo a peklo se ve žlutém žáru. Téměř všude byly zeleninové záhony s hrozny těžkých rajčat, praskajících fazolí a kapusty, čekajících, až na ně v hrnci přijde řada.

Caroline vnímala vůni piva a kořeněného masa, květin pekoucích se na pozdně odpoledním slunci. Tommy zasunul do magnetofonu novou kazetu, ze které se linulo blues s hlubokými basy, sentimentální, pomalé a klidné jako tep srdce. Caroline nepoznala, že to hraje Bonnie Raitt, ale poznala, že je to vynikající.

Chtěla poslouchat muziku. Chtěla poslouchat, jak Sam ječí a chichotá se, když se škádlí s Tuckerem. Chtěla poslouchat, co si šušká Birdie s Crystal o někom, kdo zahynul před dvaceti lety při nehodě. Chtěla tancovat, dívat se, jak Burke líbá svoji ženu v průzračném kouři grilu - jako kdyby byli stále ti gymnazisti, kteří se schovávají se svou láskou do stínu. A chtěla cítit to samé co Marvella, když ji Bobby Lee vzal za ruku a táhl ji do kuchyně.

Chtěla být součástí toho všeho, a ne posedávat stranou a hovořit o Rachmaninovi.

„Omluvte mě, Matthewe." Rychle se na něj usmála a přehoupla nohy přes dřevěnou lavičku. „Chci se podívat, jestli Susie nepotřebuje pomoc."

Zatímco Sam bušil Tuckera do zad, Tucker obdivoval Carolininy nohy vystavené na odiv v hezkých bílých šortkách. Povzdychl si, když se sehnula, aby zvedla létací kruh. Pak shodil Sama ze zad, lehce ho šťouchl do růžového břicha a vstal.

„Asi si dojdu pro pivo."

Caroline se zastavila u grilu. „Voní to báječně," řekla Burkovi.

„Už jen pět minut," sliboval a Susie se zasmála. „Tohle říká pořád. Můžu ti něco přinést, Caroline?"

„Nic nepotřebuju. Napadlo mě, že bych ti mohla s něčím pomoct."

„Zlatíčko, od čeho mám čtyři děti. Jen hezky seď a odpočívej."

„Opravdu..." Opatrně se ohlédla za sebe. Burns stále seděl u stolu, kravatu nemilosrdně utaženou, a upíjel chardonnay, které Caroline přinesla.

„Aha." Susie její pohled následovala. „Myslím, že žena se musí občas něčím zaměstnat. Běž dovnitř a přines mi nakládanou zeleninu. Ve skříňce nalevo od ledničky je nová sklenice."

Caroline zamířila vděčně ke dveřím. U vchodu se dotkl klobouku doktor Shays. Dwayne jí věnoval milý, duchem nepřítomný úsměv člověka, který je už napůl opilý.

Caroline vkročila dovnitř a na chvíli strnula. Před ledničkou svíral Bobby Lee ve vášnivém objetí Marvellu. Když sítěné dveře bouchly, odskočili od sebe. Marvella zrudla a zastrčila blůzu tam, kam patří. Bobby Lee se na ni usmál, trochu pyšně a trochu plaše.

„Moc se omlouvám," začala Caroline, aniž přesně věděla, kdo se má víc omlouvat. „Pro něco jsem přišla." V kuchyni byl takový žár, že by se na něm dala smažit slanina. „Já se raději vrátím." Málem vrazila zády do dveří, když tu je Tucker otevřel.

„Caro, tyhle dva nemůžeš nechat o samotě." Zamrkal na Bobbyho Lee. „Kuchyně je nebezpečné místo. Pojďte oba ven, ať si vás může máma ohlídat."

„Už mi bylo osmnáct," řekla Marvella a v očích se jí zalesklo. „Jsme oba dospělí."

Tucker se zazubil a zvedl jí bradu. „To je můj rozkaz, holčičko."

„Kromě toho," pokračovala Marvella, „se budeme brát."

„Marvello!" Bobbymu Lee jasně zčervenaly špičky uší. „Ještě jsem si nepromluvil s tvým tátou."

Marvella hodila hlavou. „Ale my to víme, nebo ne?"

„To jo." Bobby polkl pod tichým Tuckerovým pohledem. „Jasně. Ale bude dobře, když s ním nejdřív promluvím, než něco rozhlásíme."

Marvella se do něho zavěsila. „Tak už bys s tím měl začít." A táhla ho ke dveřím.

Tucker na ně civěl. „Ježíši." Šokované si prohrábl vlasy. „Vždyť mi nedávno slintala na rameno a teď mluví o vdávání."

„Podle jejího pohledu bych řekla, že nejde jen o mluvení."

„Jak to, že už je jí ksakru osmnáct?" divil se Tucker. „Vždyť mně bylo nedávno taky osmnáct."

Caroline mu s lehkým smíchem poklepala na rameno. „Nedělej si starosti, Tuckere, myslím, že budeš mít za rok nebo za dva další uslintané dítě na rameni."

„Panebože." Jen pomyšlením na to se mu chtělo prskat zlostí. „Vždyť budu jako dědeček, ne? Zatraceně, je mi třiatřicet. Jsem moc mladý na to, abych byl dědečkem."

„Stejně by to byl jen čestný titul."

„Na tom nezáleží." Podíval se na pivo ve své ruce. „Budu o tom přemýšlet."

„To je myslím moudré rozhodnutí." Caroline se otočila a otevřela skříňku. „Kde je zavařovaná zelenina?"

„Hmm?" Obrátil se k ní a úvahy o životě a stárnutí zmizely jako mávnutím proutku. Bože, jaké má krásné nohy a roztomilý zadeček. „Na horní poličce," řekl. „Musíš se natáhnout." Díval se, jak se jí šortky vyhrnuly vysoko nahoru, když si stoupla na špičky, aby tam dosáhla. „Přesně tak."

Caroline zašátrala prsty po sklenici, když vtom si uvědomila, o co jde. Spustila se na paty a ohlédla se přes rameno. „Ty jseš nemocný, Tuckere."

„Taky mám pocit, že na mě jde horečka." Popošel k ní a stále se usmíval. „Počkej, já ti pomůžu." Přitiskl se k ní lehce tělem a sahal po sklenici. „Krásně voníš, Caro. Tuhle vůni bych chtěl cítit ráno, když se probudím."

Okamžitá reakce na jeho dotek ji donutila dýchat pomalu. „Třeba jako kávu a slaninu?"

Tucker se zakuckal smíchem a s potěšením se přivinul k jejímu krku. „Spíš vůni hladivého, ospalého milování."

Uvnitř jejího těla se toho dělo až příliš. Příliš mnoho a příliš rychle. Všechna nervozita, napětí i svaly se v ní uvolnily. Nikdy nic takového necítila od té doby, co Luis...

Svaly se jí znovu napnuly. „Mačkáš mě, Tuckere."

„Snažím se." Vytáhl sklenici ven a postavil ji na desku. Položil jí ruce na boky a otočil ji obličejem k sobě. „Nikdy se ti nestalo, že jsi narazila na muziku, která ti pak pořád hrála v hlavě - i když jsi předtím nevěděla, že se ti může líbit?"

Ruce mu vjely nahoru a zlehka se dotkly jejích prsou. V hlavě jí začala vířit krev. „Myslím, že ano."

„Takhle je to s tebou, Caroline. Pořád mi hraješ v hlavě. Skoro by se dalo říct, že jsem tebou posedlý."

Jeho oči byly ve stejné úrovni s jejími a tak blízko, že uviděla i slabý fascinující obrys kolem jeho panenek. „Možná bys měl myslet na jinou melodii."

Přitiskl se k ní blíž, a když jí tělo ztuhlo strachem, spokojil se s lehkým dotekem jejích rtů. „Ze všeho nejvíc nenávidím, když musím dělat to, co bych měl." Zvedl ruku, aby ji pohladil po tváři. Dívá se na něho zvláštním způsobem, uvědomil si Tucker, zpříma a neúhybně, až dostával pocit, jako by ji měl chránit a bránit. „On ti nějak ublížil, nebo tě jen zklamal?"

„Nevím, o čem mluvíš?"

„Jsi hrozně lekavá, Caro. Za tím musí něco být."

Vláčné teplo, které sejí šířilo do celého těla, ztuhlo na kov. „Lekavý může být snad kůň. Ale já prostě nemám zájem. Třeba mi nepřipadáš přitažlivý."

„To je ale lež," řekl mírně. „Kdyby venku nebyla společnost, ukázal bych ti, proč jsem si tak jistý, že je to lež. Ale umím být trpělivý, Caro. A nevadí mi, když žena chce, abych ji dobýval."

Vařící vztek jí vzkypěl do hrdla a spálil jí jazyk. „Ach, jistě jsi jich dobyl víc, než je tvůj příděl. Jako třeba Eddu Lou."

Výraz pobavení z jeho očí zmizel a vystřídal ho hněv a pak ještě něco jiného. Něco, co se podobalo smutku. Jakmile couvl o krok zpátky, položila mu ruku na rameno. „Promiň, Tuckere. To byla ode mě špinavost."

Tucker zvedl pivo, aby alespoň trochu spláchl trpkost na jazyku. „Byla jsi blízko pravdě."

Caroline zavrtěla hlavou. „Vybral sis špatnou chvíli, ale to mě neomlouvá za to, co jsem ti řekla. Promiň mi to."

„Zapomeň na to." Tucker odložil stranou prázdnou plechovku a tolik trápení, kolik jen mohl. Zaslechli, jak Burke něco křičí. Tuckerovy rty se sice trochu zkřivily, ale Caroline si všimla, že úsměv nestačil dosáhnout k jeho očím. „Asi bude konečně jídlo. Běž a vezmi tu sklenici. Já přijdu za chvíli."

„Dobře." Caroline se zastavila u dveří a přála si, aby mu mohla ještě něco říci. Ale další omluva byla zbytečná.

Když se za ní zavřely dveře, Tucker se opřel čelem o ledničku. Nevěděl, co vlastně cítí, neměl pro to slova. To neměl rád. City k němu přicházely bez potíží, dokonce i ty špatné. Ale tenhle citový zmatek, který v něm vyvřel zcela neočekávaně, byl nový, nepříjemný a víc než znepokojující.

Dokonce se mu o Eddě Lou zdálo. Přišla za ním, tělo zničené a nafouklé smrtí. Z vlasů jí padal mech a tlející kapky vody a po kůži jí stékala černá krev, když na něho namířila kostnatým prstem.

Ani mu nemusela říkat, co tím myslí. Je to jeho vina. Ona je mrtvá a je to jeho vina.

Bože všemocný, co s tím bude dělat?

„Tuckere? Zlatíčko?" Do kuchyně vklouzla Josie a ovinula mu ruku kolem pasu. „Je ti špatně?"

Tak špatně, jak jen lze, pomyslel si a povzdechl. „Bolí mě hlava, to je všechno." Když se k ní otočil, usmál se. „Moc piva na prázdný žaludek."

Josie ho pohladila po vlasech. „Mám v kabelce aspirin. Extra silný."

„Raději se najím."

„Pojď, dojdeme ti pro talíř." S rukou kolem jeho těla ho vedla ke dveřím a na verandu. „Dwayne už je skoro opilý a já nemám chuť tahat vás dva domů. Zvlášť když mám dnes večer rande."

„Kdo je ten šťastný?"

„Ten doktor z FBI. Je úplně k sežrání." Zakuckala se smíchy a zamávala Teddy mu Rubensteinovi na pozdrav. „Napadlo mě, že ho ulovím pro Crystal. Všimla jsem si, že se na něj pořád dívá."

„Ty jsi opravdová přítelkyně, Josie."

„Já vím." Josie se nadechla. „Raději si dáme nějaká ta žebírka."

Za starými chatrčemi pro otroky, rozpálenými kamennými budovami, za lány bavlny páchnoucími hnojivy a pesticidy, leželo malé tmavé jezírko ve tvaru podkovy, po kterém byl pojmenován Sweetwater.

Ale voda v něm už nebyla sladká, neboť jedy používané proti plevelu a ostatním polním škůdcům prosakovaly do půdy generace po generaci, a nakonce se dostaly až do jezírka.

Přestože se voda nedala pít a většina lidí by si dvakrát rozmyslela, než by snědla rybu v něm chycenou, bylo to stále krásné místo, kde se dalo sedět za srpku měsíce.

Rákosí se zemdleně kolébalo ve vlnách a žáby cosi kvákavým hlasem vykládaly. Kmeny cypřišů vyčnívaly nad hladinu jako staré černé kosti. Noc byla tak jasná, že bylo vidět i drobné vlnky od moskytů a jiných tvorů, kteří si na nich pochutnávali.

Dwayne přesedlal z piva, které pil u Truesdaleů, na svého oblíbeného Divokého krocana. Láhev byla sice jen ze čtvrtiny prázdná, ale Dwayne se cítil strašně opilý. Raději by seděl na verandě a pil do němoty, ale Della by se do něho pustila. Už měl plné zuby ženských, které se do něho v jednom kuse navážely.

Dopis od Sissy musel důkladně zapít whisky, aby spláchl hněv. Chce si vzít toho obchodníka s botami. To je mi jedno, říkal si. Je mi úplně fuk, jestli si vezme nějakýho nýmanda, který měří lidem chodidla. Bůh ví, že ji nechce zpátky - ani nikdy nechtěl, kdyby na to došlo. Ale za co by stál, kdyby před sebe postavila jejich děti a snažila se z něho vymámit další peníze.

Drahé soukromé školy, drahé oblečení. Tohle překousl, i když Sissy a její právník s ulízanými vlasy mu téměř znemožnili vidět oba chlapce. „Omezené návštěvy pod dohledem," tak se tomu říkalo. Jen proto, že se občas rád napil.

Dwayne se mračil na černou hladinu a popíjel dál whisky. Udělali z něho úplného netvora, jako kdyby se těch dětí někdy dotkl. A o Sissy to platí také. I když ho to párkrát bolestně svádělo k tomu, aby jí ukázal, kde je její místo.

Jenže agresivitu neměl v povaze, připomínal si Dwayne. Nebyl jako jeho otec. Zato se uměl držet skleničky a pilně to dokazoval od svých patnácti. Sissy Koonsová věděla, co je zač, když byla svolná. Copak jí dával za vinu, že přišla do jiného stavu? Vůbec ne. Vzal šiji, koupil jí pěkný dům a všechny ty hezké šaty, které chtěla.

Dal jí víc, než si zasloužila, říkal si Dwayne, když si vzpomněl na její dopis. Jestli si myslí, že dovolí, aby ten příštipkář adoptoval jeho vlastní děti, tak se mýlí. Hezky rychle se za ní vypraví. Ať se raději propadne, než aby se zase nechal zastrašit výhružkou, že ho bude vláčet k soudu, jestli jí nezvýší alimenty na děti.

Nejde o peníze. Na penězích mu nikdy nezáleželo. Tucker se o všechno postaral. To bylo pravidlo. Jako by mu říkala tím svým úlisným způsobem: Když mi nedáš víc peněz, dostanou tvé děti jméno cizího muže.

Jeho děti, vzpomněl si, symbol jeho vlastní nesmrtelnosti. Měl je samozřejmě rád. Byla to koneckonců jeho krev. To, co ho spojuje s budoucností, a to, co ho váže jako okovy k minulosti. Proto jim posílal všechny ty dárky a sladkosti. Ale bylo to úplně jiné, když je měl před sebou tváří v tvář.

Stále si pamatoval, jak malý Dwayne - kterému tenkrát nebyly víc než tři roky - plakal a naříkal, když našel tatínka v zarputilé opilecké náladě. Dwaynovi dělalo ohromné potěšení, když rozbíjel Sissyino věno o zeď.

Sissy tenkrát přiběhla a chytila malého Dwayna, jako kdyby házel o zeď jím, a ne zlatě vroubenými skleničkami. A dítě začalo fňukat.

Dwayne tam stál a měl hroznou chuť srazit jim třem hlavy dohromady.

Chceš, abys měl pro co brečet? Bože, já ti dám důvod.

Tohle říkával jeho otec a všichni se před ním třásli.

Napadlo ho, že tohle možná také řekl. Možná že to zakřičel. Ale Sissy se netřásla, ječela na něho, tvář zarudlou, oči plné vzteku a pohrdání.

Málem ji udeřil. Dwayne si vzpomněl, že se k ní přiblížil na vlásek. Dokonce zvedl ruku, ale vtom měl pocit, že ta ruka patří jeho otci.

Místo toho vyvrávoral ven, odjel a zdemoloval další auto.

Když ho Burke dopravil druhý den domů, Sissy měla zabarikádované dveře. To ho nesmírně ponížilo. Nemohl jít do vlastního domu a musel nechat svou ženu na sebe oknem křičet, že jede do Greenvillu za právníkem.

V Innocence se celé týdny nemluvilo o ničem jiném než o tom, jak Sissy vykopala Dwayna ze dveří a házela mu svršky oknem ven. Celé dny musel pít do němoty, aby to dokázal přijmout s pokrčením ramen.

Ženy dokáží převrátit přirozený pořádek světa naruby. A teď je tady Sissy zase a chce to udělat podruhé.

Horší ale bylo, že Sissy se chystá změnit svůj vlastní život. Ve Sweetwateru se zabydlela snadno jako had ve své kůži, ale šla dál. Zatímco on byl svázaný a spoutaný generacemi Longstreetovských povinností. Touhy, které se dědily z otce na syna. Ženy nemusely brát ohled na nic.

Kdepak, ženy si dělaly jen to, co se jim líbilo. Nebylo těžké je za to nenávidět.

Dwayne si přihnul z lahve a zamyslel se. Díval se na černou hladinu, a jak to často dělával, představoval si sám sebe, jak se ponoří pod vodu, zhluboka polkne smrtelný doušek a potopí se na dno s plícemi plnými vody.

S očima stále upřenýma na hladinu se napil a raději se utápěl ve whisky.

Josie se právě rozehřívala u stolu v McGreedyho hospodě. Putyka stojící hned vedle salónu krásy byla jejím oblíbeným místem. Měla ráda ty začernalé, whiskou nasáklé stěny, lepkavou podlahu, kymácející se stoly. Měla ji ráda stejně jako ty opilecké, i když elegantnější večírky, které navštěvovala v Atlante, Charlottě nebo v Memphisu.

Vždycky ji rozveselilo, když vešla do začouzeného ovzduší s výpary alkoholu, naslouchala melodiím country z hrací skříně, hlasům zvedajícím se v hněvu nebo smíchu a ranám koulí z místnosti vzadu.

Přivedla Teddyho na pár piv ke svému oblíbenému stolu - pod starou svraskalou hlavou jelena, kterého McGreedy skolil, když si lidé začali na klopu připínat placky na podporu Eisenhowera.

Poplácala Teddyho po zádech a zaječela smíchy, když jí Teddy dopověděl odvážný vtip. Pak sáhla po cigaretě.

„Ty jsi teda číslo, Teddy. Opravdu někde neschováváš nějakou manželku?"

„Mám jen dvě bývalé." Teddy se na Josie zazubil skrz kouřovou clonu. Tolik se nenasmál od té doby, co provlékl mrtvolu rybářským vlascem, aby se mohla hýbat v rytmu twistu.

„No, to je náhoda. Já mám taky dva. První byl právník." S úsměvem protáhla obě slabiky. „Vynikající mladík z vynikající charlestonské rodiny. Přesně takový manžel, na jakého bych se měla pověsit podle přání mé zesnulé matky. Než se rok sešel s koncem, unudil mě málem k smrti."

„To byl takový páprda?"

„Ach, zlatíčko." Josie zaklonila hlavu, aby studené pivo mohlo vklouznout přímo dolů. „Snažila jsem se ho toho zbavit. Pořádala jsem večírky a karneval na Silvestra. Šla jsem za Lady Godivu." Zvedla obočí a rukou si hrábla do bujných černých vlasů. „Vzala jsem si světlou paruku." Oči sejí zatřpytily, když si podepřela bradu rukou. „Jenom paruku. Chudák Franklin - tak se totiž jmenoval - Franklin se nedokázal ani trochu rozveselit."

Teddy si ji snadno představil jen v záplavě světlých vlasů a napadlo ho, že on by se rozveselil hned. „Neměl žádný smysl pro humor," poznamenal.

„Přesně tak. A proto, když jsem začala lovit dalšího manžela, hledala jsem pochopitelně jiný typ. Na zapadlém ranči v Oklahomě jsem narazila na drsného zarytého kovboje. Párkrát jsme se báječně pobavili." Josie si při vzpomínce povzdechla. „Pak jsem zjistila, že mě podvádí. To bylo zlé, ale nakonec se ukázalo, že mě podvádí s chlapama místo s holkama."

„Tsss," řekl Teddy a soucitně mrknul očima. „A já jsem si myslel, že jsem chudák, když mi obě moje ženy řekly, že mám odporné zaměstnání." Teddy významně zamrkal. „Ženy obvykle nepovažují moji práci za vhodné téma ke konverzaci."

„Mě to ale fascinuje." Josie dala znamení, aby jim přinesli další pivo, a posunula se tak, aby se otřela chodidlem o jeho lýtko. „Musíš být strašně chytrý, viď? Když dokážeš zjistit, kdo je vrah, jen pomocí toho, že rozkrájíš na kousky, víš co. Mrtvé tělo." Oči jí žhnuly, když se k němu přiblížila. „Nechápu, jak se to dá udělat, Teddy. Totiž, jak můžeš vyřešit vraždu jen pomocí mrtvoly?"

„No," Teddy usrkl trochu piva, „jde jen o mechanickou záležitost, ale jednoduše řečeno, je to jako když skládáš hádanku. Příčina smrti, místo, čas. Tkáň nebo krev, která nepatří oběti. Oděrky kůže, vzorky vlasů."

„To zní příšerně." Josie se lehce zachvěla. „Už jsi něco zjistil o Eddě Lou?"

„Mám místo, čas a způsob." Na rozdíl od některých jeho kolegů ho nenudilo mluvit o své práci. „Jakmile dokončím testy, porovnám výsledky s materiály okresního koronera týkající se dvou dalších žen." Teddy ji účastně poklepal po ruce. „Určitě jsi je všechny znala."

„Samozřejmě. S Arnette a Francie jsem chodila do školy. Arnette a já jsme chodily dokonce na rande společně - to bylo v dobách našeho divokého promarněného mládí." Usmála se do sklenice. „A Eddu Lou jsem znala snad celý život. Ne že bychom byly dobré přítelkyně. Aleje to hrůza, když si vzpomenu, že je mrtvá."

Podepřela si bradu oběma dlaněmi. Vypadala trochu exoticky, dlouhé kudrnaté vlasy, nazlátlé oči a snědá kůže. Ten dojem umocnila ještě tím, že si do uší pověsila velké kruhy a ramena odhalila v červené blůzce s elastickým výstřihem. Teddy měl ústa plná slin, jen se na ni podíval.

„Asi nedokážeš poznat, jestli trpěla," řekla Josie jemně.

„Vím, že většina ran byla způsobena až po smrti." Stiskl ji, aby ji utěšil. „Nemysli na to."

„Nemůžu si pomoct." Oči jí zalétly k vlastnímu pivu a pak k jeho. „Abych pravdu řekla - můžu ti říct pravdu, Teddy, viď?"

„Jistě."

„Smrt mě prostě fascinuje." Krátce se v rozpacích zasmála, pak se k němu naklonila těsněji. Teddy zachytil svůdný závan jejího parfému a ucítil, jak se o jeho paži otřela její ňadra. „Myslím, že můžu, protože je to tvoje práce. Když se někdo zabije a je to v televizi nebo v novinách, úplně to hltám."

Teddy se zakuckal smíchy. „To dělají všichni. Jen to neříkají nahlas."

„Máš pravdu." Přistrčila si k němu židli blíž, aby se tmavá houština jejích vlasů mohla dotknout jeho tváře. „Znáš ty pořady, jako jsou třeba Nevyřešené záhady nebo Na pořadu dne? Ty pořady o psychopatických nebo profesionálních vrazích? Je to strašně zajímavé, jak se stane, že začnou zabíjet, a proč se tak těžko hledají. Myslím, že všichni ve městě jsou trochu nervózní z toho, že by se někdo takový mohl tady potulovat, ale také je to vzrušující. Chápeš?"

Teddy zvedl pivo, jako by salutoval. „Proto se v samoobsluze prodávají tak dobře bulvární noviny."

„Zvědavé dušičky, viď?" Josie se zasmála a přiťukla si s jeho sklenicí. „Já mám opravdu zvědavou dušičku. Víš, Teddy... Nikdy jsem neviděla mrtvého člověka. Totiž předtím, než ho upraví do rakve v kostele."

Teddy viděl v jejích očích otázku a zamračil se. „Josie, to vidět nemusíš."

Bosé chodidlo ho nepřestávalo hladit na lýtku. „Asi je to trochu morbidní a nechutné, ale myslím, že by to mohlo být i tak trochu... poučné."

Teddy věděl, že dělá chybu, ale Josii Longstreetovou bylo těžké odmítnout, když si něco usmyslela. Neusnadňovalo mu to ani to, že byli oba napůl opilí a pořád se něčemu chichotali. Po třech neobratných pokusech se mu podařilo zasunout klíč do zámku zadních dveří pohřebního ústavu.

„Tudy se vozí mrtvoly?" řekla Josie a přikryla si ústa, aby se nezačala kuckat smíchy.

Teddy si vzpomněl na dětství. „Palmerův pohřební ústav. Vy je zabijete, my je zmrazíme."

Josie se smála tak, až musela dát nohy křížem. Spolu se pak vpotáceli do dveří. „Sakra, tady je tma."

„Počkej, já rozsvítím."

„Ne." Srdce jí tlouklo. Aby mu to ukázala, přitiskla si jeho ruku na ňadra. „To by zkazilo náladu."

Teddy se opřel o dveře a vychutnával dlouhý opilý polibek. Přimáčkl se k ní a rukou se jí propracovával pod blůzu. Prsa sejí vylila z krajkových půlměsíčků a naplnila jeho dlaně. Bradavky měla dlouhé a tvrdé jako kámen.

„Ježíši." Teddy dýchal s námahou. „Ty máš ale nádherné svaly." Nahradil ruku ústy a začal z ní strhávat šortky.

„Počkej, miláčku. Ty jsi nadržený jako kozel." Josie se zasmála a jemně se od něho odtáhla. „Najdu baterku." Strčila ruku do kabelky, zalovila až na dno a vytasila se s baterkou velikosti pera. Přejela jí po stěnách, až se stíny rozechvěly. Cítila trochu závrať ze strachu a vzrušení, jako kdyby se dívala na horor ze satelitu. Kudy?"

Teddy přejel prsty po její paži a zachvěl se. „Běž tudy," vybídl ji a vyrazil za ní kymácivým krokem, kterému se začala znovu smát.

„Ty jsi opravdu číslo, Teddy." Držela se těsně za jeho zády. „Voní to tady jako uschlé růže a... bůhvíco ještě."

„To je přízračná vůně zemřelých duší, moje milá." Nemělo smysl jí říkat, že je to balzamovací roztok, formaldehyd a Mr. Proper. Došli k druhým dveřím. S pomocí baterky našel Teddy další klíč.

„Opravdu to chceš?"

Josie polkla a přikývla.

Teddy strčil do dveří a přál si, aby byly méně pevné. Takové hezké zavrzání by bylo na místě. Josie se nadechla a stiskla vypínač.

„Zatraceně." Otřela si zvlhlé dlaně o stehna. „Vypadá to tady jako u zubaře. Na co máte tyhle hadice?"

Teddy se pousmál a zvedl obočí. „Opravdu to chceš vědět?"

Josie si olízla rty. „Raději ne. To je..." Pokynula rukou k postavě pod bílým rouchem. „To je ona?"

„Ona jediná."

Josie se uvnitř zachvěla. „Chci ji vidět."

„Dobře. Ale jen podívat, nedotýkat se." Teddy přistoupil a poodtáhl prostěradlo.

Josie se zatočila hlava, jednou, dvakrát, pak se uklidnila. „Ježíši, " zašeptala. „Ježíši. Vždyť je úplně šedivá."

„Neměl jsem čas udělat jí make-up."

Josie si přitiskla ruku na břicho a udělala další krok kupředu. „Ten krk..."

„Příčina smrti." Teddy ji hladil rukou na zadku pevném jako čerstvě utržené jablko. „Nůž měřil devět možná deset centimetrů. Podívej se sem."

Teddy stáhl plachtu z jedné paže. „Vidíš, jak kůže kolem zápěstí ztratila barvu? Jak je odřená? Byla přivázaná šňůrou na prádlo."

„Cože?"

„Také si ulámala nehty." Teddy tu ruku zase přikryl. „Tahle zhmožděnina na spodině lebeční," Teddy otočil hlavu, „ukazuje, že byla před smrtí něčím omráčená tak silně, aby byla v bezvědomí, než ji, jak usuzujeme, vrah svázal a ústa zacpal roubíkem. V ústech jsme našli stopy vláken a na jazyku zbytky červené barvy z tkaniny."

„Tohle všechno dokážeš poznat?" Josie zjistila, že každé slovo téměř hltá.

„Tohle a ještě víc."

„Byla znásilněná?"

„Právě to ověřuju. Když budu mít štěstí a najdu stopy spermií, můžu zjistit i vzorec DNA."

„Aha." Josie tohle slovo někde slyšela. „To znamená, že zjistíš, kdo zabil ji a její dítě?"

„Ta žena zemřela sama," opravil ji Teddy. „Hladina hormonů byla normální."

„Prosím?"

„Nebylo na nic zaděláno."

„Ach tak?" Josie pohlédla na šedé bezduché tělo a rty sejí přemýšlivě sešpulily. „Říkala jsem mu, že lže."

„Komu?"

Setřásla tu myšlenku. Teď není čas bavit se o Tuckerovi. Místo toho se začala rozhlížet po místnosti.

Zjistila, že jakmile si zvykla, připadalo jí všechno kolem úžasně zajímavé. Všechny ty lahvičky, tuby a tenké lesklé nástroje. Popošla blíž, zvedla skalpel, a když zkusila jeho ostří, řízla se do palce. „Sakra."

„Miláčku, nesmíš na nic sahat." Teddy vytáhl se zosobněným klidem kapesník a přiložil ho na tenký pramínek krve. Josie se přes jeho hlavu dívala na tvář spočívající na balzamovací m stole. Po pivu sejí začala točit hlava.

„Nevěděla jsem, že je tak ostrý."

„Tak ostrý, že by z tebe nakrájel tenké proužky." Teddy tiskl kapesník, dokud se zase neusmála. Opravdu byl strašně milý.

„Přestane téct dřív, když ji vysaješ." Zvedla poraněný palec k jeho rtům a strčila ho mezi ně. Jeho jazyk ho hladil a Josie zavřela oči. V tom gestu bylo něco intimního, když Teddy ochutnal její krev. Když je Josie opět otevřela, měla víčka ztěžklá vzrušením.

„Něco pro tebe mám, Teddy." Teddy si přisál její palec hluboko do úst a ona šátrala po kabelce, kterou upustila mezi nástroje. Zatímco jeho ruka klouzala po jejím stehně, její ruka lovila v kabelce. Zachvěla se, když se jeho prsty provlékly pod okrajem kalhotek a konečně ji našly.

„Tady máš." S lehkým povzdechnutím vytáhla Josie kondom. Oči měla lesklé a horké, když trhla dolů zipem jeho kalhot. „Měla bych ti ho nasadit."

Teddy se zachvěl, když mu kalhoty spadly ke kotníkům. „Jak račte."

Když se kolem druhé ráno řítila Josie příjezdovou cestou ke S weetwateru, cítila se vyčerpaná a sexuálně uspokojená. Billy T. se v té chvíli krčil pod předním blatníkem červeného porsche. Zaklel, když přední světla ukrojila tmu jen pár centimetrů od jeho hlavy. Stačilo ještě deset minut a mohl být hotov a pryč.

Srdce mu tlouklo jako zvon, když Josie dupla na brzdy. Štěrk se rozstříkl kolem a dopadl na jeho pracovní boty. Jeho prsty umazané od oleje sevřely pevněji rukověť klíče.

Když Josie vystupovala z auta, zadržel dech a díval se na její nohy. Byly bosé, nehty červeně nalakované. Kolem kotníku měla tenký zlatý řetízek. Ucítil náhlý příval sexuálního zájmu. Její vůně visela ve vzduchu, nasládlá, se sytější příchutí nedávného milování.

Josie si broukala písničku Patsy Clinové Crazy. Upadla jí kabelka a na zem se vysypala rtěnka, drobné a různá kosmetika, dvě zrcátka, několik kondomů zabalených do celofánu, lahvička aspirinu, úhledný malý revolver s perleťovou rukovětí a tři krabičky Tic Tacu. Když se sehnula, aby posbírala svoje drobnosti, Billy T. se v duchu modlil.

Zpod porsche mohl Billy T. pozorovat dlouhou linii jejích nohou. Viděl, jak její ruka šátrá po zemi a cpe věci zpátky do kabelky spolu s pořádným dílem štěrku.

„Zatraceně," zamumlala. Bez zábran si zívla, vstala a zamířila k domu.

Billy T. čekal plnou půlminutu potom, co se dveře zavřely, a pustil se znovu do práce.

Kapitola devátá

V neděli ráno se většina obyvatel Innocence shromáždila v jednom ze tří kostelů. Kostel Svaté spásy patřil metodistům a ukrojil si největší kus z koláče věřících. Byla to malá šedivá krabice v centru městečka. Postavili ho v roce 1926 na místě původního Prvního metodistického kostela, který spláchla - společně s reverendem Scottsdalem a kostelníkem, který porušil víc než jedno boží přikázání - povodeň v pětadvacátém roce.

Na jihu města stál kostel Biblické nevinnosti, kam chodilo na bohoslužby černé obyvatelstvo. Žádný boží, ani lidský zákon tyto kostely neodděloval. Ale tradice bývá silnější než zákon.

Každou požehnanou neděli se z oken nesl zpěv sytých hlasů s takovou čistotou, s jakou se metodisté nemohli ani měřit.

Naproti kostelu Svaté spásy byl o kousek níž luteránský kostel Svaté trojice. Ten se proslavil svými bazary. Della Duncanová, která měla tyhle věci na starosti, se vychloubala, že jejich kostel shromáždil tolik peněz prodejem čokoládových a tvarohových koláčů, že si budou moci dovolit koupit nové barevné okno. To inspirovalo Happy Fullerovou k tomu, aby uspořádala trojí sumčí hody pro farníky kostela Svaté spásy, aby si mohli koupit ještě větší okno.

Lidé v kostele Biblické nevinnosti byli spokojeni se svými čistými okny a čistými hlasy.

Neděle byly v Innocence časem modliteb, rozjímání a zuřivé konkurence. Ze tří stupínků zněla slova boží a hřích byl na prvním místě. V tvrdých dřevěných lavicích přikyvovali v dusnu starci i děti, ženy se ovívaly vějíři. Varhany hřměly a miminka plakala. Těžce vydělané peníze padaly do podávaného talíře. Pot se řinul proudem.

Na všech třech svatých místech skláněli kazatelé hlavy a připomínali svým ovečkám Eddu Lou Hatingerovou. Žádali modlitby pro Mavis Hatingerovou, jejího manžela - Austina ani v jednom z kostelů neoznačili přímo jménem - a její zbývající děti.

V zadní lavici, kostela Svaté spásy ronila Mavis, pobledlá smutkem a zmatkem, tiché slzy. Vernon, který zdědil po otci jeho zachmuřelý pohled a divokou povahu, seděl vedle své ženy Loretty. Ta se snažila utišit své dítě, jak nejlépe uměla, osvědčeným šidítkem a zkoušela i houpání na kolenou. Bavlněné šaty sejí napínaly na vzdouvajícím se břichu.

Ruthanne seděla vedle ní, tichá, se suchýma očima. Bylo jí osmnáct a před deseti dny ukončila střední školu Jeffersona Davise. Bylo jí líto, že sestra umřela, i když Eddu Lou nijak ráda neměla. Seděla v dusném kostele a myslela jedině na to, jak co nejrychleji sežene peníze a zmizí z města.

I mladý Cy se nudil a přál si, aby byl někde jinde. Nohy měl nacpané do černých bot, které byly aspoň o číslo menší, a krk ho svědil od škrobu, který matka nastříkala na límec. Za svoji rodinu se styděl, ale protože mu bylo čtrnáct, nedalo se s tím nic dělat.

S nenávistí přijímal to, že kněz o nich mluví, jako kdyby je museli všichni litovat a modlit se za ně. Mezi lidmi v kostele sedělo roztroušeně příliš mnoho jeho vrstevníků. Obličej se mu vždycky zapálil, když po něm některý vrhl pohled přes rameno. Cyovi se ulevilo, když bohoslužba skončila a oni mohli vstát. Když si ženy s navoněnými kapesníčky začaly razit cestu k jeho matce, aby jí vyjádřily soustrast, přelezl zadní lavici a spěchal si zakouřit za Larssonův obchod.

Všechno je to v háji, usoudil Cy. Jeho sestra je mrtvá. Brácha s tátou ve vězení. Máma neumí dělat nic jiného než lomit rukama a mluvit s tím chlápkem z Greenvillu z Ligy spásy. Vernon zase jenom vykládá, že za tohle někdo zaplatí. A Loretta souhlasí s každým jeho slovem. Naučila se rychle kývat hlavou a vyhýbat se ranám. Tahle Loretta se opravdu rychle učí.

Cy si zapálil jednu ze tří cigaret, které vytáhl Vernonovi z kapsy, a povolil si kravatu.

Ruthanne má ze všech tří nejvíc rozumu, usoudil Cy. Ale nemá na nic čas, jen počítá peníze - přesně jako Silas Marner svoje drobné. Cy věděl, že si je schovává v krabici s hygienickými potřebami - na místo, kam by se otec nikdy nepodíval. Ale protože Cy měl smysl pro loajálnost - a protože jí přál, aby utekla - nechal si Ruthannino tajemství pro sebe.

On sám se rozhodl, že v minutě, kdy dostane do ruky maturitní vysvědčení, vypálí z domu jako blesk. Šance, že by mohl jít na univerzitu, nebyla. Trochu ho to trápilo, protože měl bystrou a otevřenou hlavu. Ale byl také praktický, proto bral věci takové, jaké jsou.

I když ještě nenašel v kouření ten pravý požitek, znovu nasál kouř z cigarety.

„Ahoj." Jim March se přikradl potichu kolem domu. Byl to vysoký chlapec, čahoun s pletí barvy melasy. Stejně jako Cy byl i on ve svátečním obleku. „Co tady děláš?"

Jako jeho starý kamarád si sedl vedle něho.

„Jen tady tak kouřím. A co ty?"

„Jen tak." Seděli vedle sebe v nenuceném tichu.

„To jsem rád, že škola skončila," řekl Jim po chvíli.

„Jo." Cy se nechtěl ztrapnit přiznáním, že má školu rád. „Máme celé léto před sebou." Cyovi se zdálo, že se potáhne do nekonečna.

„Budeš někde pracovat?"

Cy pohnul rameny. „Práce není."

Jim pečlivě složil jasně červenou kravatu a zastrčil ji do kapsy. „Táta bude něco dělat pro slečnu Waverlyovou." Jim považoval za taktní pomlčet o tom, že jeho táta spravuje okna, která vystřílel Cyův otec. „Bude natírat celý dům. A já s ním."

„To z tebe bude boháč."

„Blbost." Jim se zazubil a začal do prachu kreslit obrázky. „Možná dostanu nějaký kapesný. Už teď mám dva dolary."

„To máš víc než já."

Jim sešpulil rty a vrhl kradmý pohled na svého přítele. Vlastně být kamarády neměli, alespoň podle názoru Cyova otce. Ale podařilo se jim zůstat jimi v ústraní. „Slyšel jsem, že Longstreetovi berou lidi na práci na poli."

Cy zavrčel a podal cigaretu Jimovi, aby ji dokouřil. „Táta by ze mě stáhl kůži zaživa, kdyby mě načapal u Sweetwateru."

„Asi jo."

Ale táta je za mřížemi, vzpomněl si Cy. Kdyby začal pracovat, mohl by si založit svůj tajný fond jako Ruthanne. „Fakt berou lidi?"

„Slyšel jsem to. Slečna Della Duncanová to říkala při bazaru. Můžeš se jí zeptat." Usmál se na Cye. „Prodávají tam citrónové koláče. Se dvěma dolary bychom si mohli aspoň jeden koupit. Bylo by to prima vzít si je s sebou do Husí zátoky a chytat sumce."

Zatímco chlapci smlouvali o koláč a ženy předváděly svoje nedělní šaty, Tucker se rozvaloval v posteli a dopřával si dřímání.

Miloval neděle. Dům byl tichý jako hrobka, Della byla ve městě a všichni ostatní buď spali nebo se někde roztahovali s nedělními novinami.

Když ještě žila matka, bylo to jiné. Celý dům musel pochodovat do kostela - všichni zářili čistotou - a usedli do přední lavice. Matka voněla levandulí a na krku měla perly po babičce.

Po bohoslužbě se různě kritizovalo kázání, mluvilo se o počasí a o úrodě. Obdivovala se nová miminka. Pyšní rodiče předváděli odrostlejší děti a mládež využívala příležitosti k dovádění a flirtování.

Potom zasedli k nedělnímu obědu. Vařená šunka, sladké brambory, čerstvé pečivo, zelené fazole plovoucí v omáčce, někdy i ořechový koláč. A květiny, na stole byly vždycky květiny. Matka na to dohlížela.

Z úcty k ní se Tuckerův otec v neděli od svítání do setmění whisky ani nedotkl. Proto se možná nedělní dny zdály tak příjemné a zasněné, když na ně teď vzpomínal - možná to byla iluze, ale uklidňující.

Tuckerovi se po těch dnech trochu stýskalo. Ale také nebylo špatné jen tak podřimovat v tichém domě a poslouchat ptáky štěbetající venku, hučení větráku rozdmýchávajícího vzduch a šťastně si uvědomovat, že nemusí nikam jít a nemusí nic dělat.

Když zaslechl hluk motoru, převalil se v posteli. Ten pohyb znovu oživil pár rozbolavělých míst. Zabručel a čekal, až nepříjemný pocit zmizí.

Když se ozvalo zaklepání na přední dveře, Tucker otevřel jedno oko. Slunce se k němu prodralo štěrbinou a Tucker zasykl mezi zuby. Uvažoval, že bude dělat, jako že nic neslyšel, a počká, až se toho ujme Josie nebo Dwayne. Ale Josie měla pokoj na druhé straně domu a Dwayne byl pravděpodobně ve stejném komatu, v jakém ho dopravil domů včera v noci od jezírka.

„Do prčic. Aby to čert vzal."

Jakmile klepání přestalo, zavrtal se hlavou do polštáře a chtěl opět usnout. Ale než si stačil pogratulovat ke štěstí, vystoupal zezdola Burkův hlas.

„Tuckere, zvedni zadek. Musím s tebou mluvit. Zatraceně, Tucku, je to důležité."

„Vždycky je to důležité," zamumlal si Tucker pro sebe, když vylézal z postele. Všechny rány se začaly probírat. Nahý a rozzlobený strčil do dveří na terasu.

„Ježíši." Burke hodil cigaretu na zem a pomalu si prohlížel Tuckerovo tělo. Vypadalo jako malířská paleta, černá, modrá a nazelenalá žlutá. „Ten tě tedy zřídil, hochu."

„Tos přijel a probudils mě jen kvůli tomu, abys udělal tenhle ohromující objev?"

„Pojď ven a já ti povím, proč jsem tady. A trochu se obleč nebo tě budu muset předvést pro pobuřování."

„Ať je po tvém, šerife." Tucker vrávoral zpátky do ložnice, s trochou lítosti pohlédl na svou zmuchlanou postel a hrábl po bavlněných kalhotách a slunečních brýlích. Víc se oblékat nemínil.

Protože nebyl Burkovi momentálně příliš přátelsky nakloněn, udělal si zacházku do koupelny, aby si vyprázdnil měchýř a vyčistil zuby.

„Ještě jsem neměl sakra ani kávu," zabručel, když vešel na verandu. Burke seděl v jednom z houpacích křesel. Podle naleštěných bot a nažehlené košile bylo zřejmé, že jde přímo z kanceláře.

„Promiň, že jsem tě tak brzo vzbudil. Určitě není víc než poledne."

„Dej mi cigaretu, ty mizero."

Burke ho poslechl a čekal, až Tucker provede svůj obřad. „Fakt si myslíš, že když je budeš zkracovat, přestaneš s kouřením?"

„Třeba jo." Tucker do sebe natáhl kouř, škubl sebou, protože ho uvnitř zapálil, a vyfoukl ho ven. Znovu vdechl kouř a cítil se už částečně lépe. „Tak, Burku, co tě k nám přivádí?"

Burke vrhl zamračený pohled na pivoňky, které se Tucker snažil zachránit. „Mluvil jsem před chvílí s doktorem Rubensteinem. Zrovna si dával snídani ve snack baru. Zamával na mě, ať jdu dovnitř."

„Hmmm." Tucker začal přemýšlet o vlastní snídani. Třeba se mu podaří přemluvit Dellu, aby mu udělala horké palačinky.

„Chtěl mě informovat o několika věcech - hlavně proto, že věděl, že to Burnse namíchne. Burns jede přesně podle předpisů. Málem sedí na mém místě. Ne že by mi na tom záleželo."

„To tě lituju. Můžu jít zpátky do postele?"

„Tuckere, týká se to Eddy Lou." Burke si pohrával se svým šerifským odznakem. Věděl, že není úplně profesionální předávat jakékoli informace Tuckerovi, když ho FBI považuje stále za podezřelého. Ale některé svazky jsou silnější než zákon. „Nečekala žádné dítě, Tucku."

„Co?"

Burke si povzdychl. „Nebyla v jiném stavu. Vyšlo to najevo během pitvy. Nečekala dítě. Myslel jsem, že bys to měl vědět."

Tuckerovi zavířilo v hlavě, jak upřeně sledoval konec cigarety. Když promluvil, řekl zvolna a přemýšlivě: „Ona nebyla v jiném stavu?"

„Ne."

„Určitě?"

„Rubenstein své práci rozumí a říká, že nebyla."

Tucker zavřel oči a pohupoval se dopředu a dozadu. Uvědomil si, že největší část viny a smutku cítil kvůli dítěti. Ale dítě neexistovalo a smutek se snadno změnil v zlost.

„Lhala mi."

„Bohužel je to pravda."

„Lhala mi před všemi lidmi."

Burke měl pocit, že je tam zbytečný, a vstal. „Myslel jsem, že bys to měl vědět. Nezdálo se mi správné, aby sis myslel... prostě se mi zdálo, že bys to měl vědět."

Tuckerovi nepřipadalo vhodné mu poděkovat, tak jen přikývl a nechal oči zavřené, dokud neuslyšel, jak hlídkový vůz nastartoval. Pak seděl dál a poslouchal, jak vrčí dlouhou cestou plnou zatáček.

Ruce se mu sevřely. Uvnitř těla bublal černý vztek, tryskající přímo z útrob, až ho zaškrábal v krku. Rozpoznal jeho příznaky a jindy by ho polekaly.

Chtěl se na někoho vrhnout, rozdrtit ho, roztrhat na kousky a zašlapat do prachu.

V očích mu lomcoval vztek, když je otevřel. V bezhlavém úprku zamířil nahoru po schodech. V pokoji hrábl po klíčích a spokojil se s tím, že praštil lampou o zem. Chňapnul po košili a cestou dolů se do ní nasoukal.

„Tucku?" Josie vyšla na chodbu s těžkýma očima, zahalená do červeného hedvábného županu. „Tucku, musím ti něco říct." Jediný zuřivý pohled, který k ní vyslal, než se rozehnal po schodech dolů, ji vyhnal z hlavy všechnu ospalost. Rozběhla se za ním a volal: „Tucku! Počkej!" Doběhla ho, až když lomcoval dvířky u auta. „Tuckere, co se stalo?"

Zavrtěl hlavou a snažil se držet bestii uvnitř svého těla na řetězu. „Nech mě na pokoji."

„Zlatíčko, chci ti pomoct. Jsme přece rodina." Sáhla po klíčích a zatajila dech, když ji jeho ruka stiskla pevně kolem zápěstí.

„Zatraceně, zmiz odsud."

Slzy jí zaplavily oči. „Aspoň chvíli poslouchej, Tucku, co ti povím. Vyšla jsem si včera s tím doktorem z FBI." Josie zvedla hlas, aby překřičela hřmění motoru. „Edda Lou nečekala dítě. Žádné dítě, Tucku. Byla to past, přesně jak jsem ti říkala."

Tucker hodil hlavou a propíchl ji pohledem. „Já vím." Když odstartoval, kolem se rozlétl štěrk. Josie zasykla a chytila se za lýtko, kam ji jeden kamínek zasáhl. Rozzlobeně se sehla, nabrala jich plnou hrst a hodila je za ním.

„Ježíšikriste! Co je tohle za blázinec?"

Josie se otočila a uviděla stát na verandě Dwayna. Rukou si clonil oči. Podíval se po ní a lehce zavrávoral. Na sobě měl jenom trenýrky.

„To nic," řekla Josie s povzdechem a začala stoupat po schodech. Zdálo se jí, že pro Tuckera nemůže nic udělat, ale o Dwayna se postarat může. „Pojď, dáme si kávu, zlatíčko."

Volant zavibroval Tuckerovi pod rukama, když jím škubl, aby projel zatáčku k městu. Byl v takové ráži, že mu bylo úplně jedno, že zadní kola šla do smyku a pneumatiky zazpívaly.

Tohle jí neprojde. Hlavou mu vířila tahle jediná myšlenka. Tohle jí sakra neprojde. Tucker zaťal zuby, dupl na plyn a tachometr vyskočil na sto dvacet.

I přes všechny záhyby a zákruty, kterými cesta vedla, bylo vidět na míle daleko. Přívaly horkého vzduchu se odrážely nad silnicí a krajina vypadala jako fata morgána. Tucker nevěděl, kam jede nebo co bude dělat, jenom věděl, že se něco musí stát. Hned teď.

Stiskl rukou řadící páku a připravil se na podřazení před zatáčkou u McNairova domu. Ale když chtěl zatočit volantem, kola zůstala rovně jako šipka. Stačil ještě zaklít, chvíli zápolil s volantem a pak skočil na brzdy, které vypadaly, že vůbec nefungují.

Caroline se pustila do boje s přerostlou vegetací podél chodníku v jednom z babiččiných klobouků se širokým okrajem, který jí zastiňoval obličej. Přestože bylo vedro a bolely ji paže, cítila se jako nikdy v životě. Nůžky byly ostré jako břitva a jejich dřevěné rukojeti časem ohlazené. Krátké zahradnické rukavice, které si navlékla, ji chránily před puchýři. Představovala si, že babička si je brávala přesně k těm samým domácím pracím.

Věděla, že by mohla počkat a požádat Tobyho. Ale dělalo jí radost slunce, prašné vedro i pronikavá vůně zeleně. Těšilo ji, že se může postarat o něco, co jí patří. Kolem ní zpívali ve sboru ptáci, šumělo odpoledne, doléhala na ni samota. Bylo to přesně tak, jak chtěla. Chvíli si třela bolavé rameno a pak odstřihla úponek révy silný jako její palec.

Vtom zaslechla řev motoru. Dřív než si stačila zaclonit oči a podívat se na cestu, kterou bylo kousek vidět z chodníčku, uvědomila si, že je to Tucker. Auto jelo velmi rychle a Caroline poznala vrčení jeho motoru.

Jednou půjde tohle auto do šrotu a on do nemocnice, pomyslela si, když si dala jednu ruku v bok. Proč ten člověk ne...

Na dláždění zapískala guma a Caroline se myšlenky rozprchly. Uslyšela i výkřik, a přestože v něm bylo víc vzteku než hrůzy, dala se do běhu, dřív než se ozval třeskot skla a bortícího se plechu.

Nůžky jí vypadly z rukou. Skrz bušení vlastního srdce zaslechla sebevědomé vytrubování mladého Carla Perkinse varujícího, aby mu nikdo nešlapal na jeho modré semišky.

„Panebože!" Zahlédla v trávě vyryté koleje a vzápětí spatřila porsche rozplácnuté o patník, na kterém stávala schránka na dopisy. Roztříštěné sklo se lesklo na cestě jako diamanty. Na volantu ležel zhroucený Tucker a Caroline se k němu s výkřikem rozběhla.

„Ach bože, panebože, Tuckere."

Měla strach s ním pohnout a zároveň ho nechat samotného. Jemně se ho dotkla na tváři. Znovu vykřikla, když zvrátil hlavu dozadu.

„Do prdele."

Caroline se třikrát rozechvěle nadechla. „Ty idiote! Myslela jsem, že jsi mrtvý. Taky bys měl být, když takhle řídíš. Dospělý muž a řítí se sem jako nějaký zfetovaný puberťák. Nechápu, jak můžeš.

„Mlč, Caro." Položil si ruku na bušící čelo a zjistil, že krvácí. Copak je ještě nového? Když zalomcoval s klikou, Caroline mu škubnutím sama otevřela dveře.

„Kdybys nebyl zraněný, jednu bych ti vrazila." Ale sehnula se, aby mu pomohla na nohy.

„Mám takovou náladu, že bych ti ji vrátil." Před očima se mu zamžilo, a to ho rozčílilo. Opřel se o neporušený zadní blatník. „Vypni to rádio, prosím. A podej mi klíče."

Caroline si pro sebe něco zamumlala a vyškubla klíče ze zapalování. „Zničil jsi mi schránku na dopisy. Asi bych ti měla poděkovat, že to nebylo auto."

„Postarám se, abys měla zítra novou."

„Pro tebe je to jednoduché, prostě vyměníš jednu věc za druhou, viď?" Strachem se jí zostřil hlas. Objala ho rukou kolem pasu a nadzvedla.

„Většinou." Ta zatracená hlava mi asi upadne, pomyslel si. Ta by se tak jednoduše nevyměnila. Rýpala do něho celou cestu, když ho vedla po chodníčku domů. Ostré píchnutí štěrku mu připomnělo, že si zapomněl obout střevíce. Cítil, jak mu po spánku stéká pramínek krve. „Nech toho, Caroline."

V jeho hlase se něco ozvalo - ani ne tak strach, jako bolest - a proto ho poslechla. „Opři se víc o mě," zamumlala. „Jsem silnější, než vypadám."

„Spíš vypadáš, že by tě odfoukl lehký větřík." Dům se mu před očima zachvěl a Tucker dostal strach, že omdlí. Zaostřil oči, aby závrať zahnal. „Vypadáš taková křehká. Nikdy ses mi tak nelíbila."

„To má být jistě lichotka."

„Ale ty nejsi křehká. Ty jsi silná, Caro, a jseš na mě pěkně naštvaná. Ale chvilku s tím křičením počkej."

„Proč bych to měla dělat?" Podle jeho bezbarvého hlasu poznala, že je blízko mdlobám. Musíš ho rozzlobit, aby se mu zvedl adrenalin, říkala si. Kdyby se jí složil na zem tady, nikdy by ho nahoru nedostala. „Bylo by mi jedno, kdybys rozmlátil auto a zůstala z tebe na silnici jenom čmouha. Jen bych byla radši, kdybys to udělal někde jinde než před mým domem."

„Dělám, co můžu, miláčku. Musím si sednout."

„Už jsme skoro na verandě." Další krok ho už částečně táhla za sebou. „Tam si můžeš sednout."

„Panovačné ženské jsem nikdy neměl rád."

„Tak to se nemám čeho bát." Když už ho dostala nahoru a on byl pořád při vědomí, táhla ho dovnitř.

„Říkala jsi, že si můžu..."

„To jsem lhala."

Tucker se slabě, trochu pochmurně usmál. „To ženy dělají pořád."

„Teď se můžeš posadit." Spustila ho na gauč s dírou v matraci. Když mu zvedla nohy, podložila mu pod hlavu polštář. „Zavolám doktora Shayse a pak ti vyčistím ránu."

Pokusil seji chytnout za ruku, ale unikla mu. Zastavila se však. „Nevolej ho. Je to jen modřina a těch už mám několik."

„Třeba máš otřes mozku."

„To je možné, kromě dalších věcí. Stejně mi jenom něco píchne. A já injekce nesnáším, víš?"

Tomu Caroline rozuměla, a proto zakolísala. Rána nevypadá hrozivě a on je při vědomí. „Tak tě očistím a pak se uvidí."

„Dobře. Co takhle led a pivo?"

„Led ano, pivo ne. Jen klidně lež."

„Od ženské pivo nikdy nedostanu," řekl si tiše Tucker. „Ležím tady a krvácím, a ona jenom nadává a komanduje."

„Já tě slyším," ozvala se Caroline z kuchyně.

„To vy vždycky." S povzdechem nechal Tucker spadnout víčka.

A otevřel je, až když mu Caroline přitiskla studený hadřík na čelo. „Proč máš takový ošklivý klobouk?"

„Není ošklivý." Caroline ucítila záchvěv úlevy, když si prohlížela ránu a zjistila, že není hluboká.

„Miláčku, klidně si ho nos, ale když ho vidím, musím ti říct, že je ošklivý."

„Dobře." Znechuceně ho odhodila stranou a vzala ze stolku, kam si položila svoje zásoby léků, lahvičku s jódem. Tucker se na lahvičku obezřetně podíval. „Tohle ne."

„Buď hodný chlapeček."

S úsměvem ji uchopil za zápěstí. „Jsi opravdu milá, zlatíčko."

„To nebyla lichotka." Přehodila si lahvičku do druhé ruky a potřela mu čelo jódem. Tucker zavyl a zaklel.

„No tak, zatni zuby, Tuckere."

„Aspoň bys mi to mohla pofoukat."

A Caroline to udělala. Ruka jí pustila zápěstí a plížila se k jejímu stehnu. Caroline foukla naposledy a plácla ho po ruce.

„Ježíši. Měj trochu soucitu s raněným."

„Jen klidně lež, než ti to ovážu." Ustřihla kousek gázy a ovinula mu ji kolem hlavy. „A jestli budeš mít zase neposedné ruce, střelím ti dvakrát větší než předtím."

„Ano, madam." Ruce měla něžné a nebýt té otupující bolesti v hlavě, cítil by se nepoměrně lépe.

„Bolí tě ještě něco?"

Její ruka byla hebká a chladivá jako kapka deště. „Nevím. Můžeš mě prohlédnout."

Caroline ignorovala jeho posměšný tón a rozepnula mu košili. „To tě doufám naučí... ach bože, Tuckere."

Oči se mu rozletěly dokořán. „Co je? Co je?"

„Jsi samá fialová podlitina."

Chvíli vydechoval vděčností, že mu z hrudníku netrčí ven žebro. „Ty jsou staré. Od Austina."

„Cože, to je hrůza." Hlas sejí stáhl a oči jí zezelenaly jako smaragdy. „Měli by ho zavřít."

Tucker se musel usmát. „Už je zavřený, miláčku. A hezky pevně v okresním vězení. Carl ho tam vezl ráno transportem."

Caroline se něžně dotkla jeho modřin. „Opravdu ti ublížil."

Zvedla se v něm pýcha. „Taky neodešel domů s úsměvem."

„Jistě, tak je to v pořádku." Caroline odtrhla ruku a odzátkovala lahvičku s léky proti bolesti, které jí předepsal doktor Palamo proti stresu. „Muži jsou blázni."

Tucker se opatrně nadzvedl na polštáři. „Já jsem si nezačal. On si došel za mnou."

„Buď zticha a vezmi si tohle."

„Co to je?"

„Něco na bolení hlavy. Umím si představit, jak ti je."

Vzal si prášek s vděčností, ale pozorně přejel pohledem po nápisu na lahvičce. Kdyby to pomohlo, mohl by si o ně říct doktora Shaysovi, aby se zbavil zbytku bolestí. Tucker ho zapil douškem vody, kterou mu podala. „Dáš mi pivo, když se dokážu postavit na nohy?"

„Ne."

Tucker si opřel hlavu znovu o polštář. „No dobře. Ale miláčku, udělej mi laskavost a zavolej Junioru Talbotovi. Aby sem přijel a odtáhl auto."

„O to se postarám." Caroline vstala a pak po něm střelila varovným pohledem. „Ne abys usnul. Nesmíš usnout, když máš otřes mozku."

„Proč ne?"

Hlas se jí přiostřil starostí. „To nevím. Nejsem doktor. Ale slyšela jsem to mockrát."

„Neusnu, když mi slíbíš, že se hned vrátíš a budeš mě držet za ruku."

Caroline zvedla obočí. „Jestli usneš, zavolám doktoru Shaysovi a řeknu mu, aby s sebou přivezl tu nejdelší jehlu."

„Bože, ty jsi ale umíněná." Ale když vyšla z pokoje, rty se mu zkřivily úsměvem.

Nedala mu ani tři minuty, aby mohl zvážit, zda má usnout nebo ne, a vrátila se zpátky se sáčkem ledu. „Junior říkal, že přijede, jak jen to bude možné." Když Tucker jenom něco zabručel, položila mu led na hlavu a bručení se změnilo ve vděčné ách. „Nevím, jestli mám zavolat tvé rodině."

„Ještě ne. Della se zdrží ve městě. Zapomněl jsem, že dnes pořádá svůj bazar s pečivem. Josie stejně nikam nepojede a Dwayne se asi probudil s obvyklou nedělní kocovinou." Bože, jak se cítí unavený. Nebyla to příjemná a ospalá únava za líného odpoledne, ale únava až do morku kostí. „Demolování aut je v naší rodině tak trochu koníčkem."

Caroline se na něho zamračila. Protože se mu vracela barva do tváří, domnívala se, že má právo požádat ho o vysvětlení. „To byste si měli raději vybrat kriket nebo vyšívání. Kam jsi proboha tak spěchal?"

„Nevím. Někam."

„To je dost hloupé jet někam bez bot a ještě stopadesátkou za hodinu."

„Nebylo tam víc než sto dvacet. Ráda přeháníš."

„Mohl ses zabít."

„Hádáš dobře, chtěl jsem někoho zabít." Tucker otevřel oči a Caroline zjistila, že bolest z nich už zmizela - kouzelné prášky doktora Palama účinkovaly rychle - ale bylo v nich něco jiného, hlubšího a mnohem nebezpečnějšího.

„Něco se stalo?"

„Nečekala dítě," slyšel říkat sám sebe.

„Cože?"

„Nebyla těhotná. Lhala mi. Dívala se mi přímo do očí a řekla, že v sobě nosí moje dítě. Ale byla to lež."

Caroline chvíli trvalo, než si uvědomila, že Tucker mluví o Eddě Lou - o té Eddě Lou, kterou našla mrtvou na hladině jezírka. „To je mi líto." Složila ruce do klína, nejistá, co by měla říct nebo jak to říct.

Tucker nevěděl, proč jí to povídá, ale když už začal, nemohl slova zastavit. „Tyhle poslední dny... jsem se tím pořád užíral. Myslel jsem na to, jak umřela. Kdysi pro mě něco znamenala. Nebo skoro znamenala. Když jsem myslel na to, že část mě zemřela i s ní... ale Edda Lou v sobě kromě lži nic neměla."

„Možná se zmýlila. Mohla se domnívat, že je těhotná."

Tucker se krátce zasmál. „Nespal jsem s ní skoro dva měsíce. Žena jako Edda Lou si na tyhle záležitosti dávala dobrý pozor. Věděla to." Na okamžik zavřel oči, a když je zase otevřel, doutnal v nich plamínek vzteku. „Proč mě tolik štve, že nečekala dítě? Lhala mi, což znamená, že žádné dítě nemohlo umřít. Už se s tím nemusím trápit."

Caroline ho uchopila za ruku a téměř ji pozvedla k tváři, aby ho utěšila. Netušila, že by v něm mohly jeho pocity putovat po takové temné a obtížné stezce. Jedna část jejího já mu začala být nakloněná a už se jí nikdy nepodaří, aby se proti němu znovu zatvrdila.

„Někdy se trápíme víc tím, co není, než tím, co je."

Tucker otočil dlaň, aby se jejich prsty mohly spojit. Měla ty nejkrásnější a nejsmutnější oči, které kdy viděl. „Vypadá to, jako když víš, o čem mluvím."

Usmála se a nic nenamítala, když jí políbil hřbet ruky. „To vím." Jako vždy obezřetná, odtáhla ruku, dřív než ji stačil podržet déle. „Měla bych se podívat ven, jestli už Junior nejede."

Tucker ji nechtěl pustit, ještě ne. S námahou se posadil. „Můžeme jít oba." Místnost se s ním zatočila kolem dokola, pak se pomalu usadila na místě. „Když mi podáš ruku."

Caroline se podívala na jeho napřaženou ruku. Přišlo jí, že ji žádá o víc než o momentální pomoc. To je ale bláznivý nápad, řekla si. Setřásla ten chvilkový pocit ze sebe, natáhla ruku a spojila ji s jeho.

Kapitola desátá

Junior Talbot vystoupil z kabiny nákladního auta, vsunul prst pod čapku se jménem atlantského baseballového týmu, prohrábl si zcuchanou houštinu zrzavých vlasů a poškrábal se na hlavě. Pomalu a dlouze obcházel Tuckerovo zdemolované auto a jeho pracovní boty zaskřípaly na střepinách skla. Světle modré oči vypadaly rozvážně v jeho kulatém, silně pihovatém obličeji. Zahloubané si kousal spodní ret.

Caroline napadlo, že vypadá jako pod sedativy.

„Zdá se, žes měl nějaké problémy," řekl po chvíli.

„Tak trochu," souhlasil Tucker. „Máš cigaretu, Juniore?"

„Myslím, že jo." Junior vytáhl z náprsní kapsy umaštěné pracovní košile krabičku winstonek. Zaklepal s ní a na kraj vyjela cigareta s filtrem na konci. Tucker si ji vzal a Junior dal krabičku pečlivě zpátky na místo. Potom se sklonil a zkoumal zkroucený blatník. Zase bylo dlouho ticho. „Tohle bejvalo moc pěkný auto."

Tucker věděl, že ho Junior nechce naštvat. Měl v povaze říkat věci tak, jak jsou. Tucker se naklonil a z cestovní přihrádky vyndal krabičku zápalek. „Myslím, že to v Jacksonu dokážou dát dohromady."

Junior o tom chvíli přemýšlel. „Snad jo," usoudil. „Možná že jsi ohnul rám. Dneska už ho umí zase narovnat. Dřív, když jsi ohnul rám, bylo auto odepsaný."

Tucker řekl skrz cigaretový dým: „Pokrok se nezastaví."

„To je fakt." Junior se pomalu narovnal a prohlížel si uježděnou trávu na kraji cesty, spršku skla, ale nenašel žádné stopy po smyku. Po chvíli přemýšlení se rozhodl, že si také zapálí.

„Víš, Tuckere, vždycky jsem říkal, že jsi nejlepší řidič, než jsem jel do Daytony na závody 500 mil."

Caroline si posměšně odfrkla, ale oba muži ji zdvořile ignorovali.

„Pamatuju si, jak jsi vyhrál dvacet dolarů nad Bonnyovými kluky na dálnici - to bylo v šestasedmdesátým v červenci. Kluci postavili svoji camaru proti tvému mustangovi." Junior si vzal sirky a zapálil jednu škrtnutím o nehet palce. „To nebyl žádný závod."

Tucker si na něj s radostí vzpomněl. „Ale mohl být, kdyby Billy T. nechal řídit Johna Thomase."

Junior souhlasně přikývl. „Možná jo. Ale žádný z těch kluků nemá takový talent na řízení jako ty."

„Blázni," řekla si pro sebe Caroline. Jestliže ji Junior slyšel, dělal že ne. Byl už přes rok ženatý a věděl, kdy je lepší uši vypnout a kdy ne.

„Musím se tě na něco zeptat," pokračoval Junior stejně pomalým a tichým hlasem. „Jak se ti povedlo trefit tenhle sloupek?"

„No..." Tucker pomalu vtáhl kouř do sebe. „Skoro bych řekl, že se to auto zbláznilo. Zatuhlo řízení."

Junior přikývl a kouřil dál. Caroline se už málem zeptala, jestli jim nemá přinést skládací židle, aby si mohli v klidu pohovořit.

„Mně se zdá, jako bys ani nebrzdil."

„Ale brzdil," řekl Tucker. „Ale brzdy nefungovaly."

Juniorovy oči se přiostřily tak jako nikdy předtím. Kdyby to byl kdokoli jiný, pokrčil by nad tím rameny. Ale Junior věděl, co Tucker za volantem umí, a obdivoval ho za to. „No, to je záhada. Porouchané brzdy, porouchaný volant, a všechno najednou v takovémhle autě. Není víc než půl roku staré, viď?"

„Přesně půl."

Junior znovu pokýval hlavou. „Budeme se na to muset podívat."

„Byl bych ti vděčný, kdybys to udělal, Juniore."

Caroline se kousla do rtu. Junior zatím odešel ke svému nákladnímu autu s odtahovacím zařízením. „Ksakru, co mají společného závody před patnácti lety s tím, že jsi narazil do mé poštovní schránky?"

Tucker se usmál. „Byla to úžasná noc. Pojď od toho auta, miláčku. Mohlo by se naklonit, až ho zahákne." Opatrně, aby nezaplašil její soucitnou náladu, proklouzl paží kolem jejích ramen, trochu se o ni opřel a nechal ji, aby mu pomohla udělat pár kroků zpět. „Točí se ti hlava?"

Netočila, ale v jejím hlase bylo tolik milé účasti. „Jen trochu," řekl - statečně - jak se domníval. „To přejde." Když se její ruka prohnula, aby ho podepřela, potlačil úsměv.

„Odvezu tě domů."

Domů, zatraceně. Zrovna začínal dělat pokroky. „Možná bych se mohl natáhnout u tebe na gauči, než naberu trochu síly."

Caroline byla na vahách, Tucker to poznal. Ale když zaslechl houkání klaksonu, musel polknout, aby nezaklel. Uprostřed cesty zastavil se skřípěním brzd Dwaynův bílý cadillac. Ještě se neoholil a vlasy mu stály jako hřebíky na všechny strany. Na trenýrky si natáhl kalhoty a k tomu přidal nátělník.

„Ježíšikriste, brácho."

Mrknul na Tuckera, ale když viděl, že stojí na obou nohách, věnoval pozornost tomu, jak Junior zvedá auto.

„Vyjel sis na nedělní projížďku, Dwayne?"

„Volala Crystal." Dwayne zahvízdal mezi zuby, když se podíval na přední blatník porsche. „Singleton Fuller byl asi v opravně, když jste volali Juniorovi. Pak narazil na Jeda Larssona, u kterého se Crystal stavila pro šest lahví koka-koly. Díky bohu jsem stačil zvednout telefon dřív než Josie, dostala by záchvat." Prášky, které mu dala Josie, mu naštěstí utlumily kocovinu natolik, že dokázal projevit soucit. „Tys to podělal, Tuckere, úplně jsi tuhle hezkou věcičku zdemoloval."

Caroline už to nemohla vydržet a zhluboka se nadechla. „Vašemu bratrovi se vede podle očekávání dobře," vychrlila ze sebe. „Ale mohlo to být horší, náhodou si narazil jen tu svoji betonovou hlavu. Chápu, že se tak staráte o bratrův stav, ale můžu vás ujistit, je v pořádku."

Junior se zastavil a zíral na ni s cigaretou visící z koutku úst. Dwayne překvapeně zamrkal. Tucker se snažil ovládnout, aby se nezačal chechtat a nepřišel tak o svoji důstojnost.

Má na něho vztek, usoudil.

„Ano, madam," řekl Dwayne se zlomyslnou zdvořilostí. „To vidím. Přijel jsem, abych ho odvezl domů."

„Vy musíte být ale úžasná rodina, všichni za jednoho."

„Snažíme se držet pohromadě." Když se Dwayne usmál, bylo v něm něco okouzlujícího, přestože měl krvavé oči a v nich alkoholový nádech.

„Nikdy jsem nepoznala takovou rodinu," řekla Caroline.

„Už je nahoře, Tucku," zavolal Junior. „Dám ti vědět, až na něco přijdu."

„Díky." Tucker se musel obrátit. Nedokázal se dívat, jak odváží jeho auto. Skoro jako by se díval, jak odnáší někoho milovaného na nosítkách.

„Jsem rád, že jsem tě zase viděl, Caroline," začal Dwayne, ale pak zamířil k autu. „Pojedeme, Tuckere. V televizi zrovna začal baseball, když Crystal volala. Určitě jsem zmeškal první směnu."

„Za chvilku." Tucker se otočil ke Caroline. „Děkuju za ošetřování." Rukou se dotkl jejích vlasů. „A za to, že´s mě poslouchala. Ani jsem netušil, že potřebuju, aby mě někdo vyslechl."

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že to myslí vážně. V očích neměl ani stopu po ironii, v hlase ani stopu posměchu. „Rádo se stalo."

„Chtěl bych ti to oplatit." Když chtěla zavrtět hlavou, Tucker ji uchopil za bradu. „Přijedeš dnes na večeři do Sweetwateru?"

„Opravdu, Tuckere, není třeba, abys..."

„Rád bych tě viděl za trochu lepších okolností, než se mi zatím dařilo." Přejel jí palcem po tváři. „Prostě bych tě chtěl vidět, zlatíčko."

Srdce sejí na okamžik rozběhlo, ale hlas měla jasný. „Nemám chuť si cokoli s kýmkoli začínat."

„Pozvat sousedy v neděli na večeři je starý venkovský zvyk."

Caroline se musela usmát. „Proti tomu nic nemám."

„Do prčic, Tucku, koukej ji políbit, ať jedeme."

Tucker jí úsměv oplatil a přejel jí rty prstem. „Ona mi to nechce dovolit. Zatím. Přijeď k nám kolem páté, Caro. Provedu tě po Sweetwateru."

„Dobře."

Dívala se, jak odchází ke cadillacu, bezpečně po boku svého bratra. Krátce se na ni usmál a pak Dwayne vyrazil ke Sweetwateru. Cadillac se opět držel zuby nehty prostředku cesty.

„Tak já se ženu domů z bazaru, myslím si, že sis rozbil hlavu nebo ještě něco horšího, a ty mi řekneš, že budeme mít k večeři hosty. Della se opřela válečkem do těsta. „Teď ani nevím, kolik jsme vydělaly. Musela jsem to nechat na starosti Susie Truesdaleové, ale ta nerozumí kšeftu ani za mák." A protože se tenhle refrén opakoval už tři hodiny, Tucker se rozhodl k činu. Vyndal z kapsy dvacetidolarovku a praštil s ní o kuchyňskou desku. „Tady máš. Tohle je můj příspěvek luteránské Svaté trojici."

„Hmm." Delliny pohotové prsty chňaply po bankovce a zastrčily ji hluboko do kapsy u zástěry. Ale Della nebyla ještě u konce. „Málem jsem dostala infarkt, když mi Earleen přiběhla povědět, že jsi zdemoloval auto.

Říkala jsem ti, když sis ho kupoval, že z toho nic dobrého nevzejde, když budeme kupovat věci z ciziny. A taky když jezdíš po silnici za božího dne jako na závodech." Della hodila těsto na plech. „A já pospíchám domů, abych zjistila, jestli jseš mrtvý nebo ne, a ty mi povíš, žes pozval k večeři hosta."

Se vzteklým funěním okrájela a zahnula okraje koláče. „Jako kdyby se ta šunka v troubě udělala sama. A ještě k tomu je to Edithina vnučka. Měla jsem Edith moc ráda, vyprávěla mi, jak byla Caroline v Paříži, ve Francii, v Itálii, že byla přímo v Buckinghamském paláci a večeřela s prezidentem Spojených států v Bílém domě." Della bušila válečkem do další placky. „Ona teď přijde na večeři a já nemám ani čas se podívat, jestli je stříbro vyleštěné. Tvoje matka by se obrátila v hrobě - dej jí Pán Bůh lehké odpočinutí - kdybychom měli jíst bez stříbra." Přejela si obočí hřbetem zápěstí. Její těžký náramek zakroužil a zacinkal. „Ty si asi myslíš, že se nedělní večeře uvaří sama."

Tucker se zamračil na bramboru, kterou okrajoval. „Vždyť ti pomáhám, ne?"

Přezíravě si odfrkla a pohlédla na něho. „Ty jsi mi ale pěkný pomocník. Krájíš moc silné slupky a házíš je všude po zemi."

„Ježíšikriste."

Delliny oči vzplály chladným hněvem, který Tucker respektoval. „Neužívej v mé kuchyni, a ještě k tomu v neděli, boží jméno nadarmo."

„Já tu podlahu umyju, Dello."

„To tedy ano - ale ne mou pěknou utěrkou na nádobí."

„Ne, madam." Tucker usoudil, že je načase vytáhnout hlavní zbraň. Položil misku s bramborami do dřezu a objal Dellu kolem jejího pozoruhodného pasu. „Chtěl jsem udělat pro Caroline něco hezkého za to, že mi ošetřila hlavu."

Della zabručela. „Už jsem ji viděla. Dokážu si představit, co to je to ‚hezké'."

Tucker se zazubil do jejích zrzavých vlasů. „Neříkám, že mě to také nenapadlo."

„Spíš to napadlo tvůj zip u kalhot." Ale její rty se usmívaly. „Není trochu hubená na tvůj vkus?"

„No, třeba trochu přibere, když ochutná tvoji kuchyni. Přece víš, že tvému vaření se v celém kraji nic nevyrovná. Tak trochu mě napadlo, že bych na ni měl udělat dojem. A nejlíp to půjde s tvou medovou šunkou."

Della si posměšně odfrkla a zavrtěla sebou, ale do tváří se jí vlila pyšná červeň. „Myslím, že bych tomu děvčeti mohla dopřát slušné jídlo."

„Slušné?" Tucker ji stiskl. „Zlatíčko, lepší by nedostala ani v Bílém domě. O to se můžeš vsadit."

Della se zakuckala smíchy a plácla ho po ruce. „Nedostane nic, když to nebude hotové. Dej ty brambory do hrnce s vařící vodou a pak zmiz. Půjde mi to rychleji, když se tady nebudeš ochomýtat."

„Ano, madam." Tucker jí vtiskl polibek na tvář, Della něco zabručela a usmála se. Když Tucker opustil za několik minut parnou kuchyň, našel Dwayna roztaženého v salonu, jak se dívá na další baseballový zápas. „Neuškodilo by ti, kdyby ses oholil."

Dwayne sebou zavrtěl a sáhl po lahvi s kolou stojící na zemi. „Je neděle. V neděli se nikdy neholím."

„Budeme mít společnost."

Dwayne se zhluboka napil a zaklel, když obrana upustila míč. „Když se oholím, mohla by si všimnout, že vypadám líp než ty. A co bys potom dělal?"

„Já to risknu."

Dwayne si odfrknul. „Toho nahazovače musí stáhnout dřív, než skončí směna - jestli mají aspoň trochu rozum. Pak se oholím."

Tucker vyrazil spokojeně nahoru. Než došel do svého pokoje, zavolala na něho Josie. „Tuckere? To jsi ty, zlatíčko?"

„Jdu si dát sprchu."

„Pojď na chvilku ke mně a pomoz mi s něčím."

Tucker se podíval na otcovy hodiny, zjistil, že má ještě půlhodinu, než Caroline přijede, a pospíchal chodbou k Josie.

V jejím pokoji to vypadalo jako v obchodním domě po výprodeji. Halenky, šaty, spodní prádlo, boty, všechno naházené na posteli, po židlích a okenním parapetu. Černé krajkové body viselo vyzývavě z chobotu růžového vycpaného slona, kterého jí vyhrál na pouti nějaký dávno zapomenutý nápadník.

Jako vždy visela ve vzduchu vůně, směs parfémů, pudrů a emulzí. Výsledek připomínal něco mezi parfumerií u Bloomingdalea a prvotřídním bordelem.

Stále měla na sobě červený župan. S hlavou zastrčenou ve skříni se prohrabávala mezi tím, co tam ještě zůstalo.

Tucker si pokoj krátce obhlédl a došel k jasnému závěru. „Ty máš rande?"

„Pojedu s Teddym na večerní představení do Greenvillu. Řekla jsem mu, aby přišel k večeři, stejně už máme hosty. Co třeba tohle?" Josie se otočila a přidržela si u pasu krátkou oranžovou sukni.

„Na kůži je moc horko."

Josie sešpulila na okamžik pusu, protože věděla, že se jí v ní dobře vyjímají nohy, a pak ji hodila stranou. „Máš pravdu. Už vím, co potřebuju, ty krátké bavlněné šaty, ty růžové. Měla jsem je na zahradní slavnosti minulý měsíc v Jacksonu a dostala jsem jednu nabídku k sňatku a tři neslušné návrhy. Kde ale ksakru jsou?"

Tucker přihlížel, když začala přehazovat hromadu vytříděných věcí. „Myslel jsem, že chceš doktora pro Crystal."

„To ano." Josie vzhlédla a zazubila se. „Totiž, usoudila jsem, že není její typ. A za den dva se vrací na Sever, to by jí zlomilo srdce. Nemohla by si dovolit za ním jezdit, kdyby to bylo mezi nimi vážné. A to já můžu. Pořád tě bolí hlava?"

„Moc ne."

„Podívej se sem." Ukázala na malou modřinu na lýtku. „Vyrazil jsi tak rychle, že jsi rozhodil štěrk. Teď si na to musím dát make-up, jestli si chci vzít sukni."

„Promiň."

Pokrčila rameny a pustila se znovu do hledání ztracených šatů. „To nic. Byl jsi naštvaný. Všichni se nakonec dozví, že ti lhala, Tuckere. Ještě dřív, než ji v úterý pohřbí, to budou všichni vědět."

„Asi ano." Zpozoroval cíp růžové látky a sehnul se, aby vytáhl šaty zpod hromady. „Už jsem klidný, Josie. Ale rozčílilo mě, když mi to Burke řekl."

Josie se dotkla obvazu na jeho hlavě. Stáli u sebe v závanu jejího parfému. Měli společného víc než jen matčin obličej a Longstreetovo jméno. Byl mezi nimi svazek hlubší než krev. Sahal až do samého srdce.

„Je mi líto, že ti ublížila, Tuckere."

„To bylo jen pár škrábanců na mé pýše, nic víc." Políbil Josie lehce na rty. „Brzy se zahojí."

„Ty jsi k ženám moc hodný, Tuckere. Pak se do tebe zamilují a ty máš jenom starosti. Kdybys k nim byl trochu tvrdší, nevzbuzoval bys jejich naděje."

„Budu si to pamatovat. Příště, až potkám nějakou ženu, řeknu, že je ošklivá."

Josie se zasmála. Stoupla si před zrcadlo, přidržovala si šaty před sebou, natřásala se a otáčela. „A taky nerecituj žádnou poezii."

„Kdo to říká?"

„Carolanne mi povídala, že jsi jí přeříkával veršíky, když jste se jeli do Lake Village dívat na hvězdy."

Tucker strčil ruce do kapes. „Jak je možné, že si ženy sdělují intimní podrobnosti při manikúře nebo při trvalé?"

„Je to stejné, jako když se muži u piva vychloubají, jak ho mají velkého. Jak to vypadá?"

Tucker se zamračil. „S lichotkami jsem u žen skoncoval."

Josie se zakuckala smíchy, když odešel pod sprchu.

Caroline byla Sweetwaterem tak ohromená, že zastavila auto napůl cesty k domu a prohlížela si ho. Dům byl v odpoledním slunci perlově bílý, samé ladné křivky a jemná kovářská práce, štíhlé sloupy a zářící okna. Nedalo jí žádnou práci představit si, jak se po trávníku procházejí dámy v krinolínách, muži ve fracích diskutují na verandě o odtržení od Unie a černí sloužící roznášejí chlazené nápoje.

Květiny rostly všude, šplhaly po plůtcích, rozlévaly se přes cihlové okraje záhonů. Ve vzduchu byla cítit těžká vůně gardénií, magnólií a růží.

Uprostřed hlavního trávníku visela z bílého stožáru vybledlá a na okrajích roztřepená konfederační vlajka.

Za domem byly vidět úhledné kamenné domky. Tam dřív bydleli černí otroci, tamhle byla udírna a letní kuchyně - alespoň jak Caroline soudila. Trávník se rozkládal na mnoha akrech rovné úrodné země, kde roste bavlna. Uprostřed polí zahlédla jediný strom, obrovský starý cypřiš, který tam ponechali buď z lenosti nebo sentimentu.

Z jakéhosi důvodu jí ten jediný strom vyrazil z hrdla vzlyky. Jeho prostý majestát, vytrvalost, kterou symbolizoval, se dotkl nejskrytějšího koutku její duše. Určitě tam stál víc než sto let a díval se, jak Jih vzkvétá a upadá, jak bojuje za svůj způsob života, a na jeho nezvratný konec.

Kolikrát viděl jarní setí, kolikrát letní žně?

Přesunula pohled k sídlu. Také ono symbolizovalo kontinuitu a velkolepou eleganci starého Jihu, o kterém si mnoho Severanů myslelo, že je líný a pohodlný. Rodily se tady děti, rostly a umíraly. A život v této klidné deltě šel dál. A dál. Stopy jejich kultury a tradic ale přežívaly.

Důkaz leží tady, stejně jako v domě její babičky, v těch domcích, farmách a polích rozsetých kolem silnice do Innocence.

A v Innocence samém.

Přemýšlela, proč tomu začíná rozumět.

Když zahlédla Tuckera, jak vyšel dveřmi na verandu, napadlo ji, jestli začne rozumět i jemu. Znovu se rozjela, u ostrůvku pivoněk zpomalila a zastavila.

„Když jsi stála tam vzadu uprostřed cesty, napadlo mě, že sis to rozmyslela."

„Ne." Caroline otevřela dvířka a vystoupila. „Jen jsem se dívala."

Tucker se také díval, ale rozhodl se, že nic neřekne, dokud se mu srdce nepřestane svírat. Caroline měla na sobě tenké bílé šaty s bohatou sukní, která by se, jak si představil, nádherně zvedala ve větru. Šaty držela ramínka, tak na dva prsty široká, která odhalovala nahá ramena a paže. Kolem krku jí visel náhrdelník z leštěných kamenů. Vlasy měla hladce sčesané dozadu a v uších sejí vyjímaly náušnice ze stejných kamenů. Její obličej vypadal najednou tajemně a velmi ženský, oči byly hlubší, ústa tmavší.

Když stoupala po schodech k němu, ucítil první závan jejího jemného a svůdného parfému.

Uchopil ji za pravou ruku a otočil jí pomalu pod obloukem své paže jakoby v tanci. Zasmála se tomu. Když si všiml, jak hluboký výstřih mají šaty vzadu, ztěžka polkl.

„Musím ti něco říct, Caroline."

„Dobře."

„Jsi ošklivá." Zavrtěl hlavou, než mohla něco říct. „Snažím se oklamat svoje oči."

„To je zajímavý přístup."

„To je nápad mé sestry. Má mě ochránit před tím, aby se do mě ženy zamilovávaly."

Proč sejí chce vždycky smát, když je s ním? „To by mohlo fungovat. Pozveš mě dál?"

Tucker vyměnil její pravou ruku za levou. „Zdá se mi, jako bych na tohle dlouho čekal." Vedl ji ke dveřím a otevřel. Na chvíli se zastavil a prohlížel si ji. Chtěl vědět, jak by se v těch dveřích vyjímala - v jeho dveřích - s květinami a magnoliemi v pozadí. Uvědomil si, že vypadá báječně.

„Vítej na Sweetwateru."

V okamžiku, kdy vstoupili dovnitř, zaslechli křik.

„Když už jsi někoho pozvala ke stolu, mohla bys ho aspoň prostřít." Della stála u paty točitého schodiště, jednu ruku opřenou o mahagonové zábradlí, druhou na zavalitém boku.

„Řekla jsem, že to udělám, ne?" Josiin hlas se rozléhal po schodech. „Nevím, proč se kvůli tomu tak čertíš. Až si dodělám obličej, připravím ho."

„To může trvat taky týden." Della se otočila. Spravedlivé rozhořčení ustoupilo zvědavosti, když zahlédla Caroline. „Tak vy jste Edithina vnučka, viďte?"

„Ano, to jsem."

„Mockrát jsem si s Edith u ní na verandě povídala. Jste jí trochu podobná, hlavně kolem očí."

„Děkuju."

„Tohle je Della," oznámil Tucker. „Stará se o nás."

„Snažím se už dobrých třicet let, ale zdá se, že to není k ničemu. Vezmi slečnu do salonu a nalej jí trochu sherry. Večeře bude za chvíli." Della se naposledy zamračila na schodiště a zvedla hlas. „Přestaň se malovat a pojď prostřít stůl."

„Ráda to udělám," začala Caroline, ale Della už ji strkala halou k salonu.

„Kdepak, nic takového dělat nebudete. Tucker oloupal brambory a ta holka prostře na stůl porcelán. To je to nejmenší, co může udělat, když si pozvala k večeři toho doktora přes mrtvoly." Poklepala Caroline na rameno a odkráčela do kuchyně.

„Ach... doktora přes mrtvoly?"

Tucker se zazubil a zamířil pro sherry ke starožitnému ořechovému servírovacímu stolu. „Patologa."

„Aha, Teddyho. To je opravdu... zajímavý člověk." Pomalu se otáčela místností s vysokými okny, krajkovými záclonami a tureckými koberci. Dva divany, aspoň se domnívala, že se jim tak říká, byly potaženy látkou v jemných pastelových tónech. Chladnější barvy dominovaly na úzkých proužkovaných tapetách, ručně vyšívaných polštářích a baculatém otomanu. Dokonale ladily k nádheře starožitností. Nad římsou bílého mramorového krbu stála watertbrdská váza s planými růžemi.

„Tohle je překrásný dům." Vzala si nabízenou sklenici. „Děkuju."

„Někdy tě vezmu na velkou prohlídku. A povím ti celou historii."

„Ráda si ji poslechnu." Popošla k oknu a pohlédla do zahrady a daleko do polí na cypřiš. „Netušila jsem, že jste farmáři."

„My jsme plantážníci." opravil ji, když se k ní připojil. „Longstreetové hospodaří na plantážích už od osmnáctého století - od té doby, co Beauregard Longstreet obehrál Henryho Van Havena o šest set akrů

prvotřídní půdy v deltě řeky během dva dny trvající hry pokeru v Natchezu v roce 1796. Přihodilo se to ve vykřičeném domě zvaném Červená hvězda."

Caroline se otočila. „To sis vymyslel."

„Ne, madam, říkám jen to, co mi pověděl můj táta, a jemu jeho otec, a tak dál, až k té osudné noci dubna šestadevadesátého. O tom, jestli je vyhrál podvodem, se neví jistě. Tohle si přidali Larssonovi, protože jsou bratranci Van Havenů."

„Protivové," řekla Caroline a usmála se.

„Možná, že to tak bylo, možná že ne, ale výsledek to nemění." Líbilo se mu, jak se na něho dívá, rty lehce ohrnuté nahoru, v očích smích. „Nicméně Henry se tak naštval, že přišel o půdu, že se pokusil napadnout starého Beaua ze zálohy, když oslavoval vítězství s jednou z nejlepších holek v podniku. Jmenovala se Millie Jonesová."

Caroline usrkla a zavrtěla hlavou. „Měl bys začít psát, Tucku."

„Jen ti vyprávím, jak to bylo. No, Millie byla velmi potěšená Beauovým výkonem - neříkal jsem ti už, že Longstreetové jsou pověstní jako vynikající milenci?"

„Myslím, že ne."

„Jsou pro to doklady - v celé historii," ujistil ji Tucker. Líbilo se mu, jak jí úsměv rozjasnil oči a pohladil ústa. Kdyby ten příběh neznal, musel by si nějaký vymyslet. „A Millie vděčná za Beauovu vitalitu - a za zlatou pětidolarovku, kterou jí nechal u postele, přišla k oknu, aby mu zamávala na rozloučenou. To ona spatřila Henryho v křoví s nabitou puškou v ruce. A včas vykřikla, aby si dal pozor. Puška vystřelila. Střela se otřela Beauovi o kabát, ale jeho reflexy zůstaly pohotové. Vytáhl nůž a mrštil jím do křoví, odkud se ozvala rána. Trefil Henryho přímo do srdce, jak říkával můj dědeček."

„Byl to stejný přeborník v házení nožů jako v milování."

„Všestranně talentovaný muž," souhlasil Tucker. „A protože byl také opatrný, rozhodl se, že není dobré potloukat se kolem Natchez a odpovídat na nepohodlné otázky ohledně mrtvého člověka. A protože byl také romantický, vzal hezkou Millie z bordelu a zamířili do delty."

„A pěstovali bavlnu."

„Pěstovali bavlnu, bohatli a měli děti. Právě jejich syn začal stavět tenhle dům v roce 1825.“

Caroline chvíli nic neříkala. Bylo snadné nechat se unášet proudem jeho řeči, rytmem jeho slov. Opravdu nejde o to, co je pravda a co je pohádka, pomyslela si. Jde o vyprávění samotné. Odtáhla se od okna, neboť si ostře uvědomovala, že se jí chce Tucker opět dotknout, a nebyla si jistá, jestli je proti. „O historii mé rodiny toho moc nevím. Rozhodně nic, co by se týkalo dvě stě let staré doby."

„Tady v deltě se díváme víc zpátky než kupředu. Historie je nejlepším zdrojem klepů. A zítřek... zítřek se postará sám o sebe, nebo ne?"

Napadlo ho, že zaslechl její povzdech, ale ten zvuk byl tak jemný, že to mohlo být také ticho.

„Já jsem myslela celý život jenom na budoucnost - plánovala jsem další měsíc, další sezónu. To bude tím vzduchem tady," řekla a tentokrát si opravdu povzdechla. Znělo to skoro toužebně. „Od té doby, co jsem vkročila do babiččina domu, jsem ani nepomyslela na to, co bude za týden. Ani jsem nechtěla," řekla a vzpomněla si na manažerčiny telefonáty, kterým se vyhýbala, když se rozhodla odjet do Mississippi.

Tucker měl nutkavou touhu ji obejmout - nabídnout jí náruč svých paží a oporu svých ramen. Ale bál se, že by to gesto zkazilo to, co se mezi nimi začalo odehrávat.

„Proč nejsi šťastná, Caro?"

Překvapeně se ohlédla. „Já jsem." Ale věděla, že nemluví pravdu. Byla to trochu lež.

„Umím poslouchat stejně dobře jako vyprávět." Něžně se jí dotkl nikou na tváři. „Možná, že to někdy vyzkoušíš."

„Možná." Odtáhla se od něho a mezi nimi se otevřela propast. „Někdo sem jede."

Tucker věděl, že není vhodná doba, a proto se obrátil k oknu. „To je ten doktor přes mrtvoly," řekl a zazubil se. „Pojďme se podívat, jestli už Josie prostřela stůl."

Kapitola jedenáctá

V greenvillském okresním vězení seděl v cele s popraskanou záchodovou mísou, stěnami popsanými dokola nápisy, na pryčně tvrdé jako deska Austin Hatinger a zíral na pruhy slunečního světla na podlaze blízko jeho nohy.

Věděl, proč je v cele, věděl to jako každý obyčejný kriminálník, i jako každé zvíře v pasti. Věděl, proč ho donutili civět na mříže v kleci plné odporných nápisů na orosených stěnách.

Zavřeli ho proto, že Beau Longstreet byl bohatý. Býval to Boha proklínající bohatý plantážník, který pohodil všechny špinavé peníze svým parchantům.

Byli to parchanti, to věděl Austin zcela jistě. Madeline mohla nosit zrádcovský prsten na ruce, ale před Bohem patřila jenom jemu.

Beau nešel do Koreje, do té smradlavé díry, aby sloužil vlasti a zachránil dobré křesťany před žlutým nebezpečím, ale zůstal si doma v hříchu a pohodlí a vydělával další peníze. Austin ho dlouho podezříval, že vlákal Madeline do manželství nějakou lstí. Její zradu to sice neomlouvalo, ale ženy jsou slabé - mají slabé tělo, slabou vůli, slabý rozum.

Bez silné vedoucí síly - a občasného šťouchance - mají sklony k nerozumu a hříchu. Bůh mu byl svědkem, že udělal, co bylo v jeho silách, aby udržel Mavis na rovné cestě.

Oženil se s ní slepý zoufalstvím, do pasti ho vlákal vlastní šílený chtíč. „Zena, kterou jsi mi dal Ty, mi podala ze stromu a já jsem jedl." „Ach, ano, Mavis ho sváděla a jeho slabé tělo podlehlo.

Austin věděl, že už od časů Evy mluvil Satan svým úlisným svůdným hlasem nejprve k ženám. Protože jsou náchylnější k hříchu, podlehnou a ochotně s sebou stáhnou i muže.

Ale své ženě byl věrný. Jenom jednou během pětatřiceti let pohlédl na jinou ženu.

Přesto se občas stávalo, když vykonával svoji manželskou povinnost a ponořil se do Mavis, že v temnotě cítí Madeline, ale to mu Bůh jen připomínal, co mu patří.

Madeline se snažila předstírat, že je jí lhostejný. Jenže on věděl, celé roky to věděl, že si vzala Beaua, aby ho trápila a mučila, jak mívají ženy ve zvyku. Patřila přece jemu. Jenom jemu. Než odjel do války, vyznal jí lásku. Zaskočeně ho odmítla, ale to byla jen další přetvářka.

Nebýt Beaua, počkala by, až se vrátí. To byl začátek jeho konce.

Copak nepracoval, až měl prsty do krve a sedřená záda, copak málem nevypustil duši, jen aby zajistil slušné živobytí pro svoji rodinu? A zatímco pracoval a selhával, potil se a přicházel o půdu, Beau si seděl ve svém krásném bílém domě a smál se.

A smál.

Ale Beau nevěděl všechno. Přestože měl peníze, pěkné oblečení, drahá auta, nikdy se nedozvěděl, že jednou, za prašného letního dne, kdy vzduch byl dusný a nehybný, obloha rozpálená žárem doběla, si vzal Austin Hatinger, co mu náleželo.

Pamatoval si, jak ten den vypadala. A její obraz v paměti byl tak jasný, že se mu zachvěly ruce a krev mu začala prudce a horce tepat.

Přišla k němu a přinesla mu košík na verandu, velký proutěný košík s ošacením pro syna a pro jeho ženu, která ležela uvnitř a v potu přiváděla na svět další dítě.

Měla na sobě modré šaty a bílý klobouk, z něhož splýval průsvitný modrý šátek.

Madeline vždycky ráda nosila rozevláté šátky. Tmavé vlasy stočené pod kloboukem tvořily rámec pro její mléčnou pleť - pleť, o niž pečovala vodičkami, které si mohla kupovat za Beauovy bezbožné peníze.

Vypadala jako jarní ráno, když přicházela po zaprášené cestě k jeho zchátralé verandě, její oči se jemně usmívaly, jako kdyby neviděly chudobu, popraskané dřevěné schody, hadry visící na šňůře a hubené slepice popelící se v prachu.

Svěžím hlasem mu nabídla košík odloženého šatstva, které Beau koupil pro děti zplozené s ženou, která však patřila jemu, Austinovi! Nechtěl slyšet slabé sténání své ženy, která volala, že už je čas, aby přivedl doktora.

Vzpomněl si, jak Madeline vykročila dovnitř se starostí o ženu, kterou by si nikdy nepoložil do své postele nebýt její zrady a lži.

„Dojdi pro doktora, Austine." řekla mu hlasem chladivým jako jarní voda. Její laskavé nazlátlé oči mu vypalovaly díru do těla. „Pospěš si a přiveď ho, já zatím zůstanu tady."

Nebylo to šílenství, co ho popadlo. Ne, to by Austin nikdy nepřipustil. Byla to spravedlnost. Naplnil ho pocit spravedlivého hněvu a začal vléct Madeline ze schodů. Když ji strhl do prachu, projela jím jistota, že koná správně.

Ach, jak předstírala, že ho nechce. Křičela a prala se s ním, ale byla to lež. On měl právo, Boží právo si ji vzít. I když si nasadila uplakanou a prosebnou masku, poznala, že má na ni nárok.

Vyprázdnil do ní své semeno a po všech těch letech si dokázal vzpomenout, jak silně se mu ulevilo. Jak se jeho tělo vzepřelo a zachvělo, když do ní vypustil to, co z něj činilo muže.

Přestala plakat. On se odvalil do prachu a zíral na bílou oblohu, zatímco ona vstala, odešla a nechala ho ležet s vítězným zvoněním v uších a hořkou pachutí na jazyku.

A tak čekal, den za dnem, noc za nocí, kdy přijde Beau. Narodil se mu druhý syn a jeho žena ležela na lůžku s kamenným obličejem.

A Austin čekal, winchestrovku nabitou a připravenou. A trýznila ho touha zabíjet.

Ale Beau nikdy nepřišel. Pochopil, že Madeline si nechala tajemství pro sebe. A tím ho proklela.

Teď je Beau mrtvý. A Madeline také. Pohřbili je vedle sebe na Hřbitově požehnaného odpočinku.

A je to syn, kterým se kruh uzavírá. Z generace na generaci, pomyslel si. Syn svedl a zneuctil jeho dceru. A děvče je mrtvé.

Má právo na odplatu. Odplata bude jeho mečem.

Austin zamrkal a soustředil se na pruhy světla. Mříže procházející skrz mříže. Nadcházejícím soumrakem se o něco posunuly. Procházel se vzpomínkami téměř dvě hodiny.

Je čas naplánovat zítřek. Znechuceně civěl na plandavé modré kalhoty. Vězeňské šaty. Brzo se jich zbaví. Bůh pomůže těm, kteří si umí pomoci sami. A on přijde na to, jak to udělat.

Dostane se zpátky do Innocence a udělá to, co měl udělat už před třiceti lety. Zabije tu část Beaua, která žije v jeho synovi.

Caroline vyšla do květinami poseté zahrady a zhluboka vdechovala letní vzduch. Světlo se zjemňovalo, pomalu ustupovalo před soumrakem a tráva se hemžila hmyzem. Caroline byla plná dojmů. Zapomněla, že existují i takovéhle příjemné pocity. Jídlo bylo víc než jen plné talíře servírované na stříbrných podnosech. Byla to nehybná chvíle plná vůní, chutí a hovoru. Teddy předváděl triky s ubrouskem a příbory. Dwayne, zatím střízlivý, prokázal překvapivou schopnost napodobit hlasy, začal obvyklým Jimem Stewartem, Jackem Nicholsonem a přešel až k místním obyvatelům, jako byl Junior Talbot.

Tucker a Josie ji rozesmávali odvážnými, často výmluvnými příběhy o erotických skandálech, z nichž většina byla stará padesát i šedesát let.

Tolik se to lišilo, pomyslela si teď, od jejich rodinných večeří, kde matka diktovala, o čem se bude mluvit, a kde nesměla upadnout ani kapka na sněhobílý damaškový ubrus. Ty večeře byly k udušení a bez života - spíš jako schůze než rodinná večeře. O poklescích předků by se nikdy nemluvilo, stejně tak by Georgii McNairové Waverlyové nepřipadalo zábavné, kdyby jí host lovil ze živůtku vidličku.

To tedy ne.

Ale Caroline se bavila tak, jak si už dlouho nepamatovala, a litovala, že je večer u konce.

„Vypadáš šťastně," poznamenal Tucker.

„Proč bych nevypadala?"

„Rád to vidím, to je všechno." Uchopil ji za ruku, a když se jejich prsty spojily, cítil spíš váhavost než odpor. „Chceš se projít?"

Byl hezký večer, kolem bylo krásně a ona se cítila uvolněně. „Dobře."

Nebyla to vlastně procházka, pomyslela si, když zahnuli kolem růžových keřů a těžké vůně gardénií. Jen takové toulání. Žádný spěch, žádný cíl, žádné starosti. Tohle se k Tuckerovi dokonale hodí.

„Tohle je jezírko?" zeptala se, když zahlédla, jak se v posledních záblescích slunce zatřpytila hladina.

„Ano, Sweetwater." Povinně změnil směr. „Beau si tady postavil dům, na jižní straně. Vidíš, co zbylo ze základů?"

Caroline viděla jen pár roztroušených kamenů. „Ti ale měli výhled. Lány a zase lány vlastní půdy. Jaký je to pocit?"

„Nevím. Prostě to tak je."

Nespokojeně se ohlédla na rozlehlá rovná pole bavlny. Pocházela z města, kde i bohatým lidem patřilo pár čtverečních metrů a kde se lidé museli strkat, aby mohli volně projít. „Ale mít tohle všechno.

„Půda vlastní tebe." Překvapilo ho, že to řekl, ale pak pokrčil rameny a dokončil svoji myšlenku. „Nemůžeš od ní utéct, protože se předává z generace na generaci. Nemůžeš ji nechat ležet ladem, když se ti neustále připomíná, že Longstreetové obývají Sweetwater víc než dvě století."

„A ty to chceš? Chceš utéct?"

„Možná bych chtěl vidět i jiná místa." Ramena se mu znovu neklidně zachvěla, což Caroline nečekala. „Jenže cestování jsou samé komplikace. Dá to moc práce."

„Nedělej to."

Tucker se jejímu netrpělivému tónu usmál. „Ještě jsem ani nezačal." Přejel jí rukou po paži. „Ale přemýšlím o tom."

Zklamaně se od něho odtrhla. „Ty víš, co chci říct. Jednu chvíli se chováš, jako bys myslel i na něco jiného, než jak ze všeho snadno vyklouznout. A vzápětí za tím práskneš dveřmi."

„Nikdy jsem nechápal, proč bych se měl vydat obtížnou cestou."

„A co třeba správnou cestou?"

Nestávalo se často, že narazil na ženu, která s ním chtěla diskutovat o filozofii. Tucker si vytáhl cigaretu a pohodlně se připravil na rozhovor. „Co je správné pro jednoho, nemusí být správné pro druhého. Dwayne šel

studovat, ale k ničemu to nepoužil, protože raději sedí a dumá, co by mělo být jinak. Josie utekla, dvakrát se vdala. Vždycky vyletí jako pták, když tleskneš rukama, a zase se vrátí a předstírá, že všechno je lepší než ve skutečnosti."

„A co ty? Co děláš ty?"

„Já beru všechno tak, jak je. A ty..." Ohlédl se po ní. „Ty přemýšlíš o tom, co se stane, dřív než to přijde. Proto ale nejsme špatní."

„Ale když o tom přemýšlíš a není to tak, jak bys chtěl, můžeš to změnit."

„Můžeš to zkusit," souhlasil. „Božská síla opracuje naše osudy, které my jen přitesáme." Tucker vdechl kouř. „Hamlet."

Caroline zůstala jako opařená. Od něho by nikdy nečekala, že bude citovat Shakespeara.

„Vezmi si tohle pole." Položil jí ruku přátelsky na rameno a otočil ji. „Třeba jak roste bavlna - nebo cokoli jiného. Svrchní půda je lepší než ta o čtvrt metru níž a je plná umělých hnojiv. Ten zatracený plevel poprášíme jedem, a když skončí léto, sklidíme ji, nabalíkujeme, odvezeme a prodáme. I když se budu trápit donekonečna kvůli počasí, vůbec ničemu tím nepomůžu. Od toho mám správce, aby si dělal starosti."

„V tom musí být něco víc..." začala.

„Vezmi si jen to podstatné, Caro. Bavlna se zaseje, sklidí a někde na konci jsou z ní takové hezké šaty, jako máš dnes večer ty. Jistě, mohl bych vysedávat do noci a trápit se, jestli bude deště dost nebo příliš. Jestli nebudou naklaďáky stávkovat nebo jestli ti hlupáci ve Washingtonu neprovedou nějakou oslovinu a nepřivodí krizi. Anebo se můžu v noci dobře vyspat. Výsledek bude úplně stejný."

Caroline se pousmála a obrátila se k němu. „A proč by to mělo dávat smysl?" Zavrtěla hlavou. „V téhle logice musí být nějaká chyba."

„Dej mi vědět, až na ni přijdeš, ale myslím, že moje teorie sedí pevně. Dám ti další příklad. Ty mi nechceš dovolit, abych tě políbil, protože máš strach, že by se ti to mohlo líbit až příliš."

Obočí jí vyletělo nahoru. „Ty jsi neuvěřitelně nafoukaný. Klidně si můžu být jistá, že se mi to nebude líbit vůbec."

„To je jedno," řekl Tucker přívětivě a objal ji kolem pasu. „Snažíš se najít odpověď, dřív než k něčemu dojde. Takhle si člověk přivodí jen bolesti hlavy."

„Opravdu?" Její hlas zněl suše a ruce nechala podél těla.

„Věř mi, Caroline, podrobně jsem to zkoumal. Je to, jako když stojíš na kraji rybníka a přemýšlíš, jestli voda není studená. Bylo by lepší, kdyby tě někdo strčil do zad a hodil tě tam."

„A tohle chceš udělat ty?"

Na rtech se mu objevil úsměv. „Mohl bych říct, že to udělám kvůli tobě. Ty mi padneš do náručí a přestaneš myslet na to, co by se stalo, kdyby. Ale fakt je..." Tucker k ní sklonil hlavu. V Caroline se něco pohnulo, když jí rty ovanul jeho dech. „...že na tebe v noci myslím a nemůžu spát." Krátce a hravě ji políbil na bradu. „A já spánek potřebuju."

Tělo jí ztuhlo, když se jeho rty lehké jako křídla motýlů snesly na její. Léta praxe, pomyslela si, když jí srdce začalo tlouci. Ještě nezapomněla, jak chytře dovedou někteří muži využívat tužeb ženy.

„Můžeš mě také políbit, jestli chceš," zamumlal Tucker těsně u jejích rtů. „Jestli ne, posloužím si sám."

Nejprve pomalu přejížděl po jejím obličeji, podél spánků, přes zavřená víčka, dolů po tváři. Jemnost mu byla natolik vrozená, že dokázal potlačit nutkání, aby si ji ve spěchu bral. Místo toho se soustředil na její první lehounký záchvěv, na to, jak se jí postupně a krásně rozplývalo tělo pod jeho dotykem. Na to, jak se jí zrychlil dech, když k ní opět přitiskl své rty.

Ach, bylo to tak příjemné, tak příjemné, cítit, jak mu žena zvolna podléhá, jak sejí rychle zvedá dech, cítit její vůni, která stoupá nad hladinou vody a stíny stromů, když se oba ponořili do polibku.

Tentokrát se její rty odtrhly při prvním doteku. On tlak zesílil mučivě kousek po kousku a Caroline vyletěla ruka, aby sevřela jeho paži. Jeho poslední souvislá myšlenka se týkala vody. Nebyla tak studená, ale zato mnohem hlubší, než předpokládal.

Caroline neměla v hlavě vůbec nic, v uších jí vytrvale burácelo. Chňapla po něm, aby ho zachytila, ale přestože se k němu tiskla jako o život, svět se s ní točil dál. Opatrnost se vytratila jako dým. S krátkým bezmocným zasténáním se ponořila do jeho rtů.

Jeho ústa z ní žíznivě pila. Ale to nestačilo. Chutnala hořce a po medu a on chtěl víc. Jazyk a zuby vyhledávaly větší důvěrnosti.

A přesto po ní bolestně toužil dál.

Ale to by přece kvůli jednomu polibku neměl. Hlava se mu nemá točit jen proto, že ho objímá. Nemá se chvět, protože Caroline sténá jeho jméno.

Věděl, jaké to je, chtít ženu. Byla to přirozená a příjemná stránka jeho mužství. Ani ho to nerozdíralo, ani nebodalo. Ani se mu netřásla kolena tak, až se začal potit strachy, že na ně upadne a začne žebronit.

Teď měl pocit, jako by se kymácel na vysokém úzkém břehu. Pud sebezáchovy způsobil, že zamával rukama a zapotácel se, aby neupadl. Opatrněji položil ruce na ramena a tahal ji ven. Na chvíli se jejich obočí setkala, když zápasil s dechem.

Caroline nechala svoje neklidné ruce u jeho pasu. Pomalu, skrze clonu vzrušení, se probírala k vědomí a ke klidu. Bylo to prostě příliš dlouho, co naposledy cítila úlevu objetí nebo ochutnala z mužských rtů opravdovou touhu. To byl dostatečný důvod, aby se na chvíli zapomněla.

Už byla zase klidná. V hlavě jí přestala bušit krev. Slyšela i cvrkot hmyzu a kvákání žab. A sladké tritonové volání lelka.

Světlo bylo zastřené, přesně v tom okamžiku mezi dnem a nocí. Vlastně se den už ztrácel, odplouval do tmy a bral s sebou i vášnivé horko.

„Myslím, že jsme se spletli oba," řekl Tucker.

„V čem?"

„Ty sis myslela, že o to nestojíš, a já jsem si myslel, že když tě políbím, budu líp spát." Dlouze se nadechl a zvedl hlavu. „Musím ti něco říct, Caroline. Toužit po ženě mi dělalo vždycky radost, od té doby, co mi bylo patnáct a s Laureen O'Harovou jsme ze sebe strhali šaty v jejich stodole. Ty jsi první žena od toho významného dne, která mi to potěšení zkomplikovala."

Caroline mu chtěla věřit, chtěla věřit, že to, co teď cítí, je silnější, intimnější a nebezpečnější než cokoli, co cítil předtím. A protože mu opravdu věřila, polekala se a setřásla ho se sebe.

„Myslím, že bude nejlíp, když to necháme tak."

Jeho pohled zaletěl k jejím rtům, které změkly a naběhly po jeho polibku. „Ani nápad," řekl mírně.

„Myslím to vážně, Tuckere." Do hlasu se jí vkradla stopa zoufalství. „Zrovna jsem skoncovala s jedním destruktivním vztahem a nemám v úmyslu začínat nový. A ty... ty máš momentálně tolik starostí, že si nemusíš přibírat ještě další."

„Normálně bych s tebou možná souhlasil. Víš, že tvoje vlasy v tomhle světle vypadají, jako by měly kolem sebe svatozář? Možná bych se měl nechat spasit. Anděl a hříšník. Bůh ví, že je mezi námi právě takový rozdíl."

„To je směšné..."

Jeho ruka hbitě vyletěla a přistála v jejích vlasech. Caroline raději spolkla zbytek slov. Když promluvil, jeho hlas zněl jako nabroušená ocel. „Něco ti řeknu, Caroline. Nevím, co je to peklo, ale někdy mám pocit, že mě začíná užírat. Pro takovouhle reakci mívám obvykle dobrý důvod. Doufám, že ti to někdy dojde."

„Můj čas neplyne stejně s tvým, Tuckere." Napadlo ji, jak podivně má klidný hlas, přestože jí srdce tluče až v krku. „Za pár měsíců budu v Evropě. A krátká známost na ukrácení léta není v mém plánu."

V obličeji se mu rozlil hrozivý úsměv. „Ty si opravdu umíš dělat plány. Už jsem si toho u tebe všiml." Přistoupil blíž a vtiskl jí krátký, drsný polibek, až se zhoupla na patách. „Dostanu tě, Caroline. Dřív nebo později se mezi námi rozpoutá peklo. Kdy to bude, to nechám na tobě."

„To je ten nejdrzejší a nejarogantnější mužský výrok, jaký jsem kdy slyšela."

„Záleží na úhlu pohledu," řekl Tucker. „Chtěl jsem tě jen přátelsky varovat. Ale nechci, aby ses navztekala, pokazila by sis zažívání." Sevřel jí ruku a zamířil zpátky k domu. V rostoucí tmě blikaly a tancovaly světlušky. „Neposadíme se na chvíli na verandě?"

„S tebou už nechci sedět nikde."

„Ale miláčku, když mluvíš takhle, začínám si myslet, že mi nemůžeš odolat."

Krátce se zasmála a Tucker se tomu zazubil. „Až nedokážu odolat jednomu svéráznému venkovskému Donu Juanovi.“

Teď se zase zasmál on, zvedl ji ze země a zatočil se s ní dokola. „Miluju tu tvoji prostořekou pusu." A nadšeně ji políbil. „Vsadím se, že jsi chodila do nějaké luxusní školy ve Švýcarsku."

„Nechodila a pusť mě." Chvíli se vzpouzela. „Myslím to vážně, Tuckere. Někdo sem jede."

Tucker ji nepustil, ale podíval se přes trávník. Po cestě se rychle blížila dvojice světel. „Tak se půjdeme podívat, kdo k nám jede na návštěvu."

Odnesl ji v náručí až k cestě, jen aby ji potrápil a sebe potěšil jejím dlouhým štíhlým tělem stuleným v jeho pažích.

Domníval se, že až ji přejde vztek, uvědomí si, jak je to romantické.

„Vyšla už první hvězda," prohodil jakoby nic a Caroline na to něco podezřívavě zabručela.

„Víš, že nevážíš o moc víc než pytel mouky ? Ale člověk má přitom hezčí pocit."

„Ty jsi básník," procedila Caroline mezi zuby a přála si, aby v jeho očích neviděla pobavený výraz.

Tucker neodolal. „Krásná jako hvězda, která první zazáří na obloze." Vyslal k ní úsměv. „Wordsworth to řekl líp, viď?"

Než stačila vymyslet vhodnou odpověď, postavil ji na zem, přátelsky ji plácl po zadku a pak zamával na Bobbyho Lee, který se vyhrabával ze svého rezavého cutlassu.

„Hej, chlapče, pročpak nerandíš s Marvellou?"

„Ahoj, Tuckere." Bobby Lee si hrábl rukou do slehlého ježka. Ve světle předních reflektorů vypadal jeho obličej pobledle. Mohlo to být vzrušením nebo snad strachem. „Jedu sem hned, jak jsem skončil." Opožděně kývl na Caroline. „Brý večer, slečno Waverlyová."

„Ahoj, Bobby Lee. Omluvte mě, ráda bych poděkovala Delle za večeři, než odjedu."

Nestačila udělat ani první krok, když ji Tucker chytil za ruku. „Ještě je brzo. Co tě sem přivádí?" zeptal se Bobbyho Leea.

„Junior přivezl dnes odpoledne tvoje auto. Svatý bože. Vždyť je úplně na kaši, Tuckere."

Tucker se zašklebil a dotkl se opatrně ovázané hlavy. „Jo, člověk by nad ním brečel. Měl jsem ujeto jen pět tisíc mil. Rám je asi ohnutý, co?"

„No jo. Úplně na sračku - promiňte, madam. Viděli jsme to hned, jak jsme ho zvedli nahoru. Budeš ho muset dát do Jacksonu, ale protože jsme tady neměli žádnou pořádnou bouračku od tý doby, co Bucky Larsson rozmlátil svého buicka na šedesátjedničce loni v lednu, když byla ta sněhová vichřice, chtěli jsme se na to podívat."

Tucker se opřel bokem o cutlass. „Ten buick vypadal, jako kdyby ho převálcoval tank, když jste ho přitáhli. Nechápu, jak z toho mohl Bucky vyváznout jen se zlomenou klíční kostí a osmnácti stehy."

„Ale někdy má v očích takový divný výraz," dodal Bobby Lee. „Jenže to měl vždycky, když na to tak myslím."

Tucker přikývl. „Jeho mámu vyděsilo hnízdo jedovatých hadů, když ho čekala. Možná, že to na něho mělo vliv."

Caroline už neměla nutkání odejít. Ale zato měla neodolatelnou chuť přitisknout si ruku na pusu a vyprsknout smíchy. „To jsi jel celou cestu jen proto, abys Tuckerovi řekl, že má zdemolované auto?"

Oba muži na ni pohlédli se stejným zmatkem. Oběma bylo jasné, že Bobby Lee jen připravuje scénu na to, co mu chce sdělit.

„Ne, madam," řekl Bobby Lee zdvořile. „Přijel jsem Tuckerovi říct, jak se stalo, že měl bouračku. Tucker jezdí jako ďábel. To tady každý ví."

„Díky, Bobby Lee."

„Jen říkám, jak to je. No a Junior se zmínil, že si nevšiml žádných stop po smyku."

„Brzdy nefungovaly."

„Jo. To říkal. A pak volala Juniorova stará a stěžovala si, že ji měl zavézt i s malým do Greenvillu na špagety, tak jsem mu řekl, že mu pumpu ohlídám. Stejně je v neděli klid a mě napadlo, že bych se mohl kouknout na ty brzdy."

Vytáhl si z kapsy žvýkačku, rozbalil ji a strčil do pusy. „Podíval jsem se dobře na trubky a na hydrauliku k volantu taky. Možná bych to přehlédl, kdyby mi to nedalo."

„A co jsi viděl?" dožadovala se Caroline, když Tucker nechal jeho slova vyznít do ticha.

„Navrtané díry do trubek. Žádný rez, ale provrtané díry. Jako nebozízkem nebo jehlou na led. Tudy unikala kapalina. Proto ti zatuhlo řízení, víš? Mohl bys ho zvládnout silou, kdybys to čekal, ale když ses náhle vřítil do zatáčky, auto jelo prostě pořád rovně. Pak jsi šlápnul na brzdy, ale ty byly k užitku asi jako cecky býkovi. Pardon, slečno Waverlyová."

„Můj bože." Caroline zaťala Tuckerovi prsty do paže. „Chceš říct, že mu někdo úmyslně pokazil auto? Mohl se zabít."

„To mohl," souhlasil Bobby Lee. „Ale spíš by se jen potloukl. Každý tady ví, že Tucker umí řídit auto jako Formuli 1."

„Jsem rád, žes mi to přijel říct." Tucker zahodil cigaretu a jeho oči sledovaly oblouk, kterým oharek odletěl. Měl zlost, až se v něm krev začínala vařit, a rád by si ji nějak zchladil. „Uvidíš se dneska s Marvellou?"

„Měl jsem to v plánu."

„No, tak jeď za ní a řekni šerifovi, co jsi řekl mně. Ale nikomu jinému, rozumíš? Nikomu jinému."

„Jak chceš."

„Aspoň prozatím. Byl bych ti moc vděčný, kdyby to zůstalo jen mezi námi. Tak jeď, než se do tebe Marvella naveze, že jsi přijel pozdě."

„Asi ano. Tak zatím, Tuckere. Brou noc, slečno Waverlyová."

Caroline nepromluvila, dokud se zadní světla cutlassu nevytratila v posledním záhybu cesty. „Mohl se zmýlit. Je to ještě kluk."

„Je to jeden z nejlepších mechaniků v okolí. A mně to dává smysl. Kdybych neměl v hlavě zmatek, přišel bych na to sám. Jen musím přijít na to, kdo má na mě takový vztek, že mi chce přidělávat potíže."

„Potíže?" opakovala po něm Caroline. „Tuckere, Bobby Lee možná věří, že jsi v autě superman, ale mohl jsi se vážně zranit nebo zabít."

„Ty máš o mě strach, miláčku?" I když se jeho myšlenky ubíraly jiným směrem, usmál se a pohladil ji po ruce. „To se mi líbí."

„Nebuď takový hlupák."

„Poslechni, Caro, neblázni. I když se mi přísámbůh líbíš, jak se rozpaluješ."

Její hlas byl náhle ledový. „Nevydržím tady ani minutu, když mi budeš poklepávat na rameno a chovat se, jako bych byla neschopná ženská. Nabízím ti pomoc."

„To je od tebe milé. Ne..." Chytil ji, když zaklela a chtěla se mu vytrhnout. „Myslím to vážně. Ale dokud si nesednu a nepromýšlím si to, není s čím pomáhat."

„Je mi jasné, že to musí být někdo, kdo má blízko k Eddě Lou Hatingerové." Caroline pohodila hlavou. „Ledaže bys musel probrat celý seznam žárlivých manželů."

„Já s vdanými nechodím. Kromě té jedné," začal Tucker, ale vtom zachytil její pohled. „To nic. Austin je ve vězení a nedokážu si představit, jak Mavis leze s jehlou na led pod moje auto."

Caroline sklonila bradu. „Má také bratry."

„To je pravda." Tucker sešpulil rty a přemýšlel. „Vernon nerozezná klikovou hřídel od tyčky v plotě. A také to není zákeřný typ. Je otevřenější, jako jeho táta. A malý Cy... v něm není ani špetka agresivity."

„Mohli si někoho najmout."

Tucker si posměšně odfrknul. „Nezmatkuj, miláčku. Já se na to vyspím."

S upřeným pohledem od něho odstoupila. „To myslím, že bys měl," řekla pomalu. „Dokonce ti věřím, že i po tom všem dokážeš zavřít oči a usnout jako nemluvně."

„Auto jsem už naboural a hlavu mám ovázanou," řekl. „Nechápu, proč bych si měl kazit ještě spaní." Jeho oči dostaly výraz, kterému už začínala rozumět. Ty jiskry vysílaly varovné signály do jejího mozku a srdce její při nich zachvělo. „Jediná věc, kvůli které nemůžu v noci spát, jsi ty. Kdybychom..." Hlas se mu vytratil, protože na cestě poskakovala další světla. „Bože všemocný, co se tu dnes děje?"

„Já už jedu," řekla Caroline rozhodně. „Zítra zavolám Delle a poděkuju jí."

„Jen počkej." Právě se snažil rozpoznat typ auta. Dobře však slyšel, že má utržený tlumič. Takový rámus by vzbudil i mrtvého. Bylo těžké uvěřit, že by se usedlý černý lincoln, který se trhaně zastavil za Carolininým BMW, mohl chovat tak hrubě.

Když se otevřely dveře a z nich vystoupila malá bělovlasá žena v obarveném tričku, modrých džínách a vojenských botách, Tucker propukl v smích.

„Sestřenice Lulu."

„To jsi ty, Tuckere?" Hlas jí zněl jako nákladní vlak, hlučný, kodrcající a zaprášený. „Co tady v té tmě s tou dívkou děláš?"

„Nic, co bych chtěl." Dvěma kroky se dostal k Lulu a přelomil se téměř v půli, aby ji políbil na napudrovanou tvář průsvitnou jako papír. „Krasavice jako vždycky," řekl. Lulu se zachichotala a plácla ho.

„Ty jsi krasavec. Vypadáš spíš jako tvoje máma, než umřela. A ty, ty tam." Ukázala na Caroline kostnatým prstem. „Pojď sem, ať si tě můžu prohlédnout."

„Ne abys ji vyděsila," varoval ji Tucker. „Sestřenice Lulu, tohle je Caroline Waverlyová."

„Waverlyová. Waverlyová. Ty nejsi odsud." Pozvedla svoje ptačí oči a zase je sklopila. „Není to tvůj obvyklý typ, Tuckere. Nemá ani bujné poprsí, ani nevypadá, že by měla krátký rozum."

Caroline o obojím přemýšlela. „Děkuju."

„Yankeeka!" Lulu vyvřískla, až se okna zatřásla. „Proboha, vždyť je to Yankeeka."

„Jenom poloviční," řekl rychle Tucker. „Je to vnučka Edith McNairové."

Lulu přimhouřila oči. „Edith McNairové? George a Edith?"

„Ano, madam," řekla Caroline. „Trávím léto v domě svých prarodičů."

„Jsou po smrti, viď? Ano, jsou, ale byli to rodilí Mississippané, a to něco znamená. To jsou tvoje vlasy, děvenko, nebo paruka?"

„Moje..." Caroline zvedla automaticky ruku nahoru. „Jsou to moje vlasy."

„Výborně. Holohlavým ženským věřím stejně jako Yankeekám. No, uvidíme. Tuckere, vezmi moje kufry a nalej mi brandy. Potřebuju, abys zavolal tomu Talbotovi kvůli mému autu. Ztratila jsem tlumič už někde v Tennessee. Nebo to bylo v Arkansasu?" Na chvíli se zastavila u paty schodiště. „No tak, pojď, děvenko."

„Já... jsem byla právě na odchodu."

„Tuckere, řekni tomu děvčeti, že když pozvu Yankeeho na drink, měl by ho raději přijmout."

A Lulu začala dupat vojenskými botami po schodech nahoru.

„To je něco, viď?" zeptal se Tucker, když vypnul blafající motor.

„To tedy je," souhlasila Caroline a usoudila, že by jí ta brandy mohla prospět.

Kapitola dvanáctá

Cyovi Hatingerovi se potily dlaně. Zbytek jeho těla také nebyl tak úplně suchý, jak se tvrdí v reklamě na Arrid. Z podpaží mu stékaly kapky, přestože úmyslně použil deodorační kuličku. Měl tam totiž ochlupení, vlastně už téměř celý tenhle rok. A mezi nohama také. Ten fakt ho současně zahanboval i vzrušoval.

Byl to pot mláděte, čistý a nevtíravý. Pocházel z dusného ranního vedra, ze strachu a nervozity. Tím, co se chystá udělat, si může vysloužit otcův svatý hněv a jeho blýskající se opasek.

Jde požádat Longstreetovy o práci.

Jistě, jeho otec je ve vězení, a to ho trochu uklidňovalo. Jenže ten fakt v něm probudil další ohníčky viny a on se potil tím víc.

Copak nejseš rád, že používáš Arrid? pomyslel si. Copak si nepřeješ, aby ho používal každý?

Nechápal, proč pořád myslí v reklamách. Snad proto, že matka nechávala blikat obrazovku dnem i nocí. Aby měla společnost, říkávala a lomila pořád rukama a dívala se na něho s otupělým výrazem zpod červeně orámovaných víček. Celé dny teď tiše plakala a stěží si uvědomovala přítomnost jeho nebo Ruthanne.

Obvykleji našel, jak sedí na vysezeném a vybledlém gauči. Pořád ještě v županu, i uprostřed dne, košík s prádlem u nohou, zatímco posmrkávala a dívala se na seriál Tak jde čas. Cy si nebyl jistý, jestli ty slzy prolévá kvůli sobě nebo ze soucitu nad starostmi lidí města Salemu.

Cyovi se zdáli Hortonovi a Bradyovi skutečnější než jeho matka, která se toulala po domě jako přízrak, zatímco na obrazovce bzučel Lenův monolog, reprízy komedií nebo reklam na domácí spotřebiče, jako je Tleskač, to zázračné dobrodiní, pomocí kterého se dá rozsvítit světlo nebo vypnout televize, stačí jen tlesknout.

Vypadalo to, jako když gratulují onomu spotřebiči, a Cyovi to připadalo nenormální.

Představil si matku plačící v obývacím pokoji, jak tleskne rukama a světla se rozsvítí a v televizi naskočí obraz.

„Děkuju, děkuju," ozvalo by se ze zaprášené obrazovky. „A dále tady máme reverenda Samuela Harrise, který ukáže vám, hříšníkům, bránu do ráje."

Ach ano, jeho matka milovala náboženské programy, kde k vám promlouvá hypnotickým hlasem nějaký ten reverend, svolává hříšníky a prodává odpuštění za šeky pro sociálně slabé.

Když se včera vrátil domů z ryb, šel podle zvuku varhan a aleluja do obývacího pokoje a našel tam matku, jak zírá skleněnýma očima na obrazovku. Dost ho to vyděsilo, protože se mu na chvilku zdálo - i když jen na chvilku - že obličej televizního kazatele patří jeho otci a že se otcovy vševidoucí oči upírají přímo na něho.

„Mezi nohama máš chlupy a v hlavě ďáblovy myšlenky," obvinil ho kdysi otec. „Dalším stupněm je smilstvo. Smilstvo! Tohle je nástroj Satana, máš ho mezi nohama, chlapče."

Cy, jdoucí po zaprášeném kraji cesty, si narovnal nástroj Satana, který se jakoby scvrknul při vzpomínce na otcův hlas.

Otec ho nemůže vidět, připomínal si Cy a otřel si předloktím zpocené čelo. Je ve vězení a asi tam chvíli zůstane. Stejně jako A.J., který se dostal od krádeží cigaret a tyčinek Mars až ke krádežím aut ve velkém. V okamžiku, kdy se zabouchly dveře cely za jeho nejstarším bratrem, otec prohlásil, že už nemá syna jménem Austin Joseph. A protože otec skončil stejně, Cye napadlo, jestli to neznamená, že už také nemá otce.

Tahle sladká možnost v něm vyvolala další záchvěv viny.

Nebude myslet na otce. Bude myslet na to, jak dostat práci. Cy věděl, že matka by mu zakázala byť i jen vkročit nohou na půdu Sweetwateru. Obličej by jí zbledl jako křída - jako když se otec rozhodl, že zaslouží potrestat.

Jaké hříchy mohla jeho matka spáchat? ptal se Cy sám sebe a dlaně se mu bezmocně svíraly. Jaké to byly hříchy, že potřebovaly, aby je smyla krev?

A když ji rána pod okem, rozražené rty nebo pohmožděná žebra zachránily před Satanem, vykládala pak sousedům, že upadla. A když se u nich zastavil šerif, objevil se na jejím obličeji příšerný vystrašený úsměv a ona trvala pořád dokola na tom, že uklouzla na schodech.

Přestože se na ni sypala rána za ranou, stála vždycky na otcově straně.

Cy věděl, že by mu zakázala jít do Sweetwateru. Proto jí o tom neřekl.

Všímala si v posledních dnech kromě obrazovky tak málo okolního světa, že Cyovi nedělalo potíže vyklouznout dnes ráno z domu. Ani nespěchal po tvrdé udusané cestě, protože věděl, že i kdyby ho zahlédla, její oči by sklouzly zase zpátky k obrazovce.

Po třech mílích narazil na štěrkovou cestu vedoucí k Husí zátoce a měl štěstí, že se dvě míle svezl se starým Hartfordem Pruettem.

I tak mu zbyly do Sweetwateru ještě čtyři míle.

Když došel k rozbité McNairově poštovní schránce, měl už pořádnou žízeň. Zdálo se mu, že horko k němu sálá i přes podrážky bot.

V krku měl sucho jako na poušti. V ranním tichu bylo slyšet, jak si Jimův otec prozpěvuje o sladkém loučení.

Touha přidat se k nim jím projela tak rychle, že zůstal bezmocně stát. Věděl - protože Jim mu to řekl - že i jeho kamarád ví, jak chutná velká otcovská ruka na zadku. Věděl, že když byly Jimovi čtyři, vypravil se do bažiny, táta ho našel a proutkem ho tak sešlehal, že si pak ani nesedl. Ale Jimův otec nikdy nepoužil pěsti, ani ho nezavřel na dva dny do pokoje jen o chlebu a vodě. Také prý ani jednou nezvedl ruku na jeho mámu.

A sám mohl spatřit, jak Toby občas pyšně a něžně položil ruku na Jimovo rameno. Jak spolu odcházeli s pruty přes ramena. A i když se nijak nedotýkali, měl pocit, že tomu tak ve skutečnosti je.

V krku ho pálilo, ale Cy zahnal touhu seběhnout dolů a podívat se, jak Jim s otcem natírají barvou prkna McNairova domu. Věděl, že by se k němu Toby otočil a usmál, zuby bílé jako měsíc na tmavé kůži - kůži zjizvené Cyovým vlastním otcem před více než dvaceti lety,

„Podívej, kdo je tady, Jime," řekl by. „Nechceš se k nám přidat? Dostali jsme na oběd sendviče s rajčaty. Jestli chceš zvednout štětec a pustit se do práce, možná se pro tebe jeden najde."

Cy toužil se tam vydat. Měl pocit, jako by se jeho tělo naklánělo tím směrem, zatímco jeho nohy stály ještě pevně na zemi poseté roztříštěným sklem.

Žádný z mých synů se nebude bratříčkovat s negry. Austinův hlas projel Cyovým vědomím jako rezavá čepel. Kdyby Bůh zamýšlel, abychom se s nimi stýkali, udělal by je bílé.

Ale tohle Cye od pěšinky neodrazovalo. Spíš věděl, že když bude celé ráno natírat prkna a jíst chleby s Jimem a jeho tátou, nenajde už odvahu, aby ušel zbývající míli do Sweetwateru,

Když dorazil k železným vratům, vybledlá kostkovaná košile se mu lepila na tělo. Ušel téměř osm mil v neustále narůstajícím vedru a vyčítal si, že se doma nenasnídal. Žaludek mu chvílemi kručel, chvílemi se obracel, až na něm vystoupil studený pot. Včera večer přišel o večeři, protože mu bylo trochu špatně z toho citrónového koláče, který do sebe naházel u vody.

Při vzpomínce na citrónový koláč se mu opět zvedl žaludek. Dvakrát ztěžka polkl, než se zase usadil. Toužebně vyhlížel chladivou zelenou trávu za řadou magnolií. Mohl by se tam na minutku natáhnout a přitisknout si obličej do trávy.

Ale napadlo ho, že by ho mohl někdo vidět a že by tak mohl přijít o práci.

A dál kladl jednu nohu před druhou.

Předtím viděl Sweetwater jenom jednou nebo dvakrát. Někdy si myslel, že si jen představuje, jak obrovské jsou jeho bílé zdi s vysokými třpytivými okny. Ale ani ve snu nebyl tak velký jako ve skutečnosti. Pomyšlení na to, že tady žijí, jedí a spí lidé, bylo pro Cye úžasné, protože on sám strávil celý život v boudě sbité z prken se zaprášeným dvorkem.

S hlavou lehkou horkem a hladem díval se Cy na dům omývaný slunečním světlem a jeho lesknoucí se okna. Pára stoupající ze štěrkového povrchu způsobila, že se díval jakoby skrz vodní clonu. Podvodní palác, pomyslel si a matně si vzpomněl, že četl něco o vodních vílách a vodnících, kteří žili na dně moře.

Měl pocit, jako když se brodí vodou. Krok měl pomalý a líný a vzduch, který dýchal, byl hustý a vlhký, a místo aby ho uklidňoval, stoupal mu do krku. Trochu nervózně pohlédl na nohy a nevěděl jistě, jestli má být rád, že vidí svoje zaprášené popraskané boty místo lesklého zeleného ocasu.

Když zahýbal kolem záhonu pivoněk, kde jeho otec nedávno málem vytloukl Tuckerovi duši z těla, ucítil silnou vůni květin.

Cy doufal, že mu přijde otevřít slečna Della. Měl slečnu Dellu rád, i její bujné zrzavé vlasy a pestrou bižutérii, kterou s oblibou nosila. Jednou mu dala čtvrťák, když jí odnesl nákupní tašky ze supermarketu do auta. Ale protože Della měla na nikou silné svaly, mohla si je odnést sama a ten čtvrťák ušetřit.

Kdyby přišla ke dveřím, možná by ho pozvala zadním vchodem dovnitř. A až by se dostal do kuchyně, možná by mu nabídla studenou limonádu a třeba i sušenku. On by jí poděkoval, ale opravdu zdvořile, a zeptal by se, jestli není Lucius Gunn nablízku, aby mohl požádat správce o práci. Trochu omámeně zjistil, že už stojí ne verandě s čelem proti velkým vyřezávaným dveřím s vyleštěnou mosaznou klikou. Olízl si rty a zvedl ruku.

Dveře se rozletěly dřív, než stačil sáhnout na klepátko. Ale před ním nestála slečna Della, ale malá postarší žena s oranžovými rty a s peřím ve vlasech, které vypadalo jako orlí. Cy nevěděl, že lesklé kamínky kolem jejího scvrklého krku jsou pravé ruské diamanty. Byla bosá a v ruce měla bonga.

„Moje praprababička z matčiny strany byla poloviční indiánka Chickasaw," řekla Lulu zírajícímu Cyovi. „Možná bývaly časy, kdy moji předkové skalpovali tvoje předky."

„Ano, madam," řekl Cy, protože nevěděl nic lepšího.

Oranžové rty se zkřivily úsměvem. „Ty máš opravdu moc pěkné vlasy, chlapče." Hodila hlavou dozadu a zaječela válečný pokřik, až Cy zavrávoral.

„Já jsem... já jsem... já jsem..." bylo jediné, na co se zmohl.

„Sestřenice Lulu. vždyť toho chlapce vyděsíš na smrt." Ve dveřích se objevil Tucker, na tváři shovívavý úsměv. „Dělá si jenom legraci." Chvilku mu trvalo, než si chlapce zařadil, a pak jeho úsměv ochabl. „Co pro tebe můžu udělat, Cyi?"

„Já... já jsem se přišel zeptat na práci," řekl a naklonil se v mdlobách dopředu.

Když přišel Cy k vědomí, něco mu stékalo po spánku. Jeden strašlivý okamžik si myslel, že je to jeho vlastní krev a že ho ta bláznivá ženská opravdu skalpovala. Pokoušel se probojovat sirupovým světem bezvědomí, aby se posadil. „Jen lež, chlapče."

Byl to hlas slečny Delly a Cyovi se natolik ulevilo, že málem zase omdlel. Ale Della ho jemně poplácala po tvářích a on znovu otevřel oči.

V uších měla dřevěné malované náušnice ve tvaru papouška. Cy se díval, jak se houpají, když mu otírala obličej mokrým ručníkem.

„Už je z toho venku," řekla vesele. „Kdyby tě Tucker rychle nechytil, rozrazil by sis hlavu o verandu." Jednou rukou ho podepřela v zátylku a druhou mu podala ke rtům sklenici. „Zrovna jsem šla dolů a viděla jsem to na vlastní oči. Myslím, že sebou Tucker tak rychle nehodil od té doby, co jeho otec zjistil, že rozbil na terase sklo."

Z pohovky se k jeho obličeji skláněla Lulu. Voní po šeříku, zjistil Cy.

„Nechtěla jsem tě vystrašit, chlapče."

„Ne, madam. Asi... asi je to ze slunce, to je všechno."

Když Tucker zaslechl v jeho hlase strach, přistoupil blíž. „Nechte ho na pokoji. Není první, kdo v tomhle domě omdlel."

Della se otočila, aby něco odsekla, ale zachytila v jeho očích jemné varování a pochopila. „Mám nějakou práci. Sestřenice Lulu, byla bych ráda, kdybyste šla se mnou. Ráda bych vyměnila záclony v růžovém pokoji."

„Nechápu proč." Ale Lulu se už chytila drápkem zvědavosti a šla za ní.

Když zůstali sami, Tucker se posadil na stolek. „Sestřenice Lulu se zajímá o svůj indiánský původ."

„Ano, pane." Cy se cítil trapně až k nesnesení a roztřeseně se postavil. „Asi bych měl už jít."

Tucker se na něho podíval a všiml si červeného studu stoupajícího vysoko po vyhublých tvářích. „Ušel jsi takovou dlouhou cestu, aby sis promluvil o práci." Dobrých deset mil, pomyslel si Tucker. Proboha, to šel ten chlapec pěšky v tomhle vedru? „Pojď, zajdeme si do kuchyně. Chtěl jsem si udělat snídani. Můžeš jít se mnou a povědět mi, co máš na srdci."

Cy cítil, jak mu ve tmě svitla naděje. „Ano, pane. Rád."

Dělal co mohl, aby nevrávoral za Tuckerem po chodbě s lesknoucí se podlahou. Na stěnách visely obrazy, dražší a nádhernější, než kdy viděl. Měl chuť se jich dotknout, ale držel ruce těsně u těla.

V kuchyni s růžovými policemi a naleštěnými bílými dlaždicemi bylo nazlátlé chladivé světlo.

Šťávy v Cyově žaludku se začaly znovu vařit, když Tucker otevřel ledničku a odkryl tak přihrádku za přihrádkou. Když vytáhl talíř se šunkou, Cyovi málem vypadly oči z důlků.

„Posaď se, já ji zatím opeču."

Cy by ji snědl i studenou. Ksakru, jedl by ji i syrovou, ale spolkl chuť a posadil se. „Ano, pane."

„Doufám, že tady máme nějaké sušenky. Chceš kávu nebo kolu?"

Cy si otřel zvlhlé dlaně o stehna. „Kola stačí. Děkuju, pane Longstreete."

„Myslím, že mi můžeš říkat Tuckere, když jsi omdlel u mě na verandě." Tucker odzátkoval dvoudecilitrovou láhev a postavil ji před Cye.

Než hodil na pánvičku pár plátků šunky, Cy měl půlku vypitou. Zakručelo mu v žaludku a obličej mu zčervenal jako americká vlajka.

„Pardon," zamumlal a Tucker potlačil chuť se zasmát.

„To dělají ty bublinky." Protože šunka se už začínala opékat a trápila Cye svou vůní, Tucker mu podal pár sušenek. „Zajez to tímhle. Zbytek ti dám ohřát do téhle radioaktivní trouby. Jestli přijdu na to jak."

Zatímco Tucker přemýšlel nad mikrovlnnou troubou, Cy zhltnul sušenku na dvě kousnutí. Tucker to zahlédl koutkem oka a rozhodl se, že k šunce přidá ještě vajíčka. Ten kluk má hlad jako vlk.

Vejce byla v prostředku trochu rozteklá a na kraji připečená, ale Cyovy oči se vděčně rozzářily, když před něho postavil Tucker talíř.

Zatímco jedli, pozoroval Tucker chlapce, jak hltá vejce a šunku.

Je to hezký kluk, přemítal Tucker. Z jakéhosi důvodu mu Cy připomínal obrázek apoštola Jana v rodinné bibli. Mladý a křehký, osvícený jakýmsi vnitřním světlem. Ale hubený je jako tyčka - to není jen pubertální vytáhlost, ale dojemná hubenost, lokty ostré, zápěstí jako vlásek. Co s ním ten darebák Austin provádí? napadlo ho. Chce, aby to dítě umřelo hladem a šlo do nebe?

Trpělivě čekal, až si Cy utře z pusy poslední zbytky vajec.

„Tak ty hledáš práci," začal Tucker a Cy přikývl s ještě plnou pusou. „Máš něco konkrétního na mysli?"

Cy plaše polkl. „Ano, pane. Slyšel jsem, že najímáte lidi na pole."

„Tohle má na starosti Lucius," řekl Tucker. „A ten jel na pár dní do Jacksonu."

Cy cítil, že ho síla z toho dobrého jídla začíná opouštět. Copak ušel celou tu cestu, aby se dozvěděl, že má jít domů a zkusit to jindy?

„Aspoň mi řekněte, jestli máte ještě zájem."

Tucker věděl, že lidi ještě berou, ale není proboha možné, aby pustil na pole s bavlnou tohohle bledého chlapce s vyděšenýma očima a rukama tenkýma jako tužky. Chtěl mu říct, že už mají plno, ale něco v těch tmavých zastřených očích ho zastavilo.

Je to bratr Eddy Lou, připomněl si. Austinův syn. Hatinger je ten poslední, koho by chtěl najmout na práci. Bůhví, že nechce vidět ani jednoho z nich. Ale ty oči se na něho vytrvale upíraly, plné naděje, zoufalství a bezmocného mládí.

„Umíš řídit traktor?"

Naděje v něm začínala růst. „Ano, pane."

„Rozeznáš plevel od kytky?"

„Myslím, že ano."

„Umíš zatlouct hřebík, aniž by ses ťuknul do palce?"

Cyovi se nečekaně zkřivily rty úsměvem. „Většinou ano."

„Hledám někoho, kdo umí víc než pracovat na poli. Potřebuju někoho, kdo mi tady bude udržovat věci v pořádku. Řekl bych, takového všeuměla."

„Udělám všechno - co řeknete."

Tucker vytáhl cigaretu. „Můžu ti dát čtyři dolary za hodinu," řekl a předstíral, že nevidí, jak se Cy zakuckal překvapením. „A Della ti dá v poledne oběd. Nebo tak přibližně. S jídlem nemusíš spěchat, ale čekám, že si pohlídáš hodinky. Nebudu tě platit za to, že dumáš nad kukuřičným chlebem."

„Já vás nezklamu, pane Longstreete - pane Tuckere. Slibuju."

„To nemusíš. Já ti věřím." Chlapec se lišil od zbytku své rodiny jako den od noci. Tucker přemýšlel, jak je to možné. „Jestli chceš, můžeš začít hned."

„Samozřejmě." Cy se už odstrkoval od stolu. „Budu tady každý den hned ráno. A taky můžu..." Hlas se mu vytratil, když si vzpomněl na zítřejší pohřeb Eddy Lou. „Ale zítra.

„Já vím." To bylo jediné, co Tuckera napadlo říci. „Dneska pro mě uděláš takovou maličkost a pak přijdeš až ve středu, to je v pořádku."

„Ano, pane, přijdu. Určitě."

„Tak pojď se mnou." Tucker ho vyvedl ven přes zelený trávník ke kůlně. Nejdřív zabouchal několikrát na zeď pro případ, že by uvnitř podřimovali nějací hadi, a pak otevřel vrata. Panty zaskřípaly jako staré řetězy. „Mohl bys je někdy namazat," řekl Tucker mimoděk.

Do nosu ho udeřila sytá vůně vlhké rašeliny, která k němu přivála vzpomínku na to, jak ji matka zarývala do země, když něco sázela. To, co hledal, stálo opřené o stěnu naproti rýčům, motykám a zahradnickým nůžkám. Tucker se pro sebe usmál a vytáhl ven svého starého schwinna s deseti rychlostmi.

Obě duše byly úplně prázdné, ale v kůlně byla pumpička a nějaké záplaty. Řetěz potřeboval namazat olejem ještě víc než panty u vrat a na sedátku vyrostla pěkná vrstva plísně.

Tucker zatáhl za páčku zvonku připevněného na řidítkách. Zazvonil. V duchu viděl sám sebe, jak uhání po černém svršku silnice směrem k Innocence - už tenkrát jezdil rychle - a míli za mílí se blíží višňovému nanuku a sklenici koly. Se sluncem v zádech a celým životem před sebou.

„Chtěl bych, abys ho dal do pořádku."

„Ano, pane." Cy se zbožně dotkl řidítek. Kdysi kolo měl, takové chatrné a ojeté, vyměnil je za flétnu, kterou sám vyřezal z březového dřeva. Ale jednou odpoledne ho zapomněl na dvoře a táta ho převálcoval dodávkou.

To tě naučí, aby sis vážil pozemských statků.

„Pak chci, abys ho seřídil," říkal Tucker a Cy se nutil držet zpátky. „Dobré kolo je jako..." proboha, málem řekl jako žena, „dobrý kůň. Potřebuje, aby se na něm jezdilo dobře a často. Myslím, že když na něm budeš jezdit z domu sem a zpátky, bude to stačit."

Cy otevřel ústa a dvakrát je naprázdno zavřel. „Vy chcete, abych na něm jezdil?" Cyova ruka spadla podél řidítka. „To přece nemůžu."

„Ty neumíš jezdit na kole?"

„Ano, pane, umím, ale... nezdá se mi to správné."

„A ujít za den dvacet mil a potom omdlít na schodech správné je?" Položil ruce na chlapcova ramena. „Mám kolo a nepoužívám ho. Jestli chceš pro mě pracovat, nemůžeš mě hned napoprvé zklamat."

„Ne, pane." Cy si olízl rty. „Jestli to zjistí táta, bude vzteky bez sebe."

„Ty vypadáš jako chytrý kluk. Chytrý kluk ví, kam si může schovat kolo, aby by na něj nikdo nepřišel."

Cye napadl můstek pod silnicí blízko Dead Possum Lane, kde si s Jimem hrávali na vojáky. „Myslím, že máte pravdu."

„Dobře. Všechno, co potřebuješ, by mělo být v téhle kůlně. Když ne, zeptej se Delly nebo mě. A dávej si pozor na hodinky. Výplata je v pátek."

Cy se díval, jak Tucker odchází, a pak znovu pohlédl na matné skvrny modré barvy prosvítající pod nánosem špíny.

O tři hodiny později, když udělal všechno, co si Tucker dokázal v tak krátké době vymyslet, ujížděl po černém asfaltu. Kolo s deseti převody už neumělo tak hladce ujíždět jako v dobách Tuckerova mládí, ale Cyovi připadalo jako závodní kůň, jako hřebec, jako okřídlený Pegas.

Když se tentokrát dostal k cestě vedoucí k McNairovým, zabočil na ni. Na štěrku se nebezpečně naklonil. Zamumlal ke svému důvěřivému koníkovi: „Copak, hochu," a snažil se vyrovnat rovnováhu.

Za chvilku uviděl oba, Jima i jeho otce, jak stojí na vysunovacích žebřících opřených o domovní zeď. V půli cesty to nevydržel a zahalekal.

Jimův štětec se zastavil ve vzduchu. „Kristepane, podívej, co to Cy má. Kdes k němu přišel?" vykřikl. „Tys ho ukradl nebo co?"

„To tedy ne." Zastavil kolo těsně před záhonem petúnií -vyšel totiž trochu ze cviku. „Mám ho půjčené." Slezl a kopl do stojánku. „Dostal jsem práci ve Sweetwateru."

„Nekecej," řekl Jim, dřív než si uvědomil, že je s ním otec. Tím přeřeknutím si vysloužil jemné plesknutí po hlavě. „Pardon." Ale stále se na Cye zubil. „Pracuješ na poli?"

„Ne, ne. Pan Tucker mi řekl, že budu jeho všeumělém. Platí mi čtyři dolary na hodinu."

„Ne... děláš si legraci?"

„Čestně. A řekl..."

„Počkej." Toby zavrtěl hlavou. „To tady budete celý den pokřikovat? Slečna Waverlyová nás vyhodí."

„Ne, to ne." Caroline vystrčila hlavu z okna mezi otcem a synem a sledovala s pobavením celou situaci. „Ale zdá se mi, že je čas na přestávku. Celý den čekám, že mi dáte ještě ochutnat tu limonádu, kterou dělá vaše paní."

„S radostí. Jime, slez dolů. A dávej pozor." Ve skutečnosti chtěl Toby také zjistit, co to má za novinky.

Než slezl dolů, Jim se už rozplýval nad schwinnem. Toby došel pro limonádu a Cy zatím vyprávěl o svém dobrodružství.

„Tys omdlel?" zeptal se Jim užasle. „Přímo na schodech?"

Caroline prošla sítěnými dveřmi právě včas, aby to zaslechla. Stáhla obočí. Roztržitě poděkovala Tobymu, když jí podal další pohárek nakyslé limonády, a poslouchala. Tucker najal toho chlapce na práci, pomyslela si v úžasu. Jako - proboha - svého všeuměla. Na práci, kterou je Tucker líný sám udělat, usoudila. To dítě je hubené jako tyčka a v očích má takový přízračný výraz. Takhle vypadala nedávno ona. Ucítila, jak ji bodlo soucitem u srdce.

„Ten chlapec má na práci ještě čas," procedila nesouhlasně mezi zuby.

„No, já myslím, že nějaké kapesné mu přijde vhod," řekl Toby mírně.

„Spíš by potřeboval pořádné jídlo." Už chtěla vyrazit, aby mu připravila sama pozdní oběd. „Jak se jmenuje?"

„Cy, slečno Waverlyová. Cy Hatinger."

Krev v ní ztuhla. „Hatinger?"

Toby uhnul pohledem od jejích vyděšených očí. „Svému tátovi se vůbec nepodobá, slečno Waverlyová." Jak bylo jeho starým zvykem, přejel si prstem po jizvě. „Je to hodný kluk. Neberte to jako troufalost, ale musím říct, že ho mám rád. Je to Jimův kamarád."

Caroline bojovala se svým svědomím. Vždyť je to ještě dítě. Nemá právo cítit nutkání vykázat ho ze svého pozemku jen proto, že nosí Hatingerovo jméno. A Hatingerovu krev.

Zvonek u kola zazvonil, jak se Cy s Jimem střídali u jeho páčky.

Hříchy otců. To byla Austinova slova. A výhružka. Nevěřila tomu, zvlášť když pohlédla do hubených tváří chlapce, který se usmíval jako nevinný anděl.

„Cyi."

Cy zvedl hlavu, ne jako anděl, ale jako vlk - rychle a obezřetně. „Prosím, madam?"

„Chtěla jsem si připravit nějaký oběd. Dáš si se mnou?"

„Ne, madam, děkuju. Jedl jsem ve Sweetwateru. Pan Tucker mi udělal šunku s vejci."

„On... aha." Teď tomu nerozuměla vůbec. Toby se vedle ní dal do hlasitého smíchu.

„Tucker vařil a ty jsi jedl, to tedy nechápu, že ještě stojíš na nohou? Hochu, ty musíš mít žaludek z oceli."

„Bylo to dobré. Mají tam mikrovlnnou troubu. Pan Tucker do ní dal sušenky, a než člověk mrknul okem, už se z nich kouřilo." Cy se rozehřál a líčil, jak mu bude slečna Della připravovat každý den oběd, jak dostal kolo a jak mu pan Tucker dal dva dolary zálohu.

„A řekl, že je můžu utratit, jak chci - že na to má člověk právo, když je to jeho první výplata - pokud to nebude na whisky a na ženské." Cy se začervenal a střelil pohledem po Caroline. „To si dělal legraci."

Caroline se usmála. „To máš určitě pravdu."

Cy si pomyslel, že je to ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděl. Dostal strach, že když se na ni bude dál dívat, Satanův nástroj se začne napínat. Raději upřel oči do země. „Je mi hrozně líto, že vám táta vystřílel okna."

Caroline měla pocit, že nesnese pohled na to, jak jeho hubená ramínka křečovitě strnula. „Už jsou všechna spravená, Cyi."

„Ano, madam." Chtěl jí něco říct, snad nabídnout ty dva dolary za škodu, ale vtom zaslechl přijíždět auto. Dříve než ostatní uslyšel, jak motor zvolnil chod a jak štěrk zašelestil pod pneumatikami. „To je ten člověk z FBI," řekl bezvýrazně.

Všichni v tichosti sledovali, jak Matthew Burns přijíždí po cestě a zastavuje na jejím konci.

Burns neměl velkou radost z toho, že je tam plno lidí. Doufal, že zastihne Caroline o samotě a že si v klidu popovídají.

Přesto vykouzlil na tváři přívětivý výraz a vystoupil z auta.

„Dobré odpoledne, Caroline."

„Ahoj, Matthewe. Co pro vás můžu udělat?"

„Nejsem tady pracovně. Mám hodinku volna, a tak jsem si řekl, že se podívám, jak se vám vede."

„Dobře." Ale Caroline věděla, že to nestačí. „Nedal byste si trochu chlazeného čaje?"

„To by bylo báječné." Zastavil se u kola, vedle něhož upíral Cy pohled do země. „Ty jsi ten Hatingerův mladší chlapec, viď?"

„Ano, pane." Cy si Burnse pamatoval, protože přicházel k nim domů a snažil se dostat něco rozumného z Mavis plačící do zástěry. „Já už raději pojedu domů."

„Tak pojď, Jime. Pustíme se zase do práce."

„Myslela jsem, že si uděláte delší přestávku, Toby. Je takové vedro."

„Toby?" Matthew zaostřil pohled na muže se širokými rameny. „Toby March?"

Toby přikývl, svaly napnuté. „Ano."

„Shodou okolností mám vaše jméno také na seznamu lidí, které chci vyslechnout. Ta jizva na obličeji. Ta je od Hatingera?"

„Matthewe," řekla Caroline s vyděšeným pohledem na Cye.

„Už musím jít," řekl Cy rychle. „Možná se za tebou zastavím zítra, Jime." Naskočil na kolo a zuřivě šlápl do pedálů.

„Matthewe, musel jste to říkat před tím dítětem?"

Burns rozhodil ruce. „V tomhle městě se nic neutají, chlapec to jistě dávno ví. No, pane Marchi, kdybyste měl chvilku."

„Jime, běž a zatím oškrábej barvu z toho okenního rámu."

„Ale tati..."

„Dělej, co ti říkám."

Jim poslechl, sklonil hlavu a svěsil ramena.

„Chtěl jste se mě na něco zeptat, pane Burnsi."

„Agente Burnsi. Ano. Na vaši jizvu."

„Přišel jsem k ní před dvaceti lety, když mě Austin Hatinger obvinil, že jsem zloděj." Toby se sklonil, aby zdvihnul zavřenou plechovku s barvou a otáčel jí v širokých dlaních sem a tam.

„Obvinil vás z krádeže?"

„Řekl, že jsem mu sebral nějaký provaz. V životě jsem si nevzal, co mi nepatřilo."

„A od té doby se z vás stali nepřátelé."

Toby dál otáčel plechovkou. Caroline zaslechla, jak se uvnitř zvolna převaluje barva. „Nechovali jsme se k sobě, abych tak řekl, moc sousedsky."

Burns vytáhl z kapsy blok. „Šerif Truesdale má zápis o tom, že u vás někdo před půlrokem na zahradě zapálil kříž. Podle vašeho prohlášení jste se domníval, že to má na svědomí Austin Hatinger a jeho syn Vernon."

„V Tobyho očích zazářilo něco chladného a tvrdého. „Nemohl jsem to dokázat. Stejně tak jsem nemohl nic dokázat, když jsem jednou večer vyšel od Larssona a zjistil jsem, že mi někdo prořízl pneumatiky od náklaďáku. Vernon Hatinger stál naproti přes ulici, hrál si s kapesním nožem a usmíval se. Nemohl jsem dokázat ani to, že mi Vernon řekl, že můžu být rád, že mám pořezaná kola, a ne obličej. Tak jsem řekl, co jsem si myslel. Hatingerovi se také nelíbilo, že jeho kluka vídají s mým."

„Mezi vámi a Hatingerem došlo k prudké výměně názorů asi před šesti týdny v železářství, kde vyhrožoval, že zbije vašeho syna, jestli ho ještě uvidí se Cyem. Je to pravda?"

„Přišel dovnitř, když jsem si kupoval třícentové hřebíky. Něco mi vykládal."

„Pamatujete si co?"

Toby zaťal zuby. „Řekl mi - negre, koukej držet toho svýho mrňavýho černýho parchanta doma, nebo z něho stáhnu kůži, jestli ho načapám s tím mým. Já jsem řekl, že jestli se dotkne mýho kluka, tak ho zabiju."

Caroline přeběhl mráz po zádech z toho klidného chladného způsobu, jakým Toby pronesl ona slova.

„Taky citoval bibli a žvanil o tom, že my negři zapomínáme, kde je naše místo. Potom sáhl po kladivu. Chytili jsme se přímo v obchodě, někdo asi doběhl pro šerifa, protože za chvíli přihasil a udělal tomu přítrž."

„A neříkal jste Hatingerovi něco o tom..." Burns se podíval do bloku. „Že by se měl raději starat o to, jak často jeho holka roztahuje nohy, než o to, že Cy chodí s Jimem na ryby."

„Možná že jo."

„A tou holkou jste myslel zesnulou Eddu Lou?"

Toby položil zvolna plechovku na zem. „On se také otíral o moji rodinu. Vykřikoval špinavosti o Jimovi, o malé Lucy, o mé ženě. Ani ne před týdnem zastavil Vernon moji ženu na ulici a řekl jí, aby dávala větší pozor na našeho kluka, než si zlomí ruku nebo nohu. Člověk si něco takového nemusí nechat líbit."

„A tak jste se zmínil o intimních zvycích slečny Hatingerové."

Tobyho pleť náhle zrudla hněvem. „Měl jsem vztek. Možná jsem se o ní neměl zmiňovat, protože mě napadnul on, a ne ona."

„Ale mě zajímá, jak jste se dozvěděl o intimním chování zesnulé."

„Každý tady věděl, že nedá velkou práci položit ji na záda." Toby se omluvně podíval na Caroline. „A je to vaše osobní zkušenost?"

Hněv se zableskl v Tobyho očích jako čepel nože. Caroline k němu vystrašeně přistoupila a položila mu varovně ruku na rameno.

„Slíbil jsem ženě před patnácti lety věrnost," řekl Toby a sevřel ruce v pěst. „A byl jsem jí věrný."

„Dobře, pane Marchi, mám svědka, který prohlašuje, že jste navštívil Eddu Lou třikrát nebo čtyřikrát v jejím pokoji v penzionu."

„To je svinská lež. Nikdy jsem u ní nebyl - pokud byla doma."

„Ale byl jste v jejím pokoji?"

Toby měl pocit, jako když se mu kolem krku zadrhuje smyčka. „Dělal jsem pro paní Koonsovou nějakou práci. Opravoval jsem jí všechna okna. A taky jsem něco natíral."

„A když jste pracoval v pokoji Eddy Lou, byl jste sám?"

„Ano."

„Nebyl jste s ní nikdy?"

Toby se na Burnse několik vteřin upřeně díval. „Když přišla dovnitř, odešel jsem," řekl prostě. „Teď bych se rád pustil zase do práce a dohlédl na kluka."

Když Toby sestoupil po schodech a zašel za roh, Caroline si uvědomila, že se chvěje. „To byla hrůza."

„Omlouvám se, Caroline." Burns zastrčil blok. „Vyslýchání podezřelých bývá nepříjemné."

„Přece nevěříte, že by zabil tu dívku jen kvůli tomu, co mu provedl její otec." I když její chtělo křičet, přinutila se k tichému tónu. „Je to člověk, kterému záleží na rodině. Stačí vidět, jak se chová k synovi, a zjistíte, co je za člověka."

„Věřte mi, Caroline, vrah obvykle nevypadá jako vrah. A zvláště několikanásobný vrah. Mohl bych vám ukázat statistiky a psychologické rozbory, které by vás překvapily."

„Prosím, to raději ne," řekla chladně.

„Je mi líto, že musíte být do tohoto případu znovu a znovu zatahovaná." Usmál se na ni. „Doufal jsem, že u vás strávím v klidu hodinku a že budeme pokračovat v hovoru tam, kde jsme přestali.

A samozřejmě jsem doufal, že mi něco zahrajete."

Caroline se musela třikrát nadechnout. Pomyslela si, že za to chudák Burns nemůže, když se chová jako bezcitný, arogantní tupec. „Promiňte, Matthewe, chci si od koncertování odpočinout."

„Aha." Obličej se mu protáhl zklamáním. „Dobře, tak třeba někdy jindy. Doufám, že budu mít koncem týdne nějaké volno. Trochu jsem sondoval a zjistil jsem, že v Greenvillu je docela slušná rybářská restaurace. Rád bych vás tam pozval."

„Děkuju, Matthewe, ale zatím se mi nikam z domu nechce."

Matthew ztuhl, když ho tak zkrátka odbyla. „To je škoda. No, práce nepočká. Raději se vydám zpátky." Kráčel k autu, otrávený, ale ne zcela poražený. „Vezmu vás s tím čajem někdy za slovo, jestli dovolíte."

„Ano. Sbohem."

Když se prach na cestě po jeho odjezdu usadil, zašla Caroline dovnitř. Poprvé po mnoha dnech zase uchopila housle a pustila se do hraní.

Kapitola třináctá

V noci přišel drobný a monotónní déšť a vpíjel se do žíznivé země. V poledne se líně přesunul k Arkansasu a nezanechal za sebou nic než kluzké bláto, které vysuší odpolední slunce.

Vedle otevřeného hrobu stál houf lidí po kotníky v cárech mlhy, která se už začínala vypařovat v žlutém slunečním žáru. Několik metrů odtud stála řada dubů, ze kterých kapal déšť a svou monotónností odváděl Cyovu pozornost od dění kolem něj. Připomínal mu rezavý kohoutek, který kapal ve dne v noci.

Když večer ležel v posteli, někdy se mu zdálo, že ho to nekonečné kap, kap, kap přivede k šílenství. Bylo to jako ten čínský způsob mučení, o kterém četl. On je Cy Hatinger, tajný agent, a voda kape, kape a kape doprostřed jeho čela, ale on se nevzdá, i kdyby si voda vyhloubila cestu skrz kůži až k jeho mozku.

Ne, nikdy by ho nezlomili. Byl jako Bond - James Bond. Nebo Rambo. Nebo Indiána Jones.

A pak byl jenom obyčejný Cy, uvězněný ve svém pokoji páchnoucím plesnivinou, který vstal a ucpal kohoutek roztrhaným hadrem, aby ztlumil kapající zvuk.

Tentokrát se tomu zvuku nebránil, naopak soustředil se na něj, aby nemusel myslet na to, kde je a co tady dělá.

Cyovi připadal reverend Slater jako stařec, i když ve skutečnosti ten dobrák nepřekročil ještě šedesátku. Ale Cyovy mladé oči viděly drobné prameny bílých vlasů na sluncem sežehnuté lysině, vrásky jako čáry na silniční mapě, které brázdily větrem ošlehaný obličej, a volnou kůži visící ochable na krku pod kostnatou bradou na propadlou hruď. Cyovi se zdál reverend příliš starý na to, aby o životě něco věděl. Ale dnešek patří smrti, a v tom by měl být odborník.

Hlas reverenda Slatera stoupal a klesal, melodicky se vlnil větami o spasení a věčném životě a o Boží vůli - o tom důvěrně známém zákonu.

Cye napadlo, co by se stalo, kdyby předstoupil dopředu a vyrazil reverendovi Slaterovi bibli z rukou.

„Promiňte, řekl by, ale tohle je hromada pěkných keců. Bůh nemá nic společného s tím, že Eddu Lou někdo rozřezal na kousky. Jak to, že to musíme svádět na Něho, že ji dnes položíme do země? Jak to, že to jen tak odbydeme Boží vůlí, když přece všichni víme, že to byla lidská ruka, která držela ten nůž?

Bylo mu nanic z toho, že se všechno odbyde tímhle způsobem. Když přišlo krupobití a rozsekalo mladé bavlníkové rostliny na padrť, byla to Boží vůle.

Cy věděl, odkud se berou kroupy. Jde jen o to, že horký vzduch se srazí se studeným a změní tak déšť v tvrdé ledové kuličky. Cy si nedovedl představit, že Bůh sedí na svém zlatém trůně a rozhodne, že je načase, aby poslal kroupy na ubohé políčko Austina Hatingera.

Stejně tak si nedovedl představit, že by si Bůh přál, aby Edda Lou byla rozsekaná na kusy a pohozená do jezírka.

Cy to chtěl lidem povědět. Slova ho pálila na jazyku, jak toužil po tom, aby je mohl vyslovit, ale věděl, že by matka plakala tím víc, sténala by a v pláči se kolébala. Ruthanne, k smrti zahanbená, by ho umlčela. Vernon by mu dal takový pohlavek, až by mu zazvonilo v uších. Ostatní by na něho jen zírali. Většinou přišly pouze ženy zahalené do černých šatů.

Paní Fullerová a paní Shaysová stály ve skupince s paní Larssonovou a paní Koonsovou. Darleen tady byla také, vzlykala jako pominutá, až k ní její matka přistoupila a vzala jí dítě z náručí.

Byly tady i jiné ženy, některé byly kamarádky Eddy Lou, většina z nich ale přišla jen z křesťanské povinnosti. Mužů přišlo poskrovnu. Byl tady šerif Truesdale, který držel svou ženu za ruku. Stranou stál se zachmuřeným obličejem a hlavou skloněnou ten chlápek z FBI. Ale Cy věděl, že jeho oči všechno bedlivě pozorují.

„Já jsem cesta, pravda a světlo," pronesl Slater a Mavis se zapotácela tak silně, až vrazila do nejstaršího syna Vernona, ten strčil do své manželky a spustil tím v kroužku truchlících dominový efekt. Všichni se zakymáceli a trochu zavrávorali, zatímco reverend Slater pokračoval bez povšimnutí dál.

„Kdokoli, kdo ve mě věří, vstoupí do Království božího."

Cy chtěl vykřiknout, vykřiknout na všechny kolem, že Edda Lou nevěřila v nikoho jiného než v samu sebe. Že tohle modlení všechno jenom zhoršuje. Ale mlčel a držel hlavu dál skloněnou, protože pohřební bohoslužby se účastnil muž, kterého se bál víc než reverendova Boha.

A to byl jeho otec.

Austin Hatinger stál zpříma v zářivém nedělním obleku, ruce i nohy spoutané, po obou stranách policisté s mrzutými obličeji.

Poslouchal svatá slova. Díval se, jak do tmavého vlhkého hrobu spustili rakev. A připravoval plán.

Slyšel, jak jeho žena dlouze běduje a naříká. Jeho oči zalétly k jejímu obličeji, který brázdily vytrvalé slzy. A chystal se k útoku.

Když se poslední cáry mlhy vytratily z mokré trávy, Austin sklonil hlavu. Díky Bohu, pomyslel si. Soustředěně a bez mrknutí oka zíral do jámy vykopané pro jeho dceru. V pohnutí mu začaly téci z očí slzy. Ať si myslí, že jsem zesláblý smutkem, napadlo ho. Ať vidí slabého a zlomeného člověka.

Čekal. Čekal až na konec obřadu, čekal a čekal, zatímco ženy mumlaly jeho manželce zbytečná slova útěchy. Když se začali lidé rozcházet k autům, jeden z policistů do něho rýpl. „Hatingere."

„Prosím." Pokývl směrem k jámě v zemi a hlas se mu zachvěl. „Chci se - pomodlit. Spolu se ženou."

Z toho, jak oba policisté zašoupali nohama, poznal, že je obřad a ženské slzy dojaly. Nedal na sobě znát nic z toho, co skrýval v srdci, a zvedl hlavu. Policisté viděli jen lesklé oči otce zoufajícího nad mrtvým dítětem.

„Prosím," řekl znovu. „Byla to moje dcera. Moje jediná dcera. Člověk má přece právo pohřbít své dítě, nebo ne? Přece víte, co sejí stalo?" Austin sklopil oči, aby v nich nezahlédli nenávist. „Chci utěšit svou ženu. Není moc silná a tohle ji možná zabije. Dovolte mi obejmout moji ženu." Austin nastavil ruce. „Člověk má přece právo obejmout manželku nad hrobem své dcery."

„Podívejte, je mi líto..."

„No tak, Lou." Druhý policista měl také doma dceru. „Kam může ksakru utéct s nohama v okovech? Je to slušnost dovolit mu chvilku se ženou."

Austin stál s hlavou skloněnou a se žárem v očích, když se klíč otočil v poutech. „Ale budeme stát u vás," řekl nabručeně policista jménem Lou. „A máte jen pět minut."

„Bůh vám žehnej." Koutkem oka Austin spatřil, jak Burke už sedí v autě a odjíždí pryč. Několik žen se rozptýlilo ke starším hrobům, aby uctily památku svých zemřelých. Austin udělal krok dopředu a otevřel náruč. Jeho žena do ní ochable padla se zavřenýma očima. Chvíli ji podržel, vyčkával a pozoroval oba policisty, kteří odvrátili pohled z úcty k jejich smutku. Hrstka lidí, která zbyla na hřbitově, se otočila zády.

Potom se Austin rozehnal tak rychle, až se Cy, který nikdy neviděl, že by se jeho rodiče objímali, poděšeně zapotácel.

Austin odstrčil vší silou svou ženu na jednoho z policistů, až se on i ječící Mavis zapotáceli a spadli do otevřeného hrobu. Než stačil druhý policista vytáhnout zbraň, Austin ho udeřil do prsou a bušil do něj pěstmi hlava nehlava. Popadnout zbraň mu trvalo jen okamžik, zatímco Lou se snažil vyprostit z objetí ochromené hysterické ženy.

Austin zasáhl policistu pistolí do hlavy a omráčil ho, pak chňapl Birdii Shaysovou kolem krku.

„Zabiju ji," vykřikl Austin plný Božího hněvu. „Umře jako moje holka, slyšíš mě? Hoď mi zbraň a klíče, nebo ti vystřelím do hlavy takovou díru, že by jí projel i náklaďák."

Birdie začala lapat po dechu a marně se zahryzávala do jeho paže. Pár kroků od nich začala plakat Ruthanne, která si byla jistá, že další čerstvou hanbu nepřežije.

„Kam chceš jít?" naléhal na něho Lou. Bylo mu nanic z toho, že se krčí na rakvi se vzlykající ženskou, která se mu tiskne k zádům. Chlapi na stanici se budou válet smíchy, až si budou vyprávět, že se tam na té rakvi válel jako s dvacetidolarovou děvkou. „Rozmysli si to, Hatingere. Kam půjdeš?"

„Tam, kam mě povede Bůh." Ano, opravdu cítil, jak jím proudí síla a žár Božího hněvu. Sálaly mu z očí. „Pane, budu tě následovat!" vykřikl a zablokoval Birdie přívod vzduchu. „Deset vteřin, a oddělám ji. Potom zasypu tuhle díru olovem a bude to."

Se vzteklými kletbami mu Lou hodil klíče.

„Tvoji zbraň také.“

„Zatraceně...“

„Pět vteřin.“ Austin přivolal Vernona, aby mu odemkl řetězy.

„Měl bys je zabít, tati,“ procedil Vernon mezi zuby, když otáčel klíčem. Ta představa mu vehnala krev do tváří. „Zastřel ty bezbožný parchanty a pak utečeme do Mexika.“

„Nejedu nikam, dokud tady nebudu hotový.“

Lou vykoukl nahoru v domnění, že by mohl aspoň jednou vystřelit, ale rychle se zase schoval, protože pár centimetrů od něho usekla kus drnu střela z osmatřicítky.

„Ten zasranej blbec si myslí, že chci skončit s dírou v hlavě.“ Lou vyhodil zbraň nahoru.

Austin postrčil blekotající Birdii blíž k hrobu, Birdie se na okamžik zapotácela na okraji, oči rozšířené hrůzou, ruce rozpažené jako skokan připravený na dvojité salto. Jako orel přistála na Louovi.

Než se všem podařilo vyškrábat se nahoru, Austin Hatinger ujížděl pryč v buicku Birdie Shaysové. Vezl s sebou dva policejní speciály a srdce plné zášti.

Jim March stál trpělivě na chodbě, nazdařbůh si pohvizdoval a čekal, až Caroline sejde dolů, aby se jí mohl zeptat, jestli chce spravit podpěry u zadního vchodu, až budou hotovi s natíráním.

Otec odjel do města pro pár věcí a Jim se rozhodl, že na něj počká. Měl sice natírat, ale všiml si, že se starý vchod propadá, a napadlo ho, že táta bude mít radost, protože jeho výzkum povede k další práci.

Když Jim zaťukal, Caroline na něho zavolala seshora, že hned přijde. Dal si pozor a otřel si boty. Máma byla jako ras na otírání bot a mytí rukou. Pískal si a blížil se ve svých barvou postříkaných keckách dál do chodby. Věděl, že housle jsou v salonu, protože je viděl skrz okno. Jim se na ně chtěl podívat zblízka, stejně jako když za výlohou u Larssonů zahlédl úplně nové baseballové rukavice.

Došel až ke dveřím do salonu, jen jakoby náhodou. A byly tam. Střelil rychlým pohledem přes rameno a vběhl dovnitř. Jenom se na ně trochu podívá, to je všechno, říkal si. Jedno mrknutí, a bude zase zpátky na chodbě.

Myslel na ty housle od včerejška, kdy na ně Caroline hrála. Jim nikdy neslyšel takovouhle muziku, nikdy v životě. Proto ho napadlo, že tyhle housle musí být nějak zvláštní, musí se něčím lišit od těch fidlátek, které občas viděl za letních nocí u Ruperta Johnsona.

Jim zápasil se záchytkami na stranách, až se konečně víko zvedlo. Když je spatřil, spočívající na černém sametu, zdály se mu jiné. Měly sice stejný tvar a velikost jako housle starého Ruperta, ale leskly se jako nový pětník. A když se jich Jim odvážil dotknout, zjistil, že jsou hebké jako hedvábí. Nebo jako to, co si pod hedvábím představoval.

Zapomněl na slib, že se jenom podívá, a přejel něžně po strunách.

Caroline zaslechla ten výmluvný úvodní akord, když sešla k patě schodiště. První reakcí byla zlost. Nikdo se jejího nástroje nesměl dotknout. Nikdo. Sama si ho ladila a leštila, často k pobavení orchestru, se kterým1 právě hrála.

Luis si nejednou stěžoval, že hladí víc housle než jeho. Cítila se kvůli tomu provinile - než zjistila, že si dopřává hlazení mimo plán jinde.

Zamířila do salonu, na jazyku už ji hřála lekce, kterou mu chtěla udělit. Pak se zastavila. Jim klečel vedle houslí a jeho palec přejížděl po strunách tak opatrně, jako kdyby hladil dětskou tvářičku. Ale byl to výraz jeho obličeje, který přehradil příval ostrých slov. Vypadal, jako kdyby právě objevil nějaké úžasné tajemství. Úsměv se mu rozléval po celém obličeji. Ne proto, že vidí něco neznámého, ale hlubokou radostí, která mu sálala z očí. „Jime,“ řekla tiše a on s trhnutím vyskočil na nohy, jako když sebou cukne štěně na vodítku. Oči se mu rozšířily tak, že si Caroline myslela, že mu vypadnou.

„Já... já... já jsem se jen díval. Promiňte, slečno Caroline, já vím, že jsem to neměl dělat. Nevyhazujte tátu.“

„To nic,“ řekla a byla to pravda. To by byl Luis překvapený, kdyby věděl, že jí nevadí, když se jejích houslí dotýká černošský chlapec. Luis se k nim nemohl ani přiblížit.

„Nemusíte mi platit za práci,“ chrlil ze sebe. „Vím, že jsem to neměl dělat.“

„To je v pořádku, Jime.“ Když se dotkla rukou jeho ramene, konečně došel k jeho otřesenému mozku její jemně pobavený hlas.

„Vy se nezlobíte?“

„Ne, ale bylo by lepší, kdyby ses mě zeptal.“

Jenže kdyby to udělal, řekla by samozřejmě ne. A přišla by o záblesk čisté radosti. Stejné radosti, jakou kdysi cítila i ona sama.

„Ano, madam, omlouvám se. Neměl jsem právo vejít do vašeho salonu.“ Stěží mohl uvěřit svému štěstí a pomalu couval dozadu. „Přišel jsem se vás zeptat, jestli byste nechtěla opravit zadní vchod, ale pak jsem...“ Napadlo ho, že nejchytřejší by bylo zmizet.

„Proč jsi je chtěl vidět?“

Sakra, pomyslel si, určitě to poví tátovi. A pak bude mít rákoska posvícení. „Jen jsem... slyšel jsem vás včera hrát. Nikdy jsem neslyšel hrát takhle na housle. Tak mě napadlo... totiž, napadlo mě, že na nich bude něco zvláštního.“

„To máš pravdu.“ Rozvážně vytáhla housle z pouzdra, tak jako pokaždé. Jejich tíha, tvar a povrch jí byly důvěrně známé. Tolik je milovala. A tolik je nenáviděla. „Měl jsi je někdy v ruce?“

Jim ztěžka polkl. „Ano, starý Rupert - to je dědeček zástupce Johnsona - mi ukázal na svých fidlátkách, jak se hraje. Ale nejsou tak hezké jako vaše. A také tak pěkně nehrají.“

Caroline pochybovala, že by starý Rupert vlastnil stradivárky.

V tom ji něco překvapivého napadlo. Vzápětí si připomněla, že potlačování vlastních impulsů způsobilo, že skončila v torontské nemocnici. Do Innocence ji přivedla právě snaha je osvobodit, ať už to bude k lepšímu nebo k horšímu.

„Ukaž mi, co umíš.“ Nabídla mu housle a Jim dal okamžitě obě ruce za záda.

„Ne, madam, to nemůžu. To by nebylo správné.“

„Je to správné, když tě o to požádám?“

Dívala se, jak se chlapcovy oči přilepily na housle, viděla, jak se v jeho tváři sváří touha s tím, co on považuje za vhodné. Pomalu natáhl ruce, aby je uchopil.

„Jéminářku,“ zašeptal. „Ty se ale lesknou, viďte?“

Tiše vyndala smyčec a natřela ho kalafunou. „Nebyla jsem o moc starší než ty, když jsem hrála poprvé na tyhle housle.“

Zamyslela se a v duchu se přenesla do dávného večera, kdy jí je darovali rodiče. V šatně ve filadelfské Akademii hudby před jejím prvním velkým sólem. Bylo jí šestnáct a předtím se - tiše a diskrétně - vyzvracela v přilehlé koupelně.

Potom přišli rodiče, otec zářící pýchou, matka plná zoufalé ctižádosti, a nevolnost neměla proti nim šanci.

Nikdy si nebyla jistá, jestli ty housle byly dárek, úplatek, nebo výhrůžka. Ale nedokázala jim odolat.

Co hrála tenkrát v té šatně s těžkou vůní květin a líčidel, napadlo Caroline. Mozarta, vzpomněla si a jemně se usmála.

„Tak ukaž,“ řekla a podala mu smyčec.

Jim se probíral pamětí, co by bylo nejvhodnější. Opřel si housle o rameno, přejel smyčcem párkrát zkusmo po strunách a spustil Salty Dog. Než dohrál, zmizel mu z tváře užaslý výraz a místo něho se rozlil úsměv. Věděl, že takhle dobře ještě nikdy nehrál. Melodie ho zaujala tak, že ladně přešel do Casey Jonese.

Caroline seděla na opěradle a dívala se. Jistě, našlo by se pár chybných not a technika by se dala trochu vypilovat. Ale udělal na ni dojem, nejen samotnou hrou, chytrou a čistou, ale i výrazem svých očí, výrazem, který jí prozradil, že hraje pro radost.

To bylo něco, co jí bylo odepřeno - a co musela sama zapírat - téměř pětadvacet let.

Jim se vzpamatoval a odkašlal si. V hlavě mu stále tančila a vířila muzika a prsty mu vibrovaly. Ale měl strach, že zažene svoje štěstí.

„Tohle mě naučil starý Rupert. Není to jako to, co jste hrála vy. To bylo... něco vznešeného.“

Musela se usmát. „Myslím, že spolu uzavřeme obchod, Jime.“

„Prosím?“

„Ty mě naučíš to, co umíš od starého Ruperta.“

Jim měl oči navrch hlavy. „Vy chcete, abych vám hrál ty staré písničky?“

„Ano, a já tě na oplátku naučím hrát ty moje.“

„Jako to, co jste hrála včera?“

„Ano, takové.“

Jimovi se zpotily ruce, a tak jí raději podal housle nazpět, protože se bál, že mu vyklouznou a rozbijí se. „Měl bych se zeptat táty.“

„Zeptám se ho sama.“ Caroline zaklonila hlavu. „Jestli chceš?“

„Budu moc rád.“

„Tak pojď sem a dívej se.“ Zůstala sedět, aby se jí mohl dívat na prsty. „Tohle se jmenuje Minutový valčík. Je od Fredericka Chopina.“

„Chopin,“ opakoval Jim nábožně.

„Ale za minutu ho nestihneme. Nejsou to žádné závody, je to jen...“

„Legrace?“

„Ano.“ Strčila si housle pod bradu a vychutnávala to slovo. „Legrace.“

Když přijel zástupce Johnson, aby jí oznámil, že Austin Hatinger uprchl, byla jejich první lekce v plném proudu.

Poté, co zástupce Johnson odjel do Sweetwateru, aby tam předal zprávu o Hatingerově útěku, Caroline se rozhodla ke dvěma věcem. Za prvé si bude dál zlepšovat svoje střelecké schopnosti. A za druhé si opatří psa. Počáteční instinkt, aby si sbalila věci a odjela, vyprchal dřív, než se stačil rozvinout. A nahradil ho pocit mnohem silnější a hlubší. Tohle je teď její domov, a ona ho bude chránit.

Na Jimovu radu zamířila do Hog Maw Road k Fullerovým. Jim jí řekl, že Happy Fullerová má fenu Princeznu, a ta vrhla asi před dvěma měsíci mladé.

Happy, která se už stačila převléknout ze smutečních šatů do domácích, ji přivítala s potěšením. Nejen proto, že se ráda zbaví posledního štěněte, ale potřebovala další ucho, které by naslouchalo jejímu vzrušenému vyprávění.

„Nikdy jsem nebyla tak vyděšená,“ říkala Happy, když vedla Caroline na zadní dvorek kolem hejna hliněných hus a záhonu květin. „Stála jsem stranou vedle hrobu mé matky. Umřela v pětaosmdesáti na rakovinu vaječníků. Máma nechtěla doktora ani vidět, takže ji to sklátilo jako švestku v poli. Já chodím k doktoru Shaysovi na prohlídku každého půl roku, přesně jako hodinky.“

„To je myslím moudré.“

„Nemá cenu se před problémy schovávat.“ Happy se zastavila před dřevěným panáčkem, který řezal dřevo. Těžký vzduch se ani nehnul, takže panáček odpočíval.

„No tak,“ pokračovala Happy a sehnula se, aby vytrhla plevel, který se odvážil vykouknout mezi cíniemi, „já stojím u matky a slyším ten povyk. Výkřiky, ječení a bůhvíco ještě. Otočím se a vidím, jak se ten policajt z Greenvillu kácí i s Mavis do hrobu Eddy Lou. Pak se Austin vrhnul na toho druhého - byl to skoro chlapec - a složil ho k zemi jeho vlastní pistolí. Napadlo mě, svatý Bože, on snad začne střílet. Ale co neudělal? Chytil Birdii kolem krku a přikázal tomu v hrobě, aby mu hodil klíče k poutům. Měla jste slyšet Mavis, jak naříkala a ječela, že by vzbudila i mrtvého. Bože, je jich tam nahoře pěkná řádka. A chudák Birdie byla bílá jako stěna, pistoli měla přímo u hlavy. Myslela jsem, že se mi zastaví srdce. Birdie je moje nejlepší přítelkyně.“

„Ano, já vím.“ Caroline to celé slyšela od zástupce Johnsona, ale smířila se s tím, že to uslyší znovu. A znovu.

„Když Austin vystřelil, nestydím se a řeknu, že jsem se schovala za náhrobní kámen mé matky. Je to pořádný kámen, musela jsem se kvůli jeho ceně pohádat s bratrem Dickem. Dick byl vždycky držgrešle. Ten by dokázal vymámit z jalové krávy tele. Pak Vernon - to je stejný darebák jako jeho táta - odemkl pouta. Abyste věděla, Austin hned shodil ubohou Birdii do hrobu na toho policajta z Greenvillu a na Mavis. Pak vám vypuklo hotové peklo. Birdie ječela, Mavis naříkala a ten policajt sprostě nadával.“

Happy zkřivila na chvilku rty úsměvem a pak se snažila být zase vážná. Caroline to vzdala první, vyprskla smíchy a snažila se to zakrýt kašlem. Potom se začaly smát obě. Stály v jasném odpoledním slunci a řehtaly se tak, až musela Happy vytáhnout kapesník a utřít si oči.

„Něco vám povím, Caroline, to byl pohled. Na to nezapomenu, i kdybych žila sto let. Austin pak nasedl do Birdiina buicku a ujel pryč. Ti tři se zmítali, samá ruka, samá noha, na víku rakve.

A první, co mě napadlo - Bůh mi odpusť - že to vypadá jako nějaký perverzní sex, který se dá vidět na videu pro dospělé.“ Mrkla očima. „Ne, že bych snad něco podobného viděla, to ne.“

„Ne,“ řekla Caroline přidušeným hlasem. „To jistě ne.“

„Birdie měla sukni vyhrnutou až do pasu. Ona je Birdie trochu při těle. Když přistála na tom policajtovi, jistě mu vyrazila z těla dech. Obličej měl červený jako ředkvička.

A Mavis se ho pevně držela za nohy a křičela něco o Boží ruce.“

„Hrůza,“ vypravila ze sebe Caroline, ale pak propukla znovu v smích. „To je hrozné.“

Happy zatroubila do kapesníku a zahnala další záchvat smíchu. „Potom se probral ten mladý policajt a my, co jsme zbyli na hřbitově, jsme pomáhali Birdii a ostatním nahoru. Chudák chlapec se potácel tak, že kdyby ho Cy nezachytil, skácel by se na ostatní do hrobu. Bylo to lepší než se koukat na *Mám tě rád, Lucie*.“

Caroline si představila, jak se Ricky Ricardo řítí po hlavě do hrobu a volá: *„Luciéé, už jsem doma, zlato!“* Posadila se na nízkou kamennou zídku a zkřížila si ruce na prsou. Happy se s povzdechem posadila vedle ní. „Ach, moje milá, to jsem ráda, že jsem to ze sebe dostala. Birdie by mi nikdy neodpustila, kdybych se jí smála.“

„To bylo strašné. Příšerné.“

Trvalo jim dobrých pět minut, než se uklidnily.

„Tak dobře.“ Happy se zadrhnul hlas, když odložila kapesník. „Zavoláme toho zatraceného psa. Podívejte se na něj a já zatím dojdu pro něco studeného. Princezno! Princezno, pojď sem a přiveď s sebou toho moulu. Už máme posledního,“ řekla Happy vesele, „a rádi vám ho dáme. O jeho otci toho moc nevíme, protože Princezna není vybíravá. Dám ji vykastrovat. Už jsem to chtěla udělat dávno.“

Caroline spatřila velkého žlutého psa se silným tělem a unaveným obličejem, jak se vleče po dvorku. Kolem něho obíhalo v kolečku štěně stejné barvy. Každou chvilku pod ni vletělo, aby se přisálo k jejím vytahaným cecíkům. Princezna měla očividně mateřství plné zuby a odšourala se pryč.

„Tak pojď!“ Happy zatleskala. Když to štěně uslyšelo, nechalo honby za mateřským mlékem a vesele k nim přiletělo. „Ty jsi ale malý darmožrout, viď?“

Štěně zaštěkalo na souhlas a vrtělo ocáskem tak rychle a usilovně, že se koncem dotýkalo téměř vlastního čenichu.

„Nechám vás, abyste se seznámili.“ Happy vstala. „Dojdu pro trochu čaje s ledem.“

Caroline si štěně prohlížela s dost velkými pochybami. Jistě, bylo moc milé a v tom, jak jí položilo packy na klín, bylo něco dojemného. Ale ona chtěla hlídacího psa, ne domácího mazlíčka.

A jistě by jí neprospělo, kdyby si oblíbila zvíře, kterého se musí za pár měsíců vzdát.

Přestože bylo dost velké, stěží mohlo vypadat nebezpečně s těma dlouhýma svěšenýma ušima a vyplazeným jazykem. Jeho matka sahala Caroline až do pasu, ale bylo těžké odhadnout, kdy doroste do její velikosti.

Tohle není ono, usoudila. Měla by se poptat po nejbližším útulku pro psy a vysvobodit odtamtud nějakého dobrmana s vyceněnými tesáky, kterého by mohla přivázat k zadním dveřím.

Ale štěně bylo tak hebké a teploučké. Když se na ně zamračila, olízlo jí ruku a vrtělo ocasem tak vehementně, že se překotilo dozadu a začalo se za ním točit.

Když se mu podařilo zakousnout se do ocásku, vyštěklo a přihnalo se k ní úprkem, velké hnědé oči plné údivu a zklamání.

„Drobečku,“ zamumlala a vzala ho do náruče. Zatraceně, pomyslela si, když jí olizovalo tvář a krk.

Než se Happy vrátila s chlazeným čajem, Caroline ho pojmenovala na Darebu. Napadlo ji, že mu bude slušet červený obojek. Koupila ho u Larssona a přidala k tomu pětikilovou krabici s krmením pro psy, talíř z umělé hmoty se dvěma miskami a květovaný polštářek, který měl sloužit jako psí postýlka.

Celou dobu, kdy byla v obchodě, vylo štěně v autě. Caroline vyhlédla ze dveří a zjistila, že se opírá packami o palubní desku a dívá se na ni s výčitkami a hrůzou ve svých hnědých očích. Když se vrátila do auta, v ten moment se jí vyškrábal do klína.

Po krátkém zápase kdo z koho se jí tam stočil do klubíčka, připravený na cestu domů.

„Ty mi nebudeš vůbec k ničemu,“ řekla, když se štěně spokojeně oklepalo. „To je mi jasné. Jenže já vím, v čem je problém. Když jsem byla malá, vždycky jsem chtěla psa. Ale nemohli jsme si ho dovolit. Umíš si představit ty chlupy v salonu a loužičky na koberci? A když mi bylo osm, už jsem celé léto cestovala po koncertech. Takže, samozřejmě, o psovi nemohlo být ani řeči.“

Pohladila ho a vychutnávala hřejivé klubíčko na klíně. „Fakt je, že tady nezůstanu víc než měsíc nebo dva, takže by nebylo spravedlivé, kdyby se mezi námi vyvinul nějaký bližší vztah. Ne že bychom nemohli být kamarády,“ pokračovala, když jí Dareba strčil hlavu do lokte a utrápeně k ní vzhlédl. „Chci říct, že je určitě správné, když se budeme mít trošku rádi a potěšíme se tak dlouho, jak to půjde. Tak dlouho, jak my oba víme...“ Štěně se jí schoulilo na prsou a olízlo jí bradu.“ „Ksakru.“

Dřív než zahnula na příjezdovou cestu, už byla do něho zamilovaná a proklínala se za to.

Nepomohlo ani to, že na verandě uviděla sedět Tuckera s lahví vína vedle sebe a kyticí žlutých růží na klíně.

Kapitola čtrnáctá

„Ty nikdy nepracuješ?“ zeptala se Caroline, když se snažila posbírat do náruče vrtícího se psa, kabelku a nákupy.

„Jen když mě někdo přinutí.“ Tucker odložil růže stranou a líně se postavil. „Co to máš, Caro?“

„Řekla bych, že psa.“

Zasmál se a zamířil k místu, kde se jí podařilo vmáčknout svoje auto vedle starého oldsmobilu velikostí připomínajícího koráb. „To je ale hezkej chlapeček.“ Prohrábl psovi kožich a podíval se na zadní sedadlo BMW. „Potřebuješ pomoct?“

Odfoukla si vlasy z očí. „Co myslíš?“

„Myslím, že mě ráda vidíš.“ Využil příležitosti, že měla plné ruce, a políbil ji. „A chceš, abys nebyla ráda. No tak, podej mi to. Kvůli tobě odnesu i ten zbytek.“

Caroline ho poslechla hlavně proto, aby viděla, jestli jeho ruce dovedou i něco jiného, než jí zvednout adrenalin v krvi. Když se posadila na schody, začala se pokoušet připevnit nový obojek kolem neposedného psího krku.

„Zdá se, žes na nic nezapomněla,“ poznamenal Tucker. Sáhl pro tašku a přes rameno si hodil pytel s krmením pro psy. Caroline si povšimla, že se mu slabě a zajímavě rozehrály svaly. Potom se sehnul pro pestře květovaný polštář. „Co je tohle?“

„Musí přece někde spát.“

Leda v tvé posteli, pomyslel si Tucker a usmál se. To štěně nevypadalo špatně. „Takže...“ složil všechny věci na verandě a posadil se vedle ní, „je od Fullerů?“

„Ano.“ Štěně ji opustilo a šlo očichávat jeho ruku. Caroline ucítila vůni růží, ale rozhodla se, že se jimi nenechá okouzlit, že se na ně nebude vyptávat, ani se na ně nepodívá.

„Hej, chlapče.“ Tucker ho podrbal tak, že štěně začalo cenit zuby a rytmicky plácat zadní packou o schod. „Tohle je pěkný pes. Moc pěkný. A jak se jmenuje?“

„Dareba,“ zamumlala Caroline, když se štěně - její štěně, připomněla si - blaženě roztáhlo Tuckerovi na klíně. „Napadlo mě, že by z něho mohl být pes na hlídání.“

Tuckerovi se na okamžik stáhlo obočí. „Cože? Pes na hlídání?“ Polechtal štěně, až se převrátilo. „No tak, chlapče, ukaž mi zuby.“ Dareba mu poslušně žužlal prsty. „No, brzy ti narostou pořádné. Za pár měsíců dorosteš do své velikosti.“

„Za pár měsíců budu - budu v Evropě,“ dokončila větu Caroline. „Možná ještě dřív. Mám nabídku, kterou asi přijmu - v září - bude nutné, abych odjela do Washingtonu už v srpnu, abych se mohla připravit.“

„Musíš to vzít?“

Nechtěla, aby to takhle vyznělo. „Je to zatím jen nabídka,“ řekla. „Ale jistě pro něho dokážu najít vhodný domov, dřív než odjedu.“

Tucker k ní zvedl klidné nazlátlé oči, ve kterých bylo trochu tvrdosti. Má opravdu zvláštní pohled, pomyslela si. Dokáže zahnat všechny nesmysly a obnažit holou pravdu. „Možná bys ho mohla vzít s sebou, kdybys chtěla.“

Jeho hlas byl tichý a sotva zčeřil horký, nehybný vzduch. „Ty ve své branži asi hodně znamenáš, viď?“

Nenáviděla se za to, že odvrátila pohled dřív, než se dopídí věcí, které před ním chtěla ukrýt. „Turné bývá dost obtížné,“ konstatovala.

Ale jemu to nestačilo.

„Líbí se ti to?“

„Je to součást mé práce.“ Natáhla se po štěněti, které se vyhrabalo Tuckerovi z klína a chtělo se vydat na obhlídku. „Mohlo by se někam zatoulat.“

„Jen si to tady očuchá. Neodpověděla jsi mi, Caroline. Líbí se ti to?“

„Nejde o to, jestli se mi to líbí nebo ne. Když hraješ, musíš cestovat.“ Z letiště na letiště, pomyslela si. Z města do města, z hotelu do hotelu, ze zkoušky na zkoušku. Cítila, jak se jí svírá žaludek, jako když se utahuje uzel. Varovalo ji to, aby se uvolnila, jinak ji čeká návštěva v podobě nevítaného hosta pana Vředa.

Když je člověk zřídkakdy nervózní, pozná dobře příznaky neklidu. Tucker jí zběžně položil ruku na zátylek a masíroval ho. „Nikdy jsem nedokázal pochopit, proč se lidé nutí do něčeho, o co nestojí.“

„Neřekla jsem...“

„Ale jistěže řekla. Prý neřekla. Ach, můj bože, Tucku, na tom přece nic není. Zaletět si do Londýna, odskočit si do Paříže, kroužit nad Vídní nebo Benátkami. Víš, vždycky jsem chtěl tyhle místa vidět na vlastní oči. Ale nezdá se, že bys si při tom užila bůhvíjakou zábavu.“

Viděla něco? pomyslela si. Co může člověk vidět v přestávce mezi rozhovory s novináři, zkouškami, koncerty a balením kufrů? „Jsou lidé, kteří nepovažují zábavu za svůj životní cíl.“ Slyšela svůj upjatý hlas a v odporu sešpulila rty.

„To je ale škoda.“ Zaklonil hlavu, aby si zapálil cigaretu. „Vidíš tohle štěně? Očuchává si to tady a je šťastné jako blecha. Pokropí ti trávu, a bude se honit za ocáskem, když bude mít náladu, a pak se usadí a hezky si zdřímne. Vždycky jsem měl dojem, že psi mají o životě tu nejlepší představu.“

Caroline se ušklíbla, „Dej mi vědět, až mi budeš chtít pokropit trávník.“

Ale Tucker se nezasmál. Chvilku pozoroval žhnoucí konec cigarety a pak po ní střelil klidným pohledem pronikavým jako ostří skalpelu. „Ptal jsem se doktora Shayse na ty prášky, které jsi mi dala. Byl to percodan? Řekl mi, že jsou velmi silné. Přemýšlel jsem, na co je potřebuješ.“

Caroline ztuhla. Způsob, jakým se nadechla, mu připomněl dikobraza, který se svine do klubíčka a nastraží ostny pro všechny zvědavce. „Do toho ti nic není.“

Položil jí dlaň na tvář. „Ale mně na tobě záleží, Caroline.“

Věděla - oba to věděli - že tohle říkal už tuctům jiných žen. A oba si s neklidem uvědomili, že tentokrát je to jiné.

„Bolívá mě hlava,“ řekla a nenáviděla se za ten nedůtklivý obranný tón.

„Pravidelně?“

„Co to má být? Výslech? Spoustu lidí bolí hlava, zvlášť když nesedí jen v houpacím křesle na verandě.“

„Já mám raději houpací síť,“ řekl Tucker klidně. „Ale mluvíme o tobě.“

Z očí jí sršel chlad. „Nech toho, Tuckere.“

Za normálních okolností by ji poslechl. Nepatřil k těm, kteří vrtají do lidí, když jim hrozí, že dostanou přes prsty. „Nedělá mi dobře, když si pomyslím, že tě něco bolí.“

„Mně nic nebolí.“ Ale bolest se blížila k její hlavě stejně nezadržitelně jako nákladní vlak jedoucí plnou rychlostí.

„Nebo se trápíš.“

„Trápím.“ Zopakovala to slovo, pak sklopila hlavu do klína a rozesmála se. V jejím smíchu byl náznak hysterie. Štěně se k ní připlazilo po břiše a zavylo jí u nohou.

„Čím bych se měla trápit? Tím, že nějaký maniak podřezává ženy a pak je hodí do mého jezírka? Proč bych si měla dělat starosti s tím, že Austin Hatinger je zase na svobodě a může přijít a vystřílet mi všechna okna? A určitě bych neměla zamhouřit oko, protože je jisté, že chce provrtat pár děr i do tebe.“

„Víc ran už nepotřebuju.“ Přejel jí chlácholivě rukou nahoru a dolů po zádech. „My Longstreetové máme dlouholetou praxi. Víme, jak ze všeho vyváznout.“

„Ano, to vidím. Oko máš černé a hlavu potlučenou.“

Tucker se maličko zamračil. Měl dojem, že jeho oko už vypadá mnohem lépe. „Za týden budou modřiny pryč a Austin bude pravděpodobně zpátky ve vězení. Longstreetovské štístko to zařídí, miláčku. Například bratranec Jeremiáš.“

Caroline zasténala, ale on dělal, že nic neslyší.

„Víš, ten měl kamaráda Davyho Crocketta. Kluka z Kentucky.“ Jeho hlas se ustálil ve vyprávěcí poloze. „Bojovali společně ve válce za nezávislost. Jeremiáš byl tenkrát cucák, ale válka se mu líbila. Po válce se potloukal sem a tam, aniž by věděl, co si má počít dál. Nemohl se nikde usadit, jako by v ničem nenašel žádný smysl. Ale pak se dozvěděl o tom zmatku v Texasu a napadlo ho, že se tam vypraví a navštíví kamaráda Davyho. A třeba zastřelí i pár Mexičanů. Ale než stačil opustit Louisianu, šlápl jeho kůň do králičí nory a shodil Jeremiáše na zem. Kůň si zlomil nohu a Jeremiáš také. Koně musel zastřelit, což mu trhalo srdce, protože spolu strávili dobrých osm let.

Stalo se, že ho jeden farmář odvezl na voze k sobě domů. Ten farmář měl dceru jako všichni farmáři, kteří za něco stojí, a než se Jeremiášova noha zahojila, byla ruka v rukávě. Byla to ošklivá zlomenina, Jeremiáš málem umřel, ale za pár týdnů se už belhal o hůlce.“

„A zamiloval se do farmářovy dcery, měl hejno krásných dětí, které zbohatly na pěstování bavlny, nebo co se to v Louisianě pěstuje.“

„To je pravda, ale kvůli tomu to nevyprávím. Vtip je v tom, že Jeremiáš ztratil koně a do konce života kulhal. Ale nikdy se už nedostal k Davymu do Texasu.“

Caroline naklonila hlavu na stranu a lehce si ji položila na skrčená kolena, by ho mohla pozorovat, než dokončí historku, která byla pravděpodobně vymyšlená. Zvláštní ale bylo, že bolest v hlavě ustoupila spolu se škubáním v žaludku.

„Vtip je v tom,“ řekla, „že Longstreetovské štístko ho zlomením nohy zachránilo před něčím mnohem horším.“

„Ale no tak. Víš co, zlatíčko, seber psa a co ještě potřebuješ a pojeď se mnou do Sweetwateru a zůstaň na čas u nás.“ Caroline zbystřila oči a Tucker se tomu musel usmát. „Máme aspoň tucet ložnic nebo ještě víc, takže nemusíš spát se mnou.“ Cvrnknul jí prstem do nosu. „Ledaže bys konečně chtěla přiznat, že v mé posteli dřív nebo později skončíš.“

„Děkuju ti za velkorysou nabídku, ale musím odmítnout.“

Přes oči mu přeletěl stín netrpělivosti. „Caroline, budeš mít gardedámu a na každých dveřích je pevný zámek, jestli se bojíš, že se ti vplížím pod peřinu.“

„Tím jsem si úplně jistá,“ řekla Caroline, ale se smíchem. „Nebuď tak ješitný a nemysli si, že se bojím, že tě nezvládnu. Ale já musím zůstat tady.“

„Nežádám tě, aby ses k nám nastěhovala natrvalo.“ Tuckera překvapilo, že se tou představou ani nezachvěl. „Jde jenom o návštěvu, než bude Austin tam, kde patří.“

„Musím zůstat tady,“ opakovala. „Tuckere, kromě několika posledních měsíců jsem se nikdy nerozhodovala sama. Celý život jsem dělala, co se mi řeklo, jezdila, kam se mi ukázalo, a chovala se tak, jak se očekávalo.“

„Povídej.“

„Ne, teď ne.“ Povzdechla si. „Možná jindy. Tohle je můj domov, můj dům, chci tady zůstat. Babička tady prožila celý život. Tady se narodila moje matka, i když byla radši, když jí to nikdo nepřipomínal. Ráda bych si byla jistá, že jsem natolik McNairová, že tady dokážu vydržet celé léto.“ Setřásla ze sebe smutek a usmála se. „Dáš mi ty květiny, nebo je necháš zvadnout na schodech?“

Tucker zvažoval několik pádných argumentů, ale pak toho nechal. „Když člověk nemůže jít svou vlastní cestou, spíš se zlomí než sehne. Myslíš tyhle?“ řekl a zvedl růže jakoby nic. Každý stonek byl ponořený do malé trubičky s vodou, která je udržovala čerstvé. „Chceš je?“

Caroline pokrčila rameny. „Nechtěla bych, aby přišly nazmar.“

„Já taky ne, protože jsem pro ně musel jet až do Rosedaleu - a pro to víno taky. Půjčil jsem si na to Dellino auto,“ dodal a náruživě se nadechl vůně květů. „A u Delly nedostane člověk nic zadarmo. Měla bys vidět ten seznam pochůzek. Do čistírny, a ty nákupy! Doslechla se totiž, že je u Woolworthe sleva, a tak jsem jí musel všechno sehnat. Taky jsem vystál frontu na spodní prádlo pro její neteř, která se zasnoubila a příští týden se vdává. Člověk má mít nějakou úroveň. Nikdy nekupuju prádlo pro ženy, se kterými se důvěrně neznám.“

„Ty jsi zásadový člověk, Tuckere.“

„Tady jde o princip.“ Položil jí růže do klína, kde štíhlá zavřená poupata žhnula jako sluneční paprsky. „Napadlo mě, že žluté se k tobě hodí nejvíc.“

„Jsou krásné.“ Nadechla se té silné, sladké vůně. „Asi bych ti měla poděkovat, i za ty starosti, které jsi s nimi měl.“

„Místo toho bys mě mohla políbit. To bych bral raději.“ Usmál se, když svraštila obočí, a pak si podepřel rukama bradu. „Nepřemýšlej o tom, Caroline, prostě to udělej. Je to lepší než všechny prášky proti bolesti hlavy.“

S růžemi zářícími mezi nimi se Caroline naklonila a dotkla se jeho rtů. Chutnaly stejně sladce jako vůně, ve které se vznášely.

A uklidňovaly ji, jak zjistila. S trochu zasněnýma očima se začala odtahovat, ale on ji objal rukou kolem krku.

„Vy Yankeeky,“ zamumlal. „Máte pořád naspěch.“ A přitiskl k ní opět svoje ústa.

Tucker polibek vychutnával. Pochopila to dřív, než se jí mozek zamlžil touhou. Neuvědomila si, jak dlouhý a opravdový může být polibek, když se mu člověk poddá. S maličkým povzdechnutím to také udělala.

Přestože cítila, jak se mu prsty na její kůži napnuly, nedělala si s tím starosti. Pod dlaní, kterou přitiskla na jeho hruď, bilo silně a rychle jeho srdce. Ale jeho rytmus jí přinášel spíš radost, než aby ji znervózňoval.

A celou tu dobu kroužily jeho rty kolem jejích. Zdálo sejí, jako kdyby se ponořila do modré chladivé jezerní vody ozářené slunečními paprsky.

Byl to Tucker, kdo se odtáhl první. Kromě prstů spočívajících na jejím krku se jí jinak nedotkl. Neodvážil se. Věděl, že kdyby to udělal, nemohl by s tím přestat.

Něco tady nehrálo. Na tohle nebyl zvyklý. I když nebylo snadné přestat ji líbat, Tucker věděl, že si to musí ještě rozmyslet.

„Asi mě dovnitř nepozveš.“

„Ne,“ řekla a zhluboka se nadechla. „Ještě ne.“

„Tak já raději půjdu.“ Po krátké bitvě s nerozhodností vstal. „Slíbil jsem sestřenici Lulu, že si s ní zahraju kostky. Je to podvodnice.“ Zazubil se. „Ale to já taky a navíc jsem pohotovější.“

„Děkuju za květiny. A za víno.“

Tucker překročil štěně, které pochrupávalo pod schody. Protože mezi oldsem a BMW bylo jen pět centimetrů, musel vlézt do auta dveřmi pro spolujezdce. Když nastartoval, stáhl dolů okýnko.

„Dej to víno vychladit, zlatíčko. Já se vrátím.“

Caroline se dívala, jak odjíždí, a přemýšlela, proč jí těch pár siláckých slov připadá jako výhrůžka.

Josie a Crystal seděly ve svém oblíbeném boxu ve snack baru. Záminkou k setkání byla večeře, ale obě držely bez přestávky dietu, takže důvodem byla spíš chuť si popovídat.

Josie se probírala kuřecím salátem jen s pramalým zájmem. Raději by si dala pořádný biftek s hromádkou mastných hranolků. Ale měla strach o svoji postavu. Třicítku měla za sebou, a tak ostražitě sledovala, jestli se jí někde netvoří tukové polštářky.

Její matka si udržela postavu jako vystřiženou z módního časopisu až do té doby, než se skácela k zemi mezi svými růžemi. Josie měla v úmyslu přesně to samé.

Když si uvědomila, že matka je úplně jiná než otec, ocitla se rázem mezi dvěma mlýny. Občas se cítila provinile, ale nemohla zabránit touze být stejně krásná jako matka. A potom ještě krásnější. A být stejně žádoucí. A potom ještě žádoucnější.

Nikdy sejí nepodařilo, aby se chovala se stejnou tichou důstojností jako ona. Snažila seji usilovně napodobovat ve svém prvním manželství, ale dopadlo to hrozně. Místo toho raději přijala otcovy silácké odvážné řeči. Měla pocit, že se k ní víc hodí - šokující výraz ženy vampa a živočišná osobnost. Vyznala se sama v sobě už jako dítě. Ale nyní si sebou nebyla tak jistá.

Zatímco si Josie pohrávala se salátem, Crystal si s rajčetem plněným tuňákem rychle poradila. Crystal neustále něco drmolila, než napíchla další kousek tuňáka a donesla sousto k ústům. Tak, jako celý život, Josie jen zapínala a vypínala její zvuk. Měla Crystal ráda už od první třídy, kdy se tiše dohodly, že budou nejlepší kamarádky, i když byly jenom dvě malé holky z lepších rodin, nemající ani potuchu o tom, jak se jejich životy diametrálně rozejdou. Josie čekaly první plesy, a jak se sluší i první manželství. Crystal se po tom, co její otec právník utekl neznámo kam se svou sekretářkou, vydala jiným směrem. Na její cestě stála práce a nevydařené manželství, které skončilo rozvodem poté, co podruhé potratila.

Ale zůstaly přítelkyněmi. Kdykoli se Josie vrátila do Innocence, strávila nějaký čas se svou přítelkyní. Josie byla natolik sentimentální, že si chtěla udržet kamarádku z dětství i v dospělosti. A líbilo se jí, jak se obě doplňují. Crystal byla malá a baculatá, zatímco Josie byla vysoká a štíhlá. Crystal měla bílou pleť posetou pihami. Utratila spoustu peněz za všechny možné přípravky na jejich odstranění, které se objevily na trhu, ale nakonec se smířila s tím, že k ní pihy patří. Naučila se pečovat o svoji pleť v lamontské škole pro kosmetičky, kterou vedla madam Alexandra. Závěrečné zkoušky udělala jako třetí nejlepší a měla na to i vysvědčení.

Výsledkem toho byla její pleť jako mléko, což kontrastovalo s Josiiným potemnělým exotickým vzhledem. Vlasy, jejichž účes měnila každých pár měsíců jako chodící reklamu svých schopností, měly nyní barvu třešní a tvarem připomínaly včelí úl. Crystal tvrdila, že se tenhle účes opět vrací do módy.

„A pak, když Bea dělala Nancy Koonsové nehty, začala Justine vykládat, jak jí Will pověděl, že se ten agent z FBI domnívá, že Eddu Lou a ty ostatní zabil černoch. Že to prý poznali podle toho, jak byly všechny zabité, a také že se našly nějaké chlupy z přirození.“ Crystal zakrojila do rajčete a růžovým nehtem si nahrnula kousek tuňáka na vidličku. „No, já nevím, jestli to tak je nebo ne, ale myslím si, že nebylo správné vykládat to před Beou, která je černá jako pikové eso. Byla mi opravdu hanba, Josie, ale Bea se jen Nancy zeptala, jestli chce obrousit špičky a pilovala jí dál nehty.“

Josie cucala brčko. „Justine je Willem tak posedlá, že kdyby jí řekl, že slepice snáší zlatá vejce, běžela by honem na dvůr.“

„To ji ale neomlouvá,“ řekla Crystal rozhořčeně. „Víš, my všichni si myslíme, že to udělal asi barevnej, ale nikdy bych to neřekla před Beou. Vždyť Bea je moje nejšikovnější holka. Tak jsem Justinu zatahala za vlasy, a když vyjekla, řekla jsem sladce: „Ach, zlatíčko, bolelo to? To je mi strašně líto. Všechny ty řeči o těch vraždách mě hrozně znervózňují. Ještě že jsem tě necvakla do ucha, když jsem tě před chvílí stříhala. Z nastřiženého ucha je krve jako z prasete.“ Crystal se usmála. „A hned sklapla.“

„Možná že Willa přemluvím, aby mě dnes večer zavezl domů.“ Josie si odhrnula vlasy z čela. „Justine bude mít proč křičet.“

Crystal se zasmála svým krátkým ptačím smíchem. „Ach, Josie. Ty jsi číslo.“ Její oči se přesunuly ke dveřím, které se právě rozletěly dokořán. Sešpulila rty a naklonila se blíž k Josii. „Tamhle je Darleen Talbotová se svým chlapečkem.“ Odfrkla si a vysrkla kolu až na dno. „Není šmejd jako šmejd, řekla bych.“

Josie vzlétla očima k Darleen, která usedala do boxu. „Billy T. Bonny, co?“

„Něco ti povím.“ A Crystal to učinila s velkou chutí. „Viděla jsem ho ochomýtat se po Darleenině kuchyni ani ne deset minut po tom, co Junior odešel do práce. Když ho Darleen pouštěla dovnitř zadními dveřmi, měla na sobě jenom krátkou noční košilku. Viděla jsem ho oknem z kuchyně Susie Truesdaleové. Oplachovala jsem jí vlasy v umyvadle. Něco ti povím, ta Susie nemá v kuchyni ani smítko špíny, a to má tolik dětí. Kdyby toho nejmladšího nebolelo bříško, přišla by ke mně, abych ji učesala, ale to bych nic neviděla.“

„Co na to Susie řekla?“

„Nic, měla hlavu v umyvadle, ale když jsem jí foukala vlasy, jen tak mimochodem jsem se o tom zmínila. Ale ona na to řekla, že si nevšímá ničeno, co se děje vedle.“

„Takže Darleen podvádí Juniora s Billym T. Bonnym.“ Josiiny rty, ve kterých právě držela slámku, se zkřivily úšklebkem. Její oči dostaly hluboký vzdálený výraz, který Crystal napověděl, že nad něčím přemýšlí. „Co máš za luhem, Josie?“

„Napadlo mě, že Junior má takový milý obličej, i když trochu zamračený. A že ho mám opravdu ráda.“

„Ale jdi.“ Crystal se šťourala ve zbytku rajčete. „Pokud vím, tak je to jediný muž ve městě, na kterého ses podívala jenom jednou.“

„Přece můžu mít někoho ráda, aniž bych to s ním chtěla dělat.“ Josie si pozorně prohlížela slámku. Na jejím konci byla červená čmouha. „Asi by mu měl někdo naznačit, co se děje doma, když tam není.“

„Já nevím, Josie.“

„Já to vím, a to stačí.“ Zalovila v kabelce pro pero a blok. „My se o to postaráme. Já mu napíšu takovou zprávičku a ty mu ji zaneseš.“

„Já?“ vyjekla Crystal a provinile se kolem sebe rozhlédla. „Proč já?“

„Protože každý ví, že se cestou domů stavuješ u pumpy, aby sis koupila Milky Way.“

„No, to jistě, ale...“

„Takže až tam přijdeš,“ pokračovala Josie a pilně psala, „stačí, abys nějak odlákala Juniorovu pozornost, až otevře pokladnu. Hodíš mu to tam a zmizíš. Jednoduché jako facka.“

„Víš, že se mi vždycky udělá vyrážka v podpaží, když jsem nervózní.“ Crystal měla pocit, že už ji kůže začíná svědit.

„Dvě vteřinky, a máš to hotové.“ Když viděla, že Crystal váhá, vytasila se se svou největší zbraní. „To jsem ti říkala, že Darleen povídala, že se jí ta barva, cos jí dělala, hned smyla a že příště ušetří peníze a obarví šije sama? Taky povídala, že je to zločin, účtovat si za barvení sedmnáct dolarů, když stačí koupit si tubu za pět dolarů a udělat si to sama.“

„Ta mrňavá děvka nemá právo něco takového rozhlašovat.“ Crystal se rozpálila. „Vlasy má tvrdé jako hřebíky. Povídala jsem jí to ne jednou, ale tisíckrát, že si je musí nechávat odborně ošetřit, jinak jí vypadají.“ Odfrkla si. „Doufám, že se jí to stane.“

Josie se usmála a zamávala Crystal papírkem před nosem. Crystal po něm rozhořčeně chňapla.

„Jen se na ni podívej,“ pokračovala Crystal. „Sedí, maluje si pusu a dítě se zatím celé zapatlalo zmrzlinou.“

Josie se zběžně ohlédla. Chtěla poznamenat, že Darleen by také neškodilo pár čmouh od třešňové zmrzliny. Ale záblesk zlatého pouzdra rtěnky ji zastavil.

„Hmm, to je zvláštní.“

„Co?“

„Nic, hned se vrátím, Crystal.“ Josie vstala a s prstem přejíždějícím po hraně boxu, vykročila k Darleen.

„Ahoj, Darleen. Ten kluk ti roste.“

„Už je mu osm měsíců.“ Překvapená a polichocená tím, že si k ní Josie přisedla, odložila Darleen rtěnku stranou a zbytečně se snažila utřít Scooterovi obličej papírovým kapesníkem. Chlapeček, rozezlený tím, že ho vyrušila, zafňukal. Josie pozorovala rtěnku, zatímco Darleen zápasila s dítětem.

Nespletla se, pomyslela si. Opravdu ne. Koupila si tu rtěnku v Jacksonu u Elizabeth Arden. To zlaté pouzdro jí padlo do oka, a zvlášť ten odstín červené.

A její rtěnka se ztratila. Postrádala ji od té doby... od té noci, kdy se pomilovala - na mnoho způsobů - s Teddy Rubensteinem v Palmerově pohřebním ústavu. Když přijela domů, vzpomněla si Josie, že jí upadla kabelka, když vystupovala z auta. Všechno se z ní vysypalo na zem.

A druhý den měl Tucker havárii, protože mu někdo navrtal díry do trubek.

„Tohle je moc pěkná rtěnka, Darleen. Sluší ti.“

Josiiny oči ztvrdly, jako když jde lovec za svou kořistí, ale Darleen slyšela jen lichotku. „Myslím, že červená rtěnka je sexy. Mužům se líbí, když se jim ženské rty nabízejí.“

„Já mám taky ráda červenou, ale takovýhle odstín jsem nikde neviděla. Kdes ji koupila?“

„Ale,“ Darleen se trochu začervenala, ale ješitně uchopila rtěnku a otáčela jí ve světle, „byl to dárek.“

Josie se přinutila k žoviálnímu úsměvu. „Moje milá, já dárky přímo zbožňuju. Ty taky?“

Otočila se, aniž by vyčkala odpovědi, a odcházela ven kolem zmatené Crystal.

O čtvrt hodiny později zatřásla Josie Tuckerem, který odpočíval po třech těžkých partiích kostek, a vychrlila na něj, co zjistila.

Tucker pomrkával proti posledním slunečním paprskům a snažil se rozhýbat rozespalý mozek.

„Proboha, Josie, pomalu. Ještě jsem se neprobudil.“

„No tak se už kruci probuď!“ Strčila do něho, až se málem z houpací sítě vyklopil. „Povídám ti, že Billy T. Bonny ti pocuchal auto, a já chci vědět, co s tím uděláš.“

„Chceš říct, že mi rtěnkou provrtal díry do hydrauliky?“

„Ne, ty hlupáku.“ Josie se nadechla a znovu mu vyložila všechno od začátku.

„Zlato, ale jen protože má Darleen stejnou rtěnku jako ty...“

„Tuckere,“ trpělivost nepatřila k Josiiným ctnostem, a tak do něho tvrdě šťouchla, „ženská svoji rtěnku pozná.“ Tucker si třel ruku a snažil se tomu přijít na kloub. „Mohla jsi ji ztratit kdekoli.“

„Já jsem ji neztratila kdekoli, ztratila jsem ji právě tady na cestě. Měla jsem ji ten večer, kdy jsem si vyšla s Teddym, a druhý den jsem ji už neměla. A moje skládací zrcátko vykládané perletí je taky pryč.“ Oči jí vzplály vztekem. „Ta děvka ho má asi taky.“

Tucker s povzdechem vstal. Nebylo pravděpodobné, že by si ještě mohl zdřímnout. Zatím byl klidný, jenom se mu to zdálo trochu přitažené za vlasy.

„Kam jdeš?“

„Půjdu to říct Burkovi.“

Josie spráskla ruce. „Táta by si na něj došel s puškou a nastřílel mu do zadku pár broků.“

Tucker se obrátil a jeho oči mluvily za všechno. „Já nejsem jako táta, Josie.“

Okamžitě toho litovala a honem se mu vrhla kolem krku. „Zlatíčko, to bylo ode mě ošklivé. Tak jsem to nemyslela. Jenom mě rozčílilo, že s tím nechceš nic udělat.“

„Já vím.“ Tucker ji stiskl. „Poradím si s tím po svém.“ Přitáhl ji k sobě a políbil. „Až pojedu příště do Jacksonu, koupím ti novou.“

„Byl to Krutý nach.“

„Teď běž a odpočiň si, já si vezmu tvoje auto.“

„Dobře. Tucku?“ Když se obrátil, už se zase usmívala. „Možná, že mu mozek vystřelí Junior.“

Kapitola patnáctá

Tucker zkusil nejdřív zajít do Burkovy kanceláře, ale tam našel jen Barb Hopkinsovou, dispečerku na částečný úvazek, a jejího šestiletého syna Marka, který si v jedné ze dvou cel hrál na polapeného zločince.

„Ahoj, Tucku.“ Barb, která přibrala pětadvacet kilogramů od té doby, co spolu odmaturovali na Střední škole Jeffersona Davise, si upravila opasek a odložila knížku, kterou si četla. Veselý kulatý obličej sejí roztáhl úsměvem. „Máme tady pěkné vzrůšo, co?“

„Vypadá to tak.“ Tuck měl Barb vždycky rád. V devatenácti si vzala Lou Hopkinse, a každé dva roky mu porodila dítě. Když se narodil Mark, řekla Louovi, aby si dal toho svého ptáka ušmiknout, anebo se přestěhoval na gauč do obývacího pokoje. „Kde máš další potomky, Barb?“

„Ale, lítají někde po městě a tropí neplechu.“

Tucker se zastavil vedle cely, aby se podíval na zatvrzele se tvářícího chlapce. „Za co sedíš, hochu?“

„Všecky jsem je zabil.“ Mark se zlověstně zašklebil a zacloumal mřížemi. „Všecky jsem je zabil, ale žádné vězení mě nemůže zadržet.“

„To věřím. Máme tady pěkně nebezpečného zločince, Barb.“

„To já vím. Když jsem přišla dnes ráno dolů, v akváriu byl ponorný ohřívač. Všechny rybky se uvařily. Mám doma psychopatického vraha rybiček.“ Barb zalovila do sáčku se sýrovými kuličkami a hlasitě je křoupala. „Co pro tebe můžu udělat, Tucku?“

„Hledám Burka.“

„Burke si sehnal pár chlapů a odjel ještě s Carlem hledat Austina Hatingera. Okresní šerif je tady taky, přiletěl v helikoptéře. Máme tady opravdovou štvanici na člověka. Copak mu nestačilo, že po tobě střílel a Caroline Waverlyové vymlátil všechny okna?“ řekla Barb. „Ještě musel promáčknout hlavu tomu policajtovi a tomu druhému udělat ostudu až za hrob. Teď je z Austina zločinec na útěku. Dostal se do pěkné kaše.“

„A co FBI?“

„Jo, náš zvláštní agent s kravatou? Ne, tohle víceméně přenechal našim klukům. Odjel s nima jen pro formu, víc ho zajímají jeho výslechy.“ Barb si nabrala další hrst sýrových kuliček. „Náhodou jsem viděla jeho seznam. Chce mluvit s Vernonem Hatingerem, Toby Marchem, Darleen Talbotovou a Nancy Koonsovou.“ Barb si olízla sůl z prstů. „S tebou taky, Tucku.“

„Jo, to mě mohlo napadnout, že se mnou bude chtít mluvit. Můžu si s tímhle zavolat?“ Tucker ukázal na radiovou vysílačku. „Chci zjistit, kde Burke je a jestli by pro mě neměl chvilku čas.“

„Samozřejmě. Mají s sebou vysílačky.“ Ochotně si utřela prsty s nehty nalakovanými na oranžovo, zmáčkla několik knoflíků, odkašlala si a zapnula mikrofon. „Základna volá jedničku. Základna volá jedničku. Přepínám.“ Zakryla mikrofon rukou a zazubila se na Tuckera. „Jed Larsson povídal, že bychom měli používat šifrovaná jména, jako třeba Stříbrná liška a Velké ucho. To je číslo, viď?“ Zavrtěla hlavou a znovu se sklonila k mikrofonu. „Základna volá jedničku. Burku, zlatíčko, kde jste všichni?“

„Jednička základně. Promiň, Barb, měl jsem plné ruce. Přepínám.“

„Mám tady v kanceláři Tucka, Burku. Říká, že s tebou musí mluvit.“

„Dobře, tak mi ho dej.“

Tucker se sehnul k mikrofonu. „Burku, mám něco, co by tě mohlo zajímat. Můžeš sem přijet?“

Ozvalo se ostré zakvílení ozvěny, nějaká nadávka a praskání statické elektřiny. „Teď mám zrovna plno práce, Tucku, ale jestli můžeš přijet, jsme na křižovatce Dog Street Road a Lone Tree. Postavili jsme tady zátaras. Přepínám.“

„Budu tam hned.“ Pochybovačně se zadíval na mikrofon a řekl: „Aha, přepínám a konec.“

Barb se na něho zazubila. „Být tebou dala bych si na klín pistoli. Austin se dnes ráno dostal ke dvěma policejním speciálům.“

„Jo, díky, Barb.“

Když Tucker odcházel, Mark zacloumal klecí a škodolibě za ním vykřikl. „Všecky jsem je zabil. Všecky!“ Tucker se zachvěl. Ale na rybičky nemyslel.

Cestou z města zahlédl dva kroužící vrtulníky. Po Stokeyho poli se rozestoupila trojice mužů ve tvaru protáhlého písmene V. Další skupina obstoupila sumčí farmu Charlieho O'Hary. Všichni byli ozbrojeni.

Tucker si smutně vzpomněl, jak pátrali po Francie. Dřív než tomu stačil zabránit, v hlavě se mu vynořil její bílý mrtvý obličej.

S úlevou zjistil, že na kazetě, kterou právě zasunul do přehrávače, není ani Tammy Wynette nebo Loretta Lynnová - jeho dvě nejoblíbenější - ale Roy Orbison.

Prostá a jasná melodie *Crying* ho uklidňovala. Nehledají přece žádné další tělo, ujišťoval se. Pořádají honičku na jednoho blázna. Blázna se dvěma osmatřicítkami.

Na dlouhé rovné silnici byl už na míle daleko vidět zátaras. Napadlo ho, že když tudy pojede Austin v Birdiině buicku, bude mít stejnou výhodu. Dřevěná vrata svítila v ustupujícím slunečním světle jasnou oranžovou barvou. Za nimi stály dva hlídkové vozy předkem k sobě jako dva černobílí psi, kteří se přišli očichat.

Podél silnice byly rozestavěné vozy - novotou zářící pick-up Dodge Jeda Larssona, kterému se v obchodě a na sumčí farmě opravdu dobře vedlo, náklaďák Sonnyho Talbota s velkými kulatými reflektory připevněnými na střechu jako pár žlutých očí, Burkův policejní vůz a dodávka Lou Hopkinse.

Louova dodávka byla zaprášená, jako by ji sto let nemyl. Na zadní okno někdo načmáral UMEJ MĚ! Když Tucker zpomalil, všiml si dvou chlápků z okresu, kteří popošli dopředu, pušky lesknoucí se mazivem připravené. Přestože doufal, že nebudou nejdřív střílet a potom se ptát, byl rád, když je Burke mávnutím ruky odvolal.

„Tohle je opravdová akce, viď?“ poznamenal Tucker, když vystupoval z auta.

„Okresní šerif nadává jako čert,“ zabručel Burke. „Ani za mák se mu nezamlouvá, že u toho zmatku byl taky agent FBI. Myslí si, že Austin je už na půl cesty do Mexika, ale nechce to přiznat.“

Tucker vytáhl cigarety, nabídl Burkovi a pak zapálil sobě. „A co si myslíš ty?“

Burke vyfoukl dlouhý proužek kouře. Měl za sebou perný den a byl rád, že si může popovídat s Tuckerem.

„Mám dojem, že když zná člověk dobře bažiny a řeku kolem, může se tam dost dlouho schovávat. Zvlášť, když mák tomu důvod.“

Podíval se na Tuckera. „Chceme postavit pár kluků kolem Sweetwateru.“

„Sakra.“

„Musím to udělat, Tucku. No tak.“ Položil mu ruku na rameno. „Jsou tam ženy.“

Tucker se zahleděl směrem k bažině, kde dlouhá rovinka ustupovala stromům. „Tohle je ale polízanice.“

„To tedy je.“

Tuckera v Burkově hlasu něco upoutalo, proto se ohlédl. „Stalo se ještě něco?“

„Jako by toho nebylo dost?“

„Známe se už dlouho, kamaráde.“

Burke mrknul za sebe a pak se několika kroky vzdálil dál od hlídek. „Včera večer k nám přišel Bobby Lee.“

„Aha, tak proto.“

Burke se podíval utrápeně na Tuckera. „Chce se oženit s Marvellou. Dodal si kuráže a povídá mi, jestli by se mnou nemohl mluvit o samotě. Do prdele, Tucku, krve by se ve mně nedořezal. Děsil jsem se, že mi řekne, že přivedl Marvellu do jiného stavu a že ho budu muset uškrtit nebo nevímco.“ Všiml si Tuckerova úsměvu a chabě prohlásil: „Já vím, já vím. Jenže je to jiné, když jde o tvoje dítě. Nakonec...“ Vyfoukl další proužek dýmu. „V jiném stavu není. Mám pocit, že dneska jsou mladí chytřejší a vědí, jak se mají chránit. Vzpomínám si, jak jsem hned zajel do Greenvillu pro gumu, když jsem začal chodit se Susie.“ Usmál se trochu sebejistěji.

„Ale když jsme se dostali na zadní sedadlo, nechal jsem ji v kapse.“ Úsměv vyprchal. „Jistě, kdybych na ni nezapomněl, neměli bychom Marvellu.“

„Cos mu řekl, Burku?“

„Do prdele, co jsem mu měl říct?“ Roztržitě si opřel ruku o pažbu pistole. „Je dospělá. Chce ho, a je to. Bobby Lee má slušnou práci u Talbota a je to hodnej kluk. Má ji rád a myslím, že jí s ním bude dobře. Ale málem mi to zlomilo srdce.“

„Jak to vzala Susie?“

„Brečela jako o závod.“ Burke odhodil s povzdechem cigaretu a zašlápl ji. „A když začala Marvella vykládat, že chtějí bydlet v Jacksonu, myslel jsem, že nás vyplaví. Pak brečely obě dvě.

A když přestaly, začaly mluvit o svatebních šatech. Tak jsem je u toho nechal.“

„To bylo jako rána z nebe, viď?“

„To je fakt.“ Ale Burke se už cítil líp, protože to ze sebe dostal. „Drželi to pod pokličkou. Dnes to půjdou oznámit Fullerovým.“

„Máš v hlavě místo i pro něco jiného?“

„Budu rád, když na to nebudu muset chvíli myslet.“

Tucker se opřel o kapotu Josiina auta a vyprávěl mu o rtěnce a o nevěře.

„Darleen a Billy T.?“ Burke se zamračil, když se nad tím zamyslel. „Neměl jsem ani tušení.“

„Zeptej se Susie.“

Burke si povzdechl a přikývl. „Ta ženská umí držet jazyk za zuby. Byla tři měsíce v jiném stavu s Tommym, než mi to řekla. Měla strach, že nebudu mít radost, protože jsme se zrovna trochu škorpili. A když je Marvella zamilovaná do Darleenina bratra, chápu, proč to tajila.“ Mimoděk zachrastil klíčenu. „Víš, Tuckere, nemůžu přijít za Billym T. jen proto, že Darleen má stejnou rtěnku jako Josie.“

„Já vím, že máš dost jiné práce, Burku. Jen jsem chtěl, abys to věděl.“

Burke souhlasně zabručel. Brzo nebude světlo a bůhví kde se Austin potuluje. „Promluvím si večer se Susie. Jestli zjistím, že Billy T. chodí za Darleen, postarám se, aby toho nechal.“

„Díky.“ Teď, když měl Tucker za sebou svoje povinnosti, napadlo ho, že by se měl postarat i o své citové záležitosti.

Druhého dne ráno seděl Burke otupěle ani ne po pěti hodinách spánku u stolu a polykal kukuřičné vločky. V duchu se trápil tím, že má na svém území ozbrojeného uprchlíka - našli buicka v příkopě na Cottonseed Road a nikdo si už nemyslel, že je Austin v Mexiku. Navíc tady byla ještě ta záležitost s jeho dcerou. Bude si muset vypůjčit smoking, aby ji vyprovodil z domu.

Susie měla na telefonu Happy Fullerovou a ty dvě plánovaly svatbu s takovou intenzitou, jako dva generálové připravující se na velkou operaci.

Přemýšlel, jak dlouho bude trvat okresnímu šerifovi, než se vrátí, když vtom uslyšel od vedle výkřiky a řinčení skla, a vyskočil na nohy.

Panebože, pomyslel si, jak jen mohl zapomenout na Talbotovy? Než stačila Susie přiběhnout, Burke už přeskakoval plot, který odděloval oba dvorky.

„Tys ho zabil! Tys ho zabil!“ ječela Darleen. Tlačila se v koutku malé přeplněné kuchyně a rvala se za vlasy. Elastický živůtek noční košilky měla stažený dolů, zmuchlaný pod jedním bílým houpajícím se prsem.

Burke zdvořile odvrátil pohled k převrácenému stolu, rozstříkaným rozměklým vločkám a k Billymu T., který ležel tváří k zemi v kaluži zvratků.

Burke zavrtěl hlavou a podíval se na Juniora Talbota stojícího nad Billym T. s litinovou pánví v ruce.

„Fakt doufám, žes ho nezabil, Juniore.“

„Myslím, že ne.“ Junior sklonil pomalu pánev k zemi. „Jen jsem ho jednou praštil.“

„No, tak se podíváme.“ Burke se sklonil dolů, zatímco Darleen vřískala dál a trhala si vlasy. V ohrádce se zvedal malý Scooter na nohy. „Jenom omdlel,“ řekl Burke, když si všiml zvětšující se boule vzadu na hlavě. „Asi bychom ho měli zavézt k doktoru Shaysovi.“

„Pomůžu ti s ním.“

Burke stále ještě v podřepu vzhlédl nahoru. „Nechceš mí říct, co se tady dělo, Juniore?“

„No....“ Junior narovnal židli. „Zapomněl jsem Darleen něco říct. Když jsem se vrátil, viděl jsem, jak se Billy T. vplížil do kuchyně a vrhnul se na mou ženu.“ Bleskl po Darleen pohledem, který okamžitě umlčel její kvílení, jako když prst zmáčkne vypínač. „Že je to tak, Darleen?“

„Já...“ Darleen popotáhla a oči jí těkaly z Burka na Billyho T. a zpátky na Juniora. „Je to tak. Já - on se na mě vrhnul tak rychle, že jsem nevěděla, co mám dělat. Pak se Junior vrátil a...“

„Běž se postarat o dítě," řekl Junior tiše. Natáhl se k ní se stejným klidem a přetáhl jí růžové hedvábí přes prs. „Nemusíš mít strach, že tě bude Billy T. ještě někdy obtěžovat."

Darleen polkla a škubla hlavou. „Ano, Juniore."

Odběhla vedle a ve chvilce přešel dětský nářek do škytavých vzlyků. Junior se ohlédl na Billyho T. Už se začínal probírat. „Člověk musí bránit, co je jeho, viďte, šerife?"

Burke nadzdvihl Billyho T. „Myslím, že ano, Juniore. Odneseme ho do mého auta."

Cy byl šťastný. Trochu se sice styděl za to, že se cítí tak dobře, přestože jeho sestru právě pohřbili a celé město si šeptá o jeho otci. Ale nemohl si pomoci.

K radosti stačilo už to, že mohl zmizet z domu, kde leží jeho matka se skleněnýma očima po práškách od doktora Shayse a dívá se na televizi.

Ale nebylo to jenom tím, že za sebou nechal to policejní auto, které stálo u nich na dvoře, kdyby se náhodou jeho táta pokusil dostat domů. Cy šel totiž do práce. A šel s chutí.

Jeho boty zvedaly prach a rty si pohvizdovaly písničku. Představa, že musí urazit po svých i na kole deset mil, ho ani trochu neděsila. Právě si zakládal svůj Fond svobody Cye Hatingera. Ten fond mu poslouží k tomu, aby se dostal z Innocence, až mu bude osmnáct.

Ty čtyři roky se potáhnou strašně dlouho, ale nebudou tak beznadějné jako předtím, než se stal mistrem práce všeho druhu.

Ten titul se mu líbil. Představil si sám sebe s podobnou vizitkou, jakou dal jeho matce jeden obchodní cestující s biblemi z Vicksburgu. Stálo by na ní:

CYRUS HATINGER
PRÁCE VŠEHO DRUHU

Žádná práce není dost velká
Žádná práce není dost malá

Je to tak, už vyrazil za svým cílem. Než mu bude osmnáct, našetří si dost peněz, aby si mohl koupit lístek do Jacksonu. A možná i do New Orleansu. Sakra! Může jít rovnou do Kalifornie, když se mu zachce.

Pobroukával si pro sebe Kalifornie, už k tobě přicházím a zamířil z udusané cesty přes východní Marchovo pole. Napadlo ho, jestli by u slečny Waverlyové našel Jima a jestli má dost času, aby tam zaskočil a pozdravil se s ním.

Přeskočil potok Little Hope, který v téhle roční době netekl víc než čůrkem, a dal se podél něho směrem k můstku.

Vzpomněl si, jak tam s Jimem načmárali svoje jména na betonový oblouk. A jak se tam několikrát v nedávné době sešli a zírali, až jim málem oči vypadly, do Playboye, který Cy objevil pod matrací bratra A.J.

Ty fotky za to stály, vzpomněl si. Pro Cye, který nikdy neviděl nahé ženské tělo, to byl velice inspirativní zážitek. Jeho penis ztvrdnul jako skála. A té noci se poprvé nástroj Satana uvolnil ve fascinující vlhké křeči.

Máma byla ráno hodně překvapená, když za ni chtěl vyprat prádlo. Trochu se při té vzpomínce zaculil. Napadlo ho, jestli se tenhle zážitek bude opakovat častěji. Sklouzl se dolů po mírném břehu potoka a zamířil k můstku.

Najednou se mu na ústa připlácla ruka a přerušila jeho veselé pohvizdování. Nepokoušel se ani vykřiknout, ani se bránit. Poznal tu ruku, její tvar, povrch, dokonce i její pach. Bál se strašně, tak beznadějně, že křičet nemělo smysl.

„Našel jsem tu tvoji díru," zašeptal Austin. „Ten tvůj pelech hříchu, hnusné obrázky a čmáranice toho tvýho negra. Chodili jste si to sem navzájem udělat, co?"

Cy jen zavrtěl hlavou. Když s ním Austin prudce mrštil o betonový oblouk, zasténal. Čekal, že se zaleskne otcův řemen, ale když se začal probírat, všiml si, že otec žádný nemá. Sebrali mu ho, když ho zavřeli do vězení. Vzali mu ho, aby se na něm nemohl oběsit.

Cy polkl. Otec se trochu krčil, protože mostek nebyl dost vysoký na to, aby se tam postavil. Ale i v téhle pozici vypadal ohromný.

A když ne větší, tak tedy silnější. Záda nahrbená, nohy ohnuté a rozkročené, obličej a ruce pokryté špínou. Vypadal jako nějaká příšera, čekající, až zaútočí.

Cy znovu polkl. V krku mu poskočilo. „Hledají tě, tati."

„Vím, že mě hledají. Ale ještě mě nenašli, viď?"

„Ne, to ne."

„A víš proč, chlapče? Protože Bůh stojí při mně. Ti bezbožní parchanti mě nikdy nenajdou. Tohle je svatá válka.“ Usmál se a Cy měl pocit, jako když mu vnitřnosti tuhnou v led. „Zavřeli mě do vězení a syna děvky nechali na svobodě. Byla to děvka. Babylónská děvka,“ řekl tiše. „Prodávala se, a přitom byla moje.“

Cy netušil, o čem to otec mluví, ale přikývl. „Ano, tati.“

„Budou za to potrestáni. Ponesou trest za své neřesti.“ Dlaně se mu svíraly a rozevíraly. „Všichni. Až do poslední generace.“ Oči se mu rozjasnily a soustředily se opět na Cye. „Kdes přišel k tomu kolu, chlapče?“

Cy chtěl už už prohlásit, že patří Jimovi, ale otcovy oči se na něho upíraly tak, že dostal strach, že by mu lež propálila jazyk. „Půjčil jsem si ho, to je všechno.“ Začal se tiše třást, protože věděl, že není úniku. „Sehnal jsem si práci. Ve Sweetwateru.“

Austinovy oči se znovu zakalily. Zakymácel se dopředu a natáhl k němu křečovitě se svírající začerněné ruce. „Ty jsi tam šel? Do toho hadího doupěte?“

Cy věděl, že jsou horší věci než řemen. Třeba pěsti. Z očí mu vytryskly slzy. „Už tam nepůjdu, tati. Slibuju. Jen jsem si myslel...“ Ale ruka mu sevřela hrdlo a zastavila slova i přívod vzduchu.

„Dokonce i můj syn mě zradil. Krev mé krve. Tělo mého těla.“ Mrštil s ním o zem, jako by nebyl víc než neživá věc. Chlapec se bolestivě udeřil ramenem o beton, ale neodvážil se vykřiknout. Chvíli bylo slyšet jenom oddechování.

„Vrátíš se tam,“ řekl Austin zanedlouho. „Vrátíš se tam a budeš se dívat. Povíš mi všechno, co dělá a kde spí. Povíš mi všechno, co uvidíš a uslyšíš.“

Cy si utřel oči. „Ano, tati.“

„A přineseš mi jídlo. Jídlo a vodu. Budeš mi to sem nosit každé ráno i večer.“ Austin se opět usmíval a poklekl vedle syna. Dech měl hrozný, jako když páchne mrtvola. Světlo, které sem pronikalo seshora, mu zasáhlo duhovky a úplně je vybělilo. „Neřekneš to ani matce, ani Vernonovi, neřekneš to vůbec nikomu.“

„Ano, tati.“ Cyovi poskočila hlava v zoufalém souhlasu. „Ale Vernon by ti pomohl, tati. Sehnal by ti auto a...“

Austin plácl Cye přes pusu. „Řekl jsem nikomu. Vernona hlídají. Hlídají ho ve dne v noci, protože vědí, že stojí při mně. Ale tebe - tebe si nevšimnou. Jen si pamatuj, že tě pořád sleduju. Někdy tady na tebe počkám, někdy ne. Ale pořád tě budu sledovat. Rozumíš? Budu mít oči všude a všechno uslyším. Bůh mi dá schopnost všechno vidět a slyšet. Jestli mě neposlechneš, Jeho hněv tě smete k zemi a jednou ranou rozštípne na dva kusy.“

„Přinesu ti všechno.“ Cyovi při těch slovech zacvakaly zuby. „Slibuju. Přinesu všechno.“

Austin položil surové ruce na chlapcova ramena. „Jestli někomu řekneš, žes mě viděl, ani Bůh tě nezachrání.“

Cyovi trvalo téměř hodinu, než došlapal do Sweetwateru. Na čtvrtině cesty se musel zastavit a vyzvracet snídani. Když měl žaludek prázdný, opláchl si lepkavý obličej páchnoucí vodou z potoka. Protože se mu nohy třásly, musel jet pomalu, aby z kola nespadl. Každých pár minut se ohlížel neklidně přes rameno téměř s jistotou, že za sebou uvidí otce a jeho úsměv a práskající řemen, který mu vzali ve vězení.

Když se dostal do Sweetwateru, spatřil, jak se Tucker probírá na boční terase ranní poštou. Cy zaparkoval kolo naučeným způsobem.

„Dobré ráno, Cyi.“

„Dobrý den, pane Tuckere.“ Hlas měl ochraptělý, proto si odkašlal. „Promiňte, že jedu pozdě. Byl jsem...“

„Ty jsi pánem svého času, Cyi.“ Tucker zběžně pohlédl na burzovní zprávy a odložil je stranou. „Tady nemáme žádné hodiny.“

„Ano, pane. Když mi řeknete, kde mám začít, hned se do toho dám.“

„Nespěchej na mě,“ řekl Tucker mile a hodil kousek slaniny stále žadonícímu Busterovi. „Snídal jsi?“

Cy si vzpomněl, jak se vyzvracel u silnice. Žaludek se mu škodolibě sevřel. „Ano, pane.“

„Tak pojď ke mně nahoru, než dojím. Pak ti vymyslím nějakou práci.“

Cy neochotně vylezl po třech točitých schodech, které vedly na terasu. Buster k němu vzhlédl, reflexívně mávl ocasem a škytl.

„Má radost, že dostal společnost,“ řekl Tucker. Odhodil stranou jeden z Josiiných katalogů a usmál se. „Když jsi tak žhavý do práce - sakra, co sis to provedl?“

„Prosím?“ zeptal se Cy v panice. „Nic jsem neudělal.“

„Zatraceně, hochu, lokty máš poškrábané do krve.“ Vzal Cye za paži a otočil s ní. Ještě mu tekla krev a v záložkách kalhot vykukoval nehezký zbytek zvratků.

„Spadl jsem z kola, to je všechno.“

Tucker přimhouřil oči. „To ti udělal Vernon?“ Sám se s Vernonem párkrát chytil a věděl, že ten chlap se nebude dvakrát rozmýšlet, když bude mít chlapce před sebou.

Jablko nepadá daleko od stromu.

„Ne, pane.“ Cy ucítil příval úlevy, když mohl konečně říci pravdu. „Přísahám, že Vernon se mě ani nedotkl. Někdy má na mě vztek, ale já se mu klidím z cesty, dokud ho nepřejde. Není jako táta...“ Cy zmlknul a zrudl smrtelnou hrůzou. „To nebyl Vernon. Jenom jsem spadl, to je všechno.“

Tucker zvedl obočí během chlapcova blekotavého výkladu. Nemá smysl chlapce dál týrat nebo ho zahanbovat tím, že by musel přiznat, že si z něho otec a bratr udělali fackovacího panáka. „No tak, uklidni se. Běž dovnitř a řekni Delle, ať tě ošetří.“

„Já...“

„Chlapče,“ Tucker se opřel dozadu, „jedním z práv zaměstnavatele je udělovat příkazy. Běž dovnitř, nech se ošetřit a vezmi si z ledničky kolu. Pak se vrať a já ti řeknu, jak si dnes zasloužíš svoje peníze.“

„Ano, pane.“ Cy vstal s pocitem viny. S těžkým srdcem zamířil k domu. Tucker se za ním zamračil. Ten kluk vypadá utrápeně, o tom není sporu. Ale kdo za to může? Tucker hodil psovi další kousek slaniny a přemýšlel, jak Cye co nejvíc zaměstnat, aby se přestal trápit.

Než se slunce vyšplhalo k poledni, Cy už sekal trávník sekačkou. Zprávy o Talbotově aféře se zatím stačily prohnat městem a díky Dellině horké lince s Earleen se dostaly do Sweetwateru, dokud měl Billy T. obvazy ještě čerstvé. Historka se k nim dostala v několika obměnách a všichni ji vychutnávali jako výbornou, ručně šlehanou zmrzlinu. Když se potvrdil vztah mezi Darleen a Billym T, Tuckera zajímalo jen jediné.

Junior našel svoji ženu na kuchyňském stole v objetí s Billym T. Bonnym. Billy T. skončil s boulí na hlavě velkou jako husí vejce, ale druhá strana nezaznamenala žádnou újmu.

Než se vynoří něco nového, co zatlačí tuhle zprávu do pozadí, bude to nejzajímavější novinka v Innocence.

Tuckerovi zabralo celé odpoledne, než si promyslel, co udělá. Pak si dal kousek Dellina dortu s banánovým krémem a přemýšlel dál. Byla to koneckonců otázka cti. Člověk může nechat bez povšimnutí řadu věcí, ale nemůže zapomenout na svoje zásady.

Přemluvil Dellu, aby mu půjčila auto, a slíbil jí, že jí koupí nové náušnice a plnou nádrž benzínu. Když minul odbočku k domu Caroline, napadlo ho, jestli by nebyla proti tomu, aby s ním jela večer do kina. Asi o půl míle dál, tam kde Old Cypress Road přetínala Long Street, zastavil.

Billy T. tudy musel projet cestou do města a zpět. Jak Tucker věděl, Billy T. si nenechal ujít večer v McGreedyho hospodě, pokud byl schopen udržet v ruce tágo.

Tucker si vytáhl cigaretu a čekal.

Seděl na kapote Dellina auta a přemýšlel, jestli si má zapálit druhou, když v tom spatřil Caroline, jak ji štěně vleče na červeném vodítku.

Caroline se zastavila a přestala se marně pokoušet, aby naučila štěně poslouchat, protože měla dojem, že v Tuckerových očích zahlédla záblesk nelibosti.

Pak se ale usmál. „Zlatíčko,“ zavolal, „kam tě ten pes táhne?“

„Jdeme na procházku.“ Než dovlekla psa k autu, ztěžka oddechovala. Dareba začal vrtět ocasem a rafat Tuckerovi po nohách.

„Tady nejsi ve městě.“ Sklonil se, aby ho podrbal, zatímco mu pes skákal po nohách. „Stačí, když ho pustíš na dvůr.“

„Chci ho naučit chodit na vodítku.“

Aby ukázal zbytečnost jejího snažení, Dareba se točil dokolečka a chňapal po šňůře.

„Nějak se mu nechce.“ Usmál se. „Ale ty vypadáš unaveně, Caro. Měli jste rušnou noc?“

„Ano, štěně dost kňučelo.“ A když přestalo, stejně nemohla usnout, protože myslela na to, že by jí mohl zaťukat na dveře Austin.

„Stačí papírová krabice a budík.“

„Prosím?“

„Chybí mu máma. Dej ho do krabice, třeba i s tím polštářkem, který jsi koupila, a strč mu tam budík. Tluče jako srdce. To ho utiší a usne.“

„Aha,“ řekla a rozhodla se, že mu neřekne o tom, jak hezky se utišilo, když ho pustila k sobě do postele. „Myslím, že to vyzkouším. Co tady děláš?“

„Sedím tady,“ odpověděl. „Krátím si dlouhou chvíli.“

„To je ale zvláštní způsob. Hatingera ještě nechytili, viď?“

„Nic jsem neslyšel.“

„Tuckere, Susie se u mě před chvílí zastavila a zmínila se o Vernonu Hatingerovi. Prý je stejně nebezpečný jako jeho táta.“

Tucker líně škádlil psa. „Mně se zdá, že se k tomu začíná dopracovávat.“

„Susie říkala, že rád vyhledává rvačky...“

„Se mnou taky," přerušil ji Tucker a zavzpomínal. „Bohužel se musím přiznat, že mě nakopl do zadku. Ale Dwayne pak nakopl jeho." Zazubil se, když si vzpomněl, jaký býval Dwayne, než ho začala škrtit whisky. „Jako kluk jsem neměl žádné svaly. I když jsem pracoval na poli, ruce jsem měl jako nitky. Zato Dwayne byl jako hora. Používal ty svoje lopaty jako obránce ve fotbalovém mužstvu a všechny holky po něm šílely. Když mi chtěl Vernon spravit obličej, pokusil se o to samé." Dlouze a spokojeně si povzdechl. „Tenkrát to vyhrál."

„Tohle je sice strašně dojemná historka, ale já chci říct, že by sis měl dát pozor kromě Austina také na Vernona."

„Nemá cenu si dělat starosti ani s jedním, ani s druhým."

„Proč?" vychrlila ze sebe. „Protože přijde tvůj velký brácha a všechny je ztluče na hromadu?"

„Ten má teď jiné starosti." Vrhnul pohled směrem k Old Cypress Road a zahlédl výmluvný chomáček prachu a záblesk Billyho auta. „Nejlepší by bylo, kdybys šla domů a na všechno zapomněla. Možná se u tebe zastavím později a podívám se, jak jste daleko s natíráním."

„Co se děje?"

Tenhle výraz v jeho očích už jednou viděla. Tenkrát, když na ní ležel, zatímco se sypalo na zem sklo. Když se jí zeptal, jestli má doma zbraň. Tenhle muž nepotřebuje ani bratra, ani nikoho jiného, kdo by za něj vybojoval jeho šarvátky. Vtom uslyšela vrčení Billyho auta a otočila se. „Co se děje, Tuckere?"

„Nic, co by tě mohlo zajímat. Běž domů, Caroline." Když Billyho brzdy zavyly, sklouzl dolů z kapoty.

„Ahoj, Fuckere... totiž Tuckere." Billy T. se napůl zazubil nad svou pohotovostí. Nebyl zrovna v nejlepší náladě. Hlava ho stále bolela a jeho pýcha utrpěla víc než jeho lebka. Měl chuť někoho praštit.

„Ahoj, Billy T." S rukama zastrčenýma v kapsách zamířil Tucker přes silnici. „Slyšel jsem, žes měl ráno nějakou nehodu?"

Billy T. měl oči jako dvě štěrbiny. „Co je ti do prdele po tom?"

„To jen aby řeč nestála. Ale náhodou na tebe čekám, až tudy pojedeš."

„Jen tak?"

„Jo." Koutkem oka Tucker zaregistroval, že Caroline také zamířila přes silnici. I když od něho stála pár metrů, dost ho to rozčilovalo. „Mám nějakou drobnost, kterou si chci s tebou vyjasnit. Jestli máš chvilku čas."

Než si Billy T. uvědomil Tuckerovy úmysly, Tucker se natáhl a vyškubl mu klíčky ze zapalování. Lidé často zapomínali, že dokáže být rychlejší než had.

„Nebo i když nemáš," dodal Tucker přívětivě.

„Ty máš snad v hlavě piliny." Billy T. strčil do dveří a otevřel je. „Nebo si chceš vykoledovat druhý monokl."

„O tom si můžeme promluvit. Caroline, buď prosím tě tak hodná a jdi dál, nebo se na tebe budu zlobit."

Billy T. hodil po Caroline okem a sjel ji pohledem od hlavy až k patě. „Nech ji, Tucku. Až tě rozmáznu po silnici, možná že si dá říct a půjde na pivo s pořádným chlapem."

To přimělo Caroline, aby zvedla bradu. „Jediné, co tady vidím, jsou dva rozkohoutění kluci. Tuckere, nevím, co do tebe vjelo, ale byla bych ráda, kdybys mě zavezl domů. Hned teď."

Billy T. se zazubil. „To jseš brzo pod pantoflem. Honíš si ptáka aspoň pravidelně, Tucku?"

Caroline udělala rozzuřeně krok dopředu, ale Tucker ji rukou zastavil.

„To ne, Billy T. Takhle se před dámou nemluví, ale k tomu se dostaneme za chvilku. Co kdybychom si popovídali o mém autě?"

„Prý ti ho budou muset v Jacksonu trochu vyžehlit."

„Tos slyšel správně. My dva jsme spolu nikdy moc dobře nevycházeli. A myslím, že se to nezlepší ani v budoucnosti, ale nemůžu nechat jen tak, co jsi udělal s mým autem."

Billy T. si odfrknul a odsekl: „Jak jsem slyšel, naboural sis ho ty."

„Jo, jenže potom, co ses vplížil do Sweetwateru jako krysa a povrtal ses v něm." Tucker věděl, že myšlení není Billyho silná stránka, a lhal, jako když tiskne. „Darleen se nechala slyšet, jak jsi navrtal díry do brzdových trubiček. Nebylo to od ní asi moc loajální, když jsi jí dal Josiinu rtěnku."

„Vždyť je to prolhaná děvka."

„To možná je, ale myslím, že v tomhle má pravdu."

Billy T. si odhodil vlasy z čela. „A i kdyby. Stejně to nemůžeš dokázat." Vztekle se na něho zašklebil. „Můžu ti tady klidně říct, že jsem to udělal. Přijel jsem přímo po vaší parádní cestě a navrtal díry do tvýho parádního auta. Darleen měla vztek, že jsi Eddě Lou zlomil srdce. Udělal jsem to, aby se cítila líp. A taky proto, že nenávidím tu vaši zatracenou rodinu. Ale dokázat to nemůžeš."

Tucker si vytáhl cigaretu, jako by to chtěl zvážit. „V tom máš možná pravdu, ale to neznamená, že z toho vyvázneš se zdravou kůží." Odlomil konec cigarety a zapálil ji. Caroline ustoupila dozadu. Poznala ten hlas a pohled. „Napadlo mě, že si moje auto mohl půjčit někdo z rodiny. Někdo, kdo neumí zacházet s volantem tak jako já. Víš, Billy T, to mě opravdu štve."

„Chceš s tím něco udělat?“

Tucker si prohlížel konec cigarety. „Asi ano. Ale musím říct, že se mi nezamlouvá představa, že bych si měl nechat znovu zřídit obličej.“

„Tys byl vždycky zbabělec.“ S úsměvem rozpřáhl Billy T. ruce. „No tak, zkus svůj nejlepší úder.“

„No, když to bereš takhle,“ řekl Tucker a nakopl ho přímo do rozkroku.

Billy T. se dvakrát překulil. Vycházel z něho zvuk, jako když uchází pára z tlakového hrnce. Tiskl se do klubíčka a valil se ke krajnici. Tucker se k němu sklonil a pevně ho chytil za pohmožděné genitálie. Billy T. obrátil oči v sloup.

„Neomdlívej, hochu, dokud ti neřeknu, co mám na srdci. Mozek ti začne zase pracovat, až ti střeva sklouznou zpátky dolů, a já chci, abys myslel. Posloucháš mě?“

„Ga,“ bylo jediné, co ze sebe Billy T. vypravil.

„Výborně. Víš, komu patří dlužní úpisy na vaše pole? Jste už tři měsíce po sobě pozadu s placením. Bylo by mi hrozně líto, kdybych je musel vypovědět. A co ta čistírna bavlny, kam na pár hodin v týdnu občas zavítáš? Čistě náhodou patří také mně. Kdybys dostal chuť se mi pomstít, asi ti v tom nezabráním, ale přijdeš o půdu a o práci, jako že je Bůh mým svědkem. A pak udělám, co bude v mých silách, aby z tebe byl sopranista.“ Aby nenechal Billyho T. na pochybách o svých úmyslech, zatlačil prsty silněji. Billy T. jen zasténal a svinul se do klubíčka. „To auto jsem měl moc rád,“ řekl Tucker s povzdechem. „A jak to tak vypadá, mám rád i tuhle dámu, kterou jsi urazil. Radím ti dobře, Billy T., nepleť se mi víc do cesty. Už dávno nejsem ten hubený desetiletý kluk.“

„Nech mě na pokoji,“ vypravil ze sebe Billy T. „Určitě mám něco zlomeného. Rozbil jsi mi vercajk.“

„Neboj, zase se ti přikutálí. Proto se mu říká koule.“ Tucker vstal a všiml si, že Caroline pustila na zem štěně, které si právě ulevovalo na Billyho botě. Zazubil se a zvedl psa do náruče. „Tohle je urážka navíc.“

Obrátil se ke Caroline, která stála na kraji silnice, ústa dokořán, oči vykulené. Tucker si strčil štěně pod paži. „Tak jdeme, zlatíčko. Svezu tě teď domů.“

„To ho tady necháš?“ Caroline otočila hlavu, když ji Tucker postrkoval do starého oldsmobilu.

„Přesně podle plánu. Napadlo mě, jestli bys se mnou nejela dnes večer do kina?“

„Do kina,“ řekla hluše. „Tuckere, před chvílí jsem viděla, jak jsi toho muže nakopl do...“

„Ve slušné společnosti tomu říkáme intimní partie. Naskoč si dovnitř, nebo chceš řídit?“

Přetřela si prsty spánky a nasedla. „Ale to nebylo fér?“

„Žádná rvačka není fér, Caroline, proto se jim nejradši vyhýbám.“ Než nastartoval motor, naklonil se a krátce ji políbil. Jen tak mimochodem vyhodil Billyho klíče na silnici. „Tak co to kino?“

Caroline si dlouze povzdechla. „Co hrají?“

Kapitola šestnáctá

„Nechtěla byste sklenici vody, paní Talbotová?“

Darleen Talbotová se podívala na agenta Burnse oteklýma zarudlýma očima, bezohledně obtaženýma černou linkou. „Ano, pane,“ řekla poslušně. V posledních osmačtyřiceti hodinách se o poslušnosti naučila hodně. „Ráda.“

Burns, ztělesněná péče, vstal a zašel do koupelny, kde natočil do pohárku vlažnou vodu. Považoval se za odborníka na výslechy - dokonce na tohle téma vedl jeden kurz. Jak by řekl své třídě v akademii FBI, první zásadou úspěšného výslechu je znát svoji oběť.

Burns se domníval, že přišel na to, co na Darleen Talbotovou platí.

Soucit, lichotky a laskavá autorita. To bylo klíčem. Burns odhadoval, že bude potřebovat půl hodiny, včetně čtyřminutového úvodu, aby získal Darleeninu důvěru. S pohárkem vody jí nabídl i vlídný úsměv. „Vážím si toho, že jste si udělala čas a přišla si se mnou dnes ráno popovídat, paní Talbotová.“

Darleen donesla opatrně pohárek k nenalíčeným rtům. Červená rtěnka se jí přestala líbit. „Junior řekl, že musím.“

„Já vím, jak je pro matku těžké, aby našla trochu času ve svém náročném denním programu. Kde máte dnes maličkého?“ Burns vyškrtl ze seznamu otázky týkající se manžela.

„Scootera hlídá máma. Ráda si s ním hraje.“ Oči jí těkaly po místnosti, jen aby se vyhnuly agentovi. Její ruka si pohrávala s límečkem květované blůzky. „Je to její jediný vnuk, víte. Moje sestry mají samá děvčata.“

„Je to pěkný klouček,“ řekl Burns, i když netušil, jestli někdy spatřil nejmladšího Talbota.

„Je moc hezký. Vlásky má kudrnaté jako ovečka.“ Oči jí rozjasnil podivný úsměv. Napadlo ji - a to zcela správně - že jediným důvodem, proč ji Junior nevyhodil z domu, byla jeho láska k synovi. „A taky je pohotový. Leze po kolenou jako blesk. Nevím, jak mu budu stačit, až začne chodit.“

„Určitě musíte být pořád ve střehu.“

Darleen už docela uvolněně odložila pohárek stranou. Vždyť ten agent není tak hrozný, usoudila. Lidi ho pořádně neznají. „Máte také děti?“

„Ne, nemám.“ Zhýčkaný a pedantský Burns je ani nechtěl. Nikdy. „Bohužel mě moje práce nutí trávit mimo domov většinu času.“

„A pátrat po zločincích.“

„Přesně tak.“ Oslnivě se na ni usmál, jako kdyby právě odpověděla na velice složitou otázku. „A vážím si takových odpovědných občanů, jako jste vy, kteří mi moji práci ulehčují.“ S úsměvem vytáhl maličký diktafon. „Tohle mi pomáhá, abych si pamatoval všechno naprosto přesně.“

Darleen pozorovala diktafon s nedůvěrou. Začala si proplétat ruce v klíně. „Neměla bych mít právníka nebo tak něco?“

„Proč? Ale můžete, pokud si to přejete.“ Burns se posadil za Burkův přecpaný stůl. „Ale ujišťuju vás, že to pro náš neformální rozhovor není nutné. Potřebuj u jenom nějaké informace o vaší přítelkyni Eddě Lou Hatingerové.“ Blahosklonně k ní natáhl ruce. „Já vím, jak je to pro vás těžké, Darleen. Můžu vám říkat Darleen?“

Proč ne, chová se stejně zdvořile jako číšník v přepychové restauraci. I když by se Burns nad tímhle srovnáním zamračil, Darleen se začala chovat vstřícně. „Samozřejmě.“

„Ztratit přítelkyni je vždycky bolestné, ale tímhle tragickým způsobem...“ Hlas se mu vytratil, jako by ji chtěl tichem utěšit. „Nechci vás rozrušit.“

Nebylo to ani těžké, ani bolestné, zato velice vzrušující, ale Darleen přesto vytáhla zmuchlaný papírový kapesník a poklepala si s ním oči. „Když o tom musím mluvit, trhá mi to srdce. Ale chci vám pomoct,“ dodala statečně. „Byla to moje nejlepší kamarádka.“

„Já vím.“ Burns zapnul spokojeně diktafon. „Zvláštní agent Matthew Burns, výslech Darleen Talbotová ve věci Eddy Lou Hatingerové. Dvacátého pátého června. Tak, Darleen, povězte mi něco o Eddě Lou.“

Darleen se hlučně vysmrkala, až sebou Burns škubl. „Byla to moje nejmilejší kamarádka,“ opakovala. „Chodily jsme spolu do školy, byla mi za družičku. Myslím, že byla jako moje sestra.“

„A jak bývá mezi sestrami zvykem, sdělovaly jste si důvěrnosti.“

„Nikdy jsme před sebou neměly tajemství. To moje pokrevní sestry, Belle a Starka, s těmi jsem nemohla mluvit o ničem.“ Darleen uronila další slzu a zachytila ji hřbetem ruky.

„A ona k vám chovala jistě stejné city jako vy.“

Darleen se nad tou větou zamračila. „To doufám.“

„Je mi jasné, máte otevřené srdce a dost pochopení pro druhé. Není divu, že na vás Edda Lou visela.“

Při té představě se Darleen pyšně napřímila. „Opravdu se na mě dost spoléhala. Nebyla jsem proti.“

„Edda Lou k vám jistě chodila - jako ke vdané ženě - pro rady týkající se mužů, s kterými se seznámila.“

Pro rady, to je trefa, pomyslela si Darleen. Edda Lou se chodila vytahovat. Ale Darleen si myslela, že by to neměla říkat. „Mluvily jsme spolu hodně. Myslím, že jsme si telefonovaly skoro každý den.“

„A v době své smrti měla Edda Lou nějakou známost?“

„Jistě. Všichni věděli, že je blázen do Tuckera Longstreeta. Mohla mít tucet jiných. Edda Lou se uměla upravit. Prohlížela si různé časopisy, aby okoukala účesy a triky v líčení, ze svého pokoje by nevyšla nenamalovaná. Jenže si umínila, že dostane Tuckera. Až ho užene... totiž, až si určí datum svatby, měla jsem jí jít za svědka. Jely jsme spolu do Greenvillu a koupily šaty a všechno, co je třeba.“ Copak to není do nebe volající, že Edda Lou nedostala příležitost obléknout si ty růžové šaty s nadýchanými rukávy a širokou sukní?

Burns na ni povzbudivě kývl a úhledně si zapisoval poznámky do bloku. „Pan Longstreet a Edda Lou se měli brát?“

Darleen si olízla rty a civěla na diktafon. Váhala mezi loajálností a pravdou - pravdou podepřenou pudem sebezáchovy. Ta záležitost s Juniorem jí pocuchala sebevědomí. „Edda Lou tím byla posedlá.“

„A pan Longstreet?“

„No... musela by ho přesvědčit. Edda Lou nebyla z těch, kteří něco pustí, když už se do toho zakousnou.“

„Takže si myslíte, že by pana Longstreeta k sňatku přesvědčila?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Pod nátlakem?“ Burns se stále vlídně usmíval. „Nemohla vědět o nějaké jeho slabé stránce nebo problému, kterým by ho přesvědčila, abych tak řekl, k dohodě?“

Darleen o tom chvíli přemýšlela a pak k Burnsově zklamání zavrtěla hlavou. „Ne, Tucker nemá problémy rád. Prostě je ze sebe setřese. Fakt je, že jsem se snažila Eddě Lou vysvětlit, že se s ní tak náhle rozešel, protože ho začala tlačit ke zdi. Muži nemají rádi, když je někdo do manželství pošťuchuje."

Darleen čerpala z široké palety manželských zkušeností. „Třeba můj Junior. Já jsem klidně čekala, jako opravdová dáma, až sebere odvahu a požádá mě o ruku. Kdybych se o manželství zmínila já, byl by v tu ránu pryč. Mužům se přirozeně protiví představa, že by se měli usadit. A tohle jsem jí pověděla," řekla Darleen s vševědoucím pokývnutím. „Ale ona mě neposlechla. Byla umíněná. A posedlá tím, že bude žít ve Sweetwateru. Totiž s Tuckerem," opravila se. „Edda Lou byla do něho blázen."

„Jistě byly její city velmi hluboké," zamumlal Burns a Darleen se jeho sarkasmu usmála. „Toho dne. kdy zemřela, se s panem Longstreetem pohádala."

„Edda Lou za mnou přišla hned potom." Darleen se na židli pohodlně opřela. Je to jako v Perry Masonovi, pomyslela si. „Soptila vzteky. Víte, když se s ní Tucker rozešel, rozhodla se, že se před ním bude schovávat, až Tucker zjistí, že to bez ní nemůže vydržet. Takhle mi to řekla. Myslela si, že když jim to šlo tak dobře v posteli, brzo za ní přileze zpátky." Darleen se zarazila a začervenala. „Totiž, chtěla jsem říct, že věděla, že ji Tucker miluje."

Burns s nepohnutou tváří přikývl. „Naprosto rozumím."

„Byla z toho trochu nervózní. A pak se Tucker začal scházet s Chrissy Fullerovou - ta je teď už rozvedená. A Edda Lou se s tím nechtěla smířit ani za nic na světě. Počkala si na Tucka ve snack baru a pověděla mu své."

„A prohlásila, že čeká dítě."

Darleen stiskla rty a zadívala se na svoje boty. „Mám pocit, že se zmýlila. Chápete, byla rozrušená z toho, že jí Tucker uteče."

„Tohle vám pověděla, když za vámi to odpoledne přišla?"

„Byla úplně bez sebe." Darleen si začala proplétat prsty. „Žena má právo na takové řeči, když má zlomené srdce. Lítala po pokoji jako vichřice. Řekla, že ji nemůže odhodit jako opotřebovanou věc. Že jí nemůže udělat to, co udělal jeho táta jejímu tátovi."

„Prosím?"

Darleen oživla. Pro člověka je vždycky poctou, když může být první, kdo pustí do světa nějaký drb - i když je přes třicet let starý.

„Před mnoha lety chodil otec Eddy Lou se slečnou Madeline - Tuckerovou matkou. Vlastně s ní nechodil, jak říkají lidé, kteří to pamatují. Ale chtěl. Byl posedlý tím, že se ožení se slečnou Madeline, přestože její otec byl senátor a on jen ubohý farmář. Edda Lou říkávala, že to bylo jako v pohádce o Popelce, jenže obráceně. Ale slečna Madeline měla ráda Beaua Longstreeta. A čím víc ho měla ráda, tím víc ji Austin Hatinger chtěl. Longstreetovy v lásce nikdy neměl."

„Aha," přerušil ji Burns v domnění, že tím její vypravování zkrátí. „Mezi oběma rodinami panovala delší čas zlá krev."

„Opravdu hodně zlá. Austin a pan Beau se málem roztrhali na cucky při schůzce náboženského spolku. Můj otec je od sebe rozehnal, občas nám tu historku vypráví."

Burns si odkašlal. „To je velmi zajímavé, Darleen, ale..."

„Tím jsem chtěla říct, že Edda Lou se domnívala, že za to, co provedl jeho otec jejímu otci, si zaslouží dostat se do Sweetwateru. A po Tuckovi šla proto... protože je moc hezký a nesmrdí penězi jako jeho táta. Ale ze všeho nejvíc se jí asi líbila představa, že by rozzuřila svého otce. Proto byla tak dopálená, když Tucker přede všemi řekl, že ji nechce. Řekla mi tohle: Těmi slovy se udáví, Darleen. Jen počkej a uvidíš."

„Neřekla vám, co chce udělat?"

„Chtěla se s ním setkat někde o samotě a nechat přírodě volný průchod." Darleen mrkla ostýchavě na Burnse. „Edda Lou o sebe uměla opravdu moc dobře pečovat. Dovedla se nalíčit a obléknout tak, aby se za ní muž ohlédl."

„Nějaký muž konkrétně?"

„Myslíte před Tuckerem? Trochu si obhlížela situaci. Minulou zimu se jí držel John Thomas Bonny a před ním Judson O'Hara a Will Shiver. A taky Ben Koons. I když byl tenkrát ženatý a Edda Lou ho nebrala vážně."

Burns si pečlivě zaznamenal všechna jména hůlkovým písmem. „Žena tak atraktivní jako Edda Lou měla určitě někoho... kdo si na ni myslel, i když navázala vztah s panem Longstreetem."

„Edda Lou se vždycky vytahovala, že jakmile ji muž spatří koutkem oka, už ji z hlavy nedostane. Mohla mít každého."

„Aha. A co pana Tobyho Marche?"

Darleen uchopila pohárek a dopila zbytek vody. „Totiž..."

„Ano?"

„S ním neměla vůbec nic, pane Burnsi. Opravdu ne. Edda Lou jen někdy ráda flirtovala. Měla to ve zvyku.“

„Flirtovala s panem Marchem?“

„To byla jen taková hra.“ Darleen si strčila palec do pusy a začala si kousat nehet. „Edda Lou by se nezajímala o černocha. Možná byla zvědavá.“

„A byla zvědavá na pana Marche?“

„Dělala to, aby popíchla tátu. Kdysi pana Marche ztloukl. Od něho má Toby tu jizvu. A Cy, bratr Eddy Lou, se kamarádí s Tobyho klukem. Austin Hatinger kolem toho ztropil povyk. Proto Edda Lou rád flirtovala s Tobym, dráždila tím svého otce.“

„Měla s ním poměr?“

„To nevím.“ Darleen si dál okusovala nehet. „Nebylo to nic vážného. Jenom si ho dobírala.“

Ale pro toho černocha to mohlo být vážné, pomyslel si Burns. Ženatý černoch v malém jižanském městečku, kde překročit některé hranice znamená smrtelné nebezpečí.

„Kdy si ho začala dobírat, Darleen?“

„Hlavně po tom, když ji nechal Tucker. Toby dělal tehdy nějakou práci v penzionu. Ale doopravdy by si s ním nezačala. To by ji táta zabil. Pověsil by Tobyho na strom a Eddu Lou by zaživa stáhl z kůže. A kdyby to neudělal on, tak Vernon. Edda Lou nevycházela s bratrem moc dobře. Vernon by nepřežil, kdyby se rozkřiklo, že Edda Lou šla s tím - víte - s černochem.“

Burns se usmál. Měl další tři podezřelé. Tři další motivy. „Děkuji ti, Darleen. Moc jsi mi pomohla.“

Zatímco Toby s Jimem přibíjeli podpěry u zadního vchodu, Caroline si dala za cíl plechovku od kuřecí polévky s rýží. Ale nepodařilo se jí to.

„Miř trochu víc doprava,“ radila jí Susie. „Trhneš sebou vždycky doleva, když stiskneš kohoutek.“

„Já nevím, proč to dělám.“

„Pomáháš si tím. Tentokrát zkus zadržet dech těsně před tím, než zmáčkneš kohoutek.“ Když Caroline vystřelila a opět minula, Susie sešpulila rty. „Bude lepší, když se naučíš nechávat obě oči otevřené. Ale být tebou, zkusila bych to čtvrtého července na soutěži.“

„Nepůjdu odsud, dokud jednu netrefím.“

„Třeba by ti pomohlo, kdyby sis zase vzpomněla na Luise.“

„To ne. Zdá se mi, že jsem ho vystrnadila z hlavy.“

„Škoda, těšila jsem se, že mi to někdy vylíčíš i s krvavými detaily.“

„Byla to spíš fraška než horor. Nachytala jsem ho s jinou.“

„Ach.“ Susie našpulila rty a uvažovala. „Myslíš nachytala s malým nebo s velkým n?“

„S velkým N.“ Caroline zpevnila ruku a zamířila. „Načapala jsem ho, právě když mu prsatá flétnistka měnila olej.“

„Bože. Uřízla jsi mu aspoň pytlík?“

Caroline se zasmála a puška se jí zachvěla. „Ne. Bohužel se to odehrálo, když jsem měla krizové období.“

„Řekla bych, že už ho máš za sebou.“

„Krizové období nebo Luise? Vlastně mám. Obojí.“ Znovu minula, zaklela a sklonila hlaveň k zemi. „Zatraceně. Musím jednu trefit. Je to jen otázka cviku. Nikdo o tom neví víc než muzikant.“ Zvedla zbraň a zamířila. „Ta plechovka bude zpívat.“

Ťukla ji sice bokem, a přestože nezazpívala doslova, rána ji dostatečně uspokojila.

„Výborně, to byla rána přímo do čela.“ Susie jí uznale poklepala po zádech. „Nedáme si přestávku?“

„Proč ne?“ Caroline pečlivě vytáhla zbývající náboje. Na rozdíl od Susie se cítila mnohem klidnější, když zbraň nebyla nabitá. „Dneska se mi vedlo líp. Včera mi trvalo víc než dvě hodiny, než jsem trefila jednu pitomou plechovku. A dneska,“ Caroline se podívala na hodinky, „jenom hodinu a tři čtvrtě.“

Z nedostatku jiného místa zastrčila zbývající náboje do kapsy. „Dáš si něco k pití?“

„Už jsem myslela, že mi nic nenabídneš.“ Obě ženy zamířily k domu. „Pořádně Tobyho zaměstnáváš. Ta nová modrá barva se mi líbí. Úplně dům rozjasní.“

„Bude mi natírat i verandy. Na bílo. Můžeme tudy projít, Toby?“

„Jistě, jen dávejte pozor. Dobrý den, paní Truesdaleová.“

„Ahoj, Toby. Až tady budeš hotový, přijď mi spravit dveře, ať se Burke chytí za nos. Pořád drhnou.“

Toby se zazubil a utřel si obličej velkým kapesníkem. Prach se mu přilepil na kůži a usadil se ve vlhkých vráskách. „Už jsem mu říkal, co s tím má dělat. Je to aspoň půl roku.“

„Prý se na to chystá.“ Susie obešla krabici s nářadím. „Asi má teď v hlavě jiné starosti.“

Tobyho úsměv pohasl. „Ano, madam. Jime, podrž to prkno chvíli rovně.“ Toby nezvedl oči ze svých rukou a Caroline pobízela Susie do kuchyně.

„Tak tady je ten pejsek, o kterém jsem tolik slyšela.“ Susie se přikrčila k židli, pod kterou se Dareba schoulil, hned jak se ozvala první rána.

„Jo, to je můj zuřivý hlídací pes.“ Caroline se dívala, jak se chvěje, kňučí a olizuje Susie ruku. „Musela jsem se zbláznit.“

„Ne, máš jenom měkké srdce. Díky.“ Susie se postavila a vzala si čaj s ledem, který jí Caroline podávala. „Chtěla jsem se u tebe zastavit už dřív, ale od té doby, co se Marvella zasnoubila, je doma hotový blázinec.“

„Slyšela jsem.“ Caroline si povšimla Susiina pohledu a prozkoumala skříňku. Hledala něco bohatého na cukr. Nakonec se rozhodla pro indiánky, kterými chtěla pohostit po obědě Jima. „Vezmi si kousek čokolády.“

„Díky.“ Susie začichala a roztrhla celofán. „Přísahám, že je mi od té doby nanic. Mám pocit, že vyletím z kůže, když si na to vzpomenu.“ Susie se zakousla do indiánka. „Totiž, věděla jsem, že se něco chystá. Cukrovali na sebe jako dvě hrdličky už dva roky.

A když necukrovali, tak se hádali, a to je jasné znamení.“

„Jenže je to tvoje malá holčička.“

„Jo.“ Susie si utřela slzu. „Moje děťátko. Moje první. Když mám hlavu plnou plánů kolem svatby, nic mi není, ale když si sednu a začnu o tom přemýšlet, hned se rozbrečím.“

Caroline si prohlížela druhý zákusek a usoudila, že si ho zaslouží. „Kdy to bude?“

„V září. Marvella je posedlá po chryzantémách. Chce, aby jich byl plný kostel. Družičky budou mít šaty v podzimních barvách. Má prostě svoji představu. Říká, že chce rezavou, hnědou a zlatou.“ Susie si olízla drobečky z prstů a rozpálila se. „Řekla jsem jí, že rezavá je jako červená a do kostela se nehodí, ale ona má svou hlavu. Nechce ani slyšet třeba o nějaké pastelové barvě.“ Susie zachytila Carolinin úsměv a usmála se. „Já vím, barva není to důležité. Ale raději myslím na to, jakou budeme mít hudbu a jestli uspořádáme hostinu venku nebo si najmeme sál.“ Dlouze si povzdechla. „Burke a já bychom dali přednost tiché svatbě.“

„Určitě se s Marvellou dohodnete.“

„Cítila bych se líp, kdybych ji přemluvila k růžové.“ Susie spolkla poslední sousto. „Tenhle víkend jedeme do Jacksonu nakupovat. Budeme rádi, když pojedeš s námi.“

„Díky. Ale nic kupovat nepotřebuju.“

„Když si žena potřebuje vymyslet k nákupům záminku, určitě jí něco leží v hlavě.“

Caroline olízla z prstů bílou lepkavou hmotu. „Myslím, že nám všem.“

„Burke je doma sotva vidět od té doby, co Austin zmizel. Přijde se jen na pár hodin vyspat.“ Susie zvedla hlavu. „Zlatíčko, snad se nebojíš, že by sem znovu přišel a otravoval tě?“

„Nevím.“ Caroline neklidně vstala. „Nemůžu to pustit z hlavy, i když nevidím žádný rozumný důvod, proč by sem znovu chodil.“ Vyhlédla z okna a jej í oči přitáhl pás stromů a vzpomínka na to, co bylo za nimi. „Je v tom něco víc, Susie. Zdá se mi, jako kdyby se kvůli pátrání po Austinu Hatingerovi zapomnělo na to, co se stalo. Je to jen pár týdnů, co jsem zabloudila k jezírku a našla tam jeho dceru.“

„Na Eddu Lou nikdo nezapomněl. Ani na Francie nebo Arnette. Ale kdyby na to člověk pořád myslel, zbláznil by se.“ Susie ztišila hlas. „Ten agent zpovídá všechny lidi ve městě. Dnes ráno mluvil s Darleen. Happy mi to řekla. Ale věc se komplikuje tím, že vůbec nespolupracuje s Burkem. Asi nechce, aby se mu místní policie pletla do federálního případu, ale to je chyba. Burke zná lidi a oni mu věří. Ale nevěří nějakému Yankeeovi s naleštěnými botami.“

Caroline se musela usmát. „Já jsem si boty neleštila, ani nepamatuju.“

„U tebe je to jiné.“ Susie mávla rukou nad Carolinińym dosavadním životem na Severu. „Ty tady máš předky. Samozřejmě by se dalo říct, že ty a Burns mluvíte stejným jazykem.“

Caroline zvedla obočí. „Dalo, ale myslím, že to není docela pravda.“

„Zdálo se mi, že si tě hodně váží.“

„Ano, houslistky Caroline Waverlyové. A v tom je rozdíl.“ Caroline se s povzdechem opět posadila. „Proč mi neřekneš, co máš na srdci, Susie?“

„Prostě mě napadlo, že když máš s Burnsem něco společného, mohla by si s ním promluvit a něco mu navrhnout.“

„Co máš na mysli?“

„Nemůže nechávat Burka stranou,“ vychrlila ze sebe Susie a zamračila se na čokoládové drobečky na stole. „Nemluvím jako Burkova žena, která ho miluje a ví, jak se tím užírá. Ale mluvím jako jedna z nás, jako obyvatelka tohohle města. Musíme najít toho, kdo zabil ta děvčata. Když Burke uhladí cestu k lidem a otevře jim ústa, půjde to snadněji.“

„Souhlasím s tebou, Susie. Opravdu. Ale nechápu, co bych měla udělat.“

„Napadlo mě, že by ses o tom mohla náhodou zmínit. Jen tak mimochodem.“

„Aha. Jestli se mi naskytne příležitost, zkusím to.“

„Mám pocit, že pro tebe nic neznamená," řekla Susie. „Myslím jako muž."

Caroline se krátce zasmála a zavrtěla hlavou. „Ne, to ne. Mě už nemůže zaujmout žádný muž, který myslí nejdřív na moji hudbu a teprve pak na mě."

„Hm. To vypadá, že se něco dozvím." Susie si v očekávání podepřela bradu.

„Řekněme, že jsem se zapletla s mužem, který mě považoval spíš za nástroj než za ženu. Agent Burns se na mě dívá stejně."

„Zlomilo ti to srdce?"

Caroline zkřivila rty. „Trochu poškrábalo."

„Na to je nejlepší lék nějaký hezký flirt s příjemným mužem." Dotkla se jazykem horního rtu. „Slyšela jsem, že jsi byla onehdy s Tuckerem v kině."

„To mě překvapuje."

„Josie se zmínila Earleen. Myslím, že Tucker Longstreet by byl tou nejlepší náplastí na zlomené srdce."

„Na poškrábané," opravila ji Caroline. „Byli jsme jenom v kině. Na tom nic není."

„Ale mohlo by být, když ti nosí růže." Susie se zazubila na Caroline, která zavřela oči. „Tucker se zastavil pro Marvellu a vzal ji na oběd do Rosedaleu, když pro ně jel."

„To bylo jen takové přátelské gesto."

„No jo. Jednou mi Burke přinesl z čistě přátelských úmyslů kytičku fialek a za devět měsíců se nám narodil Parker. No tak se nečervenej a netrap," řekla Susie. „Jsem jenom zvědavá. A napadlo mě, kdybys měla... čistě přátelský zájem o Tuckera, možná bys měla vědět, že se na něj Burns pořád vyptává."

„Jak vyptává?"

„Kvůli Eddě Lou."

„Ale..." Caroline ucítila, jak jí srdce neklidně poskočilo. „Myslela jsem, že není podezřelý, když byl doma tu noc, kdy byla zavražděná."

„Možná by to FBI chtěla obejít. Samozřejmě, vyptávají se na spoustu lidí." Schválně pohlédla směrem k verandě, kde si pobrukoval Toby. „Třeba na toho před domem."

„Susie." Caroline se kousla do rtu a ztlumila hlas. „To je nesmysl."

„To si můžu myslet já, protože znám Tobyho a Winnie celý život, ale agent Burns může mít jiný názor." Naklonila se k ní. „Zašel také za Nancy Koonsovou a ptal se, jestli neměl Tucker s Eddou Lou nějakou hádku v penzionu. Jestli jí fyzicky neublížil. A vyptával se také na Tobyho."

„A co mu ksakru řekla?"

„Skoro nic, protože sejí nelíbilo, jak se k ní choval." Susie kreslila na orosené sklenici čáry. „Proto je potřeba, aby se spojil s Burkem. Burke ví, jak se na lidi musí jít. S ním budou mluvit. Myslím, že se u tebe brzo objeví, protože ty jsi našla její tělo."

„Nemám mu co říct."

„Zlatíčko, spíš mu asi vadí, že se kolem tebe točí Tucker."

Caroline si třela čelo, kde se soustřeďovala bolest. „Do mého soukromí mu nic není. To mu řeknu."

Caroline přemýšlela o všem, o čem si povídaly, ještě dlouho po tom, co Susie odjela. Poslouchala, jak si Toby s Jimem balí pro dnešek věci, a trápila se ještě víc. Toulala se sama domem a přemýšlela, jakou roli hraje v tomhle příběhu.

Byla tady cizí, přestože její rodina pocházela z Innocence. Eddu Lou ani neznala, a přitom ji musela najít právě ona. S Austinem Hatingerem nepromluvila ani slovo, a přesto po ní střílel.

Neznala ani Matthewa Burnse. Samozřejmě, znala tenhle typ mužů, ale jeho osobně ne. Pohybovali se sice ve stejných kruzích, znali stejná místa, mluvili stejným jazykem. Ale nechápala, jak by tohle mělo pomoci rozřešit zločin. A Susie ji za to učinila zodpovědnou.

Navíc se zapletla - z nedostatku lepšího výrazu - s jedním z podezřelých. A další pro ni pracuje.

Takže cítila ještě větší zodpovědnost.

Ach, o zodpovědnosti toho věděla hodně. Ovíjí se kolem člověka jako dlouhé žíznivé úponky, dokud ho úplně nevysaje.

Měla zodpovědnost k rodičům, k hudbě, k maestrovi, ke kolegům, k fanouškům. A jak do posledního dne prohlašoval Luis, měla zodpovědnost také k němu.

Je to zvláštní, přijela do Innocence, aby na chvíli před zodpovědností utekla, a zjistila, že je v ní zase až po uši.

Nemohla s tím nic dělat. Teď tomu rozuměla. Sama se lak rozhodla. Pokaždé se raději vzdala, než aby bojovala.

Není to teď stejné? Když nic neudělá, zase to vzdá. Ačkoli pochybovala o tom. že má co nabídnout, tahle situace se jí týkala. Nejde jen o Tuckera, ale také o lidi z městečka. A prozatím je Innocence jejím domovem.

„Dobře, dobře.“ Caroline si přitiskla prsty ke spánkům. „Promluvím s ním. Nenápadně mu to naznačím. Jako Yankee Yankeeovi.“

Sáhla po kabelce a zamířila k předním dveřím, když vtom se na její cestě objevil Matthew Burns.

Dobře, pomyslela si Caroline s povzdechem. To je osud.

„Zastihl jsem vás na odchodu?“ řekl Burns, když vystoupil z auta.

„Ne - totiž ano.“ Caroline se usmála a změnila plány. „Ale mám ještě chvíli čas. Nechcete jít dál?“

„Rád. A moc.“ Když Burns vkročil na verandu, Dareba začal za sítěnými dveřmi vrčet.

„Je to ještě štěně,“ ujistila Caroline Burnse. „Má strach z cizích lidí.“ Otevřela dveře a vzala psa do náručí.

„Milej,“ poznamenal Burns, ale Caroline jako by z jeho úst zaslechla slovo *parchant*.

„Dělá mi společnost.“ Rozhodla se, že nepustí Darebu ven, ale vezme ho s sebou do salonu. „Můžu vám něco přinést? Čaj s ledem nebo kávu?“

„Čaj s ledem, prosím. Mám strach, že si na to vedro nikdy nezvyknu.“

„Vedro?“ řekla Caroline se stejně pobaveným úsměškem, jak to slýchala od místních lidí. „To nic není, počkejte si na srpen. Posaďte se prosím. Hned jsem zpátky.“ Usmála se na psa a odešla do kuchyně. Když se vrátila, Burns stál s rukama spojenýma za zády a mračil se na díru po kulce v jejím divanu.

„Zajímavý námět ke konverzaci, nemyslíte?“ Postavila podnos s nápojem na stůl. „Rozhodla jsem se, že ho nedám spravit.“

„To je sprosté. Hatinger sem střílel, aniž by ho zajímalo, že vás může zranit. A to vás ani nezná.“

„Naštěstí to Tuckerovi rychle myslelo.“

„Kdyby mu to myslelo, nepřivedl by vás do takové nebezpečné situace.“

Caroline se posadila, protože pochopila, že Burnsovi jeho upjaté způsoby nedovolí, aby si sedl první. „Určitě neměl ani tušení, že se Austin potuluje kolem s puškou. Překvapilo nás to oba. Dáte si citron a cukr?“

„Jenom citron, děkuju.“ Posadil se na gauči a mírně se natočil, aby jí viděl do obličeje. „Caroline, už léta mám rád vaši hudbu, takže mám pocit, jako bych vás znal.“

Caroline se dál příjemně usmívala. „Člověk se musí smát, jak často se lidé mýlí. Hudba, kterou hraju, patří mnoha skladatelům, a není ani trochu moje.“

Burns si odkašlal. „Chci říct, že jsem celá léta obdivoval váš talent a sledoval vaši kariéru, takže k vám cítím jakousi blízkost. Doufám, že s vámi můžu mluvit otevřeně.“

Caroline usrkla čaje. „To já také.“

„Mám o vás strach, Caroline, velký strach. Slyšel jsem, jak si lidé ve městě povídají, že se scházíte s Tuckerem Longstreetem.“

Caroline se opřela v rohu gauče. „Tohle je na malých městech to nejroztomilejší, nemyslíte? Stačí si někde na pět minut sednout a dozvíte se všechno.“

Burns ztuhl, jako by spolkl pravítko. „Mě osobně klepy, drby a indiskrétnosti nezajímají.“

Caroline vyprskla smíchy a Burns stiskl pevně rty.

„Promiňte. Znělo to, jako byste byl právník nebo rocková hvězda.“ Další smích si raději odpustila, protože nezareagoval příliš vlídně. Když se mu vysměje, nenaladí ho k tomu, aby vyslechl a přijal její návrhy. „Tahle městečka žijí klepy, Matthewe. Dokážu si představit, že by to mohlo být i užitečné.“

„Máte pravdu. I když mám k těmhle věcem odpor, musím to brát z profesionální stránky. Vy byste měla udělat to samé. Tucker Longstreet je stále vyšetřován v případu brutální vraždy.“

Caroline přendala nervózně sklenici z jedné ruky do druhé, ale její oči zůstaly klidné. „Pokud tomu správně rozumím, vyslýcháte několik lidí. Předpokládám, že mě také.“

„S vámi to má pouze náhodnou spojitost, protože jste našla mrtvé tělo.“

„Já nejsem jenom náhodný svědek, Matthewe. Našla jsem zavražděnou ženu a patřím k těmhle lidem. Mám...“ Na rtech se jí objevil úsměv, když zjistila, že to, co řekne, je pravda. „Mám tady přátele a nesčetnou řadu bratranců a sestřenic.“

„Vy považujete Tuckera Longstreeta za přítele?“

„Nejsem si zcela jistá, za koho považuju Tuckera.“ Chladně se na něho podívala. „Tohle je úřední otázka?“

„Vyšetřuju sérii vražd,“ řekl věcně. „Ještě jsem Tuckera Longstreeta nevyškrtl ze seznamu. Myslím, že je třeba ho sledovat, pečlivě sledovat. Možná nevíte, že se znal i s předcházejícími dvěma oběťmi.“

„Matthewe, jsem tady víc než čtrnáct dní. Vím to moc dobře. Stejně jako vím, že Woodrow a Sugar Pruettovi mají problémy v manželství, že LeRoy, chlapec Bea Stokeyho, dostal na dálnici pokutu za překročení rychlosti. Stejně tak i vím, že Tucker není schopen takového ohavného činu.“

Burns se dlouze a trpělivě nadechl a položil na stůl čaj s ledem. Vždycky ho fascinovalo, jak jsou ženy důvěřivé. „Lidé se také nechali oklamat šarmem a hezkým zevnějškem Teda Bundyho. Několikanásobného

vraha nepoznáte na první pohled. Jsou chytří, dokáží lidmi manipulovat, často jsou velmi inteligentní. A často, velmi často mají období, kdy si nevzpomínají na to, co udělali.

A pokud ano, skrývají se za maskou přívětivosti a soucitu. Ale lžou, Caroline. Žijí proto, aby zabíjeli. A těší se na to, s jakou dovedností vystopují, uloví a zabijí svoji oběť.“

Pozoroval ji, jak bledne, a vzal ji za ruku. „Vyděsil jsem vás. To jsem chtěl. Někdo, s největší pravděpodobností z tohohle městečka, se schovává za maskou nevinnosti a plánuje další vraždu. Využiju všech svých schopností, všech znalostí, abych ho zastavil. Ale možná to nebude stačit. A jestli ne, bude zabíjet znovu.“

Caroline musela odložit sklenici. Už se nepotřebovala ochladit, krev jí ztuhla v led. „Jestli je to pravda…“

„Ano, je.“

„Jestli je to pravda,“ opakovala, „neměl byste využít veškeré existující pomoci?“

„Prosím?“

„Vy jste tady cizí, Matthewe. A váš odznak na tom nic nezmění. Jen to, že vaše příslušnost k federální policii z vás dělá ještě většího cizince. Jestli chcete těm lidem pomoct, měl byste využít Burka Truesdalea.“

Burns se narovnal a úsměv mu zmrznul na rtech. „Váš zájem mě těší, Caroline, ale vy prostě nechápete, o co tu jde.“

„Ne, to nechápu. Ale o politice toho vím hodně. Jako každý, kdo hrál se spoustou různých orchestrů a dirigentů. Chci vám tím říct, Matthewe, že jste tady cizincem - stejně jako já jsem byla po většinu svého života. Burke ty lidi zná. Ale vy ne.“

„Přesně v tom je problém. On je zná, sympatizuje s nimi. Má mezi nimi příbuzné nebo dlouholeté přátele, které chce chránit.“

„Už zase narážíte na Tuckera.“

„Abych byl konkrétní, na Burkova ‚starého dobrého kamaráda'. Říká se tomu tak, nebo ne? Vypijí spolu pár piv, zastřelí pár králíků nebo jiných ubožátek, posedí na verandě a poklábosí o bavlně nebo o ženských.“ Setřel si z kalhot smítko. „Tyhle lidi opravdu neznám, Caroline, ale vím o nich hodně. Požádat Burka, aby mi vydláždil chodník k lidem, je opravdu to poslední, co potřebuju k vyřešení tohohle případu. Věřím, že je to čestný člověk. Ale taky loajální. A to je problém.“

„Můžu s vámi mluvit otevřeně, Matthewe?“

Burns rozpřáhl ruce. „Jistě.“

„Chováte se jako nafoukaný osel,“ řekla a Burnsovi povadl obličej. „Možná, že to zabírá ve Washingtonu nebo Baltimoru, ale tady v deltě je to k ničemu. Jestli dojde - jak vy předpokládáte - k další vraždě, pak se podívejte sám sobě do očí a přemýšlejte, jestli jste tomu nemohl zabránit. Třeba tím, že s těmi lidmi navážete vztah a nebudete stát v povzdálí, jako byste se bál, že se umažete.“

Burns škrobeně povstal. „Je mi líto, Caroline, že se na to nedíváme stejnýma očima. Přesto vám musím doporučit, abyste držela svůj vztah s Tuckerem Longstreetem na uzdě, dokud nebude případ uzavřen.“

„Mám ošklivý zvyk podobných rad si nevšímat.“

„To je vaše věc.“ Burns napřímil hlavu. „Musím vás požádat, abyste přijela zítra do mé kanceláře. Kolem desáté, pokud vám to vyhovuje.“

„Proč?“

„Mám nějaké otázky. Úřední otázky.“

„Pak vám odpovím. Také úředně.“

Caroline se ani neobtěžovala vyprovodit ho ke dveřím.

Kapitola sedmnáctá

Caroline nemusela dlouho zvažovat, na čí straně stojí. Dřív než se usadil po Burnsově odjezdu prach na cestě, sebrala Darebu do náruče a zamířila k autu. Klíče se houpaly v zapalování, přesně jak je tam nechala.

Otočila se a podívala se na dům. Nezamkla dveře. Ani na to nepomyslela. Bylo to dost pošetilé, když se uváží, co se v poslední době stalo v Innocence. Ale zamknout dveře a nechat okna otevřená by bylo stejně pošetilé. A kdyby je zavřela, nahromadilo by se uvnitř horko.

Ani ne za měsíc si osvojila venkovské zvyky.

„Nebudu se bát ve vlastním domě,“ řekla Darebovi a strčila ho do auta. Štěně si ihned opřelo packy o přední desku a vyplázlo jazyk v radostném očekávání výletu.

„Můj domov,“ řekla a prohlížela si čerstvý nátěr, vyleštěná okna a oprýskané houpací křeslo.

S uspokojením nasedla do auta. „No tak, Darebo, je načase, abychom na sebe vzali svůj díl povinnosti.“

Vycouvala na hlavní silnici, aniž si všimla postavy, která stála ve stínu stromů a pozorovala ji.

Z metrového reproduktoru na sweetwaterské verandě se linul naříkavý zpěv Statler Brothers. Společnost jim dělala Lulu a Dwayne. Lulu měla na sobě stále ten klobouk s peřím a vojenské boty. Aby byla její výstroj dokonalá, přidala k leviskám malířskou halenu a rubínové náušnice velké jako holubí vejce.

Stála před plátnem, nohy rozkročené, tělo napnuté. Vypadá spíš jako zápasník chystající se na třetí kolo než jako malířka, pomyslela si Caroline. Dwayne ležel roztažený v houpacím křesle s lahví Divokého krocana v ruce a mírným úsměvem ochablé opilosti na tváři.

„Ahoj, Caroline.“ Pokynul sklenicí na pozdrav. „Co to máš?“

Caroline postavila psa na zem a on se okamžitě vyřítil očichávat značky, které zanechal Buster v křoví. „To je můj pes. Dobrý večer, sestřenice Lulu.“

Lulu něco zabručela a nanesla trochu barvy na plátno. „Moje babička vyhnala v roce 1863 z plantáže pár yankeeských dezertérů.“

Caroline zvedla hlavu. Nepřišla sem nepřipravená. „Dědeček mé babičky přišel o nohu u Antietamu, když bránil most před generálem Burnsidem.“

Lulu sešpulila rty a zamyslela se. „A kdy se to stalo?“

„17. září 1862.“ Caroline se usmála a v duchu děkovala babičce, že tak pečlivě udržovala rodinnou bibli. „Jmenoval se Silas Henry Sweeney.“

„Sweeney. Sweeney. Tak se mi zdá, že manžel měl nějakého bratrance Sweeneyho - totiž můj druhý manžel, Maxvell Breezeport.“ Lulu se podívala úkosem po Caroline a to, co spatřila, ji uspokojilo. Děvče vypadalo jako čerstvě našlehaná smetana. Její oči a postavení brady nesly tvrdý umíněný výraz, který Lulu celým srdcem schvalovala.

Yankeeská krev v ní není asi tak silná, usoudila Lulu, kromě toho je načase, aby se Tucker usadil.

„Tak vy jste se přijela točit kolem Tuckera, viďte?“

„To vůbec ne.“ Caroline pochopila, že to nemůže brát jako urážku. „Ale mluvit s ním musím. Pokud tady je.“

„Jistěže tady je.“ Lulu se zahleděla na paletu, pak ponořila štětec do brčálově zelené. „Běž nahoru na verandu, děvenko, a nekoukej mi přes rameno, když pracuju. Dwayne, kde je tvůj bratr? Copak nevidíš, že ho to děvče přijelo svést?“

„Já jsem nepřijela...“ Caroline zmlkla a ucouvla o krok, když se k ní Lulu naklonila a zavětřila.

„To je od tebe pěkně mazané, když se nevoníš parfémem.“ Lulu před ní zamávala mokrým štětcem. „Když je muž zvyklý na ženy, které se voní a šminkují, před vůní mýdla a vody padne na kolena.“

Caroline zvedla obočí. „Opravdu?“

„Však ty to víš. Nemusí ti být... jak jsem ksakru stará, Dwayne?“

„Myslím, že ti je osmdesát čtyři, sestřenice Lulu,“

„Osmdesát čtyři? Osmdesát čtyři?“ Barva jí ukápla na botu. „Ty jsi opilý jako Dán, Dwayne. Žádná jižanská dáma by se nedožila tak strašného věku. To se nedělá.“

Dwayne přemýšlel nad whisky. Byl na dobré cestě se opít, ale ještě mu to myslelo. „Šedesát osm,“ rozhodl se. „Chtěl jsem říct šedesát osm.“

„To je lepší.“ Lulu si utřela barvu z tváře. „To je důstojný věk. Tak běž dovnitř, děvenko a nech zapůsobit všechny svoje triky a svody na toho nešťastného chlapce. Abys věděla, jsem na tvé straně.“

„Budu to mít na paměti.“ Nemohla se ubránit a pohlédla na kresbu. By! to Dwayne, opřený v houpacím křesle, svírající obrovsky zvětšenou sklenici whisky. Styl připomínal něco mezi Picassem a karikaturami v časopisu Mad. Dwaynův obličej byl zelený, oči zarámované ostrými rudými rýhami. Po stranách hlavy mu trčely dlouhé špičaté červené uši.

„Ach, to je zajímavé pojetí,“ poznamenala Caroline.

„Můj tatínek vždycky říkával, že ten, kdo si dělá z pití živobytí, musí vypadat jako osel.“

Caroline odvrátila oči z kresby. Jediný tichý pohled jí stačil k tomu, aby si uvědomila, že Lulu není takový blázen, jakého ze sebe dělá. „Nechápu, jaký důvod k tomu člověk může mít.“

„Někomu stačí jako důvod život sám. Dwayne, kde vězí ten tvůj bratr? To děvče tady čeká a já nemůžu malovat, když mi dýchá za krk.“

„Je vzadu v knihovně.“ Dwayne si lokl whisky. „Jen běž za ním, Caroline. Třetí dveře vpravo.“

Caroline vkročila dovnitř. V domě bylo takové ticho, že v ní okamžitě potlačilo nutkání se nahlas ohlásit. Světlo mělo nazlátlý něžný nádech, jak tomu bývá v muzeích, ale ticho se podobalo víc klidu dámského budoáru, kde jeho majitelka odpočívá.

Začínala pochybovat, zdaje vůbec někdo uvnitř. Zjistila, že se plíží chodbou po špičkách.

Dveře do knihovny byly pevně zavřené. Položila ruku na kliku a představila si, co dělá Tucker uvnitř. Jistě se rozvaluje na té nejměkčí pohovce, ruce složené pod hlavou, nohy zkřížené, a dopřává si pozdně odpolední spánek před večeří.

Jemně zaťukala, ale nedostala žádnou odpověď. Pokrčila rameny, vzala za kliku a opřela se do dveří. Asi ho tím vzbudí, napadlo ji. Musí mu to říct, snad ji vyslechne, než zase usne. On si tady klidně vyspává a venku se dějí věci...

Ale nebyl na milované tvarované pohovce u západního okna. Ani na houpací židli před krbem. Caroline se zamračila a přejela pohledem místnost dokola. Zvědavě spočinula zrakem na řadách knih, vynikající Georgii O'Keefové a půvabném stolku ve stylu Ludvíka XV.

A spatřila Tuckera za pevným dubovým stolem, skloněného nad hromadou papírů a knih. Prsty se mu zběžně, ne zběžně, uvědomila si, ale zručně míhaly po klávesnici elegantního osobního počítače.

„Tuckere?“ V tom jediném slově se skrýval všechen její úžas. Tucker něco zabručel, naťukal pár dalších dat a vzhlédl k ní. Roztržitý výraz z jeho tváře okamžitě zmizel.

„Ahoj, Caroline. Tebe tu vidím ze všeho nejraději.“

„Co to děláš?“

„Něco počítám.“ Odsunul se od stolu a vstal. V tričku a plátěných kalhotech vypadal ležérně a ospale. „To může počkat. Nepůjdeme se posadit na zadní verandu a dívat se, jak zapadá slunce?“

„Vždyť zapadne až za dvě hodiny.“

Usmál se. „Já mám času dost.“

Caroline zavrtěla hlavou a vyhnula se mu, když obešel stůl a zamířil k ní. Jednou rukou ho zadržela a přikročila ke stolu, aby viděla, co dělá.

Na stole ležely účetní knihy, papíry se sloupci čísel, faktury a paragony. Caroline přimhouřila oči a přejela prsty po šanonech.

PRÁDELNA, SNACK BAR, ŽELEZÁŘSTVÍ, HUSÍ ZÁTOKA, PENZION, PARKOVIŠTĚ.

Pak tam byla hromada papírů týkající se bavlny - semena, pesticidy, hnojiva, tržní ceny, dopravní společnosti. Další stoh se skládal z různých prospektů a burzovních zpráv.

Caroline si prohrábla prsty vlasy a couvla zpátky. „Ty pracuješ.“

„Dá se to tak říct. Dovolíš mi, abych tě políbil?“

Zamítla jeho návrh mávnutím ruky a snažila si to dát dohromady. „Ty vedeš účetnictví.“

Tucker se zazubil. „Miláčku, to není proti zákonu, ledaže bys vedla dvojí účetnictví. Což můj dědeček úspěšně prováděl pětadvacet let. Bude přesnější, když řeknu, že to není proti zákonu, pokud tě nechytí, což on se nikdy nedal a žil až do konce života jako hlavní opora téhle společnosti.“ Posadil se na kraj stolu. „Co pro tebe můžu udělat, když si nechceš sednout na verandě a objímat se?“

„Ty umíš zacházet s počítačem?“

„Musím přiznat, že jsem měl k němu zpočátku výhrady. Ale tahle věcička dokáže ušetřit spoustu času. Nedám na něj dopustit.“

„Tohle všechno děláš ty?“

„Co všechno?“

„Tohle!“ Caroline uchopila hrst papírů a zatřásla s nimi. „Ty vedeš všechny tyhle záznamy. Tyhle knihy? Řídíš všechny tyhle podniky?“

Tucker si přemýšlivě třel bradu. Potom zmáčkl několik tlačítek a monitor zhasl. „Spíš se řídí samy. Já to jen spočítám.“

„Ty jsi podvodník.“ S plácnutím položila papíry zpátky. „Ta tvoje jižanská póza lenosti - radši budu spát než sedět. Je to jen maska.“

„Záleží na tom, co vidíš,“ opravil ji a s pobavením sledoval, jak rázuje po místnosti sem a tam. „Mně se spíš zdá, že vy na Severu máte o lenosti jinou představu než my. Tady u nás tomu říkáme ležérnost.“ Smutně se na ni zadíval. „Miláčku, byl bych opravdu rád. kdyby ses to naučila taky. To, jak tady víříš vzduch, mě strašně unavuje.“

„Pokaždé, když si myslím, že jsem tě odhalila, změníš svoji podobu. Jako virus.“ Otočila se k němu obličejem. „Ty jsi podnikatel.“

„Myslím, že tohle označení se na mě nehodí, Caro. Když se řekne podnikatel, představím si někoho jako je Donald Trump nebo Lee Iacocca. A k tomu módní obleky, šílené rozvody a prasklé vředy. Máme tady sice Jeda Larssona, ale ten nosí oblek jenom v neděli a co já pamatuju, žije celý život se svou ženou Jolette. Ale zato ho trápí srdce.“

„Vyhýbáš se mé otázce.“

„Ne, už se k tomu dostávám. Dalo by se říct, že občas dohlížím na pár podniků. A protože mám talent na čísla, nedá mi to moc práce.“

Caroline klesla na pohovku a zamračila se na něho. „Takže nemrháš životem.“

„Vždycky jsem si myslel, že si ho užívám.“ Popošel k ní a přisedl si. „Ale kdyby ti to udělalo radost, zkusil bych ho promrhat.“

„Chvíli mlč, prosím tě. Musím si něco promyslet.“ Založila si ruce. Kdepak nešťastný chlapec? pomyslela si. Takhle ho nazvala sestřenice Lulu. To je dobrý vtip. Tucker ví přesně, co dělá, a je zřejmé, že to dělá už celé roky, jenže po svém. Copak to sama neviděla? Jednu chvíli se na ni ospale usmívá a v druhé ji provrtává očima.

„Onehdy, než došlo k té záležitosti s Bonnym, jsi říkal, že jste pracovali s Dwaynem na poli.“

„To je všeobecně známé.“

„A jednou ses zmínil o tom. že Dwayne má diplom, který je mu k ničemu. Ale neřekl jsi, jestli jsi studoval také.“

„Nemůžu říct, že bych školu dokončil. Nikdy jsem neuměl prolézat školou tak snadno jako Dwayne. Ale studoval jsem management a trochu účetnictví.“ Klidně se usmál. Nebylo těžké si domyslet, že sedět za stolem je mnohem pohodlnější než se hrbit na poli. „Chceš, abych vyhrabal index?“

Caroline jen zasyčela. „To snad není pravda. A já jsem tě přijela zachraňovat.“

„Zachraňovat?“ Objal ji rukou kolem pasu, aby mohl vdechovat vůni jejích vlasů. „Zlatíčko, to je od tebe strašně milé. Bože, ty tak krásně voníš. Líp než třešňový koláč, který chladne na okně.“

„To je mýdlo,“ procedila mezi zuby.

„Ale je to k zbláznění.“ Začal se jí tisknout ke krku. „Strašně. Hlavně tady to místo.“

Caroline se zachvěla, když se jí dotkl těsně pod bradou. „Chtěla jsem si s tebou promluvit, Tuckere, a ne...“ Slova se jí vytratila, protože začal čarovat rty za jejím uchem.

„Jen do toho, povídej,“ vyzval ji. „Ani trochu mi to nevadí.“

„Tak ale přestaň.“

„Dobře.“ Opustil ucho a věnoval se jejímu krku. „No tak.“

Zdravý rozum sejí začal trochu zatemňovat. Zvrátila hlavu dozadu, aby mu usnadnila přístup. „Zastavil se u mě Matthew Burns.“ Ucítila, jak se jeho rty zastavily, svaly napjaly a pak se zase postupně pomalu uvolňovaly.

„Ani mě to nepřekvapuje. Má na tebe spadeno. To by poznal i slepý.“

„S tím to nemá nic společného...“ K čertu s tou popletenou hlavou, řekla si Caroline a obrátila rty vstříc Tuckerovi. Tiše si povzdechla, když je vychutnával v pomalých drobných polibcích. „Varoval mě před tebou.“

„Hmmm. K mému velkému zklamání na mě ještě nemáš spadeno.“

„Ne, mluvil o tom případu. O té vraždě.“ V hlavě jí zablikalo světlo a ona se odtáhla. „O té vraždě,“ opakovala a zírala s otevřenými ústy na svou rozepnutou blůzu. „Co to děláš?“

Tucker se musel nadechnout, aby se uklidnil. „Pracoval jsem na tvém svlékání, myslím, že jsem se o to snažil už dlouho.“ Znovu se posadil a zkoumal její obličej. „Zdá se, že to budu muset zase odložit.“

Caroline si nemotorně zapínala knoflíky. „Dám ti vědět, až se budu chtít svlékat.“

„Caroline, dávala jsi mi to najevo až moc dobře. Dokud jsi nezačala přemýšlet.“ Aby spolkl zlost, vstal a šel si namíchat drink. „Chceš taky?“ Pokynul rukou k lahvi.

„Ne.“

„No, já ano.“ Nalil si na dva prsty whisky.

Caroline zvedla hlavu. „Můžeš být naštvaný, jak chceš, ale...“

„Naštvaný?“ Oči se mu zableskly, když pozvedl sklenici. „Zlatíčko, to je slabé slovo pro to, co ve mně vře. Žádná žena nerozproudila moje hormony s tak malým úsilím jako ty.“

„Přišla jsem tě varovat, a ne ti rozproudit hormony.“

„Přesně tak.“ Tucker vyprázdnil sklenici, chvíli uvažoval, jestli si má nalít další, a pak si místo toho raději zapálil poloviční cigaretu. „Kdo je Luis?“

Caroline otevřela ústa a zaseje zavřela, než ze sebe vypravila: „Prosím?“

„To nemusíš. Jen mi nechceš odpovědět. Susie se mi zmínila, že jseš naštvaná na nějakého Luise.“ Zamračil se na cigaretu. „To je ale pitomé jméno.“

„Tucker je mnohem důstojnější.“

Tucker se natolik uklidnil, že se zasmál. „Záleží na tom, kde se narodíš. Co je to zač, Caro?“

„Někdo, kdo mě pořádně naštval,“ řekla lehce. „Teď bych ti ráda řekla, proč jsem přijela...“

„Ublížil ti?“

Jejich oči se střetly.

„Ano.“

„Rád bych ti slíbil, že já to neudělám, ale nevím, jestli bych to svedl.“

Něco se v ní pohnulo. Dveře, které před Tuckerem pevně zavřela, se začínaly se skřípotem otevírat. „Nechci žádné sliby," řekla skoro zoufale.

„Já jsem žádné nikdy nerozdával. Sliby jsou nebezpečná věc." Zamračil se a pak zamáčkl zbytek cigarety. „Ale záleží mi na tobě. Vlastně by se dalo říct, že v tom jsem až po uši."

„Já myslím - nejsem na to připravená..." Vstala a přála si, aby mohla dělat něco s rukama. „Také mi na tobě záleží. A tím to musí skončit. Přijela jsem za tebou právě proto, že mi na tobě záleží. Chtěla jsem ti říct, že Matthew Burns hledá způsob, jak ti dokázat, že jsi zabil Eddu Lou Hatingerovou."

„To bude muset zatraceně moc hledat." S pohledem upřeným na ni vklouzl Tucker rukama do kapes. „Já jsem Eddu Lou nezabil, Caroline."

„Já to vím. Možná že ti nerozumím, ale vím to. Matthew hledá spojení mezi Arnette, Francie a Eddou Lou, a ty jsi jeho hlavní kůň. Taky se zmínil tak trochu o Tobym, což mě znepokojuje. Vím, že jsme na konci dvacátého století, ale tady je Mississippi a rasové napětí..." Pokrčila rameny.

„Většina lidí si Tobyho a Winnie váží. Není mnoho takových jako Hatingerovi nebo Bonnyovi."

„Ale pár jich je. Nechtěla bych, aby se Tobymu a jeho rodině něco stalo." Přikročila k němu. „A ještě víc nechci, aby se stalo něco tobě."

„Postarám se, aby se nic nestalo." Natáhl k ní ruku a nadzvedl jí bradu. Pátravě se jí podíval do očí. „Bolí tě hlava?" Jemně jí masíroval tenké vrásky mezi obočím, kde se shromažďoval bolestivý tlak. „Byl bych nerad, kdyby to bylo kvůli mně."

„To není kvůli tobě." Jako vždy se cítila v rozpacích, když ji zastihla slabost spojená s bolestí. „To je tou situací. Ne tebou."

„Tak si o té situaci promluvíme. Sedneme si na verandu a budeme se dívat na západ slunce." Vtiskl jí polibek na čelo. „A ty se se mnou nemusíš ani objímat. Ledaže bys sama chtěla."

Caroline se musela usmát, což Tucker chtěl. „A co tvoje práce?"

„Miláčku." Tucker ji objal rukou kolem pasu a vedl ji ven. „Co se týče práce, jedno je jisté. Nikam mi neuteče."

A tak seděli na verandě a beze spěchu mluvili o počasí, o Marvellině svatbě a o tom, jaké pokroky dělá Jim v houslích. Slunce se sklánělo níž a níž a zbarvilo horizont krvavým nachem. Štěně se snažilo vylákat stárnoucího Bustera ke hře a Statler Brothers udělali místo Oak Ridge Boys. Ani jeden z nich si však nevšiml krátkého zablesknutí světla odrážejícího se na čočkách triedru.

U očí ho přidržovaly křečovité ruce Austina Hatingera. Pozoroval je a jeho ústa se tiše pohybovala v horečnatých a krvelačných modlitbách. Jeho mysl se nořila do šílenství čím dál hlouběji. Na řemenu nedělních kalhot měl zavěšené dva policejní speciály.

Když Cy dorazil druhého dne k mostku, otec už na něho čekal. Chytil chlapce za košili a snažil se přizpůsobit oči jasnému dennímu světlu.

„Neřekls to nikomu? Já to poznám, jestli lžeš."

„Ne, tati." Každé ráno stejná otázka a stejná odpověď. „Přísahám. Přinesl jsem ti kuře a chleba."

Austin mu vyškubl sáček. „Přinesl jsi to ostatní?"

„Ano, tati." Cy mu podal kanystr s vodou a doufal, že to bude otci stačit. Ale věděl, že nebude.

Austin odšrouboval uzávěr, třikrát si dlouze lokl a utřel si ústa rukou. „A to ostatní?"

Cyovi se třásly ruce. Hrdlo měl stažené strachem tak, že ze sebe nedokázal vypravit ani slovo. Odepnul z pásku kožené pouzdro a podal otci lovecký nůž.

„Tati, u domu je pořád policie, ale na jedničce jsou závory pryč. Kdybys chtěl, mohl bys zmizet do Arkansasu."

„Nemůžeš se dočkat, až odsud vypadnu, co?" Rty se mu roztáhly v úšklebku, když obnažil nůž. Světlo se zalesklo v úzkém paprsku. „Ne, tati, jen jsem..."

„Chtěl bys, abych utekl, viď?" Austin otočil čepel a v Cyových očích zasvítila hrůza. „Rád bys, abych zmizel, abys měl volnou cestu k hříchu a smilstvu. Aby ses mohl bratříčkovat s negry a líbat Longstreetovi růžový zadek."

„Ne, tati. Chtěl jsem... chtěl jsem..." Cy upíral oči na nůž. Jediný tah, jediný krátký tah tímhle nožem, a bylo by po něm. „Pořád tě hledají. Ne tak jako předtím, ale hledají."

„Bůh je můj vůdce. Postará se o mě." S úsměvem přejel Austin palcem podél ostří. Na kůži se mu začal rozlévat tenký pramínek krve. „A Jeho meč je ostrý. Teď ti povím, co uděláš."

Austin obrátil nůž k synovi. Na kratičký oslepující okamžik si byl Cy jistý, že mu ho vnoří do hrdla, a všechno v něm ztuhlo na led. Ale nůž se zastavil jen o vlásek před ním.

„Posloucháš mě, chlapče? Posloucháš mě?"

Cy přikývl. Měl strach polknout. Strach z toho, že by mu nůž propíchl krk, kdyby mu poskočil ohryzek.

„Uděláš, co ti řeknu, rozumíš?“ Cy vzhlédl od čepele a pohlédl otci do očí. „Ano, tati.“

Cy se snažil vypotit ze sebe strach prací. Navozil do zahrady kolečka rašeliny, vykopal jámy pro nové keře pivoněk, které Tucker koupil, aby nahradil ty staré, pošlapané. Seškrabal z plůtku starou barvu a natřel ho novou. Trhal plevel, až ho chytala křeč do prstů, ale strach mu tvrdě svíral žaludek jako špatné jídlo, které se nedá strávit.

Nesnědl nic z toho, co mu Della připravila - ani tu polovinu, kterou si obvykle nechával pro sebe. Místo toho nacpal tlustý krajíc s vepřovým a pořádný kus citrónového koláče do baťůžku.

Nemohl se na jídlo ani podívat, ale věděl, že ho otec večer snadno spořádá.

Až otec skoncuje s Tuckerem, nebude mít na jídlo čas.

Cy si utřel pot z očí a snažil se nemyslet na to, co je správné a co není, co je dobré a co zlé. Myslel jedině na to, jak se z toho dostat se zdravou kůží. Jak přečká den a ty další a celé ty čtyři roky.

Rozhlédl se kolem Sweetwateru, po zelených polích s bující bavlnou, po temné a klidné hladině, po barevných kobercích květin. Možná, že má otec pravdu. Možná jenom lidi, jako jsou Longstreetovi, si můžou dovolit pěstovat květiny, místo aby se starali, co budou jíst.

Možná, že si nezaslouží takový velký pěkný dům, všechny ty pozemky a lehký život. Možná je to jejich chyba, že jeho rodina žije v chudobě a špíně a musí hlídat každý cent.

A Edda Lou byla jeho sestra, jeho krev. Rodina musí držet pohromadě. Otec řekl, že to je Tuckerovo dílo, že zemřela.

Kdyby tomu uvěřil, kdyby tomu dokázal uvěřit, nebylo by tak těžké udělat to, co musí.

Nezáleží na tom, jestli je to těžké nebo ne, připomněl si Cy, když zamířil k domu opláchnout si ruce a obličej zahradní hadicí. Prostě to udělat musí, jinak si ho otec najde. Najde si ho, ať se schová kamkoliv. A vezme s sebou něco jiného než řemen nebo pěsti.

„Když tě urazí tvé oko, vytrhni ho,“ řekl mu otec. „Ty jsi moje oko, chlapče. Obě mé oči.“

A přidržel mu stříbrnou špičku nože tak blízko oka, že se Cy bál i zamrkat.

„Nepodveď mě. Přiveď ho sem, já budu čekat.“

„Už jsi skončil, hochu?“

Tuckerův hlas ho tak vyděsil, že sebou Cy škubl a zamáčel si obě boty. Tucker se jen pousmál a zvedl zapálenou zápalku k půlce cigarety.

„Della mi povídala, že jseš dneska nějakej lekavej... radši tu vodu zavři, než se utopíš.“

„Ano, pane. Už jsem skončil.“ Cy upíral oči na svoji ruku, na prsty, které sevřely kovový uzávěr a otáčely s ním.

„To je dobře, protože se na tohle nemůžu dál koukat. Chceš kolu nebo kousek koláče?“

„Ne, pane.“ Cy držel hlavu u země a stáčel hadici. Cítil, jak mu v krku nebezpečně stoupají slzy. Možná, že to nevyjde, pomyslel si zoufale. Možná, že ho Tucker vyprovodí jenom na cestu. Stiskl rty a odbelhal se ke kolu.

„Co se ti stalo s nohou?“

Cy se držel zády k domu a díval se upřeně před sebe.

Chovej se tak, aby mu tě bylo líto. Zařiď, aby tě zavezl domů v jednom z jeho parádních aut. A přiveď ho sem ke mně.

„To nic není, pane Tuckere. Asi jsem si natáhnul sval.“ Udělal pár dalších belhavých kroků a modlil se, aby Tucker pokrčil rameny a šel pryč.

„Pojď se mnou domů, Della se ti na to podívá.“

Cy sevřel prsty řidítka a podíval se k domu. „Ne, pane, už bych měl být doma.“

Tucker si všiml, že se chlapci zaleskla v očích slza, a zamračil se. Chlapcova pýcha ho dojala. „No, stejně musím pro něco do města.“ Vykročil z verandy a trochu zaimprovizoval: „Ta ženská mě úplně zničí, pořád jí musím pro něco jezdit. Proč si nevzpomene najednou, co všechno chce?“

Cy upíral oči na stříbrná řidítka a snažil se je zaostřit na rezavé skvrny. „To nevím.“

„To je jedna ze záhad vesmíru.“ Položil přátelsky ruku na Cyova ramena a ucítil, jak sebou chlapec trhnul. Opět si provinile uvědomil, jak je chlapec vyhublý a jak těžce pracuje. „Nalož to kolo do starého oldse, hochu. Kousek cesty tě svezu.“

Cyovy prsty na řidítkách zbělely. „Nechci vás obtěžovat, pane Tuckere.“

„Stejně musím jet. Tak pojď, nebo si Della vymyslí něco dalšího, pro co by mě poslala.“

„Ano, pane.“ S hlavou skloněnou odtlačil Cy kolo na cestu. Než vytáhl Tucker klíče ze zapalování a odemkl kufr, zvonilo mu v hlavě jako kovadlina.

„Čert ví, proč jezdí v tomhle starém korábu,“ zamumlal si pro sebe Tucker. „Do kufru by se vešly tři mrtvoly.“ Odstrčil stranou Dellin náklad. Papírová krabice se starým šatstvem měla přijít do kostela. Tři páry bot do opravny, až pojede příště do Greenvillu, krabice sklenic a jen tak pohozená winchestrovka.

Cyův pohled spočinul na pušce a pak od ní odskočil. Tucker si toho všiml, když zvedal kolo do kufru. „Vozí ji s sebou už pár měsíců. Říká, že by ji mohla potřebovat na nějakýho šílence, kdyby sejí porouchalo auto.“ Tucker vytáhl kus provazu a omotal ho kolem blatníku kola. „Neumím si představit, jak Della číhá s puškou na klíně na nějakého blázna, ale co se dá dělat.“

Cy nic neřekl a vlezl si do auta. Tucker vytáhl z přihrádky jednu kazetu. „Mám je tady schované. Ta ženská do přihrádky nikdy nesáhne. Co takhle Presley?“

„Dobře.“ Cy semkl prsty na klíně. „Prima.“

„Hochu, Presley není prima. Presley je král.“ Tucker zamáčkl kazetu dovnitř a nastartoval motor, když se ozval *Hotel U zlomených srdcí*. První tóny si zazpíval společně s Elvisem, králem blues, a zamířil na cestu. „Jak se vám doma vede?“

„Doma?“

„Mámě už je líp?“

„Je... už je to lepší.“

„Kdybyste něco potřebovali - peníze nebo cokoliv - řekni mi. Nemusíš jí říkat, od koho to máš.“

Cy se díval upřeně z okna. Nemohl snést pohled na jeho obličej plný zájmu a vlídnosti. „Zatím to jde.“ Na konci Carolininy cesty zahlédl Tobyho naklaďák a chtělo se mu plakat. Copak může ještě někdy přijít a zapískat na Jima? Po dnešku z něj bude stejně vrah.

„Nechceš mi říct, co ti leží v hlavě, Cyi?“

„Pane?“ Cy škubl hlavou. Srdce mu bušilo až v krku. „Nic, pane Tuckere. Nic.“

„Už je to dávno, co mi bylo čtrnáct,“ řekl Tucker vesele. „Ale pamatuju si, jaké to bylo. Vím, jaké to je, když má člověk otce s pádnou rukou a krátkým vedením.“ Tucker ho přejel očima plnýma pochopeni, až musel Cy odvrátit pohled. „Když jsi nastupoval do auta, už jsi nekulhal.“

Cyovi vyrostla v žaludku obrovská koule strachu. „Myslím, myslím, že už je ta noha lepší.“

Tucker chvíli nic neříkal a pak pohnul rameny. „Jak myslíš.“

Teď jeli podél úzké strouhy Malé naděje. Cy věděl, že budou ani ne za míli u mostku. „Scho-schovávám si kolo u potoka. Pod mostkem.“

„Dobře. Vyhodím tě tam, když chceš.“

„Možná byste mohl...“ Pomoct mi s kolem dolů. Odtlačit ho dolů, kde na vás čeká můj otec. Pomoct mi s ním dolů, protože vy ochotně pomůžete, když vás někdo požádá.

„Co bych mohl?“

Už jsou skoro tam. Skoro tam. Cy si otřel suché rty hřbetem dlaně. Žaludek mu už nesvíraly ledové okovy strachu, ale hrůzostrašná křeč, až se mu chtělo zvracet. Stačí, když ho požádáš, a on to udělá. Cy zachytil záblesk světla - asi odraz čoček triedru. Nebo nože.

„Zastavte! Zastavte to auto!“ V panice se chytil volantu a auto se málem zřítilo do potoka.

„Zatraceně!“ Tucker získal znovu vládu nad volantem a nechal stát auto napříč silnicí. „Ty ses zbláznil?“

„Otočte to, pane Tuckere, otočte. Panebože, otočte to.“ Se vzlykáním vyskočil Cy ven a snažil se obrátit nehybné auto sám. „Prosím tě, Bože, obrať to auto, nebo sem přijde a zabije nás. Zabije nás oba.“

„Počkej.“

Olds se rozhoupal jako loď opouštějící přístav a pak vyrazil. Cy se skrčil do klubíčka na kolena a vzlykal do zaťatých pěstí. Zadním okýnkem vyhlížel ven. zatímco mrtvý král zpíval o planoucí lásce.

„Přijde za mnou. Vím, že přijde. Moje oči. Vyřízne mi oči.“ Zhroutil se a tiskl si žaludek. Tucker zastavil. Vytáhl chlapce ven a podržel mu hlavu.

Když se Cy vyzvracel, vytáhl Tucker kapesník a utřel chlapci obličej. „Snaž se pomalu dýchat. Myslíš, že to bylo všechno?“

Cy přikývl a začal plakat. Nebyly to zoufalé sténající vzlyky, ale tiché jemné slzy, ze kterých bolelo srdce. Tucker se posadil zmateně do auta a poklepal Cyovi na krk. „Pověz mi to. Bude ti líp.“

„Nemohl jsem to udělat. Prostě nemohl. On mě teď zabije.“

„Kdo tě zabije?“

Cy obrátil svůj utrápený obličej k Tuckerovi. Tucker si pomyslel, že vypadá jako pes, který je už napůl ubitý k smrti a čeká na poslední ránu.

„Můj táta. Poručil mi, abych vás k němu přivedl. Řekl mi, že je to za Eddu Lou, že když vás urazí oko, musíte ho vyříznout. Nosil jsem mu každý den jídlo. A přinesl jsem mu jeho řemen, čistou košili a triedr. Musel jsem. A dnes jsem mu měl přinést nůž.“

Tucker zvedl Cye za košili a zbavil ho trochu hysterie. „Tvůj táta čeká pod mostkem?“

„Číhal tam na vás, měl jsem vás přivést. Ale nemohl jsem.“ Cyovy oči se rozhlédly kolem. „Ale brzo přijde. Přijde. Má u sebe ty zbraně.“

„Vlez si do auta.“

Cy si domyslel, že ho určitě zaveze do vězení. Vždyť pomáhal uprchlému zločinci. Ale vězení bylo lepší než si nechat vyříznout nožem obě oči. „Co budete dělat, pane Tuckere?“

„Zavezu tě zpátky do Sweetwateru.“

„Zpátky? Ale... ale...“

„Půjdeš dovnitř a zavoláš šerifovi Truesdaleovi a všechno mu povíš.“ Tucker na něj namířil pevný pohled. „Nebo ne?“

„Ano, pane.“ Cy si utřel slzy ze tváří. „Všechno mu povím.“

„A taky mu řekni, ať všeho nechá a jede rychle sem.“ Tucker zahnul do brány Sweetwateru.

„Povím. Omlouvám se, pane Tuckere, měl jsem hrozný strach.“

„O tom si promluvíme později.“ Tucker zabrzdil, až se štěrk rozlétl na všechny strany. „Tak utíkej. Když ho neseženeš v kanceláři, zavolej mu domů. Della má jeho číslo. Když nebude ani tam, sežeň Carla.“

„Ano, pane. Co budete dělat vy?“ S očima navrch hlavy se díval, jak Tucker nadzvedl kapotu, vyhodil kolo a vytáhl pušku. „Vy jedete za ním? Chcete jít za ním, pane Tuckere?“

Tucker zlomil pušku a zkontroloval náboje. Zvedl oči a upřel je na Cye. „Přesně tak. Radši Burkovi řekni, že jsem ze sebe udělal jeho zástupce.“

Cy se obrátil a rozběhl se k domu.

Kapitola osmnáctá

Tuckerovi nebyla po chuti představa, že by se měl zúčastnit nějaké přestřelky. To nebylo nic pro něj. Když se hnal zpátky po silnici, napadlo ho, že se díky Austinovi ocitá už podruhé v podivné situaci, kdy musí sáhnout po zbrani. Zatraceně ho to štvalo.

Ale nemohl se vrátit, sednout si na verandu a počkat, až si s tím Burke a Carl poradí. Nemohl, protože měl před očima vyděšený Cyův obličej. Protože ještě cítil pach chlapeckého strachu, který se vznášel v autě.

Vyřízne mi obě oči!

Jak na to proboha přišel?

To má určitě od toho bláznivého dědka, usoudil Tucker.

Ve tváři měl rozhodný výraz, oči mu plály bronzovým ohněm, když zastavoval na kraji silnice. Zdvihl pušku, pak použil auta jako štít a natáhl se na zadní sedadlo pro trieder, který s sebou vozili snad všichni lidi z Innocence.

Když si ho přiložil k očím a zaostřil, betonová díra pod mostkem mu vyskočila přímo před nosem. Pomalu přejížděl dokola, ale u otvoru nebylo nic vidět, ani na svahu potoka, ani na poli za ním.

V dálce se zaleskly stříbrné střechy pojízdných karavanů na parkovišti asi tři míle vzdáleném. Když sklonil triedr, zřetelně uviděl Earleeninu sestru Laurilee, jak vystupuje z přívěsu, nahýbá si z plechovky a něco křičí.

Asi svolává děti k večeři, pomyslel si Tucker roztržitě a zvolna přejížděl triedrem dál. Spatřil prasata, jak hrabou v ohradě na Stokeyho farmě, prádlo visící u Marchů a blízko města obláček prachu, což mohl být Burke ujíždějící za ním.

Ale na polích a loukách se nepohnula ani noha. Ve vzduchu viselo tíživé ticho, přerušované jen klokotáním potoka přes kameny a bláto a zpěvem lhostejných ptáků v dusném večerním oparu.

Jestliže na něho Austin čeká, pak jedině v tmavém stínu mostku. Zjistit se to dá jenom jediným způsobem.

Tucker si strčil do kapsy pár dalších nábojů, i když upřímně doufal, že je nebude muset použít. Držel se při zemi s očima upřenýma na mělký otvor a blížil se k mostku zezadu. Když byl na dva metry blízko, zalehl na břicho, pušku posazenou na rameni.

„Bože, jestli mi chceš udělat v životě nějakou laskavost, dovol, ať nemusím střílet.“

Zhluboka se nadechl a pak zvolna vydechl.

„Austine! Asi víš, že jsem tady.“ Teprve teď si všiml, že se vůbec nepotí a ruce má pevné jako skála. „Dal sis hodně práce s tím, abys mě sem pozval na návštěvu.“ Plazil se po břiše dolů ke břehu. „Pojď ven, ať si můžeme rozumně promluvit nebo počkat na Burka.“

Všude bylo ticho, jen nad hlavou se mu ozývalo krákání vrány.

„Nedělej mi to zbytečně těžké, Austine. Budu muset sejít dolů a podívat se, kde jsi mučil toho chlapce. Tohle nemůžu překousnout. Pak po sobě začneme střílet a jeden z nás bude určitě mrtvý.“ Tucker si lehce povzdechl a zvedl ze země kámen. „Docela upřímně ti řeknu, že to nechci být já.“

Hodil kamenem dolů a čekal na odezvu z pušky.

Ticho.

„Čert aby to vzal,“ zamumlal Tucker a klouzal po svahu do páchnoucí stružky potoka. V hlavě mu hučelo, bylo to dunění jeho vlastního srdce a vzteku. Shodil pušku z ramene a namířil na otvor v očekávání létajících kulek.

Ale mostek byl prázdný. Tucker stál a cítil se jako blázen, v ruce nabitou pušku, srdce dunící jako dechovka. Dokonce slyšel, jak se jeho vlastní uřícený dech odráží od betonových zdí.

„Dobře,“ řekl si tiše. „Naštěstí nikdo neviděl, jak jsi ze sebe udělal osla.“ Vyrazil k otvoru, ale v okamžiku se zastavil.

Nemůže být Austin někde schovaný? Nekrčí se někde v díře? Nečeká na něj, až se obrátí, aby ho dostal?

To je hloupost, ujišťoval se. Udělal další krok a zaklel. Lepší je být hloupý než mrtvý, usoudil a přemýšlel, co má podniknout.

Měl směšný pocit, že se opakuje závěrečná scéna z filmu *Butch Cassidy a Sundance Kid*, kdy Newman a Redford ve své poslední beznadějné přestřelce ztuhnou jako fotka v rámu.

Ten rafinovaný závěr nemohl obalamutit syna Beaua Longstreeta. Kdepak. Věděl, co se tam stalo. Zbraně vypálily a Butch a Cassidy vyletěli za slávou.

Stál v těsném oblouku a pomyslel si, že není ani zločinec, ani hrdina, ale bylo zatraceně těžké sebrat všechnu odvahu a stát tam a čekat.

Dřív než se mohl rozhodnout, co dál, zaslechl hluk auta a pak krátké ostré bouchnutí dvířek. „Tuckere! Tucku, jseš v pořádku?“

„Jsem tady dole, Burku.“ Tucker opřel pušku o zeď. „Není tady.“

Slyšel, jak Burke poručil Carlovi, aby se rozhlédl kolem, a pak světlo v otvoru zablokovala široká šerifova ramena. „Co se tady ksakru děje?“

„Povím ti to, kamaráde,“ řekl Tucker a pustil se do toho.

„Nerozuměl jsem ani zbla, co mi ten kluk povídal.“ Burke nabídl Tuckerovi, že mu připálí svou cigaretu. „Ale vypadalo to, jako bys se měl s jeho tátou určitě postřílet.“

„Nevím jistě, jestli mám nebo nemám radost, že jsme to nemohli vyzkoušet. Cy je hodný kluk, Burku. Austin mu vyhrožoval nějakým svinstvem, ale udělal, co bylo správné.“ Vdechl kouř a pomalu ho vypouštěl. „Myslím, že by pro něj bylo lepší, kdyby zůstal nějaký čas na Sweetwateru. Doma to není nejbezpečnější. Kdyby se k němu nedostal Austin, Vernon by mu to spočítal. Fakt nechápu, jak se to dítě dostalo do jejich rodiny.“

„Když budeme mít trochu štěstí, Vernon by se o tomhle nemusel den dva dozvědět. Teď bychom se měli raději pustit do hledání jeho táty.“ Pokývl na Tuckera. „Myslím, že tě můžu považovat za mého zástupce.“

„Byl bych radši, kdyby ne.“ Tucker sáhl po pušce. Teď si všiml nápisu naškrábaného na zdi. „Co to ksakru je?“ Naklonil se blíž a přimhouřil oči. „Stojíš mi ve světle, Burku,“ řekl a pak zaklel, když rozluštil písmena.

OKO ZA OKO

„Panebože,“ zamumlal Burke, když položil palec na první písmeno. „Zdá se, jako by to psal krví. Svolám pár chlapů. Projdeme dům po domu. Prohledáme každý kousek země, ale toho mizeru chytíme ještě dneska.“

Vyřízne mi oči! proletělo Tuckerovi hlavou.

Tucker si přitiskl prsty k očím, když mu v hlavě zazněl vyděšený Cyův hlas. „Myslím, že půjdu s tebou. Dostanu taky jednu tuhle lacinou plechovou hvězdu?“

Během hodiny měl Burke patnáct schopných a ochotných mužů. Nebylo mu lehko u srdce, když vedle sebe viděl stát s puškou v ruce Billyho T. a Juniora Talbota. Doufal, že vzrušení z honby za uprchlým vězněm odsune všechny osobní antipatie do pozadí. Pro jistotu je rozdělil. Juniora poslal s Carlovou skupinou a Billyho T. si nechal u sebe. Jeda Larssona postavil s trochou rizika do čela třetí skupiny.

Vzal mapu okresu a rozdělil území na čtverce.

„Nechci, abyste ze sebe dělali hrdiny. Austin má dvě zbraně a zatím vystřelil jen jednu kulku, ledaže by honil nazdařbůh králíky. Hrozně nerad bych šel večer za něčí ženskou, abych jí oznámil, že ten její se kvůli vlastní blbosti nechal zastřelit.“

„My máme víc rozumu než ti oslové z okresu.“ Billy T. cítil vzrušení, že půjdou na něco střílet.

Chvíli se dobromyslně povzbuzovali a Burke čekal, až se utiší.

„Naposledy byl Austin viděn pod mostkem. Má před námi hodinový náskok, ale jde pěšky. Jenže ten, kdo se vyzná v krajině, si snadno najde úkryt. Chceme ho chytit živého a celého. Když ho spatříte, dejte nám vědět vysílačkou. Zbraně máte pouze k obraně."

Několik mužů se po sobě pokradmu podívalo. Austin nebyl oblíbený.

„Jestli skončí mrtvý, budete muset odpovídat na hodně otázek, které by se vám určitě nelíbily." Přelétl pohledem jejich tváře. Na každém chvíli spočinul, aby všichni pochopili, co tím myslel. „Pánové, nejdeme honit vysokou, ale byli jste pověřeni službou veřejnosti. Můžete jít a dávejte si pozor na zadek." Obrátil se ke své skupině. „Bůh stůj při nás."

Do hlídkového vozu se nacpalo pět mužů. Burke, Tucker, Billy T. Singleton Fuller a Bucky Koons. Singleton si okamžitě zapálil doutník, což by mu doma Happy nikdy nedovolila.

„Nevolal jsi kluky z okresu, že ne?" řekl zběžně. Burkovy prsty na volantu ochably. „Ne. Tohle je naše město."

Za clonou podivně páchnoucího doutníku se ozvalo souhlasné zamručení.

Na křižovatce Old Cypress Road a Longstreetové, kterou Burke označil jako základnu A, auto zastavilo. To místo mělo pro Tuckera zvláštní význam. Vrhnul pohled do zpětného zrcátka. Setkal se v něm s nasupenýma očima Billyho T.

Tady se rozdělili, tři z nich se vydali na východ v čele s rozvážným Singletonem, Burke s Tuckerem vyrazili na západ.

„Nechceš mi říct, co se vaří mezi tebou a Billym T.?" zeptal se Burke, když se vydali na okruh, na jehož konci by se měli všichni setkat u McNairova jezírka.

„Ale, vyšplíchlo jen trochu vařící vody, už je to utřené." Tucker vyslal neklidný pohled ke Carolininu domu. „Opravdu si myslíš, že se dostal až tak daleko?"

„To nevím. Ale mohl se dát kterýmkoli směrem. Možná jsem udělal chybu, když jsem nezavolal okresní policii."

„Posledně nám byli stejně k ničemu."

„Jo," řekl Burke a nechal to bez poznámky. „Možná že Austin zamířil domů." Na chvíli si začal dělat starosti o Carla a jeho skupinu. „Okresní policie má dům stále pod kontrolou, Austin to ví, ale mně se zdá, že ten chlap nemyslí normálně."

Tucker s uspokojením odhadl vzdálenost. „Doufám, že šel právě tam. Padne jim rovnou do náruče a my budeme bez práce." Tucker obrátil hlavu a zahleděl se na Carolinina okna lesknoucí se v prvním patře. „Nejen že nemyslí normálně, Burku. Mně se zdá, jako kdyby dostal vzteklinu nebo něco takového. Jako tenkrát, když jsme se do sebe pustili. Považoval mě za mého tátu. Nechtěl ani tak zabít mě, jako starého Beaua."

Dostal chuť na cigaretu, ale potlačil ji. „Řeknu ti, co si myslím. K tomu mostku neměl Cy dovést mě."

Burke se zamračil. Psychologii nerozuměl ani za mák, ledaže by se předpokládalo, že psychologie se rovná lidské povaze. Ale dokázal pochopit, že člověk může udělat zoufalé věci, když ho popichuje ženská. Jako třeba oběsit se ve vlastní stodole.

„To je moc dlouhá doba, aby v sobě nosil vztek kvůli ženské."

„My tady v Innocence máme času dost. Moje matka vstala a odešla z místnosti, kdykoli se o něm někdo zmínil. Dělala to až do konce života." Tucker se odmlčel, zatímco Burke prohlížel krajinu triedrem. „Hodně jsem se tomu divil. Jednou j sem se zeptal Eddy Lou, jestli se Austin chová podobně. Edda se zasmála." Teď už si cigaretu vytáhl. „Řekla mi, že občas, když tloukl svoji ženu, nazýval ji jménem mé matky." Po zádech mu přeběhl mráz. „Vidíš něco?"

„Vůbec nic." Burke vytáhl vysílačku a spojil se s ostatními skupinami.

Tucker ucítil znovu chlad. Pokuřoval a říkal si, že je normální cítit se neklidně, když honí člověka. Ale přistihl se, že místo aby se obracel přes rameno a pokukoval za sebe, zírá, jak se odráží slunce v okně Carolininy ložnice.

Něco není v pořádku. Měl pocit, že to přímo cítí, něco jako stopu ozónu, když se zableskne. Zatraceně, něco není v pořádku.

„Burku, chci se podívat ke Caroline."

„Už jsem ti říkal, že jí Susie volala, aby přijela do města. Určitě už sedí u nás v kuchyni a povídají si o květinové výzdobě nebo o svatebních koláčích."

„Jo." Tucker zakroužil ramenem, jako by se tím chtěl zbavit bolesti. „Ale stejně tam chci jít."

Dal se rychle do kroku, když vtom zaslechli výstřel.

Caroline měla v troubě kukuřičný chléb. Byl to starý rodinný recept Happy Fullerové. Když jí Susie zavolala, právě dodělávala těsto. Neoklamalo ji ani pozvání na večeři, ani prosba, aby rozumně promluvila s Marvellou ohledně výběru barev. Austin Hatinger byl spatřen ani ne deset mil odsud a Susie nechtěla, aby zůstala v domě sama.

Caroline si vážila její péče, a protože od té doby, co jí zavolala, začínala vyskakovat při každém zavrzání a nad každým stínem, chystala se velmi ráda poslechnout. Nemyslela si, že by se Austin mohl objevit u jejích dveří. To určitě ne. Ale jak se slunce začínalo chýlit k večeru, byla čím dál raději, že stráví večer v Susiině bezpečné a hlučné kuchyni.

Vdechla vůni linoucí se z trouby a usmála se. Kukuřičný chléb bude za chvíli hotový. Pak ho zabalí, vezme Darebu a vyrazí do města.

„Darebo! Pojď sem, hošánku.“ Tleskla do dlaní, jak to dělala Happy, a zapískala. „Darebo, pojď sem, pojedeme na výlet.“ Když zaslechla pod nohama zaskučení, poklekla a podívala se skrz žebroví verandy. Seděl tam skrčený, opřený o nová prkna, a vyl.

„Hlupáčku. Pojď ke mně. Copak tě polekalo?“

Znovu dvakrát zavyl a tiskl se k nové stěně. Caroline se otráveně posadila na paty. „Asi viděl užovku,“ zamumlala si pro sebe. Rozhodla se, že ho vyláká ven čokoládovou tyčinkou - Dareba už prokázal, že pokud jde o čokoládové tyčinky, nemá žádnou vůli - ale když chtěla vstát, spatřila Austina Hatingera.

Na okamžik si myslela, že je to jen výplod fantazie. Ze před domem nestojí muž se dvěma revolvery zavěšenými u pasu a s nožem v ruce. Zejí žádný muž nedupe po čerstvě zasazených maceškách a neusmívá se na ni, neusmívá se těmi ztuhlými rty, neusmívá se těma šílenýma červenýma očima.

Když promluvil, byla ještě na kolenou.

„Bůh mě vede k tobě.“ Austin se šklebil tak, až se zdálo, že se mu tím úsměvem roztrhne obličej, jako když se páře prodřené plátno. „Pochopil jsem, co po mně Bůh žádá. Byla jsi s ním. Viděl jsem tě s ním, proto tě obětuju.“ Otáčel čepelí nože ve slunci a kráčel k verandě. „Jako Eddu Lou. Musí to být jako s Eddou Lou.“

Jako běžec startující z čáry vyskočila Caroline na paty a zabouchla za sebou dveře. Přirazila je a zastrčila západku. V kuchyni se ozvalo pípání časového spínače a Caroline vykřikla. Potom se Austin opřel celou vahou do dřeva a to uvolnilo její ztuhlé nohy. Nepřemýšlela. Hnaná instinktem chytila cestou z kuchyně do ruky dědečkův revolver. Potřebuje se dostat do auta. Když probíhala domem, uslyšela, jak se štípou dřevěné dveře.

A pak si vzpomněla, že zbraň, kterou drží v ruce, je prázdná.

Se vzlyky se hnala k předním dveřím a šátrala v kapse. Kulky se jí sypaly z vlhké dlaně a málem na schodech upadla. Zavrávorala, narovnala se a uviděla, že auto má všechny čtyři pneumatiky prořezané.

Sítěné dveře povolily. „Před Boží vůlí nemůžeš nikam utéct. Jsem Jeho nástroj. Oko za oko, řekl Pán.“

Ale Caroline už prchala do mokřiny. Další kulka jí vypadla z ruky jako kluzké mýdlo a ztratila se v trávě. Chtěla vykřiknout, ale ozvalo se jen drsné zasípění.

„Klid! Klid!“ přikazovala svým roztřeseným rukám, když se snažila nastrkat do komory jednu kulku a pak druhou. „Bože, prosím tě!“ Už byla téměř u stromů, tam, kde je úkryt, ale i děs. Jediným zoufalým pohledem přes rameno zjistila, že Austin je pár kroků za ní. Slzy jí zakrývaly výhled. Obrátila se a vypálila.

Ale zbraň cvakla naprázdno. A Austin se usmál.

„Dnes budeš Božím jehňátkem.“ Nůž se vymrštil a zaleskl se stříbrnou smrtí. V očích mu plálo šílenství. Ale Caroline v nich viděla víc. Viděla hrůzně vítězoslavný pohled.

Vtom se přihnal jako zlatá kulička Dareba a zahryzl se Austinovi do lýtka. Austin zaskučel víc vztekem než bolestí. A jediným kopnutím ho skolil bezvládně do trávy.

„Panebože,“ modlila se Caroline. Sevřela revolver oběma rukama a vypálila. Tentokrát náraz povalil její zesláblé tělo na zem. Ležela a ohromeně zírala na příšernou červenou skvrnu rozlévající se po Austinově špinavé košili.

Zase se usmál, ústa rozšklebená jako jícen sopky. Udělal krok a zvedl nůž nahoru.

„Prosím, prosím, prosím,“ Caroline zasténala, když s ní škubla další rána. Němá hrůzou zírala, jak jeho obličej mizí. Velké svalnaté tělo sebou zacukalo. Její děsem omámený mozek to vnímal, jako když se k ní blíží dál, jako když k ní neodvratně přichází. Po čtyřech se hrabala pryč. Výkřik jí pálil v hrdle, nohama se odrážela od trávy.

Nůž jí spadl k nohám a Austin následoval za ním.

Tucker zastavil smykem na štěrkové cestě. Se srdcem tlukoucím až v krku sledoval Caroline, jak na něj mává a kráčí přes trávník se štěnětem v náručí. Za ní viděl Austina rozpláclého obličejem k zemi a krev třísnící trávu.

„Kopnul mého psa,“ bylo všechno, co řekla, a šla podle jeho boku dovnitř.

„Ježíšikriste, Burku.“

„O to venku se postarám.“ Burke si zastrčil revolver a vyměnil ho za vysílačku. „Běž s ní dovnitř a dohlídni na to, ať tam zůstane, dokud nebudu hotový.“

Tucker ji našel v salonu. Seděla v houpacím křesle s omráčeným psem na klíně.

„Miláčku.“ Přikrčil se vedle ní a pohladil ji po vlasech a po tváři. „Miláčku, neublížil ti?“

„Chtěl mě zabít.“ Houpala se dál, jako by měla strach, že přijde o rozum, když přestane. „Nožem. Mohl mě zastřelit, ale chtěl to udělat nožem. Jako Eddu Lou, řekl.“ Pes se začal vrtět a sténat. Caroline si ho zvedla na prsa, jako by to bylo dítě. „Už je to v pořádku. V pořádku.“

„Caroline, Caroline, podívej se na mě, miláčku.“ Vyčkával, až k němu obrátí hlavu. Zornice měla ještě rozmazané, duhovka vypadala spíš jako zelená svatozář. „Vezmu tě nahoru. Pojď. Odnesu tě a zavolám doktora.“

„Ne.“ Dlouze se nadechla a Dareba jí zatím olizoval bradu. „Nebudu hysterická. Nerozsypu se jako v Torontu na tisíc kousků. Teď už ne.“ Polkla a přitiskla si tvář k psímu kožichu. „Pekla jsem kukuřičný chléb. Nikdy předtím jsem ho nedělala. Happy mi dala recept, chtěla jsem ho vzít s sebou k Susie. Je příjemné patřit k těmhle lidem.“ Dareba jí slízl slzu, která jí stekla po tváři. „Víš, při jela jsem sem, protože jsem si myslela, že chci být sama, ale nevěděla jsem. jak moc jsem potřebovala někam patřit.“

„Bude to v pořádku,“ řekl bezmocně. „Slibuju, že bude všechno v pořádku.“

„Pekla jsem chléb v babiččině troubě. A Austina jsem zastřelila dědečkovým revolverem. Není to zvláštní?“

„Caroline.“ Objal jí obličej svými dlaněmi. V jeho očích viděla tryskat všechen vztek a zuřivost, které tak pečlivě skrýval ve svém hlase. „Budu tě chvíli držet v náručí, nevadí ti to?“

„Nevadí.“

Když ji zvedl, opřela si mu hlavu o rameno. Nic neřekl a odnesl ji i se psem na gauč a tam je uložil. Nikdo z nich si nevšímal vyzvánějícího telefonu.

„Zůstanu tu celou noc,“ řekl jí. „Tady dole na gauči.“

„Já se nechci rozsypat, Tuckere.“

„Já vím, miláčku.“

Povzdechla si. „Trouba pořád pípá.“ Kousla se do rtu, aby se uklidnila. „Chléb se asi spálil.“

Obrátila obličej na jeho rameno a rozplakala se.

Kapitola devatenáctá

Caroline sešla dolů po schodech a cítila se podivně lehká a prázdná následkem šoku a prášků na spaní. Neměla tušení, kolik je hodin, ale slunce bylo vysoko a dům byl tichý jako hrobka.

V domě bylo dusné parno. Dokonce i tenká bavlněná košilka jí připadala těžká. Napadlo ji, že si vezme do auta mraženou kávu.

A zapne si klimatizaci.

Zabila člověka.

Tenhle holý fakt ji zastavil u paty schodiště. Přitiskla si pěsti na srdce, jako když běžec chytá dech po vyčerpávajícím sprintu.

A podobně na tom byly i její nohy, měla je jako z olova. Posadila se a opřela si hlavu do dlaní.

Vypálila do živého člověka dvě kulky a vyměnila tak svůj život za cizí. Věděla sice, že to byla sebeobrana. Věděla to i bez Burkových jemných otázek a tichého soucitu. V Austinově mozku došlo k nějakému zkratu, který způsobil, že se obrátil proti ní.

Ale okolnosti nemohly změnit výsledek. Vzala život člověku. Ona, jejíž nejagresívnějším činem bylo to, že mrštila lahví šampaňského o stěnu pokoje v baltimorském Hiltonu, provrtala muže, se kterým nepromluvila v životě ani slovo, dvěma pětačtyřicítkami.

To je velký pokrok, napadlo ji, když si třela prsty obličej. I když její nohy po tom přistání trochu třesou, zjistila o sobě něco zajímavého.

Dokáže s tím žít.

Nebude hledat způsob, jak si to dávat za vinu. Nebude se trápit tím, že si bude vymýšlet, jak tomu mohla zabránit, předejít nebo změnit výsledek. To byla stará Carolinina slabost, přesvědčení o vlastní důležitosti, které jí umožňovalo věřit, že má právo, povinnost a sílu nést všechna břemena - ať to bylo představení nebo matčiny požadavky nebo milencova zrada. Nebo násilná smrt jednoho šílence.

Kdepak, Caroline Waverlyová nebude poslouchat ten úlisný hlásek, který se jí vkrádá do vědomí a šeptá něco o vině, chybě a omylech.

Vstala a zamířila do kuchyně, když vtom zaslechla škrábání na přední dveře. Srdce sejí rozběhlo jako o závod. Když už ji výkřik škrtil v krku, poznala Darebovo kňučení. Oddechla si a kráčela otevřít dveře.

Pes se zachvěl vděčností a začal kolem ní běhat v bláznivém kruhu a švihat ocasem radostí a úlevou.

„Co jsi to venku prováděl?“ Sklonila se, aby ho podrbala za ušima, a přijímala projevy jeho věrné náklonnosti. „Jak ses dostal ven?“ Pes zaštěkal a zahrabal nohama, jak hledal oporu, tlapy mu klouzaly po naleštěné dřevěné podlaze a pak se vyřítil do salonu.

„Ty jsi jako Lassie?“ řekla si Caroline pro sebe. „Doufám, že mě nevedeš k studni, kam spadl Timmy nebo...“ Hlas se jí vytratil, když spatřila Darebu, jak se úhledně stočil do klubíčka vedle gauče, na kterém ležel rozvalený Tucker s nahou hrudí a bosýma nohama.

Všimla si, že Tucker nevypadá ve spánku ani trochu nevinně. V jeho tváři bylo příliš mnoho prohnanosti a vychytralosti. Ale rozhodně se mu nespalo pohodlně. Nohy mu visely dolů přes opěradlo krátké pohovky. Ruce měl složené na břiše ne proto, aby vypadal důstojně, ale proto, že pro ně nikde jinde nebylo místo. Přestože ležel v tak podivné pozici a pruh světla mu mířil na oči, hruď se mu zvedala v hlubokém klidném spánku.

Úplně zapomněla, že u ní zůstal, ale teď se jí to rychle vybavilo. Jak k ní byl laskavý, jak něžně ji objímal, když se mu vyplakávala na rameni ze šoku. A jak ji tiše držel za ruku, zatímco sejí Burke vyptával.

To Tucker ji odnesl nahoru do ložnice, Přešel s lehkostí její protesty jako otec uklidňující přetažené dítě. Seděl vedle ní, než se prášek na spaní dostal do krevního oběhu. A aby zahnal poslední stopy strachu, zůstal u postele, držel ji za ruku a vyprávěl jí nějakou legrační historku o bratranci Hamovi, který vedl podnik s ojetými auty někde v Oxfordu.

Poslední věc, na kterou si vzpomínala, se týkala pinta 72, které ztratilo převodovku pět metrů za vraty, a jeho nespokojeného majitele s řadící pákou v ruce.

Caroline cítila, jak zámek na jejím srdci povoluje, a povzdechla si.

„Ty jsi samé překvapení, Tuckere.“

Dareba při vyslovení toho jména vyskočil, opřel se o kraj pohovky a olizoval Tuckerovi obličej. Tucker zabručel a zavrtěl se. „Dobře, miláčku. Ještě chvilku.“

Caroline k němu pobaveně přistoupila. „Tak to si počkám. Doufám, že to bude stát za to.“

Tucker se pousmál a sáhl rukou po psovi. „Vždycky to stojí zato...“ Ruka mu sklouzla po kožichu až na konec dlouhého radostně mávajícího ocasu. Řasy se mu pomalu zachvěly a oči se zadívaly na chlupatý obličej, který se na něj zubil. „Tebe jsem zrovna nemyslel.“

Dareba se nedal odradit a hrabal nohama, až se vyškrábal Tuckerovi na hruď. Tucker ho roztržitě drbal na hlavě a zase zavřel oči. „Copak jsem tě nepustil ven?“

„Chtěl zpátky dovnitř.“

Tucker otevřel oči a odstrčil Darebu ze svého výhledu. Když se podíval na Caroline, ospalý pohled byl v tu ránu pryč. Caroline si toho všimla a pochopila, že si ji pečlivě prohlíží.

„Ahoj.“

„Dobré ráno.“ Když se posunul na bok, přijala jeho pozvání a posadila se. „Je mi líto, že jsme tě vzbudili.“

„Stejně jsem chtěl dneska vstát.“ Natáhl k ní ruku a přejel jí prstem po tváři. „Jak ti je?“

„Je mi dobře. Opravdu. Chci ti poděkovat, žes tady zůstal.“

Tucker sebou trochu škubl, když si narovnával krk. „Já se vyspím všude.“

„To vidím.“ S dojetím mu odhrnula vlasy z očí. „Bylo to od tebe milé, Tuckere. Jsem ti za to vděčná.“

„Asi bych měl říct, že to bylo čistě přátelské gesto.“ Chytil ji za ruku, kterou začala odtahovat. „Ale ve skutečnosti musím říct, že jsi mě k smrti vyděsila. Když jsi usínala, neměla jsi ve tvářích ani stopu barvy.“

„Teď už jsem klidnější.“ Škoda, že se nepodívala do zrcadla, jestli je to pravda. „Mohl sis lehnout nahoře, je tam volná postel.“

„Napadlo mě to.“ Když ji šel v noci zkontrolovat - už počtvrté nebo popáté - dostal chuť vklouznout k ní do postele. Aby ji mohl držet, mít ji blízko sebe a ujistit se, že je v bezpečí. To s ním otřáslo natolik, že potřeboval, aby je od sebe dělilo celé patro. Teď potřeboval, aby byla prostě blízko.

„Pojď sem.“

Caroline zaváhala a pak se poddala touze stulit se vedle něho. Opřela si hlavu o jeho rameno a povzdechla si. Pes se natáhl v jejich nohách.

„Jsem ráda, že jsi tady.“

„Je mi líto, že jsem nebyl rychlejší.“

„Ne, Tuckere.“

Tucker se jí dotkl rty na hlavě. „Nemůžu to v sobě dál držet, Caroline. Strávil jsem v noci pár nepříjemných chvil. Nebýt mě, Austin by sem nepřišel. Chtěl vlastně mě a já jsem tě postavil doprostřed mezi nás.“

Položila mu ruku na srdce a napadlo ji, jestli se někdy cítila v takovém bezpečí a klidu. „Také jsem dřív takhle přemýšlela. Že já jsem ve středu dění a cokoli se stane špatně, vinu za to nesu já. Myslím, že je to taková mírnější forma domýšlivosti, která v tobě vyvrtá díry, a ty se musí zaplnit prášky a návštěvami u psychiatra. Kvůli mně se neměň, Tuckere. Mně se začíná tvůj způsob života ze dne na den čím dál víc líbit.“

„Vyděsilo mě to.“ Jeho paže ji sevřely pevněji a ona se k němu přivinula, aby od něj přijímala útěchu stejně, jako ji rozdávala. „Nic mě tak nevyděsilo jako to, když jsem zaslechl ránu a věděl jsem, že jsem moc daleko.“

„Taky jsem se v životě bála, mockrát. A i když je to strašné, tentokrát je to poprvé, co jsem se svým strachem něco udělala.“ Caroline zaťala pěst a úmyslně ji zvolna uvolňovala. „Nejsem ráda, že se to stalo, Tuckere, a myslím, že si budu navždycky pamatovat, jaké to bylo, když jsem stiskla kohoutek. Ale dokážu se s tím vyrovnat.“

Tucker se díval na smítka prachu vířící ve slunečním světle. Také on si bude některé věci navždycky pamatovat. Třeba na ten ochromující strach, když se hnal úprkem po neobdělaném poli a v hlavě mu zněly výstřely jako ozvěna. Na její skleněné oči ve zkamenělém obličeji, když ho minula a nesla domů v náručí bezvládné štěně.

„Já nejsem žádný hrdina, Caroline. Bůhví, že jím ani nechci být, ale postarám se, aby se ti už nepřihodilo nic zlého.“

Usmála se. „To je hodně velký a ctižádostivý závazek,“ začala a zaklonila hlavu, aby mu pohlédla do očí. Ale Tucker úsměv neopětoval. Když ji uchopil za bradu, prsty měl napnuté.

„Záleží mi na tobě.“ Řekl to pomalu, jako by si význam těch slov teprve sám uvědomoval. „Na nikom mi ještě nikdy tak nezáleželo, a je to těžké.“

Caroline měla pocit, jako když se jí vzduch nemůže dostat do plic. Ten pocit měla pokaždé, když stála na setmělém pódiu, než ji našlo světlo z reflektoru. „Já vím. Asi je to těžké pro nás oba.“

Tucker spatřil v jejích očích stín strachu, i když se je snažila udržet v klidu, ani jimi neuhýbala. A protože mu na ní záleželo a protože všechno, co se jí týkalo, mu připadalo velmi důležité, přinutil se, aby řekl lehce: „Tohle je pro mě opravdu něco nového.“ Jeho sevřené prsty se uvolnily a pohladily ji po tváři. „Jsem do tebe celý blázen a ještě jsem se tě nepokusil ani svléknout. Jestli se to rozkřikne, moje pověst utrpí.“

„Proč to nezkusíš teď?“

Prsty mu na tváři znehybněly. „Co to má znamenat?“

„Řekla jsem, proč to nezkusíš teď?“ S očima stále plnýma strachu, touhy a pochybností k němu zvedla rty.

Tucker měl pocit, jako kdyby se v nich měl utopit, a to byla také změna. Ten pomalý nádherný posun k něžnostem. Necítil žádné ostré bodání touhy, které vždy přijímal s takovou lehkostí. Místo toho se v něm něžně probouzelo vzrušení, stejně jemné jako když se začíná rozednívat.

Když se k němu vzepjalo její tělo, když se její dech důvěrně smísil s jeho, pochopil, že mu nabízí víc než jen vášeň. Dává mu svoji důvěru. Cítil před tím pokoru. A také ho to zneklidňovalo. Caroline nepatřila k ženám, které se mužům běžně nabízí. A on - on si vždycky bral všechno, co mu ženy nabídly, s lehkým úsměvem a na nic se neohlížel.

„Caroline.“ Přejel jí prsty po tváři a pročísl jí vlasy. „Chci tě.“

Srdce mu bušilo rychle a tvrdě proti jejímu. Usmála se jeho tichému vážnému prohlášení, zatímco jeho rty bloudily po jejím obličeji. „Já vím.“

„Nevíš, já tě opravdu chci.“ Župan jí sklouzl z ramen a jeho rty se vydaly k horkému sladkému oblouku. „Myslím, že jsem čekal, až mi dáš na srozuměnou, že můžu jít dál, hned od té doby, co jsem tě poprvé potkal.“

Její tělo se zachvělo a prohnulo. Proč vůbec mluví? K čemu jsou slova, když chce vnímat jenom jeho tělo? „To vím také.“

„Jenže...“ Její krk byl tak bílý. tak hebký. Nebylo mu souzeno, aby odolal. „Nebýval jsem k ženám příliš ohleduplný.“

Pohladila ho rukama po nahých zádech a prozkoumávala jeho úchvatné svaly. „Pověz mi něco, co nevím.“

„Nechci, abys toho litovala.“ Otíral se tváří o její a pak se odtáhl. Oči mu ztmavly pocity, na které se bál jen pomyslet. „To bych, myslím, nevydržel.“

„Od tebe bych rozhodně nečekala, že to budeš komplikovat.“

„Mě to ksakru taky překvapuje.“ Tucker jí sevřel prsty vlasy. „Není to tak snadné. Caroline. Myslel jsem, že bych ti to měl vysvětlit.“

Nemusel jí nic vysvětlovat, protože to viděla v jeho očích. Strach k ní znovu stoupal po špičkách. „Nechci žádné vysvětlování.“ Zoufale si přitáhla jeho ústa k svým. „Jsem živá. Potřebuj u cítit, že jsem živá.“

Její touha ho přemohla. Chtěla od něj to, co hledal vždycky u žen on - prosté vzájemné potěšení. Pokud se ozval hlásek lítosti, ignoroval ho. Zareagoval na její spěch, rozhrnul jí župan a popásal se pohledem na její tělo. Bylo štíhlé, světlé a hebké jako samet.

I když to nebyla jen další žena, prostě jen další žena, obrnil se proti nepříjemným myšlenkám, nestačil se ani svléct a začal si ji brát.

Caroline se ponořila bezhlavě do smyslnosti a hltala jeho touhu jako vyhladovělá žena vychutnávající suchou kůrku chleba. Její tělo hledalo pouze potěšení, které jí poskytovalo druhé tělo. Jen žádné myšlenky, přísahala si. Žádné city. Potřebovala vzrušení, potřebovala se uvolnit příjemným očistným sexem. Když ji přivedl k prudkému orgasmu ostrému jako břitva, vykřikla a její tělo se zachvělo.

Slyšela, jak Tucker drsně a namáhavě dýchá a jak se jeho ruce pomalu uklidňují. Něco jí zamumlal, a přestože nerozuměla jeho slovům, jeho láskyplný hlas v ní probudil touhu přitisknout se k němu a rozplakat se.

City, které se k ní pokradmu plížily, ji polekaly. Nechtěla je a cukla sebou skoro bezohledně, aby je zahnala. Jeho rty jí ještě něco šeptaly, ale ona mu už strhávala džíny z boků. Když se ho dotkla, jeho tělo se opět napnulo, jako by po něm sáhla žhavá ruka vášně. Místnost se s ním zatočila, a než se vzpamatoval, pevně se k němu přitiskla.

„Caroline. Počkej."

Ale Caroline ho už objímala a vsunula si ho hluboko do vítězoslavného sametového lůna a nutila ho, aby se přidal k jejímu zuřivému rytmu.

Byl v ní uvězněn jako v pasti, jako v pasti své vlastní touhy.

A tak. se k ní připojil, aby spolu dosáhli úlevy, která bude, jak si uvědomil, prázdná.

Caroline ležela nehybně. Župan měla zmuchlaný pod boky. Opravdu cítila, že je živá. Bolavá, opuchlá, rozechvělá a živá. Jen kdyby neměla takový pocit prázdnoty.

Kdyby tak něco řekl. Kdyby tak zvedl hlavu, usmál se a řekl něco vtipného, aby zahnal ten podivný pocit mezi nimi.

Ale ticho se vleklo dál. Srdce se mu zklidnilo, ale Tucker mlčel.

Věděl, že je těžký, ale odkládal okamžik, až se bude muset zvednout a podívat sejí do očí. A do sebe sama.

Byl to dobrý sex, pomyslel si. Ano, dobrý a jednoduchý sex, když si odmyslí všechny neodbytné matoucí pocity. Dobrý sex, pomyslel si trochu znechuceně. Není důvod, proč cítí... že ho využila, to je to slovo, uvědomil si a přál si, aby se tomu mohl zasmát.

Proto byla Edda Lou ke konci tak zahořklá, napadlo ho. S povzdechem otevřel oči a prohlížel si prázdnou místnost. Ne, Eddě Lou na něm nezáleželo. Stála o jeho peníze, o jeho jméno, o jeho postavení, ale o něho ne. Sex byl jenom prostředkem k tomu, co chtěla.

Tohle měli společné.

Ale zcela jistě by se našla žena, někdy v období od prvního pubertálního muchlování až k tomuhle závěrečnému neosobnímu výbuchu s Caroline, které na něm záleželo. Která chtěla víc a musela se spokojit s málem. Někdo, kdo po bouřce uléhal ve zraňujícím tichu.

Patří mi to, pomyslel si. Poprvé, když chtěl něco víc, narazil na ženu, která mu to odmítla dát a ani od něho nic nechtěla.

Jistě, má přece svoji pýchu. Přestože to nebyla příliš hřejivá útěcha, bylo to lepší, než se doprošovat.

Pak se posadil a přitom si natáhl kalhoty. „Zastihla jsi mě nepřipraveného, zlatíčko." Rty se mu prohnuly v úsměvu, ale oči zůstaly klidné. „Nedalas mi příležitost, abych se oblékl na večírek."

Caroline chvilku trvalo, než pochopila, že mluví o tom, že neměl kondom. Pokrčila rameny. „Myslím, že tohle bylo víc než večírek s překvapením." Vyhnula se jeho pohledu, posadila se a přitáhla si župan kolem těla. „Vezmu si prášek."

„Tak dobře." Chtěl se k ní natáhnout, aby jí uhladil rozcuchané vlasy, ale místo toho vstal. „Asi jsme toho chudáka unudili k spánku." Pokynul rukou k místu, kde ležel Dareba stočený pod židlí a chrápal. Tucker strčil ruce do kapes. „Caroline."

„Půjdu udělat trochu kávy." Vyskočila z gauče, jako kdyby Tuckerův hlas zavadil o nějakou páčku. „A taky snídani. Myslím, že ti dlužím snídani."

Tucker se upřeně díval, jak si kouše spodní ret a jak se její oči drží s vypětím jeho ramen. „Jak chceš. Nevadí, když se zatím osprchuju?"

„Ne, jen běž." Caroline si povzdechla, ale nebyla si jistá, jestli to bylo úlevou nebo zklamáním. Svoje váhání zakryla proudem slov. „Běž nahoru, druhé dveře napravo. Na věšáku jsou čisté ručníky. Chvíli to trvá, než se voda ohřeje."

„Já nikam nespěchám," řekl jí a vyšel z pokoje.

Když se Tucker umyl jejím mýdlem, cítil se v lepším rozpoložení. Vyčistil si zuby jejím kartáčkem - protože nemohl najít jiný - a v ústech mu přetrvávala její vůně.

Samé fyzické aspekty. Ale bylo mnohem pohodlnější soustředit se na fyzické věci. Nemá cenu přemýšlet o hlubším významu příjemného bezproblémového ranního sexu.

Než sešel dolů, nasoukal se do košile. Ve vzduchu zachytil vůni slaniny a kávy. Každodenní vůně, které by ho neměly nijak dojímat. Mračil se cestou do kuchyně a vtom zaslechl auto na cestě.

Vyšel ke dveřím s rozhalenou košilí, palce v kapsách, a díval se, jak před ním zastavuje zvláštní agent Matthew Burns. Prohlíželi se navzájem zkoumavým pohledem, jeden v černém obleku s kravatou, drahý neoholený, stěží oblečený. Hleděli na sebe s nevraživostí jako dva vzteklí psi.

Tucker strčil do sítěných dveří a opřel se o ně. „Cože tak brzo na návštěvu?“

Burns zamkl auto a dal klíče do kapsy. „Jsem tady služebně.“ Přejel pohledem Tuckerovu nahou hruď a vlhké vlasy. Z domu se linula vůně snídaně. Burns stiskl rty. „Bohužel vás musím nutně vyrušit.“

„To byste musel přijet dřív,“ řekl Tucker s klidem. „Co pro vás můžeme udělat?“

„Pro vás je to otázka cti, viďte, Longstreete?“

Tucker zvedl obočí. „Co prosím?“

„To vaše děvkaření po jižansku.“

„Proto jste sem přijel? Hledáte klíč k případu?“ Tentokrát nebyl Tuckerův úsměv okouzlující, ale nebezpečný. „Pokud ano, bude vám to chvíli trvat, Burnsi.“

Burns zaťal zuby. Ten prostý fakt, že žena jako Caroline dala přednost Tuckerovi před ním, ho pálil v žaludku jako vřed. „Připadá mi, že vaše.. chování je, dalo by se říct, poněkud směšné.“

„Pokud to měla být urážka, pak jste se minul cílem. Na vás dojem udělat nechci.“

„Ne, k vašemu stylu se víc hodí bezbranné ženy.“

„Poslyšte...“ Tucker si poškrábal strniště na bradě - „v životě jsem nepotkal ženu, která by byla bezbranná. A Caroline taková také není, tím jsem si zatraceně jistý. Možná je teď trochu otřesená.

A možná, že potřebuje někoho, o koho by se mohla opřít než se vzpamatuje. Budu s ní, dokud bude sama chtít. To byste měl pochopit.“

„Zatím jsem pochopil, že nemáte žádné zábrany, pokud jde o využívání ženské slabosti ke svým vlastním cílům. Vy jste hyena, Longstreete, nemáte v sobě ani kouska citu. Edda Lou Hatingerová byla jen poslední v řadě vašich obětí. A pokud jde o Caroline...“

„Caroline se může ozvat sama.“ Caroline přikročila blíž a položila Tuckerovi ruku na rameno. Jestli proto, že hledala pomoc, nebo že ho chtěla podpořit, to nikdo z nich určit nedokázal. „Chcete se mnou mluvit, Matthewe?“

Burns se zapotácel pod přívalem neodůvodněného hněvu. Caroline neměla na sobě nic jiného než župan a to, jak se naklonila k Tuckerovi, mluvilo o jejich důvěrnosti. Znechutilo ho to a zničilo elegantní obrázek, který si o ní vytvořil. Přestože má takový úžasný talent a je tak půvabně krásná, snížila se k tomu děvkaři.

„Napadlo mě, že by bylo pro vás příjemnější, kdybyste mi udělala prohlášení tady místo ve městě.“

„Jistě. Jsem vám vděčná.“ Chtěla mu nabídnout kávu v saloně, ale neměla v úmyslu nechat oba muže o samotě. „Pojďte se mnou, prosím, do kuchyně... právě jsem připravila snídani.“

„Rád bych si promluvil později i s panem Longstreetem,“ řekl Burns upjatě.

„Můžete si ušetřit čas.“ Caroline se na oba pátravě podívala, když kráčeli chodbou. „Dal byste si vajíčka, Matthewe?“

„Díky, už jsem jedl.“ Posadil se u stolu v kuchyni, kde se vyjímal jako ve smokingu na venkovské tancovačce. „Kávu si vezmu rád, pokud vás to nebude obtěžovat.“

Caroline přinesla konvici ke stolu a postavila ji na železnou podložku ve tvaru kohouta. To je zvláštní, pomyslela si, když servírovala vajíčka a slaninu na talíře, až dosud si nevzpomněla na to, jak proletěla touhle místností, chňapla po revolveru a křičela, když se ozývaly rány pěstí do dveří. Rozhlédla se. Ve dveřích zůstala jenom síť. Burke nebo Tucker odstranili rozbité dveře, ale na podlaze zůstalo ležet pár dřevěných třísek.

„Proč chcete prohlášení o tom. co se stalo včera?“ Caroline se zaměstnávala smetanou do kávy. „Burke už ho má.“

„Ano, četl jsem ho.“

Tucker si všiml, že Caroline má očí klidné, ale že její pohled zabloudil párkrát ke dveřím. Zvedl ruku a jemně jí stiskl rameno. „O zákonech toho moc nevím,“ začal, „ale není to, co se tady stalo včera, místní záležitost?“

„Normálně ano. Caroline, byl bych vám vděčný, kdybyste to se mnou prošla ještě jednou detail po detailu.“ Burns zapnul diktafon. „Kvůli záznamu.“

Nebylo to příliš těžké. Zvlášť když jí všechno připadalo jako vzdálený sen. Přehrála si ho zpátky, jako kdyby měla v hlavě pásek. Burns ji nechal vyprávět bez přerušení, pouze si občas něco poznamenal do bloku.

„Není to zvláštní, že Hatinger nepoužil ani jednu zbraň, kterou měl s sebou?“ Jeho hlas zněl lehce, když si naléval druhý šálek kávy. „Obě byly nabité a podle mých informací byl vynikající střelec. Jak popisujete váš

útěk od zadního vchodu, touhle místností a ven předními dveřmi, zdá se mi, že na vás mohl vystřelit několikrát. Ale on ani nevytáhl zbraň.“

„Měl s sebou nůž,“ řekla Caroline a nevšimla si zadrhnutí ve svém hlase, ale Tucker ano.

„V tom nevidím problém, Burnsi. Očividně se zbláznil. Možná, že si ani nevzpomněl, že je má s sebou.“

„Možná.“ Burns si dal do kávy nepatrný kopeček smetany. „Řekla byste, Caroline, že si uvědomoval, že vy zbraň máte?“ Zvedl šálek, usrkl a pokračoval, aniž by čekal na odpověď: „Řekla jste, že jste ji sebrala při útěku, zatímco on byl ještě venku?“

„Ano, předtím jsem se cvičila ve střílení. Vždycky jsem vytáhla z pušky náboje, když jsem skončila. Většinou jsem je strčila do kapsy. Vzpomínám si, že jsem si říkala, že to není dobrý zvyk a že bych to neměla dělat.“ Položila vidličku na talíř, až zazvonila.

Z vůně vajíček a slaniny se jí udělalo špatně. „Myslím, že to bylo moje štěstí.“

„Štěstí bylo, že jste měla dost duchapřítomnosti a dokázala jste nabít zbraň.“

Caroline se na Burnse slabě usmála. „To víte, jsem zvyklá jednat pod tlakem.“

Burns jen pokývl. „Když si vybavíte poslední okamžiky tam venku, kdy jste se otočila a vystřelila, můžete se odvážit říct, jestli si uvědomoval, že jste ozbrojená nebo ne? Udělal nějaký pohyb, aby sáhl po své zbrani?“

„Stalo se to velmi rychle.“

Ale nepřipadalo jí to tak. Spíš se jí zdálo, jako by běžela s olověným závažím na krku. Nedalo jí velkou práci vybavit si znovu onu scénu, ten zpomalený film nočních můr a děsivých představ. Tu žhavou stěnu, skrz kterou se nedalo ani dýchat. Ten děsivý pocit, že se tráva změnila v močál a vtahuje ji dovnitř. Ten stříbrný záblesk nože na nemilosrdném slunci. A ten škleb, široký, žíznivý škleb.

„Já...“ Stiskla rty k sobě a zahnala poslední ošklivé zbytky strachu. „Chtěla jsem vystřelit, ale nešlo to. A on se pořád blížil, v ruce držel nůž a usmíval se. Prostě se usmíval. Myslím, že jsem plakala nebo křičela nebo se modlila. Nevím, ale on se pořád blížil. Držela jsem revolver před sebou a on mi povídal, že jsem Boží jehňátko, že jsem jeho oběť. Že to musí být jako s Eddou Lou. Jako s Eddou Lou.“

„Jste si tím jistá?“ Burns zvedl šálek kousek nad talířek. „Jste si jistá, že řekl, že to musí být jako s Eddou Lou?“

„Ano.“ Caroline se zachvěla a pak odstrčila nedojedenou snídani stranou. „Na to, co řekl, asi nikdy nezapomenu.“

„Počkejte.“ Tucker položil Caroline ruku na paži, prsty měl napnuté jako provazy. Dělal víc, než jen poslouchal. Taky se díval. A Burns vypadal jako člověk, který jde po stopě. „Vy jste nepřišel kvůli prohlášení týkající se smrti nějakého uprchlého blázna. To je prkotina, taková místní špína, za kterou by se agent z federálky ani neohlédl. Ty darebáku.“

„Tuckere, prosím.“

„Ne.“ Vztekle se obrátil ke Caroline. „Ty to nechápeš? Týká se to Eddy Lou. Eddy Lou a těch ostatních. S tebou to nemá nic společného, leda to, že ses náhodou nestala další obětí.“

„Další?“ začala Caroline, ale zastavila se. Krev jí zmizela z obličeje. „Ach, bože, ten nůž. Nestřílel po mě - protože to muselo být jako s Eddou Lou. Muselo to být nožem.“

„Ano, nožem.“ Tuckerova ruka jí sklouzla po paži, aby ji mohla stisknout. „Jsou hyeny a hyeny, viďte, Burnsi?“ Tuckerův hlas ztratil svůj ospalý nádech a zněl jako ledová hrana. „Vy chcete použít Caroline k tomu, abyste sesbíral důkazy na Hatingera. Využíváte ji, aby vám pomohla vyřešit případ, ale ani vás nenapadne, abyste se obtěžoval a řekl jí to.“

Burns postavil šálek opatrně zpátky na talířek. „Vedu federální vyšetřování série vražd. Nemám pověření vydávat jakékoli svoje názory na veřejnost.“

„S tím jděte do háje. Víte, co Caroline prožila. Stálo by vás to hodně, kdybyste ji uklidnil a řekl. že je to za námi?“

„Mám jistá nařízení a postupy,“ řekl Burns.

Caroline zmáčkla Tuckerovi ruku, dřív než stačil promluvit. „Můžu mluvit sama.“ Dvakrát se pomalu nadechla a vydechla. „Eddu Lou jsem ani neznala, ale budu ji až do konce života vidět před očima, jak se vznáší na hladině. V životě jsem neudělala nic násilného. Jednou jsem po komsi hodila lahví šampaňského, ale netrefila jsem se, takže se to nedá počítat. Včera jsem zabila člověka.“ Přitiskla si ruku na žaludek, kde se ozvalo známé pálení. „Při vašem povolání se vám to možná nezdá tak hrozné, Matthewe, když se uváží, že jsem si tím zachránila život. Ale zabila jsem člověka. A vy sem přijdete a chcete, abych si to všechno znovu připomněla. A nemáte v sobě ani kousek slušnosti, abyste mi řekl pravdu.“

„Jsou to jenom dohady, Caroline, a pro vaše vlastní dobro. ..“ Burns zakoktal, když Caroline škubla hlavou.

„Něco vám povím," řekla pomalu. „Jednou jsem jednomu člověku pohrozila, že ho zabiju, jestli ještě jednou použije tuhle frázi. Tenkrát jsem to nemyslela vážně. Tohle říkají lidé často, než si uvědomí, o co opravdu jde. když člověk zabije. Takže vás varuju, abyste tuhle frázi nepoužíval. Dokáže mě pořádně rozpálit."

Tucker se s potěšením zhoupl v židli a zazubil se. „Ta má ale horkou krev. Je to příjemné, když se pro změnu pustí do někoho jiného."

„Omlouvám se, jestli jsem vás rozrušil," řekl Burns upjatě. „Ale snažím se dělat svoji práci, jak nejlépe umím. Není to zatím ani předběžný závěr, že by měl Austin Hatinger na svědomí tři vraždy v téhle oblasti a jednu v Nashvillu. Avšak vzhledem ke včerejšímu incidentu jsme zaměřili vyšetřování tímhle směrem."

„Dokážete určit, jestli to byl jeho nůž?" zeptala se Caroline.

„Až budou hotové některé zkoušky, můžeme usoudit, jestli to byl tenhle typ nože. Neoficiálně můžu říct." pokračoval Burns nabručeně. „že Hatinger měl jisté psychologické předpoklady nutné k tomuhle typu vraždy. Měl v sobě hlubokou nenávist k ženám, což dokazuje i časté napadání vlastní manželky. A také náboženskou posedlost, která ho v jeho vlastních očích zbavovala pocitu viny, neboť to chápal jako poslání. Můžeme se dohadovat, že to, že házel mrtvá těla do vody, nesloužilo jen k odstranění důkazů, ale mělo to něco společného s pokřtěním. Bohužel se ho nemůžeme zeptat na motiv. Zatím se budu snažit vypátrat, kde byl v době všech tří vražd. A mezitím budu pokračovat ve sledování dalších stop."

Jeho pohled spočinul na Tuckerovi, a ten se jen usmál.

„Tak to máte dost práce, viďte? Nebudeme vás zdržovat."

„Chci si promluvit s tím chlapcem. Cyem Hatingerem."

Tucker úsměv pohasl. „Je ve Sweetwateru."

„Dobře." Burns vstal, ale neodpustil si rýpnutí, „Je to zvláštní, že Hatinger zamířil od vás přímo ke Caroline, nemyslíte? Někteří lidé mají schopnost přitahovat smůlu na ostatní."

Burns byl přeborníkem na odhalování viny. S potěšením sledoval, jak se Tuckerův obličej zachmuřil. „Kdyby vás ještě něco napadlo, Caroline, víte, kde jsem. Díky za kávu. Vyprovodím se sám."

„Tuckere," začala Caroline, když se ocitli o samotě, ale on jen zavrtěl hlavou a vstal.

„Musím si něco promyslet." Prohrábl si prsty vlasy. Teď už byly suché, ale ucítil z nich závan jejího šampónu. I taková drobná věc mu sevřela vnitřnosti. „Budeš v pořádku? Nemám zavolat Josie nebo Susie nebo někoho jiného?"

„Ne, ne, budu v pořádku." Ale v duchu o tom pochybovala. „Matthew je přísný člověk, Tuckere. Vidí smysl svého života v tom, když může na někoho ukázat prstem."

„Tady může ukazovat hodně. Poslechni, teď se musím vrátit. Nechci, aby s ním mluvil Cy sám." Zabořil ruce do kapes. „Je to ještě dítě."

„Jen jeď." Bude lepší, když zůstane o samotě, pomyslela si. Aspoň se odloží rozhovor o tom, co se mezi nimi ráno přihodilo. „Budu v pořádku, opravdu." Zvedla talíře a napadlo ji, že Dareba bude mít dnes královskou snídani.

Když se obrátila ke dřezu, Tucker jí položil ruku na rameno. „Já se vrátím."

„Já vím." Když byl u dveří, řekla: „Tuckere, děkuju ti, že jsi řekl Matthewovi, že nejsem bezbranná. Hodně to pro mě znamená, protože jsem byla zvyklá, že mě všichni za bezbrannou pokládali." Byla k němu otočená zády, ramena vzpřímená. Věděl, že se dívá oknem ven, kde na trávníku vysychá krev.

„Musíme si promluvit o nás dvou. A o spoustě dalších věcí."

Když mu neodpověděla, odešel a nechal ji o samotě.

Kapitola dvacátá

Otec je mrtvý. Slečna Dell a mu to pověděla.

Otec je mrtvý. Už nebude práskat řemenem a zvedat nemilosrdné pěsti. Už nebude vykřikovat k Bohu s hořícíma očima, aby potrestal hříšníky za jejich poklesky, lenost a nečisté myšlenky.

Slečna Della ho posadila ke stolu ve světlé kuchyni a pověděla mu to. V očích se jí zračila vlídnost.

Bál se, tolik se bál, že pro něj neexistuje jiný konec než peklo. Ta rozvzteklená ječící černá tlama pekla, kterou otec tak často zlomyslně popisoval. Jak může čekat odpuštění nebo místo u Božího stolu, když ve své duši chová takové hrozné tajemství? Tajemství, které mu našeptává s ochraptělým po-chechtáváním sám ďábel?

Jeho otec je mrtvý. A on je rád.

Když mu vytryskly slzy, slečna Della mu je trpělivě utírala. Ale nebyly to slzy lítosti nebo smutku. Byly to slzy úlevy. Celá řeka radosti, vděčnosti a naděje.

A právě tohle, pomyslel si Cy, když zaléval hadicí zahradu u kuchyně, ho odsoudí do věčného pekla.

Má na svědomí smrt svého otce. A nelituje toho.

Slečna Della mu řekla, že může zůstat ve Sweetwateru, jak dlouho bude chtít - pan Tucker to řekl. Nemusí jít domů, nemusí se vrátit do toho domu strachu a beznaděje. Nemusí se střetnout s Vernonem a vidět v bratrových očích obraz svého otce, ani cítit jeho hněv v bratrových pěstích.

Jediný zbabělý čin vymazal čtyři roky čekání.

Jeho otec je mrtvý a on je volný.

Cy se sklonil a položil hadici na trávu. Za chvíli vytvořila voda kalužˇa proud z hadice jí začal probublávat. Cy si utíral oči rukou a plakal radostí ze života a hrůzou v duši.

„Cyi.“

Zvuk jeho jména ho vymrštil nahoru. Jenom rychlé reflexy zachránily Burnse, aby stačil uskočit z dosahu zahradní hadice. Chvíli oba stáli a voda tryskala mezi nimi. Chlapec s opuchlým obličejem a vyplašenýma očima a muž, který chce dokázat, že Cyův otec ve svém volném čase rozparoval ženy.

Burns se pokusil o ten nejvemlouvavější úsměv, který Cye okamžitě znervóznil.

„Chtěl bych s tebou na chvíli mluvit.“

„Musím tady zalévat.“

Burns pohlédl na podmáčené rostliny. „Vypadá to, že jsi hotov.“

„Mám ještě další práci.“

Burns se natáhl a zavřel vodovodní kohoutek sám. Uplatňoval autoritu se stejnou lehkostí, s jakou si vázal kravatu. „Nebude to dlouho trvat. Možná bychom mohli zajít dovnitř.“ Pryč z toho žhavého vedra.

„To ne, pane. Nemůžu pošlapat slečně Delle čistou podlahu.“

Burns pohlédl dolů. Pod nánosem špíny nebyla na Cyových teniskách ani stopa po bílé barvě. „Taky myslím Tak tedy na terasu.“ Než mohl Cy začít protestovat, Burns ho vzal za ruku a odváděl kolem květinových záhonů. „Pracuješ ve Sweetwateru rád?“

„Ano, pane. Nechtěl bych přijít o práci jen proto, že mě nachytají, jak sedím a povídám si.“

Burns vkročil na břidlicovou terasu a pokynul rukou na sedátko židle pod pruhovaným slunečníkem. „Je pan Longstreet přísný zaměstnavatel?“

„To ne, pane.“ Cy se s nechutí posadil. „Nikdy mi nedává moc práce, aspoň podle mého názoru. A vždycky mi říká, abych nepospíchal, abych si odpočinul, opravdu je moc starostlivý. Někdy, když odpoledne končím a on je doma, přinese mi sám kolu.“

„To je liberální zaměstnavatel.“ Burns si vytáhl blok a diktafon. „Tak to mu určitě nebude vadit, když si uděláš krátkou přestávku na pár otázek.“

„Můžete se zeptat přímo,“ navrhnul Tucker. Vyšel dveřmi z kuchyně s lahví chlazené kokakoly v ruce. „Tady máš, Cyi. Postavil láhev před chlapce. „Musíš si svlažit hlasivky.“

„Pan Burns... říkal, že mu musím odpovědět na pár otázek,“ začal Cy. V očích měl stejnou paniku jako králík kličkující v bílém proudu světla předních reflektorů.

„To je v pořádku.“ Tucker se ho krátce dotkl na rameni a pak si přitáhl židli pro sebe. „Nikdo od tebe nečeká, že dnes budeš pracovat, Cyi.“

Cy stiskl rty k sobě a hleděl upřeně na bílý ubrus. „Nevěděl jsem, co bych dělal jiného.“

„Dobře, příští dny si dělej, co se ti zachce.“ Tucker vytáhl cigarety. Spočítal si, že podle současné metody by už měl být na půl balíčku denně, a nemilosrdně odlomil půlku. „Tedy, agente Burnsi, vy máte dnes ráno napilno.“ Podíval se přes plamínek zápalky na Burnse. V očích měl vepsané varování stejně zřetelně jako to, které napsal krví Austin. „Tak nám řekni, co víš. Pak bychom mohli zajít na hodinku na dvě na ryby.“

Burns sešpulil rty nad nápadem vzít chlapce na ryby den poté, co byl jeho otec zabit. „Dám vám vědět, až skončíme, zatím si můžete navázat nějaké mušky.“

Tucker si posloužil ze Cyovy lahve. „To ne. Domnívám se, že pokud u mě chlapec pracuje a bydlí, jsem něco jako jeho poručník. Proto tady zůstanu, ledaže by byl Cy proti.“

Cy zvedl k Tuckerovi panikou omámené oči. „Byl bych rád, kdybyste zůstal, pane Tuckere. Mohl bych říct něco špatně.“

„Stačí, když řekneš pravdu. Že je to tak, agente Burnsi?“

„Přesně tak. Tak -“ řekl, ale zmlkl, když vešla Josie v růžových šatech průsvitných jako papír.

„To se nestává často, aby žena vyšla z kuchyně a zjistila, že na ni čekají tři muži.“ Nahnula se k Cyovi a pročechrala mu vlasy, ale oči měla jenom pro Burnse. „Zvláštní agente, začínám si myslet, že jsem se vám znelíbila. Zatím jste se tady ukázal jenom jednou.“ Posadila se bokem na opěradlo Tuckerovy židle. Když se natáhla pro balíček Tuckerových cigaret, umožnila Burnsovi plný výhled na svá ňadra. „Už jsem chtěla taky něco spáchat, abyste mě mohl začít vyšetřovat.“

Burns byl škrobený, ale ne hluchý. Zjistil, že má hrdlo stažené, jako by ho škrtila kravata. „Bohužel nemám při vyšetřování čas na společenské povinnosti, slečno Longstreetová.“

„To je opravdu škoda.“ Hlas měla sytý a omamný jako vůně magnolií. Zatřepetala řasami a podala Burnsovi krabičku zápalek. Pak ho uchopila za ruku, když jí chtěl připálit. „Doufala jsem, že si najdete čas a budete mi vyprávět o vašich zážitcích. Vsadím se, že jich máte spousty.“

„Opravdu jsem zažil pár zajímavých momentů.“

„Musíte mi je všechny povědět, jinak prasknu zvědavostí.“ Přejela si prstem po krku až tam, kde jí šaty volně zakrývaly ňadra.

I kdyby byly Burnsovy oči přivázané k její ruce provázkem, nemohly by ten pohyb sledovat s větší pozorností. „Teddy mi řekl, že jste nejlepší.“

Burnsovi se podařilo polknout. „Teddy?“

„Doktor Rubenstein.“ Josie k němu vyslala zpoza řas smyslný pohled. „Povídal mi, že jste absolutní jednička na sériové vraždy. Strašně ráda si povídám s chytrými muži, kteří mají nebezpečné povolání.“

„Josie.“ Tucker se na ni podíval se zvednutým obočím. „Neměla jsi dnes ráno jet na manikúru nebo něco takového?“

„Proč? Ano, zlatíčko, měla.“ Poposedla si a natáhla ruce. Šaty jí povylezly zase o kousek nahoru. „Myslím, že žena nemůže být opravdu přitažlivá, když má zanedbané ruce.“ Josie vstala se spokojeným vědomím, že narušila Burnsovu pozornost. „Možná, že se ve městě uvidíme, zvláštní agente. Ráda se po manikúře zastavím ve snack baru na něco studeného.“

Odešla a zanechala v Burnsově hlavě obraz vlnících se boků pod růžovou látkou.

Tucker hodil cigaretu do mosazného kyblíku naplněného pískem. „Zapnete ten diktafon?“

Burns se na něho nechápavě podíval a pak zbystřil pozornost. „Budu se Cye ptát,“ řekl a jeho pohled zalétl ke dveřím do kuchyně. „Nemám nic proti vaší přítomnosti, ale nestrpím žádné vyrušování.“

Tucker pokynul otevřenou dlaní a opřel se v křesle.

Burns zapnul magnetofon, označil si příslušná data a pak se obrátil k Cyovi s vážným úsměvem. „Vím, že je to pro tebe těžké, Cyi, a je mi líto, co se stalo vaší rodině.“

Cy mu začal děkovat, když vtom si uvědomil, že Burns nemluví o Eddě Lou, ale o jeho otci. A znovu schoval oči pod stůl.

„Vím, že jsi včera večer mluvil se šerifem Truesdalem. Tvoje informace byly velmi cenné. Musíme si však o tom promluvit znovu, ale nejdřív se tě zeptám na pár jiných věcí. Zmínil se někdy otec o slečně Caroline Waverlyové?“

„Otec ji sotva znal.“

„Takže o ní nikdy nemluvil, ani před tebou, ani ve tvém doslechu.“

Cy vrhnul pohled na Tuckera. „Možná o ní jednou mluvil, když jsem mu přinesl snídani. Někdy toho napovídal spoustu, zvlášť když na něho přišla jeho nálada.“

„Jaká nálada?“ přerušil ho Burns.

„Taková těžká nálada, kdy říkal, že s ním mluví Bůh.“

„A měl ty nálady často?“

„Dost často.“ Cy polkl doušek koly, aby si svlažil hrdlo. „A.J. říkával, že si bral Boha jako záminku, když dostal chuť někomu natlouct.“

„Používal často násilí k tobě nebo ostatním členům rodiny?“

„Otec...“ Cy si vzpomněl na Tuckerovu frázi. „Otec měl těžkou ruku.“ Takhle to neznělo tak hrozně. Vypadalo to, jako kdyby řekl, že měl chladnou hlavu. „Nesnášel žádné odmlouvání. V bibli se praví, že člověk musí ctít otce svého.“

Tucker nic neříkal, ale všiml si, že Cy neřekl oce a matku. Tuhle část bible Austin synovi do hlavy nevtloukal.

„A používal tu svoji těžkou ruku, když se dostal do své nálady?“

Cy pokrčil rameny. „Používal ji skoro pořád. Ale během jeho nálady to bývalo horší.“

„Aha.“ Dokonce i Burnse se dotklo chlapcovo zběžné vylíčení otcovy brutality. „A když jsi mu nosil jídlo a zásoby pod mostek, měl tyhle nálady?“

„Musel jsem to dělat.“ Cyovy klouby svírající láhev zbělely. „Zabil by mě, kdybych se obrátil proti němu. Musel jsem.“

„Agent Burns tě z ničeho neobviňuje, Cyi.“ Znovu položil Tucker ruku chlácholivě na chlapcovu paži. „Nikdo tě neobviňuje. Neudělal jsi nic špatného.“

„Ne, z ničeho tě neobviňuju.“ Burnsův hlas zhrubl, proto si odkašlal. Chladný strach na chlapcově obličeji ho děsil. „Nikdo tě neobviňuje. Jenom chci vědět, jestli otec někdy mluvil o slečně Waverlyové.“

„Něco říkal.“ Cy rychle zamrkal, aby zahnal slzy. „Říkal, že je plná hříchu. Jako všechny ženy. Jako Lotova žena, která se proměnila v solný sloup.“

„Já vím. Řekl ti, proč je slečna Waverlyová plná hříchu?“

„Řekl, že...“ Cy střelil po Tuckerovi utrápeným pohledem. „Musím to říkat?“

„Bude to tak nejlepší,“ řekl mu Tucker. „Nemusíš spěchat.“

Cy se napil kokakoly, utřel si ústa rukou a zavrtěl sebou na židli. „Řekl, že roztahuje nohy panu Tuckerovi.“ Obličej mu zčervenal jako ředkvička. „A že není nic jiného, než děvka. Že je čas hodit prvním kamenem. Omlouvám se, pane Tuckere.“

„To není tvoje chyba, Cyi.“

„Nevěděl jsem, že jí chce ublížit. Přísahám, že ne. Říkal takovéhle věci pořád. Člověk si toho moc nevšímal, dokud se to netýkalo jeho. Nevěděl jsem, že půjde za ní, pane Burnsi. Přísahám.“

„Já vím, že ne. Otec bil i matku, vid?“

Sytá červeň na Cyových tvářích trochu pobledla. „Nemohli jsme s tím nic dělat. Matka nechtěla. Nedovolila šerifovi, aby jí pomohl, protože žena má zachovat muži věrnost. Šerif občas přišel, ale matka vždycky řekla, že spadla ze schodů nebo něco takového.“ Cy sklonil hlavu. Stud na něj doléhal těžce, stejně jako strach. „Ruthanne říkala, že sejí to líbí. Že se jí líbí, když je bita. Ale to se mi nezdá.“

Burns se rozhodl, že nemá cenu Cyovi vysvětlovat psychologii násilí. To byla práce pro sociálního pracovníka nebo psychiatra. „Mně taky ne. Bil někdy Ruthanne?“

Cy se ušklíbl tak, jak to dělávají bratři, když se mluví o jejich sestře. „Ta se umí dobře klidit z cesty.“

„A co Vernon?“

„Párkrát si s otcem vjeli do vlasů.“ Cy škubl krátce rameny, jako by ten fakt nic neznamenal. „Většinou ale drželi spolu. Vernon byl tátův nejmilejší syn. Podobal se mu nejvíc. Uvnitř i zvnějšku, říká máma.“

„A co Edda Lou? Taky ji bil?“

„Vždycky ho popichovala. Uměla se mu postavit. Jednou, když jí nařezal řemenem, rozbila mu o hlavu láhev. Pak se odstěhovala. Bydlela ve městě a nikdy už domů nepřišla.“

„Říkal takové věci i o Eddě Lou? Takové jako o slečně Waverlyové?“

Nad kokakolou zakroužila vosa a Cy ji zahnal na ústup. „Nesměli jsme doma vyslovit ani její jméno. Někdy, když byl otec v ráži, říkal, že je jako babylónská děvka. Vernon se ho snažil proti ní poštvat. Chtěl ji přivést z města domů, aby ji mohli potrestat. Vernon říkal, že to je naše povinnost, protože jsme její rodina a křesťané, ale myslím, že tomu nevěřil tak jako táta. Vernon hlavně rád bije lidi.“ Řekl to tak prostě, jako kdyby oznámil, že Vernon má rád zmrzlinové poháry. „Pak táta zjistil, že chodí s panem Tuckerem a řekl, že by bylo lepší, kdyby byla mrtvá. A zbil matku.“

Tucker si přitiskl prsty k očím a napadlo ho, jestli ho někdy přestane trápit pocit viny.

„Cyi, pamatuješ si, kdy se otec s panem Longstreetem pohádali?“

Tucker svěsil ruce. Málem se zasmál. Blednoucí modřiny na žebrech svědčily o intenzitě oné „hádky“.

„Myslím, že ano. Táta přišel domů s rozbitým obličejem.“

„A co ty dva večery předtím? Tu noc, kdy byla zavražděna Edda Lou. Nepamatuješ si, jestli neměl otec tu svoji náladu?“

To byla první otázka, o které musel Cy přemýšlet. Zatímco usilovně vzpomínal, z jeho očí se vytratil onen skleněný strach. Roztržitě odehnal rukou neúnavnou vosu. „Nepamatuj u si to přesně. Když se táta dozvěděl, že Edda Lou čeká dítě, dostal pořádný vztek. Ale nevím, kterou noc to bylo.“

Burns se ho několik minul vyptával a snažil se osvěžit jeho paměť, aniž by ho bezdůvodně znervóznil. Ale nakonec to vzdal. Měl ještě Ruthanne a Mavis Hatingerovy. Třeba budou mít lepší paměť.

„Dobře, Cyi, ještě pár otázek. Co ten nůž, který jsi přinesl otci? Nosil ho u sebe často?“

„Jenom když šel na lov nebo tak. Tenhle nůž je moc velký na běžné nošení.“

„Dokázal bys odhadnout, kolikrát si ho otec vzal během posledních šesti sedmi měsíců?“

„Čtyřikrát nebo pětkrát. Možná víckrát. Měl rád maso z veverky.“

„Vyhrožoval tímhle nožem někomu v rodině? Vychloubal se někdy, že jím někoho potrestal?“

„Říkal, že s ním vykuchá pana Tuckera.“ Cy si přikryl oči rukama a zamumlal: „Říkal, že mám přivést pana Tuckera k mostku, že ho tam vykuchá jako králíka. Chtěl mu vyříznout přirození, protože to je Boží spravedlnost. Chtěl ho rozpárat jako Eddu Lou. A kdybych se proti němu postavil já, kdybych nectil svého otce, pak by mi vyřezal obě oči, protože ho moje oko urazilo. Bůh prý říká, že to tak má být. Prosím vás, pane Tuckere.“ Cy neplakal, ale držel si ruce před očima jako dítě, když se dívá na horor a nechce vidět nějakou příšeru. „Prosím vás, už na to nechci myslet.“

„Dobře, Cyi.“ Tucker vstal a postavil se za něho. „Nechte ho, Burnsi.“

Burns vypnul diktafon a zastrčil ho spolu s blokem do kapsy. „Nejsem bez srdce, Longstreete.“ Odsunul se od stolu a sklouzl pohledem na chvějícího se chlapce a jeho ochránce. „Je mi jasné, že v tomhle případu je víc obětí než těch pohřbených na hřbitově.“ Na prchavý okamžik zatoužil, aby byl schopen nabídnout soucit tak snadno jako Tucker dotekem ruky. Místo toho jen pokývl hlavou a řekl: „Udělal jsi, co bylo správné, Cyi. Žádný člověk by nedokázal udělat víc. Pamatuj si to.“ I když jeho hlas zůstal škrobený, slova byla míněna s upřímností.

Tucker položil chlapci ruku na rameno a díval se, jak Burns odchází. Poprvé od té doby, co spatřil agenta FBI, k němu pocítil respekt.

„Přinesu pruty, Cyi. Dneska si uděláme volno.“

„Rybaření je totiž,“ řekl Tucker, když si přidržel prut v rovnováze mezi koleny a opřel se zády o kmen cypřiše, „sport přemýšlivého člověka.“

„Tenhle druh návnady jsem ještě nepoužíval.“ Cy očichal celofánový balíček v krabici s návnadou. „Jakže se tomu říká?“

„Paštika.“ Tucker se zazubil a stáhl si čapku hlouběji do očí. „V tomhle případě z kachních jatýrek.“ Jestlipak Della nespustí povyk, až zjistí, že je pryč?

„Z kachních jater?“ Cy svraštil obličej přesně tak, jak by to měl udělat čtrnáctiletý kluk. „To je teda něco.“

„Je to jen otázka chuti, chlapče.“ Tucker si kousek natřel na sýrovou sušenku, hodil ji do pusy a spláchl limonádou.

Usadili se na vzdálenějším konci sweetwaterského jezírka v rozptýleném stínu smuteční vrby, kterou tam zasadila Tuckerova matka, ještě než se narodil.

„Bavlna vypadá dobře, pane Tuckere.“

„Hmmm.“ Zpod stínu čapky pohlížel Tucker na svá pole. Zahlédl správce a pár dělníků, kteří procházeli řady rostlin a hledali nosatce, kteří v té době bavlnu napadali. „Letos máme dobrou úrodu. Tenhle kraj živí bavlna.“ Trochu si povzdechl. „A bavlna taky zkazila tuhle vodu, proto musíme hodit zpátky všechno, co chytíme. Napadlo mě, že bych si opatřil takové ty brouky.“

„Jaké brouky, pane Tuckere?“

„Přišli na ně vědci. Jsou to brouci, kteří požírají jedy a všechno, co znečišťuje vodu a ničí ji.“

„Brouci, kteří požírají jedy?“ Cy se uchechtl. „Vy si ze mě děláte legraci, pane Tuckere?“

Chlapcův smích, třebaže slabý, rozveselil Tuckerovo srdce. „Je to pravda, jako že je Bůh nade mnou. Vědci nasadili tyhle brouky do řeky Potomac a oni ji vyžrali do čistá.“ Toužebně se podíval na mrtvou černou hladinu jezírka. „Něco ti povím, Cyi, znamenalo by to pro mě hodně, kdybych viděl tuhle vodu zase čistou. Moje matka mluvila často o tom, že bychom přes jezírko dali postavit můstek. Víš, takový hezký klenutý můstek, jako mají v Japonsku. Nikdy jsme se k tomu nedostali. Je mi to líto, protože vím, že by byla ráda.“

Cy nevěděl o japonských mostech zhola nic, ale rád poslouchal Tuckerovo vyprávění. Jak už Cy pochopil, Tucker dokázal mluvit o čemkoli a vždycky to vypadalo naprosto přirozeně.

Chvíli chytali ryby v ospalém tichu, nad nímž se chlácholivě vznášel Tuckerův hlas jako lehký větřík. Cy ulovil rybu, vyhodil ji na břeh a pak ji pustil zase zpátky.

„Vždycky jsem chtěl cestovat,“ řekl Tucker, zatímco Cy navlékal na háček Dellinu prvotřídní paštiku. „Když mi bylo tolik co tobě, měl jsem sešit, kam jsem si lepil obrázky z časopisů. Z Říma, Paříže nebo Moskvy. Je to škoda, že jsem v sobě nikdy neshromáždil dost energie, abych ta města viděl na vlastní oči.“ Chvíli čekal. „Máš taky nějaké přání, Cyi? Co bys rád dělal?“

„Chtěl bych jít na vysokou.“ Cy zčervenal a čekal, že se ozve smích. Ale když nepřicházel, osmělil se. „Mám školu rád. Učení mi jde dobře. Pan Baker, to je můj učitel dějepisu, říká, že mám zvídavou mysl a dobré studijní návyky.“

„Opravdu?“

„Trochu se stydím, když to říká před celou třídou. Aleje mi při tom dobře. Dokonce mi povídal, že bych mohl požádat o stipendium na státní univerzitu, ale táta říkal, že půjdu ze školy hned, jak to zákon dovolí, a začnu pracovat na farmě. Taky říkal, že se na univerzitě učí bezbožnosti a že...“ Vzpomněl si, že je otec mrtvý, a hlas se mu vytratil.

Během ticha chytil Tucker rybu a vy táhl ji z vody ven. Chvíli ji podržel a sledoval, jak sebou mrská a bojuje proti neodvratnému osudu. Chlapec se může cítit stejně, pomyslel si a jemně vyvlékl háček. Hodil rybu zpátky, až se voda rozstříkla. Nestává se často, aby ryba nebo chlapec dostali druhou příležitost. Nestává se často, aby člověk mohl nabídnout šanci.

Cy půjde studovat, rozhodl se. On se o to postará.

„Pane Tuckere?“ Cy cítil, že mu slzy stoupají do očí, a nenáviděl se za to. Připadal si jako ufňukaná holka.

„Copak?“

„Myslíte si, že jsem otce zabil?“

Tucker v sobě potlačil nutkání nápad ostře odmítnout. Zvolna se nadechl a vytáhl si cigaretu. „Jak jsi na to přišel?“

„Neudělal jsem to, co po mně chtěl. Neudělal jsem to, a on proto utekl. Asi se na mě rozzuřil a šel za slečnou Waverlyovou. Teď je mrtvý. Je mrtvý, protože jsem nectil svého otce.“

Tucker škrtl zápalkou a uvažoval. „Mohlo to tak být, ale taky ne. Nejdřív si musíš položit jednu otázku. Myslíš si, že tohle přikázání tě nutí, abys otci pomáhal zabít bezbranného člověka?“

„To ne, pane, ale...“

„Zachránils mi včera život, Cyi.“ Čekal, až k němu chlapec zvedne oči. „To je prostý fakt. Kdybys udělal to, co ti otec říkal, byl by možná naživu a možná by šel stejně za Caroline. Ale já bych byl mrtvý. Jinak by to nešlo, nebo ano?“

„Ne, pane, asi ne.“

„Otec se zabil sám. S tím se nedá nic dělat.“

Cy tomu chtěl zoufale uvěřit. Snažil se, aby se mu hlas nezlomil. „Není mi líto, že je mrtvý. Není mi to líto. Ale přijdu do pekla a budu se tam smažit ve věčném ohni, protože když mi šerif řekl, že je mrtvý, byl jsem rád.“

Panebože, pomyslel si Tucker a vdechl kouř. Tady jde do tuhého, když se mluví o Božím království a pekle. Tady je každá rada drahá. Ale chlapec potřebuje něco víc, než jen otřepané řeči.

„Já nejsem příliš věřící. Tohle bylo jedno z velkých matčiných zklamání. Možná, že peklo existuje, dobře. Bůh ví, že je hodně lidí. kteří by si to zasloužili. Ale když o tom opravdu přemýšlím, nechápu, proč by měli lidé přijít do pekla jen za to, co si myslí. Myslím, že je důležitější, co děláš, jak se chováš k ostatním lidem, jaký jseš ty sám.“

„Ale hříšné myšlenky...“

Tentokrát se Tucker zasmál, posunul si čapku dozadu a zazubil se na Cye. „Hochu, kdyby se chodilo do pekla za myšlenky, bylo by nebe hodně opuštěné místo.“ Tucker zvážněl a prohrábl chlapci vlasy. „Nedokážu ti vysvětlit, proč tvůj otec dělal věci, jaké dělal. Ale bylo to špatné. Ubližovat matce nebo tobě, to se nedělá, Cyi, i když se u toho cituje bible. Není to hřích, když jsi rád, že je to za tebou.“

Cyovi se trochu ulevilo. „Ale máma nebude ráda.“

„Za její city nemůžeš. Máš svoje vlastní. Chtěl bych ti něco říct, aby sis to promyslel.“

„Ano, pane.“

„Vím, že ti Della pověděla, že u nás můžeš zůstat, jak dlouho chceš.“

V chlapcových očích se rozšířil strach. „Nebudu vám na obtíž, pane Tuckere. Moc toho nesním, slibuju, a budu hodně pracovat. Můžu...“

„Počkej. Nikdo tě od nás nevyhazuje.“ Tucker přemýšlel, jak to nejlépe vyjádřit, a pak zamáčkl cigaretu. „Myslím, že Vernon asi převezme farmu a postará se o matku. Ruthanne je už skoro dospělá.“

„Šetří si peníze, aby mohla odejít.“ Cy se kousl do rtu. „Je to tajemství.“

„Neznám nic lepšího, než držet v tajnosti tajemství nějaké dámy. Ale napadlo mě, že bys pro mě mohl pracovat dál, i když začne škola. Část tvého platu by šla matce. A já bych dodal ubytování a stravu.“

Cyovi narostlo cosi v krku. Ani nepoznal, že je to naděje. „To myslíte, abych se nastěhoval do Sweetwateru? Opravdu?“

„Dokud nebudeš chtít jít někam jinam. Jestli to, Cyi, chceš, udělám, co je k tomu potřeba. Tvoje matka s tím bude muset souhlasit a asi sepíšeme nějaké právní dokumenty, aby se ze mě stal něco jako tvůj poručník. Ale musíš to chtít.“

Cy tiše zíral, jako by se bál v tolik doufat. „Udělám všechno, co mi řeknete. Nebudete mít se mnou problémy.“

„Dám ti nějaká pravidla, aby ses podle nich mohl řídit.“ Aby dal Cyovi čas se vzpamatovat, nabral si paštiku na sýrovou sušenku. Pokud neudělá dnes žádný jiný dobrý skutek, alespoň zbaví chlapce trápení. „Žádný alkohol, dokud nebudeš plnoletý.“

„Ne, pane.“

„Žádné divoké večírky, ledaže bys mě pozval.“

Cyovi unikl z úst kratičký smích. Když si to uvědomil, zamrkal. „Ne, pane.“

„Žádné flirtování s mou přítelkyní.“ S mými přítelkyněmi, opravil se v duchu. Vždycky myslel na ženy v množném čísle. Nebo ne? Ale pak si vzpomněl na Caroline.

Cy se znovu začal červenat. „Ne, pane.“

„A já nebudu flirtovat s tvými.“ Zamrkal na něj a zazubil se. „Máš nějakou holku, Cyi?“

„Ne, pane. Ne tak docela. Ale občas se rozhlížím.“

„Máš dost času, nemusíš se jen rozhlížet. Máš nějakou vyhlédnutou?“

Cy si olízl rty. Nedokázal Tuckerovi lhát. Ale nebylo to strachem, uvědomil si. Nebylo to takové jako s otcem. Byla to láska. „Ano, trochu pokukuju po Lee Anne Hardestyové. Loni jí narostla prsa. Vypadá teď úplně jinak.“

Tuckerovi zaskočila paštika. „Proboha, to máš tedy pravdu,“ souhlasil. Přisedl na paty na podmáčené půdě. „Jenom se díváš?“

„No. ..“Cy sklonil červený obličej k zemi. „Jednou ve frontě na oběd stála za mnou, někdo do ní strčil a ona se přitiskla prsy přímo na moje záda. Byla strašně měkká. A dala mi ruce kolem pasu, aby nespadla. A...“ Cy spolkl stud. „Nemohl jsem si pomoct, pane Tuckere. Za žádnou cenu jsem si nemohl pomoct.“

Tucker si představil, že Cy povalil Lee Anne Hardestyovou na dlaždice v jídelně a dobýval se na ni. „S čím sis nemohl pomoct?“

„No, víte, někdy se to stane, i když se tomu snažím všelijak zabránit. Někdy se... víte co. Nástroj satana.“

„Nástroj satana,“ opakoval Tucker pomalu. Nejradši by se tomu zasmál. Vlastně by se nejradši válel smíchy po zemi, kdyby Cy neměl v očích tak provinilý výraz.

Zase stopa Austina Hatingera, pomyslel si a dlouze se nadechl.

„Nikdy jsem tenhle výraz neslyšel.“ Aby skryl úsměv, dlouho si třel bradu. „Mně se zdá, že když ti ho dal mezi nohy dobrotivý Bůh. bude mít víc společného s ním než s ďáblem.“

„Ale nečisté myšlenky a prohnané ženy ho postaví.“

„Díky Bohu za to.“ Tucker si nalil ještě trochu limonády a přál si, aby to byl raději bourbon. „Poslechni, hochu, myslím, že neexistuje muž, kterému by se někdy v nevhodný okamžik nepostavil. Je to přirozené.“ Polkl doušek a rychle se pomodlil. „Ty víš, jak, eh, jak se rodí děti, nebo ne?“

„Ano.“ Jim mu to pověděl, měl to od svého táty. „Žena má vajíčko a muž spermie. A nejlepší je, když se mají spolu rádi.“

„Dobře.“ Tucker cítil slastnou úlevu. „Je lepší, když člověk počká, až je dospělý. Dívat se Lee Anne na prsa a dělat to, jsou dvě různé věci.“

„Myslím, že to chápu.“ Cyovi připadalo úžasné, že může říkat zakázané věci nahlas, aniž by dostal nařezáno. Odvážil se ještě dál. „Ale někdy, hlavně v noci...musím jmenovat všechny státy a hlavní města, abych na to nemyslel, ale málokdy to pomáhá. Mám přitom pocit, že když něco neudělám, tak snad vybuchnu.“ Střelil po Tuckerovi krátkým pohledem. „Ale někdy to udělám. Je to špatné, viďte? Když si člověk pomůže sám.“

Tucker se poškrábal na hlavě. „Mně se zdá, že - občas - musí člověk vzít věci, abych tak řekl, do vlastních rukou. Nevím, jestli ti mám radit, abys z toho udělal zvyk, ale zdá se mi rozumné, aby se člověk poškrábal, když ho něco svědí.“

„A nestane se člověku nic, když to dělá?“

„Člověk ani neoslepne, ani mu nenarostou chlupy na dlaních, jestli myslíš tohle.“

„Určitě?“

Tentokrát se Tucker musel usmát. Zvedl ruce a pečlivě si prohlédl dlaně. „Určitě,“ řekl a Cy ho odměnil také úsměvem.

Burnsův pokoj v Innocence byl malý a skromně zařízený. Pokud šlo o přespání, tak to ještě šlo. Burns byl rád, že ho Nancy Koonsová udržuje v čistotě, A protože vždycky nastražil nějakou pastičku, s uspokojením zjistil, že k němu nikdo nepřichází bez jeho vědomí a neprohrabuje se v jeho věcech. Pokud zrovna nepracoval, měl všechno důležité, co se týkalo případu, zamčeno v kufříku.

V pokoji byla dvojitá postel, komoda se zásuvkami a velká skříň na šaty. Tři dny mu trvalo, než přesvědčil Nancy Koonsovou, aby mu našla stůl a pevnou židli. Stropní ventilátor rozháněl horký vzduch. Tohle nedostačující zařízení přimělo Burnse, aby si u Larssonů koupil ještě stolní elektrický ventilátor. Protože měl štěstí a dostal jeden ze dvou pokojů s koupelnou, usoudil, že má všechno nezbytné ke svému pobytu.

Ale nečekal, že dostane i prémii.

Pod ním totiž ležela Josie Longstreetová. Burns se ještě zachvíval po jejich druhém zápolení. Vůbec si nevzpomínal, jak se od sklenice limonády ve snack baru dostali ke skákání na skřípající matraci. Ale nestěžoval si.

Naposledy se takhle divoce miloval, když... vlastně si uvědomil, že takovýhle druh sexu nikdy nezažil. Ženy, které zval na schůzky, byly chladné a vyrovnané v posteli i mimo ni. Josie z něho strhávala šaty pět vteřin po tom, co spolu s ním vyběhla po zadních schodech nahoru.

Josie zvedla nad jeho hlavu svoje nově nalakované nehty. Tentokrát to byl Hříšný nach. Ta barva jí připadala báječně vhodná. Zkusmo přejela nehty po jeho zádech a zdálo sejí, že červeň stéká po jeho bílé kůži jako krev.

„Zlatíčko," řekla, „tys mě málem zničil. Věděla jsem, že pod tím svým oblekem schováváš tygra."

„Byla jsi úžasná." Burns věděl, že ženy v podobné situaci očekávají lichotky, ale tentokrát mu chyběla slova. „Bylo to neskutečné."

„Měla jsem tě dlouho na očích, zvláštní agente. Muži s odznakem mě dokáží rozpálit." Vzpomněla si na Burka a zamračila se na strop. „Myslíš, že jsem sexy?"

„Myslím..." Burns zvedl hlavu. „Myslím, že jsi ta nejvíc sexy ženská ze všech, které jsou naživu."

Josie se usmála a odvděčila se mu drobným polibkem. „A hezká taky?"

„Ne, hezká ne," řekl, a kdyby se tolik nezaobíral jejími vlasy, všiml by si, že se jí zablesklo v očích. „Jsi úchvatná jako nějaká divoká cikánka."

Záblesk se změnil v radost. „To říkáš jenom proto, že jsem úplně nahá a ty bys chtěl píchat."

Za normálních okolností by se cítil dotčeně, ale jinak měla naprostou pravdu. „Vždyť je to pravda. Jsi oslňující, Josie."

„Umíš opravdu hezky mluvit." Josie si povzdechla, když se začal mazlit s jejími ňadry. Potem a sexem se jí začala lepit kůže, i když ventilátor byl namířený přímo na postel. Josie měla zato, že nejlepší lék proti horku je lehnout si na postel. A když už je člověk nahý, může s tím něco udělat.

„Ne všichni muži vědí, co ženy rády slyší. Například můj první manžel Franklin. Když jsme se vzali, měsíc nebo dva potom, co opadlo první okouzlení, abych tak řekla, skončil, něco zabručel a začal chrápat. Takhle se chová většina mužů. Prostě si vezmou, co chtějí, a pak jdou pryč."

Burns cosi přidušeně odpověděl přitisknutý k jejím ňadrům. Josie ho nechala, aby si dopřál potěšení. „Zena má právo na hezká slova. Jistě, některým ženám na tom nezáleží. Chtějí jen to jediné stejně jako muži. A to je myslím rozdíl mezi courou a dámou, dáma si umí cenit slov."

„Ty jsi neskutečně krásná dáma."

V Josiiných očích žhnul úsměv. „A ty jsi opravdový džentlmen.

A taky strašně chytrý. Hrozně ráda bych si poslechla některé tvoje případy." Líně ho hladila po bocích. „Ale asi se brzo vrátíš na Sever." Schoulila se níž, aby našla jeho rty. „Je to hrozná škoda, že jsme se my dva dali dohromady, až když odjíždíš."

„Skutečně to vypadá, že se případ chýlí ke konci."

„Věděla jsem to. Hned jak jsem tě uviděla poprvé, věděla jsem, že všechno vyřešíš, protože jsi tak chytrý. Hned jsem si řekla, že když jsi tady, my ženy se můžeme cítit v bezpečí." Tančila jazykem kolem jeho úst. „Ty jsi hrdina, Matthewe."

„Jenom dělám svoji práci." Burns se pyšně nafoukl. Josie se na něho převalila. „Byl to docela normální případ."

„Chytit vraha?" Přejela mu rty po hrudníku. I když je celý bílý, má docela pěkně stavěné tělo, pomyslela si. „Nikdo na nic nepřišel, dokud jsi nepřijel ty."

„Je to otázka zkušeností a patřičného vybavení."

„Já tvoje vybavení prostě zbožňuju," zapředla a stiskla kolem jeho penisu prsty. „Řekni mi, jak jsi to dokázal, Matthewe, Těším se na to."

Burnsovi se začal zadrhovat dech, když ho sevřely její dovedné prsty. „Nejdřív musíš pochopit psychologii sériového vraha. Jejich charakterový profil, jejich vývoj. Také statistiku. Většina vrahů zabíjí pod náhodným impulsem a málokdy z běžných důvodů."

„Vyprávěj mi o tom." Přitiskla rty k jeho břichu. „Vzrušuje mě to."

„Vášeň," vypravil ze sebe, třebaže mu zrak zastiňoval rudý závoj. „Chamtivost, pomsta. Tyhle motivy k sériovému vrahovi nepatří. Jeho žene touha ovládat, touha po moci a touha uštvat svoji oběť. Samotné zabíjení není tak důležité jako to, co mu předchází, totiž vyhledávání oběti a její stopování."

„Ano." Josie ho jemně laskala jazykem na vnitřní straně stehna. Také ona si připravovala oběť a očekávání v ní stoupalo jako horká řeka za letní záplavy. „Mluv dál."

„Plánuje si svůj čin a tím se živí jeho touha. Vybere si oběť a pak ji uloví. A celou tu dobu může vést docela normální život. Může mít rodinu, zaměstnání, přátele. Ale nutkání zabíjet ho žene kupředu. Když zničí jednu oběť, potřeba zabíjet v něm začne znovu narůstat. A touha po moci také." Burns zaťal prsty do Josiiných vlasů, když ho obemkla svými rty. „Vysmívá se policii a někdy ji i využije." Burns začal lapat po dechu, když ho vsála hluboko do úst. „Někdy chce být i dopaden, dokonce může trpět pocitem viny, ale hlad po krvi převáží."

Josie se vyšvihla nahoru a posadila se na něho obkročmo. „Takže zabije zase. Dokud ho nezastavíš."

„Ano."

„A tentokrát ho zastavíš?"

„Už se stalo."

Josie zvedla ruce k vlasům a pročísla si je dozadu. Přitom vypnula ňadra do oblouku. „Jak to?"

„Pokud se neobjeví další důkazy, oznámím, že se případ uzavřel smrtí Austina Hatingera.“

Josie se zachvěla, když zvedla boky a on vstoupil hluboko do ní. „Ty jsi hrdina, zvláštní agente. „Můj hrdina.“ Zvrátila hlavu dozadu a začala vyčerpávající jízdu do ráje.

Kapitola dvacátá první

Blížila se bouře. S přibližujícím se večerem se ochladilo a poprvé po mnoha dnech rozčechral listí opravdový vítr a rozvířil sladkou vůni deště. Setmělo se brzy, hned poté, co se slunce skrylo za rozeklanými olověnými mraky. Na západě občas vyskočily žhavé záblesky a zase zhasly.

Lidé v deltě si vydechli úlevou, třebaže věděli, že bouře může být dost ošklivá, že může strhat vedení a vylít řeku z hrází.

Darleen Fullerová Talbotová opustila matku ve špatné náladě. Happy se usmívala na Scootera, chovala ho a přitom Darleen vyplísnila kvůli Billymu T. Táta se nechoval o moc líp, pomyslela si, když za sebou zabouchla dveře od auta. Zavrtěl hlavou a odešel. Darleen protrpěla dvacet minut matčina láteření, že Junior je slušný muž a že si nezaslouží, aby ho podváděla v jeho vlastním domě.

Vždyť je to také její dům a její podpis na hypotéce. Sešpulila rty, utřela si hněvivé slzy a pak nastartovala. Na ni nikdo nepomyslel. Kdepak, to jen Junior sem, Junior tam. Nikoho nezajímalo, že se k ní chudáček Junior chová hůř než k rohožce, o kterou si otře bláto.

Není divu, že jí Billy T. začíná hodně chybět. Její vlastní manžel s ní už ani nespí v jedné posteli. I když v ní hlavně spal, ještě než začaly potíže. Zato teď usínala každou noc suchá a nespokojená jak stará panna.

Ale to se dá do pořádku. Na předním skle se rozprskly první těžké kapky deště. Darleen vystrčila bradu. Happy by ten pohled pochopila a Darleen by byla asi překvapená, že by s ní celým srdcem souhlasila.

Scooter zůstane přes noc u své babičky. A ona se postará, aby její manžel začal plnit manželské povinnosti.

Jestli se brzy něco nezmění, mohla by se stát rovnou jeptiškou a jít do kláštera..

Obejít se bez toho mě znervózňuje, pomyslela si a zapnula stěrače, když déšť začal bubnovat do auta. Junior je vyrušil, dřív než byla s Billym T. hotová. Podle výpočtu držela už víc než týden celibát.

To není zdravé.

Proto se cítí tak nervózní a vzteklá, to je jisté. Celé dny měla divný pocit, že ji někdo pozoruje. Bylo to něco jiného než kradmé pohledy, kterými ji místní drbny propichovaly za zády, když se historka dostala na veřejnost. Spíš to vypadalo, jako když ji někdo sleduje. A pak tady byly ty podivné telefonáty. Když zvedla sluchátko, nikdo se neozýval.

To ji asi kontroluje Junior, napadlo ji. A možná někdo z jeho kamarádů hlídá dům pro případ, že by se objevil Billy T.

Jenže Billy T. dělá, že na ni zapomněl.

Zdálo se jí nespravedlivé, že přišla o milence i o manžela a ještě musela poslouchat matčinu přednášku jen proto, že se chtěla trochu pobavit.

Na mokré silnici dostala smyk, a proto trochu přibrzdila.

Takhle už to dál nenechá. Pláč nepomáhal, a to vyplakala celý kbelík. Udržovat dům v pořádku a postavit na stůl každý večer teplé jídlo také nezabíralo. Junior snědl všechno, co před něj postavila, a pak si šel hrát se Scooterem.

Dnes večer si bude hrát se svou ženou.

Darleen věděla, jak má připravit scénu. Měla tu noční košilku, kterou si objednala poštou - sice kvůli Billymu T, ale na tom nezáleží. Téměř celé odpoledne strávila v kadeřnictví, kde si nechala umýt a upravit vlasy. Dokonce strpěla, aby jí Betty Pruettová vytrhala voskem obočí a chloupky na horním rtu.

Ještě zbývalo připravit vhodnou atmosféru.

Od vánoc jí zůstala jedna svíčka s vůní nového koření. Pak tu bylo album s Randy Travisem a láhev šampaňského. Měla vyzkoušeno, že se Junior po pár skleničkách chlazeného šampaňského začne chovat velmi romanticky.

Až ho dostane do postele, zapomene na Billyho T. a nějakou mužskou pýchu. Darleen bude zase jeho oddaná manželka. A jestli si někdy vybere nějakého dalšího milence, bude kruci o hodně opatrnější.

Málem nestačila včas dupnout na brzdu. Záclona deště tak zatemnila silnici, že téměř přehlédla auto stojící napříč. Kola jí proklouzla a dostala smyk. Krátce vykřikla, když se auto natočilo bokem. Blatníky aut se málem dotkly. Darleen se opřela zády o sedadlo a položila si ruku na tlukoucí srdce.

„Zatraceně.“ Přimhouřila oči a snažila se něco zahlédnout skrz přední sklo, ale nikoho neviděla, jenom opuštěné auto roztažené napříč silnicí. „No, to je teda krása.“ Roztřeseně otevřela dvířka a vystoupila ven do

bouřky. Vítr jí okamžitě přilepil vlasy na oči. S námahou je odhrnula. „No nazdar!“ vykřikla do deště. „Kristepane, jak mám dostat zpátky manžela, když přijdu domů jako zmoklá slepice?“

Chvíli o tom přemýšlela a napadlo ji, že by toho mohla využít ve svůj prospěch a zahrát na jeho soucit. Ale jestli chce, aby ji Junior obskakoval, protože ji zaskočil déšť, musí se dostat nejdřív domů. S rukama v bocích kopla do kola auta blokujícího cestu.

„Jak se mám ksakru dostat dál?“ Představa, že by se měla otočit a jet zpátky k matce domů, ji tak odpuzovala, že nehledě na déšť obcházela kolem auta v domnění, že najde řešení.

Podívala se oknem dovnitř v naději, že uvidí v zapalování klíče, když v tom za sebou zaslechla nějaký zvuk. Srdce jí skočilo do krku, ale pak se uklidnila, když poznala známý hlas přicházející z deště.

„To bude asi tvoje auto,“ vykřikla. „Silnice je tak mokrá, že jsem do něj málem narazila. Junior by ze mě stáhl kůži zaživa, kdybych mu zdemolovala auto.“

„Já mu tu práci ušetřím.“

Darleen nikdy nespatřila železnou tyč, která ji udeřila do hlavy.

Světlo zablikalo, až nakonec zhaslo úplně, pak se ozvalo zvlášť mohutné burácení hromu. Caroline si pro případ nutnosti připravila ve všech pokojích svíčky a petrolejovou lampu.

Tma, ani bouřka jí nevadily. Vlastně je měla ráda. Doufala, že se porouchá i telefonní vedení, aby nemusela pořád odpovídat na soucitné a zvědavé telefonáty, které ji celý den otravovaly. Ale kdyby zůstala elektřina vypnutá přes noc, nechtěla by slepě klopýtat po domě a riskovat, že se setká se šklebícím se přízrakem Austina Hatingera.

Pozorovala déšť a vítr z verandy, zatímco Dareba se schoval uvnitř a kňučel tam. Byla to úžasná podívaná. Vítr, který neměl před sebou příliš překážek v podobě stromů, se hnal po pláních, rozechvěl všechny šindele, roztřásl okna a skučel v trávě.

Caroline nevěděla, jestli tenhle divoký déšť pomůže úrodě nebo ne, ale jistě se to ve městě dozví, až tam zajede. Prozatím stačí, když se bude dívat, žasnout a vědět, že má za sebou suchý, svíčkou ozářený dům, který čeká, až jí nabídne útočiště.

Přístřeší, opravila se a usmála. Co by řekl dobrák doktor Palamo tomu, že použila slovo útočiště? Že je to podvědomá reakce, usoudila. Už ale nemusí nikam utíkat, už se nemusí nikde schovávat. Poprvé ve svém životě prostě žije.

Nebo se o to snaží.

Ale dnes ráno se před Tuckerem schovala. Přijala od něho sex, ale ne důvěrnosti. Potřebovala si dokázat, že je živá, ale bála se, že by mohla něco cítit.

Překvapená chladem si začala třít paže. Oběma to tak stačilo. On chtěl ji, ona chtěla jeho. Nemá cenu se tím trápit.

Zavřela oči a nadechla se. Po posledním zablesknutí zůstala ve vzduchu stopa ozónu. Bylo to velmi osvěžující. Při dalším zahřmění štěně zaštěkalo a Caroline se zasmála. „Nebude to dlouho trvat. Bouřka netrvá nikdy dlouho. Přijde a trochu s námi zatřese, abychom si vážili klidných časů. Co takhle trochu hudby? Dostala jsem chuť si zahrát.“ Posadila ho do křesla a pak vzala housle do ruky. „Řekla bych, že si dáme něco vášnivého.“ Přejela smyčcem zkusmo po strunách a doladila tóny podle sluchu. „Něco, co se hodí k téhle náladě.“

Nejdřív začala s Čajkovským, plynule přešla do Beethovenovy Deváté a pak zkusila některé melodie, které ji naučil Jim, a skončila vlastní temperamentní interpretací Lady Madonna.

Když přestala hrát, byla už úplná tma. Ozvalo se zaklepání na dveře, a ona vyskočila ze židle. Dareba se vyřítil z místnosti a hnal se nahoru do ložnice pod postel.

„Asi bych ho měla trochu vycvičit k útoku.“ Odložila housle stranou a zamířila do chodby. Skrz síť spatřila Tuckera.

Caroline najednou zjistila, že se její talentované ruce třesou, a proto je spojila, aby je uklidnila. „Dnes večer není moc příjemné chodit ven.“

„Já vím.“

„Nepůjdeš dovnitř?“

„Ještě ne.“

Caroline k němu přistoupila blíž. Z vlasů mu kapala voda. To jí připomnělo, jak vypadal, když vyšel ráno z její sprchy. „Jak dlouho stojíš venku?“

„Přijel jsem, než jsi přešla z té své vznešené muziky do Salty Dog. Byl to Salty Dog, nebo ne?“

Caroline se letmo usmála. „To mě naučil Jim. Vyměňujeme si zkušenosti.“

„Slyšel jsem. Toby má fakt radost. Shání pro kluka nějaká fidlátka z druhé ruky.“

„Jim má talent," řekla a cítila se hloupě. Proč spolu diskutují o Jimovi se sítí mezi nimi? „Nejde elektřina."

„Já vím. Pojď na chvíli ven, Caroline."

Zaváhala. Vypadal, že to myslí vážně. „Něco se stalo? Dobře." Vyšla ven s nervy napnutými k prasknutí. „Přemýšlela jsem, jestli ten déšť bude pro úrodu dobrý nebo ne."

„Nepřišel jsem za tebou, abych si povídal o úrodě, ani o muzice, když na to přijde." Strčil ruce do kapes a společně se dívali, jak blesk ozářil nebe. „Chci se tě zeptat na dnešní ráno."

„Nechceš přinést pivo?" Ucouvla o krok a jednou rukou se natáhla k síti. „Pár jsem jich tuhle koupila."

„Caroline." Oči mu žhnuly ve tmě, až ji přešel mráz. „Proč mi nechceš dovolit, abych se tě dotkl?"

„Nevím, co máš na mysli." Nervózně si pročísla rukou vlasy. „Vždyť jsem ti to dovolila. Milovali jsme se přímo na tomhle gauči."

„Dovolila jsi mi, abych tě měl, ale ne abych se tě dotkl. A to je rozdíl. Hodně velký rozdíl."

Caroline ztuhla. Když k němu vyslala vznešený pohled, usmál se. „Jestli jsi přišel, abys kritizoval můj výkon..."

„Já nic nekritizuju, jen se ptám." Pohnul se směrem k ní, ale nedotkl se jí. „Ale myslím, žes to právě řekla. Byl to výkon. Možná ses potřebovala nějak odreagovat, abys věděla, že jseš živá. Vím, že jsi měla důvod. Ale já se tě ptám, jestli je to všechno, co chceš. Já ti potřebuju dát víc. Jestli chceš."

„Nevím. Nezáleží na tom, jestli chci, ale jestli můžu."

„Nechám tě o samotě, jestli si to chceš rozmyslet. Jinak mě můžeš pozvat dál." Tucker zvedl ruku k její tváři. „Pusť mě dovnitř, Caroline."

Nejenom do mého domu, uvědomila si. Ale do mě, do mého fyzického i citového království. Na chvíli zavřela oči. Když je otevřela, stál tam pořád a čekal. „Na mě si můžeš jen těžko vsadit," řekla.

Úsměv mu zjemnil rty. „Zatraceně, ty na mě taky ne, miláčku."

Caroline se zhluboka nadechla a ustoupila stranou, aby otevřela sítěné dveře. „Budu ráda, když půjdeš dovnitř."

Tucker vydechl vzduch, který v sobě zadržoval. V okamžiku, kdy překračoval práh, ji chytil a zvedl do náruče.

„Tuckere..."

„Spíš se to podobá Rhettu Butlerovi." V tichosti ji políbil a pak začal stoupat po schodech. Nemusí se bát nějakého Ashleyho, ale určitě jí nedovolí, aby dnes v noci myslela na nějakého Luise. Nebo na kohokoli jiného.

„Jsi mokrý," řekla mu, když mu položila hlavu na rameno.

„Neboj se, dám ti příležitost, abys mě z těch šatů svlékla."

Caroline se zasmála. Jak je to snadné, pomyslela si, když nechá věci tak, jak jsou. „Jsi na mě tak hodný."

„Můžu být ještě hodnější." Zastavil se ve dveřích a dopřál si dlouhý polibek.

„Nemůžu se dočkat, abych to viděla."

„Tentokrát si musíš počkat."

Po stěnách tančily stíny a plamen svíčky. Horko, které se zde usadilo během dne jako věrný přítel, něžně utlumilo vítr, který se opíral do staré krajkové záclony. Ve vzduchu byla cítit vůně vosku, levandulových polštářků a deště, který promáčel sítěná okna a neúnavně ťukal do plechové střechy.

Položil ji na postel a něžně laskal rty její ústa. Jemně ji pohladil prsty po tváři. Za nimi následovaly jeho rty, které trpělivě odháněly napětí. Pak bylo slyšet jen zvuk deště, její povzdech a dunění hromu, jak se bouřka posouvala na východ. Caroline zvedla ruce, aby ho k sobě přivábila.

Tucker se k ní tisknul rty na rtech, smyslně laskající jazyky, dokud se neponořila hluboko do klidu a rozkoše, kterou jí nabízel.

Neměla na vybranou, musela zapojit své city. Tucker opatrně a pomalu přivolával její emoce na povrch. Útočily na ni, až jí zakolísal tep, ochably svaly a srdce poskočilo. Krátký záblesk paniky ji přiměl, aby otočila hlavu na stranu. Tucker se spokojil se štíhlým sloupem jejího krku. A jeho ruce stejně dovedně jako ruce hudebníků začaly přejíždět po jejím těle.

Tiše ji chlácholil, stejně jako ji lákal za sebou. Měl dojem, že cítí, jak se v ní sváří touha a pochyby. Stejný konflikt viděl i v jejím obličeji. Držel svoji touhu na uzdě a trpělivě a téměř soucitně ji sváděl. Dlouhé, neklidné polibky, lenivá pohlazení. Když se její tělo začínalo rozehřívat a skrze rty uniklo jeho jméno, pochopil, že už proti své touze nestaví žádné překážky. Přesně tohle chtěl.

Když ji začal svlékat, jejich oči se střetly a spojily. Byla nahá. A bezbranná. Oba chápali, že ta dvě slova nejsou zaměnitelná, ale tímhle jediným činem se dostali za hranici jejich ranního nespoutaného polosvlečeného spojení na gauči.

Rozechvělýma rukama mu přetáhla vlhkou košili a přejela prsty po hrudníku k břichu. Ucítila slastné vzplanutí, když se jeho tělo zachvělo pod jejím váhavým dotekem. Krátce se nadechla a rozepnula mu džíny. Tucker si musel kleknout, aby mu je mohla stáhnout přes boky.

Klečeli oba uprostřed postele a matrace pod nimi sténala, jak se prohýbala. Dovnitř proudilo opět horko, vítr se utišil a déšť přešel v mžení. Caroline spojila ruce kolem jeho pasu. Tucker se zabořil do jejích vlasů. Když jí zvrátil hlavu dozadu, v očích jí opět prokmitl záblesk překvapení a strachu. Přitiskl k ní tvrdě své rty a jeho pohled potemněl vášní.

Tohle byla ta šelma, která se skrývala pod závojem lenivé přívětivosti. Caroline měla pocit, že cítí, jak se uvnitř jeho těla vzpíná na řetězu a hrozí, že je oba pohltí jediným divokým stiskem.

Zaťala mu prsty do boků a pak je uvolnila, když se k ní přitiskl. Něco jí říkal, ale jeho chraptivý šepot se ztratil v bušení jeho srdce.

Ano, přesně tohle chtěl. Všechno, co kdy chtěl. Toužil po tom, aby cítil, jak se Caroline rozplývá vzrušením. Aby ochutnal žhavou touhu z jejích rtů. Slyšel její jemné a bezmocné sténání, které se jí dralo hluboko z hrdla, když se v něm začínala ztrácet. Aby věděl, že nemyslí na nic jiného než na něj.

„Caroline.“ Přitiskl jí rty na rameno, aby se sám trochu zklidnil, a přejel zuby po navoněném oblouku jejího těla. „Musím něco udělat.“

„Ano.“ Caroline se k němu natáhla, ale on ji chytil za zápěstí.

„Ne, tohle ne. Ještě ne.“ S očima upřenýma na ni ji položil na záda tak, že ji přikrýval svým tělem. Drobně ji líbal na rty, spíš aby ji mučil touhou, než aby ji ukojil. „Musím...“ Jemně jí sevřel bradu do zubů a něžně, ale s rozmyslem jí uchopil obě ruce. „Musím tě přivést k šílenství.“

„Tuckere...“

„Jestli nechám tvoje ruce na svobodě, bude konec příliš brzy.“ Sjel ústy dolů a kroužil kolem jejího ňadra v pomalých žíznivých polibcích. „To je taková jižanská tradice.“ Dotkl se lehce jazykem jejího pupíku a sledoval, jak její oči zatemňují. „Když něco stojí za to, pak si to musí člověk užít hezky pomalu.“

Ruce její zoufale vzpínaly pod jeho, když se přesunul k druhému ňadru. „Já nemůžu.“

„Ale můžeš, miláčku.“ Jemně ho vsál do úst, až vykřikla, a pak ji něžně pustil. „Já ti to dokážu. A jestli řekneš, že se ti to nelíbilo, zkusím to znovu.“

Caroline se svíjela, hlava se jí neklidně trhala na polštáři a příval vzrušení se začal stupňovat. Tucker ji vychutnával rty i jazykem. Vzduch byl tak těžký, že se nedalo ani dýchat. S námahou lapala po dechu, který jí se syčením unikal skrze chvějící se rty. Přestože se její vědomí bránilo úplně podlehnout, tělo ji zrazovalo. Oddávalo se vášnivé živočišné radosti, že si ji muž bere. Zachvívalo se a přibližovalo k zběsilému uvolnění, které držel Tucker téměř na dosah.

Vlhké tělo klouzalo po vlhkém těle, když se k ní skláněl stejně uvězněný jako ona. Z úst se jí vydral sten, který zněl v dusném horku k nesnesení. Otíral se tváří o její břicho a očekávání dalších důvěrností mu šumělo v hlavě jako dobré víno. Kdysi řekl, že ví o rozkoši všechno, co se vědět dá. Kdysi by se postavil proti názoru, že rozkoš s jednou ženou může být naprosto jiná s druhou.

Ale byla to Carolinina vůně, která sváděla jeho smysly, její zadrhávající se dech, její zrychlující se tep, její jemná světlá pokožka, která se chvěla pod jeho rty.

Všechno bylo jiné.

Caroline se prohnula a vzepnula, když se dotkl jazykem citlivého záhybu vnitřních stehen. Laskal ji jen kousek od ohniska jejího vzrušení a mučil oba tak dlouho, až její tělo na okamžik znehybnělo a pak se uvolnilo.

První křečovité vyvrcholení ji zbavilo posledních sil. Měla pocit, že se vznáší bez tíže, že nevnímá ani pokoj, ani horko, jenom rozechvělou úlevu. Na rtech její usadil úsměv. Ruce měla opět volné, přejela jimi své omámené tělo, zvlhlou pokožku, až se dotkla jeho vlasů.

„Myslím, že se mi to přece jen líbilo,“ vypravila ze sebe.

„Ještě jsme neskončili.“ Objal ji rukama pod boky, nadzvedl je a ponořil se do ní.

Caroline se ocitla ve víru vášně tak rychle, že nemohla ani popadnout dech. Tápala rukama, až jí ruce sklouzly s jeho ramen dolů a zoufale se zachytily přikrývky. Útočila na ni jedna vlna vzrušení za druhou, až cítila jen jediné, vášeň. Jeho a její. Tucker přestal s něžným laskáním. Ruce, které ji předtím hladily, jako když hedvábí klouže po sametu, se jí dožadovaly s bezohledností, která byla stejně vzrušující jako nečekaná.

Takové bylo tajemství rozkoše. Tajemství rozkoše, která se zrodila za horké letní noci. Převalovali se na posteli a oddávali se smyslné rozkoši stejně nezkrotně jako zvířata pářící se v trávě.

Tucker potlačil na chvíli poslední příliv vzrušení a přitáhl ji k sobě chvějícíma se rukama.

„Podívej se na mě.“ Hrudník se mu těžce zvedal, když se k ní naklonil. „Caroline, podívej se na mě.“

Oči se jí zachvěly a otevřely. Duhovky měla černé jako noc.

„Tohle něco znamená.“ Sklonil k ní rty a ponořil se do jejích úst. „Tohle musí něco znamenat.“

Caroline ležela omámeně, spálená žádostí, spokojená, že na ní spočívá Tuckerova tíha. Začínaly se ozývat drobné bolesti, ale Caroline se jen usmála. Vždycky se považovala za dobrou milenku - i když Luis by s tím ke konci jejich vztahu zcela jistě nesouhlasil - ale nikdy předtím se necítila tak pyšně.

Povzdechla si a protáhla se. Tucker se převalil se zabručením na bok. „Takhle je to lepší?“ zeptal se, když si na něho lehla s hlavou na hrudi.

„Předtím to bylo také fajn.“ Znovu se usmála. „Moc fajn.“ Opět si povzdechla a zvedla ztěžklá víčka. Chvíli se zmateně rozhlížela, než si uvědomila, že leží v nohách postele. „Jak jsme se sem dostali?“

„To je šikovnost. Dej mi pár minut a dostaneme se zase na druhý konec.“

„Hmmm.“

Přitiskla mu horké rty na hrudník. „Přestalo pršet. Jenže je ještě větší horko než předtím.“

„S tím by se mělo něco udělat.“

Caroline zvedla hlavu. „Ty víš, co bych chtěla?“

„Miláčku, jen co se trochu seberu, udělám všechno, co si budeš přát.“

„Budu si to pamatovat. Ale...“ Sklonila hlavu k jeho rtům. „Teď bych si ze všeho nejvíc přála zmrzlinu.“ Usmála se na něj. „Chceš taky, Tuckere?“

„Myslím, že bych do sebe trochu dostal, když už jsi to navrhla.“ Tucker si s pobavením představil, jak slízává zmrzlinu z některých zvlášť zajímavých partií jejího těla. „Přineseš ji sem nahoru?“

„To jsem měla v úmyslu.“ Caroline si dopřála další polibek a pak sklouzla z postele a vytáhla ze skříně župan. „Chceš jednu nebo dvě lžíce?“

Když si zkřížila župan přes ňadra, Tuckerovi se zableskly zuby. „Já jsem vždycky pro dvě lžíce. Chceš pomoct?“

„Myslím, že to zvládnu.“

„Dobře.“ Strčil si ruku pod hlavu a zavřel oči. Caroline vyšla ven s jistotou, že Tucker využije příležitosti ke krátkému zdřímnutí.

V kuchyni nabrala zmrzlinu při světle lampy. Napadlo ji, že tenhle okamžik jí utkví natrvalo v paměti. Dusná kuchyň, vůně deště a petrolejové lampy, slastné chvění po milování. Příprava zmrzliny, která se sní v posteli.

Tiše si pobrukovala a nesla poháry zpátky nahoru. Z poklidu ji nevyrušilo ani pronikavé zvonění telefonu. Odložila misky stranou, strčila si sluchátko mezi ucho a rameno a nabrala si první lžičku.

„Haló.“

„Caroline. Díkybohu.“

Lžička se zastavila na půl cesty ke rtům. Caroline ji položila zpátky do misky. Bylo zřejmé, že něco jí náladu pokazit dokáže.

A to je hlas její matky.“

„Ahoj, mami.“

„Snažím se ti už hodinu dovolat. Ale něco se dělo s linkou. Není divu, když se uváží, jaké služby jsou tam u vás.“

„Byla tady bouřka. Jak se máš? A co táta?“

„Dobře. Táta odjel na pár dní do New Yorku, ale já jsem měla nějaké povinnosti a nemohla jsem ho doprovázet.“

Georgia Waverlyová mluvila rychle, jako by nikdy nežila v deltě, kterou se snažila vymazat jak ze svého hlasu, tak ze svého srdce.

„Ale o tebe mám starost,“ pokračovala a Caroline si představila, jak sedí u stolku z růžového dřeva v pečlivě a vybraně zařízeném obývacím pokoji a hledá číslo své dcery v jednom ze svých nesčetných seznamů.

Objednat květiny. Návštěva dobročinného obědu. Starosti s Caroline.

Ta představa s sebou přinesla záchvěv provinění.

„Nemusíš si dělat s ničím starosti.“

„S ničím? Byla jsem na večeři u Fulbrightových a tam jsem se musela doslechnout, že moje dcera byla napadena.“

„Nic se mi nestalo,“ řekla Caroline.

„To už vím,“ odsekla Georgia podrážděně, že jí skočila do řeči. „Carter mi všechno vysvětlil, což je víc, než ses obtěžovala ty. Pořád jsem ti říkala, že tam nemáš jezdit, ale tys mě neposlechla. A teď se dozvím - a ještě k tomu nad polévkou - že se moje dcera zapletla do vyšetřování nějaké vraždy.“

„Je mi to líto.“ Caroline zavřela oči. Omluvy sejí staly denním chlebem, když musela jednat s matkou. „Stalo se to tak rychle. Ale už je po všem.“

Na schodech zaslechla hluk a zvedla oči. Spatřila Tuckera a raději odvrátila pohled.

„Carter mi dal najevo, že tomu tak není. Asi víš, že vlastní filiálku NBC tady ve Filadelfii. Řekl, že ta zpráva je už venku a že za tebou letí několik novinářů, aby udělali reportáž. Když se dostalo na veřejnost tvoje jméno, je z toho samozřejmě žhavá novinka.“

„Kristepane.“

„Prosím?“

„Nic.“ Caroline si projela rukou vlasy. Chovej se rozumně, říkala si. „Je mi líto, že ses to musela dozvědět od někoho jiného. Vím, že tě ta publicita musí obtěžovat. Ale proti tisku nic nezmůžu, mami, stejně jako neudělám nic s příčinou toho všeho. Je mi líto, jestli tě to znepokojilo.“

„Samozřejmě mě to znepokojilo. Copak nestačí, že jsme museli zvládnout skandál s tvým hospitalizováním, odřeknout letní turné a zrušit zasnoubení s Luisem?“

„Ano,“ řekla Caroline suše. „To pro tebe muselo být velmi těžké. Bylo to ode mě velmi bezohledné, že jsem se složila.“

„Takhle se mnou nemluv. Kdyby ses nenechala unést kvůli malému nedorozumění s Luisem, nic by se nestalo. A teď zase tohle, pohřbila ses tam...“

„Nikde jsem se nepohřbila.“

„Marníš svůj talent.“ Georgia přešla Carolininy protesty tak lehce jako buldozer měkkou půdu. „Udělala jsi ostudu sobě i celé rodině. Myslíš, že jsem mohla v noci klidně spát, když jsem věděla, že jsi opuštěná a bezbranná?“

Caroline si začala třít spánky. „Opuštěná jsem byla celé roky.“

Georgia tu větu nikdy nezaslechla, ani smutek z ní čišící.

„A taky - mohl tě znásilnit nebo zabít.“

„Ach, jistě, z toho by byl strašný povyk.“

Na druhém konci byla kratická pauza. „To byla nemístná poznámka. Caroline.“

„Ano, to byla.“ Přitiskla si palec a prsty na oči a opakovala obvyklou litanii. „Promiň. Asi jsem ještě trochu otřesená z toho, co se stalo.“

Zeptáš se mě, co se stalo, mami? Zeptáš se mě, jak mi je, co potřebuj u, nebo jak jsem se zachovala?

„Rozumím. Ale čekám, že ty budeš rozumět mně. Trvám na tom, aby ses okamžitě vrátila domů.“

„Já jsem doma.“

„Nemluv hlouposti. Nepatříš tam stejně jako já. Vychovala jsem tě k něčemu lepšímu, Caroline. Otec a já jsme ti dali šanci. Nechci vidět, jak ji zahazuješ kvůli nějaké zraněné pýše.“

„Zraněné pýše? Tos řekla opravdu moc zajímavě, mami. Promiň, ale nemůžu udělat, co chceš. Ani být taková, jakou mě chceš mít.“

„Nechápu, kde se v tobě vzala taková umíněnost, ale vůbec se mi nelíbí. A Luisovi také ne, i když on je mnohem tolerantnější než já. Má o tebe velkou starost.“

„On... chceš mi říct, že jsi s ním mluvila? Že jsi porušila moje výslovné přání a zavolala mu?“

„Přání dítěte není vždycky to samé, co jeho zájmy. V každém případě jsem s ním chtěla mluvit o tvém zářijovém vystoupení v Bílém domě.“

Caroline si přitiskla ruku na žaludek, který se jí začal svírat bolestí. „Přestala jsem být dítě, když jsi mě poprvé vystrčila na jeviště. A jeho názory mě nezajímají.“

„To mě ani nepřekvapuje. S tvou nevděčností jsem už začala počítat.“ Matčin hlas skřípal. Caroline si dokázala představit, jak bubnuje pečlivě upravenými nehty po naleštěném stolku. „Jenom doufám, že až ti zavolá Luis, ukážeš lepší chování. Obě dvě víme, že on je ten nejlepší muž, jakého jsi mohla potkat. Luis tvému uměleckému temperamentu rozumí.“

„Ten rozuměl jen mé ubohé naivitě. Asi na tom nic nezmění, když ti řeknu, že jsem ho přistihla, jak v šatně zpracovává flétnistku?“

„Mluvíš stejně hrubě jako lidé v tvém okolí.“

„Můžu mluvit ještě hruběji.“

„Už ty nesmysly nebudu dál poslouchat. Trvám na tom, aby ses vrátila domů. Nemáme víc než pár týdnů, aby ses připravila na vystoupení v Bílém domě. A určitější nepomyslela na garderobu. Musím najít čas a promluvit si s tvým návrhářem. A teď tenhle povyk - to je nežádoucí.“

Asi jako nůž, který projede srdcem, pomyslela si Caroline. „Není třeba, abys něco dělala,“ řekla opatrně. „Už jsem mluvila s Frances a dokončila s ní plány. Přiletím do Washingtonu a druhý den zase odletím. A co se týče mých šatů, myslím, že ty, které mám, budou stačit.“

„Přišla jsi o rozum? Tohle je jeden z nejdůležitějších kroků ve tvé kariéře. Už jsem začala plánovat interview, sezení u fotografa...“

„Tak to odvolej," řekla Caroline úsečně. „A jinak tě můžu ujistit, mami, že jsem živá a že se mi nic nestalo. Muž, který mě napadl, je mrtvý. Zabila jsem ho, takže bych to měla vědět nejlíp."

„Caroline..."

„Pozdravuj ode mě tátu, prosím. Dobrou noc." Jemně položila sluchátko. Čekala plnou minutu, protože si chtěla být jistá, že nebude křičet. Zmrzlina se roztekla.

Zvedla misky, odnesla je do kuchyně a vylila do dřezu.

Kapitola dvacátá druhá

Tuckerovi se zdálo, že tenhle den bude jen chlácholit zraněné city a zahánět vinu do kouta. Napadlo ho, jak je možné, aby člověk celý život balancoval na kraji rozbouřených vod a pak najednou zjistil, že je až po krk ve vlnách.

Carolininy emoce stále syčely ve vzduchu. Jako kdyby do těch vroucích vod hodil někdo drát pod proudem, který sebou hází a jiskří.

Zatoužil po cigaretě, ale balíček měl nahoře, pravděpodobně v promočené košili.

Zvedl oči vzhůru k tmavým schodům, zatoužil po klidu a samotě ložnice, ale pak zamířil do kuchyně, kde pomrkávala lampa a vřelo napětí.

Když vkročil dovnitř, Caroline stála u dřezu a dívala se z okna stejně jako ráno po Burnsově návštěvě. Tentokrát čelila temnotě. Tucker nechtěl, aby se dívala do tmy sama. Popošel k ní a ucítil příval zklamání, když se jí ramena při jeho doteku napnula.

„Víš, obvykle když najdu ženu zamlklou, snažím se udělat nějaký vtip a přemluvit ji, aby se vrátila do postele. Když to nevyjde, hledám si rychle cestu ke dveřím." Přes její odpor jí začal masírovat ztuhlá ramena. „Jenže na tebe moje obvyklé metody neplatí."

„Proti vtipu bych nic neměla."

Opřel sejí čelem o hlavu. To je ostuda, zrovna teď ho žádný nenapadá, pomyslel si. Musí myslet na to, co ji trápí. „Pověz mi to, Caroline."

Neklidně otočila kohoutkem a umyla dřez. „Není co."

Tucker zvedl hlavu a uviděl její přízračný stín v temném okně. Věděl, že ho může vidět, ale napadlo ho, jestli chápe, jak je křehká, jak její obraz může snadno zmizet.

„Když jsi před pár minutami sešla dolů, stále jsem měl pocit, že vedle mě ležíš. Hebká a uvolněná. Teď jsi jako uzlíček nervů. Nerad tě takhle vidím."

„S tebou to nemá nic společného."

Rychlost, s jakou se k ní přitočil, je oba překvapila, stejně jako stěží ovládaná zlost v jeho hlase. „Jestli mě chceš jenom na sex a ostatní nechat stranou, tak mi to jasně řekni. Jestli to, co se stalo nahoře, pro tebe znamená jen pár zmuchlaných polštářů, tak to řekni a budeme hrát podle tebe. Ale pro mě to znamenalo něco víc." Krátce s ní zatřásl, jako by chtěl srazit dolů stěnu, která se mezi nimi vztyčila. „Nikdy jsem nic takového nezažil."

„Nenaléhej na mě." S planoucíma očima ho odstrčila. „Celý život jsem musela poslouchat, co mi ostatní nařídili. S tím je konec."

„Ale ne se mnou. Jestli si myslíš, že mě můžeš poslat k čertu, tak se pleteš. Já tady zůstanu." Aby zdůraznil, co řekl, přitiskl se tvrdě a majetnicky k jejím rtům. „Oba dva si na to musíme začít zvykat."

„Já si nemusím zvykat na nic. Můžu říct ano a můžu říct ne nebo můžu..." zastavila se a stiskla pevně oči. „Proč se s tebou vůbec hádám? S tebou to nemá nic společného." Zhluboka se nadechla a pak se od něj odlepila. „To není tvoje vina, Tuckere. Ale moje. Když na tebe budu křičet, nic se tím nespraví."

„Nevadí mi, že křičíš - jen když ti to pomůže."

Usmála se a roztržitě si třela spánky. „Myslím, že jeden prášek od doktora Palama mi udělá líp."

„Já bych vyzkoušel jiný způsob." Uchopil ji za ruku a přinutil ji, aby se posadila. „Posaď se a já zatím naliju to víno, které jsem přinesl posledně. A pak mi povíš, proč jsi z toho telefonátu tak vytočená."

„Vytočená?" Caroline se posadila a zavřela zase oči. „Tenhle výraz má dost široký význam. Matka by řekla, že jsem přetažená, ale mně se líbí vytočená." Když opět otevřela oči, měla v nich lehounký nádech pobavení. „Posledních pár měsíců jsem byla skoro pořád vytočená. V tom telefonu byla moje matka."

„To jsem pochopil." Tucker vytáhl zátku z lahve. „A byla přetažená kvůli tomu, co se stalo včera."

„Přesně tak. Hlavně kvůli tomu, že se o tom mluvilo u večeře, na kterou byla pozvaná. Yankeeové milují klepy stejně jako tady na Jihu - i když lidé kolem mé matky by to nazvali společenskou zábavou. Ale nejvíc ji rozčílilo, že tisk chytil stopu a já mám před uzavřením důležité smlouvy. Matka má strach, že náš prezident a

sovětský premiér nebudou chtít poslouchat Mozartův houslový koncert číslo pět od ženy, která před nedávnem zastřelila člověka.“ Caroline si vzala od Tuckera skleničku a krátce si s ním připila. „Dcera Georgie Waverlyové by neměla přitahovat nežádoucí pozornost. Co by na to řekla Liga žen?“

„Třeba se o tebe bojí.“

„Třeba. Abych jí neublížila, musím říct, že by nechtěla, aby se mi něco stalo. Opravdu mě má ráda, svým způsobem, jenže s tím jejím způsobem se dá jen těžko žít.“ Usrkla víno. Bylo chladné, nakyslé a konejšivé. „Vždycky pro mě chtěla to nejlepší - to, co považovala sama za nejlepší. Celý život jsem se jí pokoušela vyhovět. Pak jsem si ale s lítostí uvědomila, že už dál nemůžu.“

„Lidé se cítí dobře, když si můžou řídit život po svém.“ Tucker se posadil vedle ní. Za nimi se třepotalo světlo lampy. „Možná jí bude chvíli trvat, než přijme fakt, že jsi změnila pravidla.“

„Možná to nepřijme nikdy. S tím se musím vyrovnat.“ Caroline svírala skleničku, jako by to bylo dítě v náručí. Rozhlédla se kolem. Stará lednička se otřásla a začala sténavě hučet. Déšť melodicky kapal z okapu.

Ošlapané linoleum, vybledlé záclony, pomyslela si. Lampa byla k pokoji stejně shovívavá jako k unavené ženě. Caroline to připadalo velmi konejšivé.

„Mám to tady ráda,“ zamumlala. „Přes to všechno, co se stalo, cítím, že sem patřím. A já potřebuju...“

„Co?“

„Potřebuju někam patřit. Potřebuju jednoduchost, kontinuitu.“

„To není nic, za co by ses měla omlouvat.“

Takže to slyšel, pomyslela si se zachmuřelým úsměvem. Stále měla v hlase ten starý zvyk pořád se omlouvat, kdykoli se rozhodla sama za sebe.

„Ne, to není. Víš, matka by nikdy nepochopila, co ti tady vykládám, ani co cítím. A určitě by nepochopila, co potřebuju.“

„Pak se musíš rozhodnout, jestli chceš dělat radost sobě nebo jí.“

„Na to jsem už taky přišla. Ale je to těžké, protože tak se mi úplně odcizí. Matka v tomhle domě vyrůstala, Tuckere. Ale styděla se za to. Styděla se za to, že její otec si vydělával na živobytí trháním bavlny a že její matka zavařovala domácí džemy. Styděla se za to, odkud pocházela, a za ty dva lidi, kteří jí dali život a udělali, co mohli, aby byla šťastná.“

„S tím se musí vyrovnat tvoje matka, a ne ty.“

„Ale kvůli tomu jsem přijela. Rodina nás spojuje. Od toho také je. Člověk si nemůže vybrat, kam se narodí.“

„Možná ne, ale může se rozhodnout, co po něm zůstane.“

„Ale to, co po tobě zůstane, záleží na tom, odkud jsi vyšel. Matka mi nedala nikdy příležitost poznat moje prarodiče. Museli se obejít bez mnoha věcí, jen aby mohla jít studovat do Filadelfie. Tohle nevím od matky,“ dodala s lítostí v hlase. „Slyšela jsem to od Happy Fullerové. Moje babička si brala prádlo na praní, šila, háčkovala a vyšívala na prodej. Jen aby našetřila peníze na její vzdělání. Naštěstí ho nemuseli platit dlouho. Matka potkala otce hned v prvním semestru. Táta mi mockrát vyprávěl, jak se snažil vykroutit ze schůzky, kterou mu naslepo sjednal jeho spolubydlící. A jak se do ní na první pohled zamiloval. Umíš si představit rodiče v téhle situaci? Na jejich první schůzce, jak se do sebe zamilovali?“

„Můj otec se zakoukal do mámy, když jí nebylo ani dvanáct. Musel na ni šest let čekat.“

„To můj byl rychlejší. Vzali se ještě před koncem prvního ročníku. Waverlyovi byli stará, vážená filadelfská rodina. Otec už měl narýsovanou kariéru firemního právníka. Vím, že pro ni muselo být těžké, aby zapadla do téhle společenské vrstvy. Ale jestli mě paměť neklame, byla ještě větší snob než Waverlyovi. Dům v nejlepší části města, šaty z nejvybranějších salonů, patřičná dovolená v patřičném místě, v patřičnou dobu.“

„Většina lidí má tendenci přehánět, když musí něco dokazovat.“

„Matka musela hodně dokazovat. A v krátké době porodila dítě, aby jí v tom dokazování pomohlo. Měla jsem chůvu, která se postarala o ty nudnější stránky dětské výchovy, ale matka si vzala na starosti dekorum, moje chování a názory. Dávala si pro mě posílat. Chodila jsem za ní do obývacího pokoje. Vždycky voněl skleníkovými růžemi a jejím chanelem. Trpělivě mě učila, co se od Waverlyů čeká.“

Tucker zvedl ruku a dotkl se jejích vlasů. „Co se čekalo od Waverlyů?“

„Dokonalost.“

„To byl tvrdý požadavek. U Longstreetů stačilo, když byl člověk ‚muž'. Samozřejmě to bylo míněno ve velkých písmenech a moje a otcovy představy se začaly za čas rozcházet. Také nepoužíval salon,“ vzpomněl si Tucker. „Kůlna se k jeho stylu hodila víc.“

„Matka na mě ruku nikdy nezvedla. Ani nemusela. Byl to její nápad, abych začala s houslemi. Měla bych jí za to být vděčná,“ řekla Caroline s povzdechem. „Ale pak už nestačilo, že jsem hrála dobře. Naštěstí jsem měla talent. Zázračné dítě, říkali. Než mi bylo deset, už jsem se při tomhle slově krčila. Matka mi vybírala hudbu, učitele, šaty na vystoupení - stejně jako mi vybírala kamarádky. Pak jsem začala jezdit po koncertech, nejdřív

sporadicky kvůli věku. Pak přišli soukromí učitelé a turné se rozrůstala. Než mi bylo šestnáct, byla moje cesta jasná. A téměř dalších dvanáct let jsem se na ní držela.“

„A chtěla jsi?“

Jeho otázce se usmála. Takhle se jí ještě nikdo neptal. „Pokaždé, když mě to napadlo, jsem se mohla spolehnout, že se objeví matka. Osobně, telefonem nebo dopisem. Jako kdyby dokázala vycítit, když se ve mně pohne semínko vzpoury. A ona ho prostě vytrhla. Dovolila jsem jí to.“

„Proč?“

„Chtěla jsem, aby mě měla ráda.“ Oči se jí naplnily slzami, ale rychle je mrkáním zahnala na ústup. „Bála jsem se. Myslela jsem si, že když nebudu dokonalá, nebude mě mít ráda.“ Zastyděla se a utřela si slzu, která se jí vkradla do oka, když se obhajovala. „Asi to zní směšně.“

„Ne.“ Tucker jí utřel slzu sám. „Je to smutné pro tvou matku.“

Caroline se roztřeseně nadechla, jako když se plavec blíží k břehu. „Asi před třemi roky jsem potkala v Londýně Luise. Byl to ten nejskvělejší dirigent, s jakým jsem kdy pracovala. Byl mladý, když jsem se s ním seznámila, bylo mu dvaatřicet, a už si stačil udělat po Evropě skvělé renomé. Zacházel s orchestrem stejně jako matador s býkem v ringu. Neúhybně, arogantně a vášnivě. Jeho fyzický zjev byl ohromující, přímo magnetizující.“ „Je mi to jasné.“

Caroline se zasmála. „Bylo mi pětadvacet a nikdy jsem nebyla s mužem.“

Tucker se chtěl právě napít, ale položil skleničku na stůl. „Ty ses nikdy...“

„.. .neválela na seně?“ Jeho šokovaný výraz ji rozesmál. Ale úsměv netrval dlouho. „Ne. Když jsem dospívala, matka mě držela hodně zkrátka a já jsem neměla odvahu postavit se často na odpor. Když jsem potřebovala pánský doprovod na nějakou akci, vybrala mi ho. Dalo by se říct, že náš vkus se dost rozcházel. Muži, které matka vybrala jako vhodné, mě nijak zvlášť neupoutali.“

„Proto se ti asi líbím já.“ Naklonil se k ní a políbil ji. „Kdyby mě viděla, zešedivěla by.“

„Tohle mě vlastně nikdy nenapadlo. Zase další novinka.“ Rozveselená tou představou si s Tuckerem přiťukla. „Později, když jsem začala jezdit na zájezdy sama, měla jsem tak nabitý program a taky jsem byla... zkrocená.“

Tucker si vzpomněl, že se s touhle ženou převaloval před chvílí na posteli. „No ne.“

Caroline netušila, že by ji takováhle jízlivá poznámka dokázala utěšit. „Moje touha byla skrytá v hudbě. Prostě jsem nevěřila, že patřím k těm ženám, které skočí do postele s prvním pohledným mužem, který na ně zakývá prstem.“ Caroline sáhla po lahvi. „Během šestatřiceti hodin a během první zkoušky mi Luis dokázal, že jsem se mýlila.“

Pokrčila rameny a napila se. „Připadal mi úžasný. Květiny, utrápené pohledy, sliby neutuchající lásky. Ze beze mě nemůže dál žít. Ze jeho život neměl smysl, dokud nepotkal mě. A ukázal mi, zač je toho loket. Musím dodat, že moje matka ho zbožňovala. Pocházel ze španělské aristokracie.“

„Vhodná partie,“ řekl Tucker.

„Ach, velmi vhodná. Když jsem musela odjet z Londýna do Paříže, volal mi každý den, posílal mi malé kouzelné dárky a nádherné kytice. Na víkend za mnou přispěchal do Berlína. A takhle to šlo víc než rok, a pokud jsem zaslechla nějaké klepy, že udržuje milostný vztah s nějakou herečkou nebo dívkou ze společenské smetánky, nevěnovala jsem jim pozornost. Možná jsem něco tušila, ale když jsem mu to naznačila, rozzuřil se, že jsem bezdůvodně žárlivá, že si na něj dělám výhradní právo, že mám nedostatek sebeúcty. Byla jsem až po uši v práci. Zrovna jsem podepsala smlouvu na půlroční turné.“

Hlas sejí vytratil, když vzpomínala na letiště, hotely, zkoušky a vystoupení. Na chřipku, kterou chytila v Sydney a které se zbavila až v Tokiu. Na vypjaté rozhovory s Luisem. Na sliby a zklamání. Na výstřižek z novin, který jí kdosi nechal na stolku v šatně. S obrázkem Luise objímajícího nějakou francouzskou herečku.

„Nemá cenu zacházet do všech smutných detailů, turné se táhlo, můj vztah s Luisem se zhoršoval a moje důvěra - moje sebedůvěra - se roztříštila na kousky. Skončilo to ošklivou scénou s Luisem, plnou obviňování a slz. Jeho obviňování a mých slz. V tomhle období života jsem se ještě neuměla dobře bránit.“

Tucker jí položil ruku na rameno. „Učíš se rychle.“

„Jak se jednou rozhodnu, nic mě nezastaví. Škoda že mi trvalo osmadvacet let, než jsem se rozhodla. Když jsem se s Luisem rozešla, chtěla jsem si vzít na chvíli dovolenou, ale už. jsem měla nasmlouvaná pohostinská vystoupení a pořad pro kabelovou televizi. Můj zdravotní stav...“ Bylo to těžké přiznat, i po takové době.

I když to bylo naprosto nelogické, za svou nemoc se styděla. „Prostě se zhoršoval. A...“

„Počkej. Co tím myslíš, že se zhoršoval?“

Neklidně sebou zavrtěla a začala si hrát se stopkou skleničky. „Bolela mě hlava. Zvykla jsem si na to, jenže bolesti byly čím dál častější a úpornější. Zhubla jsem. Neměla jsem chuť k jídlu, protože mi bylo po všem špatně. Nemohla jsem spát a následkem toho přišla únava.“

„Proč jsi s tím něco neudělala?“

„Myslela jsem si, že je to rozmazlenost. Náladovost. A měla jsem závazky. Hodně lidí záviselo na mém výkonu, na mém perfektním výkonu. Nemohla jsem jen tak zničehonic...“ Krátce se zasmála. „Výmluvy, řekl by doktor Palamo. Fakt je, že jsem se schovávala a používala práci jako zástěrku. Musela jsem se přemáhat nejenom v sexu. Ale vychovali mě k tomu, abych dokázala ovládat své city. Abych představovala určitý ideál a žila tak, abych dostála svým schopnostem. Jak říkávala moje matka, necítit se dobře není důvodem, aby se dáma chovala nevhodně. Bylo jednodušší nevšímat si příznaků, než se jim postavit čelem. Když jsem nahrávala v New Yorku pro televizi, objevila se matka. V doprovodu s Luisem. Byla jsem tak rozzlobená a cítila jsem se tak podvedené, že jsem odešla z jeviště.“ Caroline se trochu usmála a pak úsměv přešel v smích. „Nikdy jsem nic takového neudělala. Pod slupkou hněvu a zrady byl střípek triumfu. Tohle jsem udělala opravdu já. Poslechla jsem okamžitý impuls, zareagovala jsem na základě čistých emocí a svět se se skřípěním nezastavil. Bylo to velmi opojných pět minut.“

Caroline už nevydržela dál sedět, prostě nemohla, odstrčila se od stolu a začala pochodovat po místnosti.

„Totiž až do té doby, než se vřítila do šatny moje matka a nepřednesla mi svoji verzi té divoké scény. Totiž že jsem rozmazlené, nesnesitelné a domýšlivé dítě, že se chovám jako primadona. Snažila jsem se jí vysvětlit, že jsem se cítila podvedená, když ho přivedla s sebou, ale ona mě převálcovala tvrzeními, že jsem nevychovaná, krátkozraká a nevděčná... že Luis je ochotný mi prominout, že jsem svéhlavá, přecitlivělá a hloupě žárlivá a že já jsem si klidně dovolila nad ním ohrnout nos. Samozřejmě jsem se omluvila.“

„Za co?“

„Za všechno, za co chtěla,“ řekla Caroline a mávla nad tím rukou. „Koneckonců pro mě chtěla jen to nejlepší. Postarala se, abych dostala to nejlepší. Pracovala a obětovala se, abych já udělala skvělou kariéru.“

„Tvůj talent nic neznamenal?“

Caroline hluboká vydechla, jako by se snažila vypudit spolu se vzduchem i hořkost. „Ona za to nemůže, Tuckere. Začínám se s tím smiřovat, už jsem to skoro zvládla. Bývaly doby, kdy jsem za to nemohla ani já. Ten večer přišel za mnou do hotelového apartmá Luis. Byl okouzlující, milý, samá lítost a vysvětlování. Bylo to prý pro něj hrozně těžké být beze mě - i když to neomlouvá jeho nevěru, ujišťoval mě. Byl tak opuštěný, tak slabý a moje pochyby a otázky mu to dělaly ještě těžší. Ty ostatní ženy byly jenom náhražkou za mě.“

Caroline sáhla po skleničce. „Umíš si představit, že by tomu uvěřila nějaká žena s aspoň jednou rozumně uvažující mozkovou buňkou?“

Tucker využil příležitosti a usmál se. „Ano.“

Caroline se zastavila, zadívala se na něho a začala se smát. „Ty samozřejmě ano. A já samozřejmě taky. Byl to přece jenom jediný muž, se kterým jsem se milovala. Možná kdybych měla víc zkušeností, nezapadla bych tak rychle do zajetých kolejí. Možná kdybych důvěřovala sama sobě stejně jako svému hraní, ukázala bych mu, kde jsou dveře. Místo toho jsem souhlasila, že zapomeneme na všechny omyly a začneme znovu. Dokonce jsme mluvili o manželství. Jistě, takovým vzdáleným neurčitým způsobem. Až přijde vhodná doba, říkal. Až se všechno vyjasní. A protože mě požádal, svolila jsem k dalšímu turné.“

Caroline pohlédla trochu překvapeně na víno. „Začínám být opilá.“

„To nevadí. Já budu řídit. Povídej dál.“

Opřela se o kuchyňskou desku. „Luis bude dirigent a já hvězda. Jistě, bude to namáhavé, ale budeme aspoň spolu. A o to přece jde. Doktor Palamo byl proti - radil mi, abych nikam nejezdila. Prý potřebuju klid a odpočívat. Mám takový protivný malý vřed, víš.

A taky bolesti hlavy, nespavost, únavu. Všechno je to jen stres, řekl a dal mi jasně najevo, že když se vydám na cesty, všechno se jen zhorší. Neposlechla jsem ho.“

„Měl tě zavřít hned do nemocnice a přivázat tě na řetěz.“

„Ty by ses mu líbil.“ Pobaveně usrkla trochu vína. „Matka pořádala večírek ten večer, než jsme odjeli. Byla ve svém živlu a naznačovala, že jde vlastně o zásnuby. Luis reagoval pomrkáváním a srdečným smíchem. A tak jsme vyrazili. Jak jsem řekla, Luis byl skvělý dirigent, náročný, náladový, ale absolutně perfektní. Začali jsme v Evropě, vítězoslavně. Po prvním týdnu se přestěhoval do svého apartmá - kvůli mé nespavosti si prý nemůže pořádně odpočinout.“

„Ten úlisný parchant.“

„Kdepak úlisný,“ opravila ho Caroline puntičkářsky. „Slizký. Hodně slizký had. Na něco takového nikdy nezapomenu. Po profesionální stránce pro mě znamenal ohromný přínos. Dokázal mě motivovat. Říkal, že jsem nejlepší muzikant, se kterým kdy pracoval, ale že můžu být ještě lepší. Že se mnou bude zacházet jako s vláčnou hlínou.“

„Tak proč jsi mu neřekla, aby si radši koupil modelínu?“

Caroline se zakuckala smíchy. „Škoda že mě to nenapadlo. Na jeho obranu musím přiznat, že se nikdy neodchýlil od svého odhodlání zlepšit můj přednes. Horší to bylo se mnou jako se ženou. Začínala jsem se cítit

jako nástroj, který se musí naladit, vyleštit a kterému se musí vyměnit struny. Byla jsem tak unavená, nemocná a nejistá. Hrozné ho dráždilo, když jsem se na zkoušce objevila vyčerpaná a slabá. Mě to také znervózňovalo. Znervózňovalo mě dívat se na ty soucitné pohledy ostatních muzikantů. Hrála jsem dobře, moc dobře. Většina turné mi připadala jako v mlze, samé koncertní sály a hotelové pokoje. Přesto ale vím, že jsem hrála lépe než kdy jindy a možná lépe, než kdy budu schopná. Cestou jsem chytila nějakou infekci a živila jsem se antibiotiky, ovocnou šťávou a hudbou. Přestali jsme spolu spát úplně. Luis řekl, že mu nedávám všechno. Měl pravdu. A pak mě ujistil, že až bude po turné, odjedeme někam pryč. Ta myšlenka mě držela při životě. Konec turné a to, jak spolu ležíme na opuštěné pláži. Ale nevydržela jsem to. Byli jsme v Torontu, ve třetí čtvrtině turné. Bylo mi hrozně špatně a bála jsem se, že večerní vystoupení nezvládnu. V šatně jsem omdlela. Vyděsilo mě, když jsem se probrala na podlaze.“

„Panebože, Caroline.“ Tucker chtěl vstát, ale pak jen zavrtěl hlavou.

„Když to posloucháš, zdá se to hrozné. Nebyla jsem nemocná, jenom hrozně unavená. A bolela mě hlava tak, že jsem měla chuť stočit se v klubíčku do kouta a vyplakat se. Myslela jsem, že když jde jen o jedno představení, že by to mohl Luis pochopit. Tak jsem za ním šla a on ležel taky v šatně na podlaze. Jenže na jedné flétnistce. Ani jeden z nich mě neviděl,“ řekla spíš pro sebe a pak pokrčila rameny. „To je stejně jedno. Neměla jsem sílu k nějakému střetnutí. Tak jsem ten večer hrála. Bylo to hvězdné vystoupení. Tři přídavky, diváci tleskali vstoje, šestkrát nás vyvolávali před oponu. A možná by to udělali i víckrát, kdybych se s oponou nesložila i já. Na nic dalšího si nevzpomínám, probudila jsem se až v nemocnici.“

„Jeho by měli taky dát do nemocnice.“

„Nešlo o něho. On byl jenom jeden z příznaků. Zavinila jsem si to sama. Já a moje ubohá snaha se všem zavděčit. Neonemocněla jsem kvůli Luisovi, ale kvůli sobě. Diagnóza zněla vyčerpání.“ Neklidně pohnula rameny a přešla ke stolu, aby si nalila další víno. Pečlivě vyklepala z lahve poslední kapky. „Připadalo mi to pokořující. Nebylo by to tak hrozné, jako kdybych měla nádor nebo nějakou vzácnou nemoc. Lékaři udělali řadu testů, prohmatávali mě, prošťourávali a rentgenovali, ale nakonec došli k prostému závěru - vyčerpání komplikované stresem. Přiletěl doktor Palamo a staral se o mě. Vůbec nic mi nevyčítal. Jen o mě oddaně a odborně pečoval. Jednou doslova vykopal Luise ze dveří.“

Tucker zvedl skleničku. „Tahle je na doktora Palama.“

„Byl na mě hodný, moc hodný. Poslouchal, když jsem se potřebovala vypovídat. Není sice psychiatr, i když mi ho doporučoval, ale mně se s ním mluvilo bez zábran. Když došel k názoru, že je vhodná doba, dal mě převézt do nemocnice ve Filadelfii. Bylo to spíš sanatorium. Moje matka všem vykládala, že se zotavuju ve vile na Riviéře. To znělo mnohem líp.“

„Caroline, musím ti něco říct. Myslím, že tvou matku nemám rád.“

„To nevadí, jí by ses také nelíbil. Ale udělala, co bylo její povinností. Třikrát týdně za mnou chodila. Táta mi volal každý večer, i když byl za mnou na návštěvě. Turné pokračovalo beze mě, tisk psal o mém kolapsu a o tom, že Luis udržuje vztah s onou flétnistkou. Luis mi posílal dál květiny a romantické vzkazy. Neměl tušení, že jsem ho s ní tenkrát viděla.“

„Trvalo skoro tři měsíce, než jsem byla schopná vrátit se domů. Byla jsem ještě trochu roztřesená, ale myslím, že jsem byla silnější než kdy v životě. Začínala jsem chápat, že jsem se sebou nechala zacházet jako s obětí. Že jsem dovolila vykořisťovat to, co mělo být považováno za dar od Boha. Byl to můj talent, můj život. Moje city. Bože, neumím ti popsat, jaké to bylo pro mě zjevení. Když se se mnou spojili právníci ohledně mé babičky, pochopila jsem, co chci. Co musím udělat.

Když jsem to řekla matce, zbledla vzteky. Statečně jsem se postavila proti ní, což bylo přesně to, co jsem si myslela, že dokážu udělat. Stála jsem v tom jejím zatraceném nafintěném pokoji a křičela, zuřila a kladla požadavky. Nakonec jsem se omluvila. Starých zvyků se člověk těžko zbavuje, ale nevzdala jsem se toho, co jsem chtěla. A tak jsem zamířila na Jih.“

„Do Innocence.“

„Cestou jsem se zastavila v Baltimoru. Věděla jsem, že je tam Luis, měl tam nějaké pohostinské vystoupení. Ohlásila jsem se dopředu, aby mě čekal. Řekl mi, že je prý nadšený a hoří nedočkavostí. Když jsem přišla do jeho apartmá, měl připravenou intimní večeři pro dva. Hodila jsem po něm lahví šampaňského a pak jsem se teprve uvolnila. Cítila jsem se při tom báječně.

Luis se rozzuřil tak, že vyběhl za mnou na chodbu. Muž, jehož jméno jsem nikdy nezjistila a který bydlel v pokoji naproti, vyšel ven a viděl, jak se mě Luis snaží zatáhnout zpátky dovnitř. Srazil ho k zemi.“ S očima napůl zavřenýma napodobila pravý hák. „Stačila jediná rána do té dokonale vytvarované brady a Luis byl vyřízený.“

„Pozvalas toho muže na drink?“

„To by se asi patřilo, ale moje instinkty jely na plné obrátky. Udělala jsem něco, co jsem neudělala nikdy v životě. Chytila jsem toho cizího člověka a políbila jsem ho na rty. Pak jsem odešla.“

„A jak ses cítila?“

„Volná.“ S povzdechem se zase posadila. V hlavě nemá ani stopu po bolesti, uvědomila si. Ani žaludek neměla sevřený, všechny svaly uvolněné. „Ale stále přicházejí okamžiky jako teď s tím telefonem, kdy ten pocit ztrácím. Člověk neshodí všechna břemena najednou. Ale vím, že se už nikdy nevrátím k tomu, co bývalo.“

„Bože.“ Tucker jí zvedl ruku a políbil jí prsty. „Takhle se mi líbíš.“

„Já sobě většinou taky.“ Na stole se pod skleničkou opotilo kolečko. Caroline kolem něho kroužila prstem. „Možná, že se roztržka mezi mnou a matkou nikdy nezahojí, a to je těžké. Ale na něco jsem přišla.“

„Klid a mír?“ zeptal se jí.

„Správně. A nezabrání tomu ani několik vražd. Tady mám kořeny,“ řekla a vzhlédla. „Vím, že to možná zní směšně, když jsem tu strávila jako malá holka jen pár dní. Ale mělké kořeny jsou lepší než žádné.“

„Nejsou mělké. Tady v deltě roste všechno rychleji a hlouběji. I když se lidé odstěhují, nemůžou se těch kořenů zbavit.“

„Mé matce se to podařilo.“

„Ne, ona je jen přesadila do tebe, Caroline.“ Tucker něžně vyslovil její jméno a objal jí obličej do dlaní. „Nelíbí se mi, čím jsi musela projít. Ne, podívej se mi do očí,“ trval na svém, když sklopila pohled. „Částečně se za to ještě stydíš. A nechceš, abych tě za to já nebo někdo jiný litoval. Ale já jsem svoje city nikdy nepotlačoval, takže je musíš brát, tak jak přijdou. Nerad myslím na to, že jsi byla nemocná nebo nešťastná, ale protože tě to dohnalo až sem, přesně, kde teď sedíme, necítím lítost.“

Sem, přesně sem, pomyslela si a usmála se. „Já taky ne.“

Vypadala tak křehce. Ty slabé kosti a bledý obličej. Ale když se jí člověk podíval do očí, uviděl v nich sílu, kterou začala sotva využívat. A Tucker chtěl být při tom, až začne objevovat sama sebe.

„Chtěl bych ti něco říct. Ale nevím přesně jak.“

Caroline ho sevřela za zápěstí. „Možná bych si to chtěla poslechnout jindy, až budu klidnější. Teď bych raději nechala věci tak, jak jsou.“

Býval jsem vždycky trpělivý, připomněl si Tucker. Ale bylo těžké trpělivě čekat, když měl pocit, jako by stál na strmém okraji a půda se mu drolila pod nohama. „Dobře.“ Naklonil se k ní a dotkl sejí rty. „Můžu u tebe zůstat přes noc?“

Rty sejí prohnuly pod jeho dotekem. „Myslela jsem, že se nezeptáš.“ Vstala a uchopila ho za ruce. „Neříkal jsi, že když se mi to nebude líbit, zkusíme to ještě jednou?“

„Tobě se to nelíbilo?“

„No... nejsem si jistá. Možná bys mi to mohl ještě jednou ukázat. Pak bych si byla jistější.“

„To by šlo.“ Podíval se na kuchyňský stůl a zazubil se. „Můžeme začít hned na místě.“ Rozvázal jí uzel na županu. „A pak se můžeme - sakra.“

Zazvonil telefon a Caroline svěsila hlavu na stranu. „Já bych to nezvedla, ale ona bude volat dál.“

„Já to vezmu.“

„Ne, já.,,“

Uchopil ji za ruce, dřív než si stačila zavázat znovu župan. „Dovol mi to. Když ji nepřemluvím, aby toho pro dnešek nechala, předám ji tobě.“

„Proč ne.“

Krátce ji políbil. „Ukliď zatím stůl,“ zavolal na ni přes rameno a Caroline se musela zasmát.

„Babičko, doufám, že z toho nebudeš mít šok,“ zamumlala, když vzala ze stolu železnou podložku. Prázdné sklenice a láhev odnesla do dřezu. Napadlo ji, že by babička proti milování v kuchyni určitě nic neměla.

„To bylo rychlé,“ řekla, když zaslechla, že se Tucker vrací.

„Nepamatuji se, že by se někdy tak snadno vzdala. Co jsi jí...“

Slova se jí vytratila, když se obrátila a spatřila jeho obličej.

„Co je? Co se stalo?“

„To nebyla tvoje matka, ale Burke.“ Zamířil k ní a objal ji, jako by chtěl podepřít stejně sebe jako ji. „Pohřešuje se Darleen Talbotová.“ Znovu se zadíval na jejich odraz v setmělém okně. Co má tohle znamenat, pomyslel si a zavřel oči. „Začneme hledat za rozbřesku.“

Kapitola dvacátá třetí

„Byl bych rád, kdyby ses pokusila ještě chvíli spát.“ Tucker stál s ustaraným obličejem vedle Caroline, která se snažila zakrýt ženskými prostředky stopy po dlouhé noci beze spánku.

„Nemůžu.“ Nanesla si pod oči ještě trochu krycího makeu-pu a rozetřela ho. „Stejně bych jen seděla a čekala, až se ozve telefon.“

„Tak jeď do Sweetwateru.“ Stoupl si jí za záda a díval se na ni v malém zrcadle koupelny. Přes všechny okolnosti cítil podivný a silný pocit důvěrnosti, že s ní sdílí soukromí a je svědkem jejího ženského rituálu. „Můžeš si zdřímnout v mé síti.“

„Tuckere, nedělej si se mnou starosti. Měli bychom myslet hlavně na Darleen. A na Fullerovy a Juniora. A na to malé dítě. Bože.“ Pokoušela se ovládnout. Zasunula kartáček do řasenky a vytáhla ho zase zpět. „Jak se to mohlo stát?“

„Ještě nevíme, jestli se něco stalo. Možná někam utekla. Billy T. říká, že ji neviděl, ale když ho Junior tak převálcoval, může klidně lhát.“

„Proč by ale nechávala auto uprostřed silnice?“

Kolikrát už tohle prošli? „Možná že se měla s někým sejít. Ten úsek je dost opuštěný. Mohla tam auto nechat a s někým odjet, aby Juniora trochu potrápila.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Pročísla si vlasy hřebenem a pak se obrátila. „Bože, doufám, že máš pravdu, protože jestli ne, mohlo by to být jako s těmi ostatními. A jestli ano, to by znamenalo...“

„Nemá cenu zacházet takhle daleko.“ Něžněji objal kolem ramen. „Den po dni, pamatuješ?“

„Snažím se.“ Na okamžik se o něj opřela. V malé místnosti bylo ještě trochu páry po sprchování. Venku za vysokým úzkým oknem se začínalo rozednívat. „Jestli má matka pravdu, novináři se tady objeví každou chvíli. Ale s tím si poradím.“ Dlouze se nadechla a odtáhla se. „Dokážu to. Ale mám pocit, že musím Happy Fullerovou nějak podpořit. Nevím přesně jak.“

„Bude tam spousta jiných. Nemusíš tam jezdit.“

„Musím. Můžu zůstat outsiderem nebo můžu někam patřit. Záleží na tom, jak se chováš k ostatním lidem, nebo ne?“

Neříkal něco podobného před pár dny Cyovi? Bylo těžké argumentovat sám proti sobě. „Přijedu, jak jen budu moct. Pokud budu moct.“

Přikývla a vyhlédla ven z okna, protože zaslechla houkání auta. „To je asi Burke. Je skoro ráno.“

„Raději už půjdu.“

„Tuckere.“ Chytila ho za košili s krátkými rukávy, otočila si ho k sobě a políbila ho. Něžně, tiše a konejšivě. „To je všechno.“

Chvíli se zdržel na její tváři. „To stačí.“

Přestože nebylo ještě ani osm hodin, Caroline dorazila k Fullerovým. Happy nebyla sama. Připojily se k ní její přítelkyně a známé. Vařila se čerstvá káva, aby nahradila vypité šálky. Přestože nikdo nemyslel na jídlo, ženy se shromáždily v kuchyni, v odvěkém království útěchy.

Caroline ve dveřích zaváhala, před sebou šepot hovoru a kroužek podpory, obav a ujišťování. Poznala některé tváře - Susie natřásající Scootera na boku, Josie neklidně postávající u zadních dveří, Tobyho manželku Winnie oplachující šálky ve dřezu, Birdie Shaysovou stojící věrně po boku Happy, Marvellu tiše cupující papírový kapesník.

Caroline měla tak silný pocit, že se chce vetřít, kam nepatří, že se málem obrátila ven ze dveří. Ale Josie ji zahlédla a vyslala k ní chápající unavený úsměv.

„Caroline. Vypadáš jako spráskaný pes. Pojď dál a my do tebe nalijeme trochu kávy.“

„Já...“ Dívala se bezmocně z jedné ženy na druhou. „Chtěla jsem se zastavit a podívat, jestli nemůžu něco udělat.“

„Nedá se nic dělat, musíme jen čekat.“ Happy jí podala ruku. Caroline ji přijala a tím vkročila do kruhu žen.

A tak tedy čekaly. Ve vzduchu se mísily parfémy a tiché hlasy. Mluvily o dětech a o mužích a chlapeček zatím neklidně poplakával. V poledne se k nim připojila Della se svou cinkající bižutérií a košíkem sendvičů. Přiměla Happy, aby snědla aspoň půlku, pokárala Josie za to, že udělala kávu příliš silnou, a utěšila Scootera tím, že mu dala žmoulat jeden ze svých pestrých náramků z umělé hmoty.

„To dítě má určitě bláto v plínkách,“ prohlásila. „Cítím to už zdálky.“

„Já ho přebalím.“ Susie ho zvedla ze země, kde vytrvale bušil Delliným náramkem do dlaždic. „Už je taky unavený. Nechce se ti spinkat, maličký? Dám ho do postýlky, Happy.“

„Má rád takového žlutého medvídka,“ řekla Happy a stiskla chvějící se rty k sobě. „Darleen ho tady včera pro něj nechala.“

„Tak proč se po něm nepodíváš, Happy?“ Della střelila varovným pohledem po Birdie, než se stačila ohradit. „Potřebuje se něčím zaměstnat,“ řekla Della tiše, když Happy odešla. „Jenom se těmi starostmi užírá. My všechny potřebujeme nějakou práci. Birdie, podívej se, jestli najdeš, co je třeba na ten tvůj krém s ovocem. Do odpoledne se stihne vychladit. Marvello, přestaň lomit rukama a vymačkej trochu citrónové šťávy. Dáme si limonádu místo té zatracené kávy. Winnie, myslím, že bys mohla Happy uvařit nějaký ten svůj lektvar. Něco, aby na chvíli usnula.“

„Už mě to napadlo, slečno Dello. Ale nevím, jestli ho vypije.“

Della se zachmuřeně usmála. „Vypije, když jí to nařídím. Ta ženská se se mnou celé roky jenom hádala a já jsem se držela zpátky. Josie a Caroline, vy umyjete nádobí.“

„Taková panovačná ženská by měla kolem sebe mít celý regiment námořníků, aby jim mohla rozkazovat,“ postěžovala si Josie, ale začala vyrovnávat talíře.

Nyní byl v místnosti cítit duch účelnosti stejně jako duch pospolitosti. Caroline zjistila, že se na Dellu usmívá. „Až vyrostu, chtěla bych být jako vy.“

Della si polichoceně pohrávala s velkými zlatými knoflíky u blůzy. „Proč ne, dítě moje? Stačí, když se člověk naučí používat svůj temperament. Máme ho všichni, ale málokdo ví, jak ho smysluplně využívat.“

„Už by tady měla být ostatní Happyina děvčata,“ řekla Birdie a bouchla dvířky od kredence.

„Víš, že by přijela, kdyby bylo třeba. Marvello, takhle tě máma učila vymačkávat citrony? Ukaž, děvče.“ S uspokojením začala Della balit zbylé sendviče. „Děvčata mají své rodiny, Birdie. Svoji práci a domov. Nebylo by hloupé, aby jely celou tu cestu jen kvůli tomu, že si Darleen vyhazuje někde z kopýtka?“

„Slečno Dello?“ Winnie nasypala bylinky do konvice na plotně. Měla malé pihovaté ruce. Byla to tichá žena, která raději něco dělala, než mluvila. Ale hlas měla jemný a chladivý jako smetana. „Udělám z bylinek čaj. Ale ne moc silný, jen na uklidnění.“

„Tak se na to podíváme.“ Della se k ní přidala u plotny, kde si něco šuškaly a očichávaly. Birdie si jich nevšímala. Jako žena lékaře měla pocit, že se nehodí, aby schvalovala lidovou medicínu.

„Už tady nemáme nic na práci.“ Josie si utřela ručníkem ruce do sucha. „Dám se do hledání na vlastní pěst.“

„Tohle má na starosti víc než půl tuctu mužů,“ řekla Birdie ostrým tónem, až Josie zvedla obočí. Ale Birdie musela svoji nervozitu nějak vybít.

„Muži někdy dobře nevědí, kde mají ženu hledat.“ Josie sebrala kabelku. „Nejdřív se podívám na sestřenici Lulu, Dello, a pak zajedu za Billym T. Jestli něco ví, poví to spíš ženě.“

„Nechápu, co je na tom k vychloubání,“ utrousila Della.

Josie pokrčila rameny. „Fakt je fakt. Kromě toho, pro Happy bude lepší, když se to dozví dřív než později. Bude z toho nemocná, jestli se to dlouho potáhne.“

Na tohle nedokázal najít nikdo žádný argument. Josie odešla zadními dveřmi. O chvíli později zaslechly vrčení jejího motoru, když se probudil k životu.

„Jestli Billy T. ví, kam se poděla Darleen...“ začala Birdie.

„Jestli něco ví, Josie to z něj dostane, jako že se Duncanová jmenuju.“ Della podala Winnie hrníček, kam měla nalít utišující prostředek.

„Usnul jako andílek,“ řekla Happy, když se vrátila do kuchyně. Její pověstný úsměv byl trochu poničený. „Není ani trochu jako jeho máma. Když měla jít spát, prala se se mnou, jako by ji měl vzít čert. Nachodila jsem s ní kilometry, než...“ Promnula si oči a hlas se jí vytratil.

„Posaď se sem, Priscillo,“ poručila jí Della a použila Happyino druhé jméno, aby ji přiměla k pohybu. „Nech toho, budeš z toho jenom nemocná.“ Velkýma širokýma rukama ji přistrčila do židle. „Nech trápení chvíli na nás. To neumí nikdo líp než místnost plná ženských. Winnie, přines mi ten hrníček.“

„Je to možná ještě horké, paní Fullerová. Nejdřív trochu foukejte.“ Winnie před ni postavila hrníček a opřela se rukou o opěradlo židle. Winnie chodila do školy s Happyinou nejstarší dcerou a Belle Fullerová byla první bílá dívka, která ji pozvala k sobě domů, aby si hrály s panenkami.

„Co to je?“

„Udělá ti to dobře,“ řekla Della a zahnala mávnutím Winnie stranou.

„Nechci žádné Winniiny čarodějné lektvary. Nejsem nemocná,“ řekla Happy umíněně. „Nic mi není, jenom...“

„.. .máš strach a je ti nanic,“ dokončila za ni Della. „Podle toho, jak vypadáš, jsi v noci nezamhouřila oko. Víš přece, že by ti Winnie nedala nic špatného. Vypij to a trochu si odpočiň.“

„Spíš potřebuju kávu.“ Když se Happy začínala zvedat, Della ji postrčila zpátky.

„Teď mě poslouchej. Když se budeš chovat paličatě, ničemu tím nepomůžeš. Dej Bůh, aby se ti Darleen vrátila a mohla se vychloubat, jaký poprask tady způsobila. Ale teď máš nahoře dítě, které tě bude za chvíli potřebovat tak nebo tak. K čemu bude, když budeš unavená?“

„Chci, aby se mi vrátila.“ Happy vytryskly slzy a položila si hlavu na Dellina ňadra měkká jako polštáře. „Jen aby se mí moje holčička vrátila. Byla jsem na ni tak přísná, Dello.“

„Vždycky dostala, co si zasloužila.“

„Byla vždycky taková netrpělivá. I jako dítě, jak něco dostala, už chtěla něco jiného. Chtěla jsem pro ni to nejlepší, ale zdá se, že jsem nikdy nepřišla na to, co to je.“

Caroline měla nutkání nějak pomoci. Přikročila k ní. „Tady máte, Happy.“ Zvedla k ní hrníček. „Napijte se trochu.“

Happy polkla doušek a pak ještě jeden a chytila Caroline za ruku. „Darleen si asi myslí, že ji nemám ráda, ale není to pravda. Člověk má rád i dítě, které mu způsobuje největší trápení. Musím pořád myslet na to, jak sem včera přijela a chtěla, abych se postavila na její stranu v té záležitosti s Juniorem a Billym T., ale já jsem nemohla. Neměla pravdu. Darleen nedokázala nikdy poznat, co je správné a co ne, ale chtěla, abych se k tomu postavila jako její matka. A já jsem to neudělala. Nakonec jsme se pohádaly jako vždycky a ona se urazila a odjela pryč. Ani jsem ji neviděla odjíždět.“

Happy začala znovu vzlykat a Della ji kolébala a hladila po vlasech. Susie se vrátila a objala Marvellu kolem ramen.

„Ta děvčata.“ Happyiny prsty se sevřely kolem Carolininy ruky. „Panebože. Musím pořád myslet na ta děvčata.“

„No tak. Pšš.“ Della zvedla hrníček k Happyiným rtům. „Copak se neříká, že to byl Austin, a ten je už na pravdě boží? Caroline ho střelila přímo do hlavy a každá ženská v Innocence je jí za to vděčná. Kromě Mavis Hatingerové, která by byla taky, kdyby měla kapku rozumu. No tak, teď pojď se mnou, zlatíčko. Půjdeme nahoru a tam se hezky natáhneš.“

„Ale jenom na chvíli.“ Happy ztěžkla víčka po Winniině čaji a nechala se vyvést z kuchyně.“

„Ach, mami.“ Marvella se obrátila k Susie a na rameni se jí rozplakala.

„Uklidni se, nezačínej zase.“ Susie ji odstrčila. „Ještě nevíme, jestli se něco stalo.“

„Musíme mít víru,“ dodala Winnie. „A já zatím připravím něco k jídlu, kdyby se někdo z mužů vrátil. „Usmažím nějaká kuřata.“

„Výborně.“ Susie poklepala naposledy Marvelle po rameně. „Miláčku, oloupej nějaké brambory a dej je vařit na bramborový salát. Nemá cenu, aby někdo hladověl. Bůhví, jak dlouho budeme čekat.“

Tucker stál na břehu Husí zátoky a utíral si velkým kapesníkem zpocený obličej. Teplota se vyšplhala na třicet devět stupňů a vzduch byl tak vlhký, až měl pocit, že by ho mohl nabrat do hrsti a vyždímat. Obloha byla bleděmodrá, rozpálená nemilosrdným sluncem doběla.

Jak by se mu ulevilo, kdyby se na chvíli ponořil do vody. Ta představa trochu pomáhala, proto si namočil kapesník a ochladil si obličej a krk.

Vzpomněl si, jak tady našli Arnette - by to Darleenin bratr, kdo ji objevil. Poklekl k zemi a pomodlil se.

Panebože, nedovol, ať ji najdu zase já.

Někdo ji najde. Už dávno zavrhl teorii, že s někým utekla. To nedávalo smysl. Neměla čas dát se s někým jiným dohromady. A Billy T. a všechny kamarádky trvali na tom, že ji neviděli.

Tucker Billymu T. věřil. V sázce byla jeho mužská pýcha. Nebylo pravděpodobné, že by měl Billy T. dál pletky s ženou, jejíž manžel ho praštil po hlavě pánví. Pro Billyho T. nebyla Darleen nijak důležitá. Jedna jako druhá.

Nenápadné srovnání se sebou samým mu zanechalo ošklivou pachuť na jazyku.

Darleen nenechala auto v bouřce uprostřed silnice, aby skočila do jiného vztahu s nějakým novým milencem nebo přítelem. Ani Junior neohlásil, že by chyběly její šaty, a peníze na domácnost zůstaly zastrčené do plechovky od kávy, kde si je nechávala.

Někdo ji najde, pomyslel si Tucker znovu. A zase se pomodlil, aby to byl někdo jiný než on.

Vstal a vydal se mezi rákosí. Jeho pátrací skupina měla za úkol prohledat břehy svažující se mezi rákosí a bahno. Ale Tucker si byl jistý, že najdou jen pár starých lahví a možná použitý kondom.

Všichni byli ozbrojení, což ho trochu znervózňovalo. Junior už před chvílí zahnal výstřelem jednu vodní zmiji. Protože se zdálo, že se mu tím ulevilo, nikdo to nijak nekomentoval.

Mluvili mezi sebou jen málo. Muži pracovali v tichosti jako vojáci připravující se na útok. Čas od času nad nimi zakroužila helikoptéra přivolaná z okresu a vířila horký vzduch nad nimi.

U Burkova pasu chrastila a bzučela vysílačka, kterou dostal velitel každé skupiny. Agent FBI se držel v povzdálí. Koneckonců, neznal ani Innocence, ani jeho obyvatele. Burns byl přesvědčený, že Darleen je další nespokojená manželka, která utekla za jiným.

Tucker si domyslel, že Burns není ochoten přijmout fakt, že během jeho vyšetřování došlo k další vraždě.

Zahnal rukou moskyty a zjistil, že je tak podrážděný, že má chuť ty mrňavé upíry postřílet. Když zaslechl táhlou ozvěnu pískání vlaku, zatoužil, aby v něm seděl. A jel jedno kam.

Když dokončil průzkum přidělené oblasti, připojil se k Burkovi, Juniorovi, Tobymu a ostatním, kteří dostali za úkol prohledat tenhle břeh.

„Na druhém břehu jsou už také hotovi," řekl Burke. Dával bedlivý pozor na Juniora, kdyby dostal chuť zastřílet si na něco jiného než na hada. „Singleton a Carl volali z McNairovy mokřiny. Zatím nic."

Toby March položil pušku na záď pick-upu. Vzpomněl si na svou ženu a dceru, a přestože se za to styděl, byl v duchu rád, že zabiják si vybírá bělošky.

„Máme před sebou ještě šest hodin světla," řekl jakoby pro sebe. „Třeba by mohl někdo z nás zajet do Rosedaleu a Greenvillu a poptat se tam."

„Barb Hopkinsová obvolává všechny motely, nemocnice a místní policii." Burke vzal Juniorovu pušku a strčil ji do dodávky. „Okres rozesílá její fotky."

„Uvidíš," Will Shiver poplácal upřímně Juniora po zádech, „najdou ji v nějakém motelu, jak si lakuje nehty na nohou a kouká se na televizi."

Junior na to nic neřekl, sklepal ruku dolů a odešel stranou.

„Nech ho na pokoji," zamumlal Burke.

Muži přesunuli zdvořile pohledy jinam. Toby přimhouřil oči a narovnal si klobouk tak, aby mu slunce nezaclánělo ve výhledu. „Někdo sem jede."

Chvíli trvalo, než ostatní dokázali rozeznat obláček prachu a jemné zalesknutí kovu skrze vlny horkého vzduchu stoupajícího ze silnice.

„Vy černí máte oči jako jestřábi," řekl dobrácky Will Shiver. „To auto musí být dobré tři kilometry daleko."

„Moje oči jsou jako moje přirození," odsekl mu Toby s jemným sarkasmem, až se Tucker musel kousnout do tváře, aby se nezasmál. „Víš, co se říká o našem přirození?"

Will zpozorněl a škubl hlavou. „Slyšel jsem, že jsou to babské povídačky."

„To jistě," řekl Toby dobromyslně. „Myslím, že to může hodně bab dosvědčit."

Tucker zakašlal a otočil se, aby si zapálil cigaretu. Nezdálo se mu správné, aby se nahlas smál, když se Junior tak blízko nich trápí. Ale bože, bylo by to tak příjemné na chvíli se zasmát.

O chvíli později auto poznal, podle barvy i podle rychlosti, se kterou se k nim přibližovalo.

„To je Josie." Střelil po Burkovi pohledem. „Asi si vysloužíš další pokutu za překročenou rychlost."

Josie smykem zastavila, rozmetla štěrk kolem a zamávala na ně z okýnka. „Barb mi povídala, že vás tady najdu. Připravili jsme vám s Earleen nějakou večeři."

Vystoupila z auta a v šortkách a tílku do pasu vypadala svěže a chladivě. Vlasy měla svázané dozadu sifonovým šátkem a připomněla Tuckerovi matku.

„To je od vás, dámy, moc hezké." Will vrhnul po Josie postranní úsměv, za který by si vysloužil od své snoubenky ostrý políček.

„My se o naše muže rády postaráme, viď, Earleen?" Josie odpověděla na Willův úsměv a pak se obrátila k Burkovi. „Zlatíčko, vypadáš zničeně. Pojď a vezmi si sklenici chlazeného čaje. Přivezly jsme dvě termosky."

„A taky hromadu sendvičů." Earleen vytáhla z kufru košík. Postavila ho na kraj silnice a otevřela víko. „Musíte se držet v tomhle horku při síle."

„Ano, pánové, jídlo na kolečkách." Josie dál vesele švitořila a lovila v košíku. „Daly jsme to s Earleen dohromady tak rychle, až nás napadlo, že bychom si mohly společně otevřít jídelnu. Juniore, pojď a vezmi si jeden, nebo mě urazíš."

Když se Junior ani neotočil, pokynula rukou na svého bratra. „Tuckere, nalej mi šálek čaje." Zatímco čekala, až to udělá, rozbalila jeden sendvič a položila ho na papírový ubrousek. „Earleen, vidíš to, asi se budeme muset ještě někde zastavit." Vstala, vzala si od Tuckera šálek a obešla dodávku.

Junior dál civěl do země. Josie viděla, jak mu škube nerv ve tváři. Položila sendvič na kapotu a vtiskla mu šálek do rukou.

„Tady máš, vypij to, Juniore. Tohle vedro z tebe vysaje všechnu vodu. Člověk může vypít litry, ale ven nejde nic. No tak." Jemně ho masírovala rukou sem a tam po zádech. „Když dostaneš úžeh, ničemu tím nepomůžeš."

„Nenašli jsme ji."

„Já vím, zlatíčko. Napij se." Přistrčila mu šálek blíž ke rtům. „Byla jsem před chvílí u tvé tchyně. Když jsem odcházela, tvůj kluk spal jako andílek. Má opravdu moc milou povahu, ten tvůj kluk, a určitě má tvoje oči."

Josie se odmlčela, když si Junior dvakrát pořádně lokl čaje. Vzala si od něho šálek a podala mu sendvič. Junior jedl mechanicky, oči skloněné únavou a starostí. Josie ho objala kolem ramen, protože věděla, že málo co dokáže člověka utišit tak jako prostý lidský dotek.

„Bude to v pořádku, Juniore. Slibuju. Všechno bude v pořádku. Počkej a uvidíš."

Oči se mu naplnily, slzy přetekly přes okraj a klikatě stékaly po zpoceném zachmuřele svraštělém obličeji. Ale jedl dál. „Myslel jsem, že jsem ji přestal mít rád v ten moment, kdy jsem vešel do kuchyně a našel ji tam s Billym T. Zdálo se mi, jako by se moje srdce před ní zavřelo. Už ten pocit nemám.“

Josie dojatá jeho zármutkem mu vtiskla polibek na tvář. „Všechno bude dobré. Jenom věř, Juniore.“

Junior se usilovně snažil, aby se ovládl. „Nechci, aby můj syn vyrůstal bez matky.“

„Nebude.“ Josiiny oči ztmavly, když mu utírala slzy papírovým kapesníkem. „Věř mi prosím, Juniore, a všechno bude dobré.“

Hledali, dokud se neudělala taková tma, že helikoptéry nemohly létat a muži přestali vidět. Když Tucker dorazil domů, přivítal ho unavený Buster, který se marně snažil schovat před štěnětem.

„Já tě ho zbavím.“ Tucker poplácal roztržitě Bustera a pak vzal do náruče Darebu. Štěně sebou vrtělo, olizovalo ho a Štěkalo, když ho Tucker odnášel domů. „Jestli ses takhle choval celý den, nedivil bych se, kdyby z tebe dostal ten starý chudák infarkt.“

Zamířil do kuchyně a toužil po studeném pivu, chladné sprše a Caroline. Našel Dellu, jak krájí plátky roštěné a sestřenici Lulu, jak hraje pasiáns.

„Proč mi nosíš toho psa do kuchyně?“

„Chci dopřát Busterovi pauzu.“ Tucker postavil psa na zem, a ten okamžitě zalezl Lulu pod židli. „Nevolala Caroline?“

„Volala ani ne před deseti minutami. Říkala, že zůstane u Happy, dokud se nevrátí Singleton nebo Bobby Lee domů.“ Della narovnala na talíř další plátek hovězího. Protože viděla, jak je Tucker unavený, neplácla ho po ruce, když jí jeden ukradl. „Přijede si sem pro ten svůj pytel blech.“

Tucker něco zabručel s plnou pusou masa a vytáhl si z ledničky pivo.

„Taky si dám jedno,“ řekla Lulu, aniž by zvedla oči. „U karet dostane člověk žízeň.“

Tucker otevřel druhou láhev a pak přejel pohledem karty, které držela. „Můžeš zkusit černou trojku na černou pětku. Mezi ně potřebuješ červenou čtyřku.“

„Dám ji tam, až se mi dostane do ruky.“ Lulu zaklonila hlavu s lahví na rtech a pozorně si přes ni Tuckera prohlížela. „Vypadáš, jako by ses vyválel v močále.“

„Myslím, že máš pravdu.“

„Ta nejmladší Fullerovic holka se ještě nenašla?“ Lulu si vytáhla červenou desítku z prostředku balíčku a položila ji na stůl. „Della byla půl dne u Happy. Musela jsem hrát pasiáns.“

„Mám povinnosti...“ začala Della, ale Lulu mávla rukou. „Nikdo ti nic nevyčítá. Jela bych taky, kdyby mě někdo požádal.“

„Říkala jsem ti přece, že tam jedu.“ Della sekla nožem do dřevěného prkénka.

„To není to samé, jako kdybys mi řekla, abych jela s tebou.“ A Lulu opět vynalézavě podvedla sama sebe. „Lidi se tady střídají tak rychle, až mi z toho jde hlava kolem. Josie byla ve dne i v noci pryč celé hodiny. Tucker byl někde dokonce celý den. Dwayne se zdržel sotva pět minut, vzal si láhev Divokého krocana a už byl zase pryč.“

Della se chystala začít obhajovat svoje kuřátka, ale pak se zamračila. „Kdy se vrátil Dwayne?“

„Před půl hodinou. Celý špinavý a zničený jako Tucker. A stejně tak i odešel.“

„Vzal si auto?“

„Nevím, jak by mohl.“ Lulu sáhla do kapsy a vytáhla svazek klíčů. „Vzal si láhev, tak já jsem vzala tohle.“

Della souhlasně přikývla. „Kam jdeš?“ zeptala se Tuckera, který se snažil vycouvat z kuchyně.

„Potřebuju se osprchovat.“

„Vydržels v tom potu celý den, tak v něm ještě chvíli vydržíš. Běž dolů a podívej se, jestli je Dwayne u jezírka.“

„Sakra, Dello, dneska jsem nachodil aspoň přes sto kilometrů.“

„Tak můžeš ujít ještě pár. Nenechám ho přece spadnout do vody a utopit. Přiveď ho sem nahoru, ať se umyje a nají. Zítra ho budou potřebovat stejně jako tebe.“

Tucker něco zabručel, odložil stranou z poloviny vypité pivo a vyrazil k zadním dveřím. „Panebože, doufám, že se ještě nestačil opít.“

Dwayne byl jenom napůl opilý, což měl vlastně nejraději. Únava z celého dne ustoupila v příjemné, důvěrně známé bzučení hlavy. Pachtit se celý den McNairovou mokřinou spolu s Bobbym Lee, Carlem a ostatními byl dost nešťastný způsob, jak strávit den.

Šel s nimi ochotně a stejně tak půjde i zítra. Nelitoval ani času, ani námahy, proto se domníval, že mu nemůže mít nikdo za zlé, když ten den něčím spláchne.

Nejvíc mu bylo líto Bobbyho Lee. Kdykoli se podíval do chlapcova obličeje a spatřil v něm napětí a strach, napadlo ho, jak by mu bylo, kdyby pátrali po jeho vlastní sestře.

Při té představě ho začalo pálit v krku touhou po další whisky.

Teď chce myslet na příjemné věci. Jak krásně zní zpěv cvrčků v protikladu s bzučením v jeho hlavě. Jak hebká je tráva pod jeho bosýma nohama. Napadlo ho, že by mohl strávit noc tady, dívat se, jak vychází měsíc a hvězdy.

Když se vedle něho posadil Tucker, Dwayne mu ochotně podal láhev. Tucker si ji vzal, ale nenapil se.

„Tohle tě zabije, kamaráde."

Dwayne se jenom usmál. „Ale je to docela příjemný způsob, nebo ne?"

„Víš přece, že si kvůli tomu dělá Della starosti."

„Nedělám to schválně."

„Tak proč to děláš, Dwayne?" Tucker nečekal žádnou odpověď a pokračoval i bez ní. Odhadl, v jakém je Dwayne stavu, a usoudil, že je natolik střízlivý, aby dokázal souvisle myslet, a natolik opilý, aby s ním chtěl mluvit. „Opilost je dobrovolné šílenství. Už si nepamatuju, kdo to řekl, ale zní to pravdivě."

„Já nejsem ještě opilec a nejsem ani blázen," konstatoval Dwayne. „Zatím na tom pracuju."

Tucker chtěl pečlivě zvolit slova, proto si vytáhl cigaretu a pomalu ji zapaloval. „Je to čím dál horší. Posledních pár let bylo opravdu dost špatných. Nejdřív jsem si myslel, že je to kvůli tomu, že se přihodilo tolik věcí najednou. Táta umřel, máma taky. Sissy utekla. Pak mě napadlo, že táta pil tolik, až se to dostalo do jeho genů a z nich potom k tobě."

Dwayna to podráždilo, přestože nechtěl. Vzal si láhev zpátky. „Ty máš na pití taky svůj podíl."

„Ano. Ale nevidím v tom smysl života."

„Každý dělá, co umí nejlíp." Dwayne zvedl láhev a napil se. „Ze všeho, co jsem zkusil, mi jde pití nejlépe, nemusím mít starost, že něco zkazím."

„To je nesmysl." Vztek vyrazil z Tuckera s takovou prudkostí a silou, až je oba zaskočil. Tucker nevěděl, že se tím tak užírá, že ho ujídá zevnitř to, co se stalo z jeho staršího bratra, kterého kdysi obdivoval a kterému i záviděl. „To je prostě nesmysl." Tucker chňapl po láhvi, vyskočil na nohy a mrštil s ní do vody. „Už toho mám po krk, zatraceně. Už mám po krk toho, jak tě vozím domů, jak tě v duchu omlouvám, jak se musím dívat, jak se zabíjíš. Tohle dělal táta. Letěl v tom mizerným letadle, když byl jako dělo. Ten staroch se zabil stejně, jako kdyby si dal pušku do pusy a stiskl kohoutek."

Dwayne se roztřeseně postavil na nohy. Trochu se zakymácel, ale oči měl klidné, „Nemáš důvod takhle se mnou mluvit. Na to nemáš právo."

Tucker ho chytil za košili a roztrhl mu švy. „A kdo má ksakru právo, když ne já, který jsem vás oba miloval? Když jsem se musel trápit kvůli vám oběma?"

Sval v Dwaynově tváři sebou začal škubat. „Já nejsem jako táta."

„Ne, to ne. Ale táta byl opilec a ty taky. Jediný rozdíl je v tom, že on byl agresivní, když se napil, ale ty jseš jenom směšný."

„Co jsi ksakru zač?" Dwaynova ústa se sevřela v úšklebku, když na oplátku chytil Tuckera za košili on. „Já jsem nejstarší. Já jsem byl první, po kom vždycky skočil. Já jsem se měl o všechno postarat, abych dál nesl ten zatracený prapor Longstreetů. To mě poslal do školy, to mně dal na starosti pole. Ne tobě. Tobě nikdy ne, Tuckere. Nikdy jsem to nechtěl, ale nikdy by mi táta nedovolil, abych šel svou vlastní cestou."

„Ty neděláš nic jiného, než že koukáš do láhve. Máš dva vlastní syny. Táta byl alespoň u nás. Alespoň se choval jako otec."

Dwayne zavyl a pak se už váleli v trávě, vrčeli a sténali jako párek psů, kteří hledají měkké místo, do kterého by zaťali svoje tesáky. Tucker dostal krátkou neviditelnou ránu do stále ještě bolestivých žeber. Čerstvá bolest mu vlila do žil divoký vztek. Než se stačili skácet do jezírka, podařilo se mu zkrvavit bratrovy rty.

Vynořili se z vody s prskáním a kletbami a pustili se znovu do křížku. Kopali do sebe a strkali, ale voda sebrala jejich úderům sílu, až si začali připadat obě směšně.

Tucker se rozkročil, držel Dwayna za košili, jednu pěst zvednutou nahoru. Dwayne napodobil přesně jeho pozici. Zírali na sebe a oddechovali.

„Zatraceně," řekl Tucker a opatrně si měřil Dwayna, když pustil pěst dolů. „Býval jsi silnější."

Dwayne se opatrně dotkl hřbetem ruky rozbitého rtu. „Ty jsi býval pomalejší."

Pustili se a brodili se vodou. „Chtěl jsem sejít osprchovat, ale tohle také není špatné." Tucker si odhrnul vlasy z očí. „I když bůhví, co je v téhle vodě."

„Určitě půl litru whisky," řekl Dwayne a usmál se. „Pamatuješ, jak jsme sem chodili jako děti plavat?"

„Ano. Ještě si myslíš, že bys mě porazil na druhý břeh?"

„To si piš.“ Dwayne se rozzářil. Převalil se ve vodě a vyrazil. Ale zpomalilo ho příliš mnoho let s whisky. Tucker uháněl jako úhoř.

V mlčenlivém souhlasu závodili zpátky a pak se chvíli vznášeli na vodě pod vycházejícím měsícem.

„Jo,“ řekl Dwayne a odfukoval. „Býval jsi pomalejší. Myslím, že se hodně změnilo.“

„Jo, hodně.“

„Asi jsem to všechno zpackal.“

„Jenom něco.“

„Začínám mít strach, Tucku.“ Dwayne praštil pěstí do vody, ale neměl se čeho přidržet. „To pití - vím, kdy mám přestat, jenže už nevidím důvod, proč bych měl. Někdy si nepamatuju, co jsem vyváděl. Probudím se s kocovinou a bolestí v hlavě a zdá se mi, jako by to byl jen sen. Neumím se v tom vyznat.“

„S tím se dá něco udělat, Dwayne. Jsou místa, kde se o tebe postarají.“

„Mně se líbí, jak se cítím právě teď.“ Zpola přivřenýma očima se Dwayne díval, jak se hvězdy probouzejí k životu. „Jenom takové jemné bzučení v hlavě a nic se mi nezdá důležité. Nejlepší by bylo, kdybych mohl takhle zůstat pořád.“

„Jenže to nejde.“

„Někdy si přeju, abych se mohl vrátit zpátky tam, kde se to pokazilo, abych to mohl spravit.“

„Ty umíš spravovat věci, Dwayne. Pamatuješ, jak jsem dostal k narozeninám model letadla? A hned napodruhé jsem ho zničil. Věděl jsem, že by ze mě táta stáhl kůži, kdyby to zjistil, ale tys to dal dohromady. Máma vždycky říkávala, že máš talent na spravování věcí.“

„Dlouho jsem si myslel, že ze mě bude inženýr.“

Tucker začal překvapeně šlapat vodu. „Nikdy jsi mi o tom neřekl.“

Dwayne se podíval na nebe. „Nemělo to cenu. Longstreetové jsou plantážníci a obchodníci. Tys mohl zkusit dělat něco jiného. Ale já ne. Byl jsem nejstarší. Táta mi nikdy nedal příležitost.“

„To není důvod, abys to nezkusil teď.“

„Ksakru, Tuckere, je mi pětatřicet. To není věk, abych šel znovu do školy a začal se učit.“

„Ale můžeš, kdybys to opravdu chtěl.“

„Chtěl jsem to před patnácti lety. Už je to za mnou. Hodně věcí mám za sebou.“ Snažil se rozeznat hvězdy, ale zdálo se mu, že jsou to jen malé šmouhy světla. „Sissy si chce vzít toho obchodníka s botami.“

„Myslím, že jsme vždycky počítali s tím, že si někoho vezme - buď jeho nebo někoho jiného.“

„Říká, že chce adoptovat moje děti. Dát jim svoje jméno. Samozřejmě na to hned zapomene, když jí zvednu alimenty.“

„Nemusíš to dělat, Dwayne. Ty děti jsou tvoje. Vždycky budou tvoje, ať bude hrát jakoukoli hru.“

„Máš pravdu, nemusím to přijmout,“ řekl Dwayne líně. „A taky to udělám. Sissy musí pochopit, že člověk má jisté hranice. Dokonce i člověk jako já.“ Povzdechl si a přejel pohledem z nebe na vodu. „Je mi dobře, Tuckere.“ Koutkem oka spatřil, jak se ve vodě něco pohnulo. Prázdná láhev, pomyslel si. Prázdná láhev jako prázdný život. „S pitím mi bude vždycky dobře.“

„Ale takhle se zabiješ.“

„Nezačínej zase.“

„Ksakru, Dwayne.“ Vyrazil k němu, když vtom se jeho noha otřela o něco měkkého a kluzkého, až vyjekl. „Zatracení sumci,“ řekl. „Vyděsili by člověka k smrti.“ Odkopl se dál a ohlédl se přes rameno.

Také on spatřil, jak se ve vodě něco hýbe. Ale nespletl si to s láhví. Sliny mu vyschly v ústech a krev se mu v žilách málem zastavila, když upřeně zíral na bílou paži trčící z vody.

„Bože. Ach, můj Bože.“

„Sumci nekoušou,“ řekl Dwayne s klidem. Když ho Tucker sevřel za ruku, zaklel. „Co to do tebe vjelo?“

„Myslím, že jsme našli Darleen,“ vypravil ze sebe Tucker a zavřel oči.

Některé prosby, pomyslel si, Bůh nikdy nevyslyší.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Dwayne okamžitě vystřízlivěl a roztřeseně se hrabal z vody ven. Po kolenou se plazil po trávě a bojoval se vzpurným žaludkem.

„Kristepane, Tuckere. Co budeme dělat?“

Tucker nic neříkal. Ležel na zádech a zíral na hvězdy zahalené do horkého závoje. Stálo ho dost sil, aby se soustředil jen na dýchání, když mu byla taková zima, taková hořká zima.

„Do jezírka," řekl Dwayne a v krku mu luplo, když chtěl polknout. „Někdo ji hodil do našeho jezírka. Byli jsme tam s ní. Kristepane, my jsme s ní plavali."

„Jí už na tom nezáleží." Tucker si chtěl dát ruku před oči. Možná by to pomohlo zahnat představu té ruky se sevřenými prsty trčící z vody ven. Jako by se po něm natahovala. Jako by ho chtěla chytit a stáhnout dolů.

Bylo to ještě horší, protože se cítil povinen být si jistý. Tím, že je to Darleen Talbotová a že jí už není pomoci.

A tak zaťal zuby, uchopil to ztuhlé mrtvé zápěstí a zapřel se proti síle, která táhla tělo pod vodu. Vynořila se jí hlava. Bože - viděl, co s ní provedl nůž a co dokončily ryby.

Lidská schránka je tak křehká, pomyslel si. Tak snadno se změní v něco hrůzostrašného.

„Nemůžeme ji tam nechat jen tak, Tucku." Dwayne se zachvěl při pomyšlení, že by se měl opět vrátit do vody a dotknout se těla, které patřilo kdysi Darleen Talbotové. „To se nehodí."

„Taky si to myslím." Tucker si s lítostí vzpomněl na láhev, kterou zahodili. Pár doušků whisky by mu teď udělalo dobře.

„Aspoň dokud nepřijede Burke. Běž domů a zavolej mu, Dwayne. Jeden z nás by tady měl zůstat. Zavolej Burkovi a řekni mu, co jsme našli. Řekni mu, ať raději přijede i agent Burns." Tucker se posadil a stáhl si dolů mokrou košili. „A přines mi suché cigarety, ano? A proti pivu bych taky nic neměl," začal, ale pak zaklel, protože spatřil, jak se k nim blíží Caroline. Tucker se vyhrabal nahoru a třemi dlouhými skoky byl u ní.

„Rád mě vidíš?" Caroline se zasmála a krátce a pevně ho objala. „Rozhodli jste se zaplavat si? Della mě poslala..."

„Vrať se zpátky s Dwaynem." Tucker nechtěl, aby byla blízko smrti a tragédie. „Běž domů a počkej na mě."

„Počkám na tebe." Když se ohlédla a uviděla jeho obličej, pochopila, že se něco stalo. Opatrně pohlédla na Tuckerova bratra. Dwaynův ret se rozšklebil a na tváři se mu černala krev. „Vy jste se prali? Dwayne, ty máš rozbitý ret."

Dwayne sklonil hlavu. Della mu dá co proto. „Půjdu zavolat Burka."

„Burka?" Caroline chytila Tuckera za ruku, když se ji snažil odtáhnout dál. „Na co potřebujete Burka?" Srdce sejí na okamžik zastavilo. „Tuckere?"

Stejně se to brzy dozví a od něho to možná přijme snadněji. „Našli jsme ji, Caroline. V jezírku."

„Panebože." Instinktivně pohlédla k vodě, ale Tucker jí zablokoval výhled.

„Dwayne jde zavolat Burkovi. Běž s ním."

„Zůstanu s tebou." Zavrtěla hlavou, dřív než stačil něco namítnout. „Zůstanu, Tuckere."

Když Tucker pokrčil rameny, Dwayne se dal do běhu. Za nimi se ozvalo volání lelka, sladké a vytrvalé, zvoucí k lásce.

„Víš to jistě?" zeptala se, ale věděla, že se ptá zbytečně.

„Jo." Dlouze vydechl. „Vím."

„Bože, chudák Happy." Musela se zeptat i na to další, ale chvíli jí trvalo, než se jí slova dostala z hrdla. „Bylo to jako s těmi ostatními?" Caroline ho uchopila za ruku a pevně ji stiskla, dokud se na ni nepodíval. „Chci to vědět."

„Bylo." Rozhodněji obrátil zády k jezírku. S rukou kolem jejího pasu poslouchali noční zpěv ptáků a dívali se, jak ve tmě žhnou světla Sweetwateru.

Vyšetřování se rozjelo na plné obrátky. Muži shromáždění u jezírka s obličeji osvětlenými neúprosnými reflektory se drželi kolem Burkovy dodávky. Fotograf pořídil snímky z místa činu.

„Dobře." Burns pokývl směrem k vodě. „Můžeme ji vytáhnout."

„Já to udělám." Překvapený sám sebou vykročil Tucker kupředu. „Stejně jsem už mokrý."

Burke si odkládal řemen. „To není tvoje práce, Tucku."

„Je to můj pozemek." Otočil se a chytil Caroline za ramena. „Běž domů."

„Půjdeme spolu, až to bude hotové." Políbila ho na tvář. „Jsi správný chlap, Tuckere."

Tím si nebyl jistý, ale když vklouzl do vody, věděl s jistotou, že je hlupák. Burke měl pravdu. Tohle není jeho práce. Nikdo mu nezaplatí za tenhle druh hrůzy.

Razil si cestu chladnou černou vodou k ruce bílé jako kost a prsty zahnutými, jako by ho zvaly k sobě.

Proč měl pocit, že je jeho povinnost vytáhnout tuhle mrtvou ženu z vody? V životě pro něho neznamenala nic, a teď teprve ne.

Protože jezírko patří ke Sweetwateru. A protože on se jmenuje Longstreet.

Podruhé sevřel prsty kolem bezduchého zápěstí. Hlava se jí zvedla nahoru a vlasy se rozprostřely po hladině. Zvedl se mu žaludek. Vzadu na patře ucítil kyselou pachuť a nemilosrdně ji spolkl. Šlapal vodu a jednou rukou objal tělo.

Na břehu bylo ticho tak hluboké, že mohl slyšet i vlastní tep. Ticho jako v hrobě, pomyslel si, když vlekl tělo, které jako by ho stahovalo dolů.

Povolil sevření, a když se posunul a zase zesílil tah, hlava se jí zvrátila na jeho rameno. Tucker ztuhl, ale ne odporem. Bylo to lítostí.

Podíval se ke břehu. Civěly na něho bílé obličeje. Viděl Dwayna, jak se opírá o Josie. V záplavě světla vypadaly jejich oči obrovské. Burke a Carl se skrčili, připraveni převzít Tuckerovo břemeno. Caroline tam stála s uplakaným obličejem a rukou objímala Cye. Burns stál opodál a sledoval ho, jako by se díval na průměrně zajímavou hru.

„Má něčím přivázané nohy," zavolal Tucker. „ Potřebuj u nůž."

„To je důkaz, Longstreete." Burns přikročil blíž. „Chci ho neporušený."

„Ty ničemo." Tuckerovi se podařilo přitáhnout ji o další metr. „Proč si sem pro ten zatracenej důkaz nedojdeš?"

„Já vám pomůžu, pane Tuckere." Než ho mohl kdokoli zastavit, Cy se rozběhl a skočil do vody.

„Panebože, chlapče, běž odsud."

„Pomůžu vám." Cy k němu připlaval hladce jako vydra. „Mám dost síly." Obličej mu zpopelavěl, když se přiblížil na krátkou vzdálenost, ale odhodlaně sáhl pod vodu a vzal na sebe svůj díl váhy. „Zvládneme to."

„Dívej se směrem ke břehu," řekl mu Tucker. A snaž se na nic nemyslet."

Cy šlapal vodu. „Myslím na to, že ten agent z FBI je pěkný trouba."

„To je ještě lepší."

Zakrátko doplavali ke břehu. Carl a Burke se natáhli a uchopili Darleen pod pažemi.

„Dívej se na druhou stranu," nařídil Tucker Cyovi. „Za to se stydět nemusíš." Sám by to udělal také, ale měl špatný úhel. A tak spatřil, co se stalo s jejím tělem. Viděl všechno, když ji s námahou vytahovali ven z vody na trávu. „Běž ke Caroline, Cyi. Ne." Chytil mu hlavu a otočil ji druhým směrem. „Nedívej se tam. Běž s Caroline. Byl jsi dobrý."

„Ano, pane."

Také Tucker se vyškrábal nahoru a chvíli seděl na břehu. Nohy se mu houpaly ve vodě. „Dwayne, dej mi cigaretu."

Podala mu ji Josie, a hned zapálenou. „Po tomhle si zasloužíš celou." Přitiskla se k němu tváří. „Je mi líto, žes to musel být ty."

„Mně taky." Hladově do sebe nasál kouř. „Burku, nemáš nějakou plachtu, abyste ji přikryli? Tohle se mi nelíbí."

„Když vy, civilisti, půjdete domů, nebudeme se muset na nic ohlížet, dokud neskončíme vyšetřování."

„Zatraceně, my jsme ji znali," řekl Tucker unaveně. „Vy ne. To nejmenší, co můžete udělat, je zakrýt ji."

„Běž, Tucku." Burke se sehnul, aby pomohl Tuckerovi na nohy. „Musíme to udělat. Bude nejlepší, když u toho nebudete. Uděláme to co nejrychleji."

„Já jsem viděl, jak vypadá, Burku," řekl Tucker nabroušeně. „Tak rychlí být nedokážete."

„Chci, abyste zůstal po ruce," vložil se do toho Burns. „Vy a váš bratr. Musím se vás na něco krátce zeptat."

Tucker na to nic neodpověděl. Obrátil se a zamířil s Caroline a Cyem domů.

Caroline nepatřila k velkým kuchařkám, ale rozhodla se ohřát polévku z plechovky, než dá na talíře plátky hovězího, které Della nakrájela. Měla pocit, že polévka patří k těm druhům potravin, které dokážou uklidnit nervy. Podle toho, jak se do ní Cy pustil, soudila dobře.

Dwayne vylízal svůj talíř do čistá a pak se zastyděl na svůj apetit. „Bylo to ohromně dobré, Caroline. Jsi moc hodná, že jsi nám připravila jídlo."

„To všechno udělala Della, než odjela k Fullerovým."

„My všichni jsme ti vděční," vložila se do řeči Josie. „I když nechápu, jak může Dwayne s tím opuchlým rtem jíst. Narazil jsi do dveří, zlatíčko?"

„Trochu jsme se nepohodli s Tuckerem." Dwayne sáhl po chlazeném čaji. Dnes večer neměl chuť se opít.

„Tucker tě praštil?" Josie se usmála a podepřela si bradu dlaní. „Ten člověk používá pěsti v posledních pár týdnech častěji než za celý život. A kvůli čemu jste se poprali? Neříkejte, že jste se oba zhlédli v Caroline?"

Josie mrkla na Caroline a snažila se ji zapojit do vtipkování.

„Nic takového." Dwayne se v rozpacích zavrtěl na židli. „Prostě jsme se nemohli shodnout. Tak se to vlastně stalo. Začali jsme se strkat a skončili jsme v jezírku. Asi jsme nějak rozhýbali vodu, když jsme plavali na druhou stranu a zpět. Pak Tucker... prakticky do ní narazil."

„Nemysli na to." Josie ho objala kolem krku. „Byla to prostě smůla. Smůla pro všechny."

„Tos vyjádřila dost chladně," řekl Tucker, který vkročil do kuchyně.

Josie nechala tvář v Dwaynových vlasech. „Ale je to pravda. Někdy je pravda chladná. Kdybyste se neprali ve vodě, nenašli byste ji. Stejně by byla mrtvá a mohla tam zůstat navěky. Pak byste vy dva nevypadali tak nabroušeně.“

Tucker klesl do židle. Věděl, že se drží posledním zbytkem sil, ale Josie zmáčkla nebezpečný knoflík. „My nebudeme nabroušení dlouho. Ale Darleen zůstane mrtvá napořád.“

„Přesně tak jsem to myslela. Kdybys ji nenašel právě ty, nebylo by ti tak mizerně.“

„Bože, Josie, ty v sobě nemáš žádný cit.“

Josie se napřímila, oči jí začaly žhnout, tváře zbledly. „Já mám citu dost, pokud jde o moji rodinu. Možná, že mi ani za mák nesejde na tom, co se stalo té děvče.

„Josie.“ Dwayne ji uchopil za ruku, ale ona ji setřásla.

„Byla přesně taková, na tom nic nezmění, že je mrtvá. Je mi líto Happy a ostatních, ale je mi nanic z toho, že jste se do toho museli s Dwaynem zaplést. Jestli si myslíš, že jsem chladná, Tuckere, tak dobře. Jenže já si šetřím cit pro někoho, kdo si ho zaslouží.“

Josie bouchla dveřmi a nechala za sebou viset ve vzduchu oblak svého vzteku.

„Asi za ní půjdu.“

Dwayne vstal s podivným pocitem. „Trochu jí uhladím rozčepýřené peří.“

„Řekni jí, že je mi to líto, jestli si myslíš, že to pomůže.“ Tucker si třel odevzdaně dlaněmi obličej. „Nemá cenu vyčítat jí, jaká je.“

„Pane Tuckere, chcete pivo?“

Tucker svěsil ruce a chabě se na Cye usmál. „Potřebuji ho stejně jako vzduch k dýchání. Ale myslím si, že mi káva udělá líp.“

„Já ti ji udělám.“ Caroline otevřela skříňku a sáhla pro hrníček. „Všichni jsme trochu nervózní, Tuckere. Josie má o tebe strach.“

„Já vím. Della jela k Fullerovým?“

„Ano, zůstane s Birdie přes noc u Happy. Pomůžou jí s dítětem. Sestřenice Lulu se dívá nahoře na televizi.“

Ale Caroline neřekla, že stará dáma prohlásila, že vraždy jsou mnohem zajímavější v televizi než ve skutečném životě, a usadila se na gauči se sáčkem pražené kukuřice a láhví Dixie.

„Cyi, běž k ní,“ navrhl Tucker. „Lulu má ráda společnost.“

„Můžu si vzít s sebou štěně?“ Cy vytáhl psa z jeho útulku pod židlí.

„Jistě.“ Caroline se usmála. „Dávej pozor, ať mu sestřenice Lulu nedává moc piva.“

„Ne, madam. Dobrou noc, pane Tuckere.“

„Dobrou noc, Cyi.“ Tucker se dotkl chlapcova ramene. „Díky za pomoc.“

„Pro vás bych udělal všechno na světě, pane Tuckere.“ Slova z něj vyletěla jako o překot. Pak se Cy sytě začervenal a spěchal pryč.

„Takováhle oddanost je vzácný dar.“ Caroline nabrala sběračkou polévku. „Budeš na něj dávat pozor, viď?“

„Pokusím se.“ Tucker si třel bradu s hrubým strništěm. Ještě se neoholil, i když se dvakrát sprchoval. „Ale byl bych rád, kdyby se na mě nedíval jako na Herkula, Platóna a Clarka Kenta v jednom.“

Caroline před něho postavila talíř s polévkou a prohrábla mu vlasy. „Není snadné být hrdinou.“

„Když člověk nechce a ještě na to nemá, je to mnohem těžší.“

„Mně se zdá, že jsi překvapil sám sebe.“ Caroline se usmála a posadila se vedle něho. „Udělala jsem ti polévku.“

„To vidím.“ Uchopil ji za ruku. „Jsi opravdu moc šikovná, Caroline.“

„Také jsem v poslední době sama sebou překvapená. Jsem ráda, žes mě neznal dřív, Tuckere.“

„Minulost neznamená přece vůbec nic.“

„Tak tohle říká člověk, který ze sebe sype - jakoby zmáčknutím knoflíku - historky o lidech mrtvých přes sto let.“

„To je něco jiného.“ Tucker se pustil do jídla spíš proto, aby jí udělal radost, než že by měl hlad. Ale když spolkl prvních pár lžic, zjistil, že má chuť do jídla přímo obrovskou. „Co se stalo předtím, má vliv na to, jaká jsi teď. Ale mně nezáleží na tom, jaká jsi byla před rokem, ale na tom, jaká jsi teď.“

„Líbí se mi způsob, jakým uvažuješ, Tuckere.“

„Hmm.“

„Chceš, abych u tebe dnes večer zůstala?“ Tucker se k ní vrátil pohledem zrychleným spoustou citů a touhy. „Chci.“

S přikývnutím vstala. „Udělám ti sendvič.“

Teddy se vrátil. Josie věděla, že ho čekají, protože strávila večer v Burnsově posteli a agent jí to pověděl. Představa, že si bude současně pohrávat s patologem a zvláštním agentem, zmírnila její už tak velkou bolest a hněv z toho, co jí Tucker řekl.

Rozhodla se, že s ním nebude den dva mluvit - dokud sejí neomluví osobně, místo aby za ní posílal škrábat na dveře Dwayna.

To odpoledne o tom stále ještě přemítala. Zatímco většina obyvatel Innocence se zmítala v šoku nad zprávou o další vraždě, Josie seděla u baru a opravovala si rtěnku s pohledem do nového kapesního zrcátka. Teddy jí slíbil, že jí bude dělat společnost u oběda, jakmile dokončí předběžné ohledání mrtvého těla.

„Earleen," Josie sešpulila rty a odtáhla zrcátko dál, aby si zkontrolovala účes, „myslíš, že mám chladné srdce?"

„Chladné srdce?" Earleen se opřela o barový pult a protáhla si bolavá chodidla. „To přece nejde moc dobře dohromady, když máš horkou krev a k tomu chladné srdce."

Josie se potěšené usmála. „Máš pravdu. Když je člověk upřímný a nic nepředstírá, neznamená to ještě, že má chladné srdce. Je potom k sobě pravdivější, nebo ne?"

„To je fakt."

Josie si za pomoci zrcátka prohlédla celý snack bar za sebou. Jenom několik boxů bylo obsazených. Pod skřehotáním Reba Mclntirea z hrací skříně se nesly hovory o Darleen.

„Víš, většina lidí tady neměla na Darleen za jejího života ani chvilku čas." Josie sklapla zrcátko. „A teď, když je mrtvá, nemůžou se jí nabažit."

„To je lidská povaha," prohlásila Earleen. „Je to jako s malíři. Když jsou naživu, nikdo se na jejich obrazy ani nepodívá, ale když spáchají sebevraždu nebo je přejede náklaďák, můžou se strhat, aby přeplatili jejich obrazy. Prostě lidská povaha."

Josie se ta analogie zalíbila.

„Takže Darleen má větší cenu po smrti, než když byla živá."

Earleen by s ní sice souhlasila, ale pověrčivost jí nedovolila, aby mluvila špatně o mrtvých. „Je mi líto Juniora. A taky toho malého chlapce." S povzdechem se Earleen natáhla a vzala z pultu objednávku. „A Happy a Singletona taky. Ti, co zůstávají, trpí nejvíc."

Zatímco Earleen odešla obsloužit zákazníka, Josie souhlasně zamumlala. Zalovila v kabelce, vytáhla rozprašovač s voňavkou a postříkala si zápěstí a krk.

Když vešel Carl, konverzace ztichla a pak se znovu zvedla v tichém šepotu. Josie poklepala na stoličku vedle sebe.

„Pojď sem a sedni si. Vypadáš zničeně."

„Díky, Josie, ale nemůžu. Přišel jsem jen pro nějaké jídlo, abych ho vzal s sebou do kanceláře."

„Čím posloužím, Carle?" Earleen vykoukla za pultem a doufala, že vymění jídlo za nějaké zprávy.

„Potřebuju šest hamburgerů. Mísu bramborového a zelného salátu. A džbán chlazeného čaje."

„Jak ty hamburgery chceš?"

„Středně propečené, Earleen, a pořádnou oblohu."

Josie zvedla svoji kolu. „To musíte mít práce až nad hlavu, když si nemůžete odskočit ani na oběd."

„Přesně tak, Josie." Carl byl tak unavený, že by spal i vstoje. Opožděně si vzpomněl, že by si měl sundat klobouk. „Máme tady okresního šerifa a pár jeho kluků. Agent Burns od rána jenom faxuje. V kanceláři je takové horko, že bychom tam mohli smažit řízky."

„Když všichni tak usilovně pracujete, museli jste už na něco přijít."

„Něco máme." Pohlédl k Earleen, která se v naději otočila u grilu. „Teď ale nemůžu říct co, je to služební tajemství. Ale určitě všichni víte, že Darleen byla zabitá stejně jako ty ostatní. Máme zato, že to byla stejná osoba a stejná zbraň."

„To není dobře," řekla Earleen. „Ten maniak si chodí klidně po svobodě a žádná žena v okresu se nemůže cítit bezpečně."

„Ne, není to dobře. Ale my ho chytíme. Na to můžeš vzít jed."

„Matthew říká, že chytit vraždícího maniaka není jednoduché." Josie usrkla slámkou kolu. „Říká, že vypadá stejně jako ostatní lidé a také se tak chová. Proto se tak těžko hledá."

„My ho chytíme." Carl se naklonil blíž. „Myslím, že bych ti měl něco říct, Josie, stejně to dřív nebo později zjistíš. Zdá se, že Darleen byla zabita přímo u jezírka."

„Panebože." Earleen byla na vážkách mezi vzrušením a hrůzou. „Chceš říct, že ji zabil přímo u Sweetwateru?"

„Máme důvod si to myslet. Nechci tě vyděsit, Josie, ale měla bys být hodně opatrná."

Josie si vytáhla z balíčku na pultu cigaretu a prsty sejí lehce chvěly. „Budu, Carle. Na to můžeš vzít jed."

Pomalu vyfoukla proužek dýmu. A rozhodla se, že zjistí všechno, co policie ví, hned jak bude s Teddym o samotě.

Na jejím dvorku se utábořili reportéři. Caroline přestala zvedat telefon. Stejně by byl na druhém konci bezpochyby nějaký zvědavý novinář nebo novinářka. Aby se rozptýlila, vytáhla si sešit s výstřižky, který našla v babiččině truhle.

Caroline na nich viděla většinu svého života. Svatební oznámení jejích rodičů vystřižené z filadelfských a greenvilských novin. Strnulé profesionální fotografie ze svatby. Její matka měla na sobě svatební šaty, které se ve Waverlyově rodině dědily z generace na generaci. Dopis oznamující narození Caroline Luise Waverlyové. Pojmenovali ji po babičce z otcovy strany.

A pár fotografií, opět z rukou profesionála, kde jsou rodiče se svým mazlíčkem. Pak Caroline sama, studiový portrét v každém roce života.

Všimla si, že tam nejsou žádné amatérské, špatně zaostřené snímky, až na pár těch, které udělali sami prarodiče během jejich krátké návštěvy.

Novinové výstřižky dokumentující její hudební dráhu v šesti, dvanácti a dvaceti letech a roky mezi tím.

„Je mi to líto," zašeptala a hluboce se nadechla levandulové a cedrové vůně, která se linula z truhly. „Škoda, že jsem vás lépe nepoznala."

Sáhla dovnitř a vytáhla ven lepenkovou krabici. Uvnitř, zabalené do tenkého papíru, ležely šatičky ke křtu, olemované bílými stuhami a zažloutlou krajkou.

Třeba je měli na sobě dědeček nebo babička, pomyslela si Caroline, když přejela prsty po hebké jemné látce. A určitě její matka.

„Tys je pro mě schovala." S dojetím si otřela látku o tvář. „Nemohla jsem si je obléknout, když přišla řada na mě, ale tys je pro mě schovala."

Opatrně je zabalila zpátky do papíru. Jednou, přísahala, si je oblékne mé dítě. Dareba se vyřítil z místnosti a zastavil se nahoře před schody, pak se s úprkem vrátil, když se ozvalo bouchání na přední dveře. Caroline položila krabici zpátky do truhly a vytáhla pár dětských botiček. Usmála se nad nimi.

„To nic, Darebo. Určitě je to jeden z těch idiotských reportérů."

„Caroline! Zatraceně, otevři mi, než budu muset někoho z těch pitomců uškrtit."

„Tuckere." Caroline vyskočila a seběhla schody se psem v patách. „Promiň." Když odemkla dveře, spatřila novináře tlačící se za ním, vystrkující své mikrofony, mačkající spouště a vykřikující otázky. Vtáhla Tuckera vedle sebe a pak si stoupla do dveří.

„Zmizte z mé verandy."

„Slečno Waverlyová, jaký je to pocit, když žijete v atmosféře neodhalené vraždy?"

„Slečno Waverlyová, je to pravda, že jste přišla do Mississippi, aby jste zapomněla na milostné zklamání?"

„Opravdu jste utrpěla kolaps v..."

„Je to pravda, že jste zabila..."

„Zjistili jsme, že..."

„Zmizte z mé verandy!" vykřikla. „A zmizte z mého pozemku. Všichni porušujete moje soukromí, na to máme tady na Jihu zákony. Jestli někdo z vás strčí bez pozvání jediný prst za hranici mého pozemku, ustřelím mu ho." Zabouchla dveře, zastrčila zástrčku a chystala se otočit, když vtom ji Tucker uchopil a zatočil se s ní.

„Miláčku, zdálo se mi, jako by tady byla moje matka, když se dopálila." Políbil ji a pak ji postavil na zem. „Taky začínáš přicházet o svůj yankeeský přízvuk. Brzy začneš mluvit po našem."

Caroline se zasmála a zavrtěla hlavou. „To ne." Dotkla se ho rukou na tváři. Nebyl oholený, ale většina únavy mu z obličeje zmizela. „Vypadáš líp než ráno."

„To není nic moc vzhledem k tomu, že jsem ráno vypadal jako mrtvola, když vstane z hrobu. Nebo jsem se tak aspoň cítil."

„Moc jsi nespal."

„Odpoledne jsem si našel hodinku a zdřímnul jsem si v síti. Připadal jsem si jako za starých časů." Přitáhl si ji blíž, ale tentokrát ji políbil zvolna a beze spěchu. „A tohle taky. Moc bych si přál, abys odložila svůj smysl pro důstojnost a sdílela dnes v noci se mnou lože. Spát stejně moc nebudu, ale budu se cítit líp, když mě ráno někdo vzbudí."

„To se mi nezdá, v domě jsou všichni z rodiny a..."

„A policie prohledává půlku noci jezírko," dokončil za ni. Otočil se, zamířil do salónu a vyhlédl z oken. „Udělej pro mě něco, Caro."

„Pokusím se."

„Běž nahoru, sbal si, co potřebuješ, a pojeď se mnou do Sweetwateru."

„Tuckere, řekla jsem...“

„Včera jsi zůstala.“

„Potřeboval jsi mě.“

„Pořád tě potřebuju.“ Když nic neříkala, otočil se na místě. „Teď není čas na poezii a romantiku. Nežádám tě proto, že tě chci v posteli. Zůstal bych u tebe, kdyby šlo jen o to.“

„Tak zůstaň.“

„Nemůžu. Nechtěj, abych musel volit mezi tebou a mou rodinou, protože to nedokážu.“

„Nechápu, co tím myslíš.“

„Když se vrátím domů bez tebe, budu se užírat starostmi, co s tebou je. Když tady zůstanu, budu se trápit kvůli Josie a Delle.“ Znovu šiji přitáhl a držel ji těsně u sebe. Pak ji nervózně pustil a začal pochodovat po místnosti. „Ten vrah je někde venku, Caroline. A byl u Sweetwateru.“

„Chápu, Tuckere. Vím, že tam ukryl tělo.“

„On ji tam zabil.“ Oči se mu naplnily mučivými obavami. Obrátil se k ní zády. „Zabil ji tam, v dohledu z mého domu, u stromů, kde jsem chytal před pár dny se Cyem ryby. U stromu, který zasadila moje matka. Burke mi všechno řekl, možná mi řekl až příliš. Povím ti to, i když nechci, ale musíš pochopit, proč tě chci mít u sebe a proč nemůžu zůstat s tebou.“

Dlouze se nadechl.

„Přivázal ji k zemi pod jedním stromem. Policie našla stopy, kde ležela spoutaná za ruce a za nohy. A našli také krev, kterou déšť nestačil smýt. Viděl jsem, co jí udělal. Myslím, že nikdy nezapomenu na to, jak vypadala, když jsem ji pomáhal tahat z vody ven. Nikdy nezapomenu, že jí to udělal na místě, kde moje matka zasadila vrbu, kde jsem si hrával s mými sourozenci, a naproti místu, kde jsem tě poprvé políbil. Nikdy na to nezapomenu. Nikdo se nebude dotýkat věcí, které jsou pro mě důležité. Teď ti říkám, aby sis vzala, co potřebuješ, a jela se mnou.“

Caroline k němu přistoupila a uchopila ho za ruce, které stiskl do pěstí. „To stačí.“

Kapitola dvacátá pátá

Caroline byla zvyklá na neklidné noci. Během posledních několika let se u ní vyvinula nepřející závist k lidem, kteří dokázali vlézt do postele, zavřít oči a bez námahy vplout do snů. Od té doby, co přijela do Innocence, připojila se k této privilegované vrstvě. Teď se jí zdálo, že se všechno zvrtlo a že ji čekají dlouhé a temné hodiny marného usilování o spánek.

Triky, jak přelstít nespavost, byly pro ni rutinou. Horká koupel, vlažná brandy, nudné knihy. Ty první dva prostředky jí uvolnily tělo, ale když se pokoušela číst, mysl jí utíkala pryč od slov na papíře. V pokoji byla i televize, umně schovaná ve skříňce z třešňového dřeva, ale žádný z půlnočních poraduji nedokázal upoutat nebo ukolébat nudou tak, že by se jí chtělo spát.

Nemohla si stěžovat ani na horko, protože ložnice ve sweetwaterském sídle byla příjemně chladná. Caroline byla zvyklá na cizí pokoje a cizí postele. Postel, kterou jí nabídli tady, byla půvabnější než všechny ostatní, se kterými se setkala v nejlepších evropských hotelích. Nařasená nebesa a krajkové, vysoko nastlané polštáře působily velmi ženský. Pokud by ji tahle postel nevlákala do spánku, byla tu ještě bohatě čalouněná pohovka z bledě modrého saténu umístěná proti francouzským oknům nabízejícím výhled na měsíc.

Vzduch voněl sladkou vůní zahradních květin, které stály ve vázách. Na stěnách v teplém růžovém odstínu visely roztroušeny půvabné akvarely. Na dámském toaletním stolku stály elegantní starožitné flakóny lesknoucí se ve světle lampičky. Byl tu i malý krb z modrého kamene, který poskytoval teplo a pohodlí za chladných zimních nocí. Představila si, jak leží zachumlaná pod silnou, ručně vyšívanou přikrývkou za nějaké větrné únorové noci a dívá se, jak plameny praskají a házejí po stěnách stíny. Společně s Tuckerem.

Zdálo se jí, že není správné myslet na to, jak leží u něho schoulená v absolutním klidu, když kolem je tolik smutku a neštěstí. Další žena je mrtvá, leží opuštěná v chladné, tmavé místnosti, zatímco její rodina naříká a zoufá si.

Musí být špatné, jestliže cítí hřejivé štěstí a tryskající naději, když se smrt vznáší tak blízko.

Jenže je zamilovaná.

Caroline si povzdechla, schoulila se na sedátku u okna a dívala se, jak měsíční světlo proudí do zahrady. Květiny byly postříbřené a nehybné. Kouzelný okamžik, jakoby čekající, až ho někdo utrhne. Za nimi, daleko za nimi se leskla hladina Sweetwateru. Vrby neviděla, a byla ráda. Alespoň na okamžik nebude myslet, co se za nimi skrývá. Takhle je to jenom krásné místo zarámované světlem měsíce.

A ona je zamilovaná.

Nebylo možné vybrat si dobu a místo, kde ztratí srdce. Caroline se snažila uvěřit, že člověk není schopen ovlivnit cíl své lásky. Samozřejmě, kdyby si mohla vybrat, nebylo by to tady a teď. A nebyl by to Tucker.

Je to chyba zamilovat se právě teď, kdy teprve začíná rozumět sama sobě, svým potřebám a schopnostem. Teď, když se začíná učit stát na vlastních nohách a starat se o svůj život. Bylo to bláznovství zamilovat se tady, ve městě zmítaném tragédiemi a nesmyslným násilím, ve městě, které za pár týdnů opustí.

Bylo směšné zamilovat se do muže, který měl za sebou letitou praxi v milostných avantýrách. Do okouzlujícího sukničkáře. Do podezřelého z vraždy. Do budižkničemy sypajícího ze sebe verše.

Copak si neříkala, že Tucker je jen jižanská varianta Luise? A tím, že se do něho zamilovala, si jenom dokázala, že patří k ženám, které si vždycky špatně vyberou a celý život litují svých chyb.

Ale nemohla se přimět, aby tomu věřila tolik jako na začátku. Bylo v něm něco víc, víc, než si přiznával on sám. Viděla, jak se stará o Cye, jak nedá dopustit na svoji rodinu, jak tiše drží otěže Sweetwateru a několika dalších podniků, aniž by dával najevo svoji moc nebo se dožadoval uznání.

U Tuckera nešlo o podceňování sebe sama, byl to prostě jeho styl. Byl to muž, který dělal, co bylo třeba a co bylo správné, aniž by o tom dlouze přemýšlel. A který nikoho neznervózňoval požadavky, starostmi a zoufalstvím, co přinese zítřek.

Ne, Tucker Longstreet kolem sebe vytvářel atmosféru klidu a vyrovnanosti, která se podobala odpolednímu zdřímnutí, jež si tak rád dopřával ve stínu stromů. Stejně jako se podobala dlouhým, zvolna vyprávěným příběhům za šeptavého skřípotu houpacího křesla. A stejně tak i studenému pivu, které vychutnával za horkých nocí.

Tohle potřebuje, pomyslela si Caroline, když se opřela hlavou o okenní sklo. Přistupovat k životu jako ke hře, kdy se člověk může neustále usmívat.

Teď se potřebuje usmívat, pomyslela si Caroline. Potřebuje ostrov klidu, který v sobě Tucker bez námahy nosí.

Potřebuje ho.

Tak proč tady sedí a snaží se usnout, když chce být v jeho blízkosti?

Impulzivně se odtrhla od okna. Cestou ke dveřím na terasu vyškubla z vázy proutek frézie. Krátce se zastavila u zlatě rámovaného zrcadla, aby si uhladila vlasy. Když se dotkla kliky u dveří a otevřela je, ocitla se tváří tvář žhavé noci. A Tuckerovi.

Srdce jí rychle a roztřeseně poskočilo, takže ucouvla. „Polekals mě.“

„Viděl jsem, že svítíš.“ Měl na sobě volné bavlněné kalhoty a v ruce držel snítku květů sladkých fazolí. „Napadlo mě, že také nemůžeš usnout.“

„Ne, nemohla jsem.“ Podívala se na frézii ve své ruce, usmála se a podala mu ji. „Chtěla jsem jít za tebou.“

Světlo v jeho očích se propadlo do hloubky. Vzal si od Caroline květinu a podal jí svoji. „Ty mě překvapuješ? Myslel jsem, že ti tvůj smysl pro to, co se patří, nedovolí, abys za mnou přišla, a že za tebou musím jít sám.“ Prohrábl jí prsty vlasy a objal ji kolem krku. Jeho pevná dlaň ji pálila na chladné pokožce. „Touha nezná odpočinku.“

Caroline udělala krok kupředu. „Já nechci odpočívat.“

Tucker sáhl dozadu a zavřel dveře. „Taky tě nenechám.“

Přitiskl ji k sobě a první polibek byl tak žíznivý, jako by uplynulo několik let od té doby, kdy ho naposledy okusili. Chuť touhy byla silná a omamná. Pili z ní a povzbuzovali ji šepotem a vzdechy.

Caroline přisála bez dechu rty k jeho hrdlu a tiskla se k němu, když se potáceli k lůžku. Natáhla ruku k lampičce a chtěla ji zhasnout, ale Tucker ji chytil a přitáhl si její prsty ke rtům a drobně je líbal a laskal.

„Nepotřebujeme tmu.“ Pak se usmál a přikryl její tělo svým.

Zatímco se milovali ve světle, většina Innocence spala neklidně. McGreedyho hospoda se otřásala. Byl začátek dlouhého týdne, který vyvrcholí oslavami 4. července. Městská rada, skládající se z Jeda Larssona, Sonnyho Talbota, Nancy Koonsové a Dwayna, došla po vzrušené debatě k závěru, že se nezruší každoroční průvod, pouť a ohňostroj.

Vlastenectví a počty převážily rameno vah. Společnosti pořádající zábavy byla zaplacena tučná záloha za dvoudenní karnevalové pódium a rakety stály městskou pokladnu také pěkné peníze. A jak podotkla Nancy Koonsová, školní kapela a mažoretky nacvičovaly své vystoupení celé týdny. Zrušit oslavu v takhle pozdním termínu by zklamalo mládež a podkopalo morálku všech obyvatel.

Sice se poukazovalo na to, že není vhodné a důstojné pořádat zábavu a soutěže v pojídání koláčů, když Darleen Talbotová sotva vychladla. Proti se stavěl argument, že 4. červenec je státní svátek a že v Innocence se konají oslavy už víc než sto let.

Nakonec se všichni shodli, že se na začátku pronese krátký projev k uctění památky Darleen a ostatních obětí a bude se držet minuta ticha.

A tak zatímco Teddy prováděl pitvu Darleen v Pal měrově márnici, vyvěšovaly se prapory a vlajky.

U McGreedyho už začalo pár stálých hostů oslavovat. Možná, že smích byl trochu divočejší a silnější, možná že nálada byla trochu nervóznější než obvykle, ale McGreedy byl klidný, protože věděl, že má po ruce za pultem svoji slugerku. Jedním okem si hlídal Dwayna, který pil tiše a vytrvale na konci barového pultu. Protože se dnes držel piva, McGreedy si s tím příliš nelámal hlavu. Whisky dokázala Dwayna rozpálit, ale prozatím vypadal Dwayne víc nešťastně než opile.

McGreedy věděl, že než skončí víkend, bude muset chytit pálku a přetáhnout pár zadků. Dnešní večer vypadal poměrně mírumilovně, i když se v koutě krčilo pár těžkých případů. Tiskli se dohromady a potichu hovořili mezi sebou. Ať už plánují cokoli, McGreedy se postará, aby s tím šli někam jinam.

Billy T. dnes večer vypil pěknou řádku panáků. Štvalo ho, že McGreedy ředí whisky vodou, ale dnes měl v hlavě jiné starosti. Každý ve městě věděl, že se potají scházel s Darleen. Bylo otázkou cti, aby udělal něco s její vraždou.

Čím víc byl opilejší, tím víc si byl jistější, že ji miloval.

Byl mezi přáteli, obdobně smýšlejícími muži, kteří se napájeli alkoholem a nenávistí. Mluvili tlumenými hlasy a nechtěli, aby se cokoli dostalo mimo jejich kroužek.

„Tohle není správný," zamumlal zase Billy T. „Máme jen sedět a šťourat se v nose, zatímco se tady potlouká nějakej frajer z FBI. Ale o Darleen se ksakru postarat nedokázal."

Ozvalo se souhlasné mručení. Cigarety se zapalovaly jedna za druhou. Vedly se hlubokomyslné řeči.

„Co pro ni ten zatracenej Yankee udělal dobrýho?" dožadoval se odpovědi Billy T. „On a Burke a ostatní chlapi se flákaj kolem a přitom někdo kuchá naše holky. Na to jsme jim dobrý, když máme jít hledat, ale chránit svoje si nesmíme."

„Asi je taky znásilnil," řekl Will do sklenice s pivem. „Nejdřív je znásilnil a pak zapíchnul. To je jasný."

Wood Palmer, bratranec Palmerových, vlastnících pohřební ústav, vševědoucně pokýval hlavou. „Tohle dělaj všichni maniaci. Protože nenáviděj svoje matky, a přitom s nima chtěj píchat, tak si k tomu vybíraj jiný ženský."

„To je pitomost." Billy T. dopil whisky a pokynul na číšnici, aby přinesla další. V krvi měl už tolik alkoholu, že by si mohl otevřít žílu a natankovat do nádrže. „Vraždí proto, že nenávidí ženský. Ale bílý ženský."

„No jo, nezabil jedinou černošku!" zapištěl jeho bratr. John Thomas do sebe celý večer obracel skleničky a teď vyřvával jako ďas. „Čtyři ženský mrtvý a ani jedna barevná."

„To je fakt," řekl Billy T. a chňapnul po whisky v tom okamžiku, kdy ji dostal na stůl. „Řek bych, že to mluví za všechno."

Wood se poškrábal na vousaté bradě, zatímco ostatní souhlasně bručeli. To, o čem mluvil Billy T., dávalo smysl, zvlášť když se to přefiltrovalo skrz tequilovou clonu. „Slyšel jsem, že měly hlavy skoro odříznutý a byly pobodaný mezi nohama. To dělaj jasně maniaci."

„Policajti chtěj, abysme si to takhle mysleli." Billy T. škrtnul zápalkou a díval se, jak prohořívá ke konci. Dnes večer měl v krvi také oheň a potřeboval ho někde vylít. „Stejně jako chtěli, abysme si mysleli, že Austin Hatinger zabil svou vlastní dceru. Teď víme, že to nebyla pravda." Když mu zápalka uhasla mezi palcem a ukazováčkem, přesunul pohled na muže, tvář po tváři, a s tím, co viděl, byl spokojen. „My víme, že to udělal negr. Ale máme tady yankeeskýho agenta, zástupce černocha a šerifa, kterej co nevidět zavře nějakýho bělocha."

Will si rozlouskl oříšek. Pil pivo a pil ho pomalu. Justine mu už dala co proto kvůli tomu, že utrácí za pití a kulečník. „Ale jdi, Billy T., šerif Truesdale je dobrej chlap."

„Když je tak dobrej, proč máme zabitý čtyři ženský a nikdo za to ještě nesedí?"

Obrátily se k němu všechny oči, a Will, dost střízlivý na to, aby byl opatrný, se rozhodl být zticha.

„Já ti povím proč," pokračoval Billy T, protože vědí, kdo to byl, stejně jako to ví Bůh nade mnou. Vědí, že tady dole nechtěj žádný potíže s NAACP a podobnejma skupinama. Za tohle jsou zodpovědný negři a ty zatracený liberálové."

„Vždyť ani nemluvili s žádným negrem," procedil Wood. „To se mi nezdá správný."

„To taky není," řekl Billy T. zlověstně. „Ale s jedním přece mluvili." Škrtnul si pro potěšení další zápalkou. „Byli za Tobym Marchem. Ten zatracenej zvláštní agent se na něho pořádně vyptával."

„Mluvení, to je jediný, na co se zmůžou," zamumlal Wood. „A zatím přišla o život další ženská."

„A taky nic jinýho neudělaj." Billy T. pokývl, když se ostatní začali vrtět na židlích. Měl pocit, že doslova cítí všechnu tu nenávist, strach, netrpělivost, tavící se dohromady v hrnci a dusící se pod pokličkou letního horka, ochuceného vůní whisky. „Budou se ptát a ptát, až to udělá zase. Možná, že příště to bude jedna z našich žen."

„Máme právo chránit si, co nám patří.“

„Je načase, aby se tomu udělala přítrž. Je to jedno jak.“

„Správně.“ Billy T. si olízl rty a opřel se. „A myslím, že všichni víme, co se má udělat, Dělá to ten parchant March.

Nejdřív se na něj vrhli, pak se stáhli. Dokonce o něm vědí, že má chuť na bílé maso.“

„Čmuchal kolem Eddy Lou, to je jistý,“ vložil se do řeči John Thomas. „Někdo by s ním měl zatočit. A pořádně.“

„A víš, co teď dělá?“ Všichni se otočili k Billymu T. „Směje se jim a směje se nám. Ví, že nikdo nechce tady dole nějaký rasový problémy, aby to pak yankeeský noviny rozmazávaly. Ví, že budou hledat všude jinde, ledaže by ho chytili s nožem pod krkem nějaký bělošky.“

„Je to určitě on,“ souhlasil jeho bratr. „Copak jsem ho neviděl, jak stojí u okna Eddy Lou?“

„Toby v penzionu pracoval,“ začal Will.

„To jo,“ ušklíbl se Billy T. „Pracoval na tom,jak dostat Eddu Lou do mokřiny, aby ji tam moh znásilnit a zabít. Pro Darleen taky pracoval. Říkala mi, že jim spravoval střechu.“

„Taky dělal něco u maringotek, kde bydlely Arnette a Francie,“ přidal se Wood. „Viděl jsem ho, jak pije sodovku s Francie a směje se.“

„Takhle si je připravoval.“ Billy T. do sebe nasál poslední šluk z cigarety. „Takhle se k nim dostával a začal si představovat, jak by jim to rád udělal. Jak je nenávidí za to, že jsou to ženy. Bílé ženy. Policajti nechtěj, abysme to viděli, ale mně je to jasný. Mně je to jasný a já nedovolím tomu černýmu parchantovi, aby zabil další naši ženu.“ Naklonil se dopředu a vycítil, že je správný okamžik. „Mám vzadu v autě pěknej kus silnýho provazu. A každej z nás má pušku, s kterou umí zacházet. Řek bych, že oslavíme náš Den nezávislosti tím, že zbavíme Innocence toho vraha.“

Odstrčil se od stolu a vstal. „Kdo jde se mnou, ať si vezme pušku. Sejdeme se u mě. Půjdeme pověsit toho vraha.“

Židle zaskřípaly o dřevěnou podlahu. Muži vyrazili ven, jako by dostali cíl, který se spojil s touhou po pomstě. Jejich tep bušil smyslem pro spravedlnost přikrášlený očekáváním násilí.

Když se sešikovali v horké a dusné noci, McGreedy měl pocit, že si koledují o pořádný malér. Ale protože si o něj jdou koledovat někam jinam, vrátil se zpátky k psaní účtů.

U dveří se ohlédl Wood na Willa, který seděl u prázdného stolu. „Jdeš taky, hochu?“

Will s chutí zvedl pivo a svlažil si vyschlé hrdlo. „Hned tam budu.“

S pokývnutím, které bylo spíš výhružné než souhlasné, vyšel Wood ven, aby si došel pro svoji remingtonku.

„Ježíšikriste.“ Will polkl další doušek. Nechtěl, aby si ostatní mysleli, že je zbabělec. To bylo to nejhorší, s čím by člověk musel žít. Ale napadlo ho, že možná existuje i něco horšího.

Někoho pověsit.

Nebyl tak opilý, aby se mu to zdálo jako akt spravedlnosti. Ale ani tak střízlivý, aby v tom viděl vraždu. Jediné, co viděl, byl Toby March škubající sebou na konci provazu - obracející oči v sloup a vyvalující je ven - rudnoucí obličej, nohy kopající do vzduchu.

Na tohle nemá žaludek, to je smutná pravda. A když nepůjde, ztratí úctu všech mužů, se kterými každý týden popíjí. Zdálo se mu, že existuje jen jediný způsob, jak tenhle problém vyřešit. Překazit to dřív, než k něčemu dojde.

Will si utřel ústa a zamířil k Dwaynovi.

„Dwayne? Musím s tebou mluvit.“

„Tak spusť, Wille. Ale už jsem ti říkal, že ti s tím nájmem ještě týden počkám.“

„Tohle nemyslím. Viděl jsi ty chlapy, co teď odešli?“

Dwayne se otráveně zamračil, že ho někdo vyrušuje z pití. „Já se snažím nic nevidět.“

„Vyrazili k Marchovi. Vzali si s sebou provaz.“

Dwayne zvedl pomalu hlavu a soustředil se. „Co s ním chtějí dělat?“

„Chtějí pověsit Tobyho Marche. Dwayne, chtějí ho vytáhnout na provaz za to, že zabil ty holky.“

„Do prdele. Toby by nezabil ani myš.“

„Možná jo, možná ne, ale oni si jdou pro pušky. Billy T. si je naprosto jistý, že to udělal Toby, a má chuť ho zlynčovat.“

„Do prdele.“ Dwayne si přetřel rukama obličej. „Tak bychom mu v tom měli zabránit.“

„Já nemůžu.“ Will zavrtěl hlavou a couvl dozadu. „Budu mít na talíři celej rok, že jsem je podrazil. Své jsem udělal a teď jdu.“

Lidé se naučili očekávat od Dwayna náhlé výbuchy, když byla láhev poblíž, proto se nikdo ani neohlédl, když Dwayne odstrčil stůl a chytil Willa pod krkem.

„Nikam nepůjdeš. Jestli se Tobymu dnes něco stane, postarám se, abys dostal svůj díl jako ostatní.“

„Proboha, Dwayne. Nemůžu jít proti vlastním lidem víc, než musím.“

„Jestli si chceš udržet střechu nad hlavou a práci, kterou ji splácíš,“ Dwayne zdvihl Willa na špičky a zatřásl s ním, „tak zvedneš ten svůj zadek a poletíš za šerifem do kanceláře. Když tam nenajdeš Burka, ani Carla, zajdeš k nim domů a povíš jim, cos řekl mně.“

„Dwayne, jestli to Billy T. zjistí, zabije mě.“

„Billy T. nikoho zabíjet nebude.“ Mrštil s Willem ke dveřím. „Dělej.“

Caroline se ospale přivinula k Tuckerovi. Zvedla se natolik, že pokryla polibky cestičku od hrudníku až k jeho bradě.

„Vždycky jsem se domnívala, že se smysl pro to, co se patří, hodně přeceňuje.“

„Drž se mě, miláčku.“ Tucker ji objal rukou kolem boku. „Se mnou zapomeneš, že něco takového vůbec existuje.“

„Myslím, že se mi to už podařilo.“ S úsměvem mu políbila rameno a pak se k němu přitiskla tváří. „Můžeme takhle spát?“

„Jako nemluvňátka,“ ujistil ji a lineji hladil po zádech. Nevěnoval velkou pozornost tomu, že se na cestě ozvalo vrčení auta, že bouchly dveře a někdo dusal po schodech. Jestli je Dwayne opilý nebo Josie naštvaná na toho, s kým právě spí, může to počkat až do rána.

Caroline sebou zavrtěla a něco zamumlala, právě když začal Dwayne volat na Tuckera.

„Čert aby to vzal.“ Ten si umí vybrat správnou dobu. Políbil Caroline na rameno, převalil se na posteli a sáhl po kalhotách. „Počkej tady a já ho půjdu uklidnit.“

Tucker slyšel, jak bratr buší na všechny dveře, a zaklel. Chytil za dveře, otevřel je dokořán a vyšel na chodbu. „Ježíšikriste, Dwayne, vždyť probudíš celý dům.“

„Už se stalo,“ řekla Lulu mezi dveřmi. Měla na sobě tričko fotbalového klubu Red skins a na hlavě fialové natáčky. „Zrovna se mi zdálo něco hezkého o Melu Gibsonovi a Franku Sinatrovi.“

„Běž spát, Lulu. Já ho zvládnu.“

Dwayne vyletěl s divoce otevřenýma očima z Tuckerova pokoje. „Tady už nikdo nespí ve své posteli? Vezmi si pušku, kamaráde. Máme tady malér.“

„Jediný problém je to pivo, které jsi nasával u McGreedyho.“ Della ho chytila za paži a snažila se ho nasměrovat do jeho pokoje. „Jediné, co potřebuješ, je pytlík ledu na čelo.“

Dwayne ji ze sebe setřásl a pospíchal k Tuckerovi. „Nevím, kolik máme času. Chlapi jedou lynčovat Tobyho Marche.“

„O čem to ksakru mluvíš?“

„Říkám ti, že Bonnyovi kluci a ta jejich zatracená banda kámošů jede právě teď k Tobymu s provazem.“

„Bože.“ Tucker spatřil Caroline, jak přichází ke dveřím a tiskne si župan ke krku. „Počkej na mě,“ řekl jí.

„Jedu s tebou.“ Della stála v půlce chodby v županu s červeným peřím.

Tucker ji přerušil: „Zůstaneš tady. Nemám čas se s tebou hádat. Zavolej Burkovi. Řekni mu, že ohňostroj začal, dřív než se čekalo.“

Della stála na místě, dokud bylo slyšet jejich dupání na schodech. Naježila se tak, až její peří rozechvělo.

„Jsou jenom dva,“ řekla za ní Caroline. „Jestli jim Burke nepřijede na pomoc, bude tam jenom Tucker a Dwayne.“

Lulu se zahleděla na své nehty. „Já se pořád ještě umím trefit na půl metru do terče.“

Della se obrátila a přikývla. „Vezmi si nějaké kalhoty.“

Toby se převalil na posteli, když začal jejich starý špic Custer štěkat.

„Teď jsi na řadě ty,“ řekla ospale Winnie.

„Jak jsi na to přišla?“

„Protože já chodím každou noc ke dvěma dětem.“ Otevřela oči a usmála se na něho v měsíčním světle. „Stejně jako budu vstávat k tomuhle, až se za šest měsíců narodí.“

Toby přejel rukou po jejím stále ještě plochém břiše. „Tak je asi spravedlivé, abych já vstával k psovi.“

„Přines mi sklenici té oranžády, když už tam budeš.“ Poplácala ho po nahém zadku, dřív než si natáhl trenýrky. „To víš, těhotná žena má své chutě.“

„Před pár hodinami jsi je měla taky.“

Touhle poznámkou si vysloužil smích a další plácnutí. Toby zavrávoral a se zívnutím vyšel z pokoje.

V okně předního pokoje uviděl odlesk ohně, červené a žluté plamínky, při nichž mu pokleslo srdce a krev se dala do varu.

Spolkl nadávku a doufal, že se mu podaří uhasit oheň dřív, než jej spatří kdokoli z rodiny. Toby byl člověk hluboce věřící a snažil se ze všech sil milovat své bližní. Ale srdce mu zalila ledová nenávist k tomu, kdo na jeho zahradě zapálil kříž.

Rozevřel dveře dokořán a vykročil na verandu. A zjistil, že mu na holé břicho míří zbraň.

„Nastal soudnej den, negre.“ Billy T. ohrnul rty v úšklebku. „Přišli jsme tě poslat do pekla.“ Vychutnával pocit moci a zaryl mu hlavní do žeber. „Toby Marchi, odsoudili jsme tě a usvědčili ze znásilnění a vraždy Darleen Talbotové, Eddy Lou Hatingerové, Francie Loganové a Arnette Gantreyové.“

„Vy jste se zbláznili.“ Toby ta slova stěží vyslovil. Pes byl zticha. Toby viděl, že starý Custer leží schoulený na trávě - mrtvý nebo omráčený. Popadl ho vztek, ale vtom spatřil Johna Thomase a Wooda Palmera, jak přehazují provaz přes větev sukovitého dubu.

A následoval strach. „Nikdy jsem nikoho nezabil.“

„Tohle si poslechněte, hoši.“ Billy T. se zachechtal, ale očima si temně a chladně měřil Tobyho. „Říká, že to neudělal.“

Toby pochopil i přes závoj děsu, že jsou pořádně opilí. Tím byli nebezpečnější.

Jeden z mužů se opřel o pušku a přihnul si whisky. „Taky ho můžeme pověsit za lhaní.“

„Krk se mu natáhne stejně. Vy negři prej umíte pěkně tancovat?“ Billy T. se zašklebil, až se mu oči zúžily na štěrbinu. „Dnes večer si trochu skočíme. Tak, že se tvoje nohy nebudou ani země dotýkat. Až si zatancuješ, zapálíme tenhle barák.“

Tobyho vnitřnosti ztuhly strachem na led. Zabijí ho. Viděl jim to v očích. Porve se s nimi, ale stejně prohraje. Ale nemůže prohrát i svoji rodinu.

Odstrčil pušku stranou a ucítil, jak mu kulka rozpárala kůži mezi žebry. „Winnie!“ zakřičel v zoufalství a hrůze. „Utíkej! Vezmi děti a utíkej !“ Protože se krčil k poraněné straně, Billy T. mu přimáčkl pušku rovnou k obličeji.

„Mohl jsem tě zabít.“ Billy T. se nervózně zasmál a utřel si hřbetem ústa. „Mohl jsem ti udělat díru do břicha, ale to není ono. Musíme ho pověsit,“ zavolal na ostatní. „Vytáhněte ho nahoru.“

Vtom spatřil ženu vybíhající z domu s puškou v ruce. Winnie střílela ve své hrůze naslepo. Billy T. ji srazil k zemi a vyrazil jí pušku z ruky. „Heleďme se.“ Chytil zápasící ženu kolem pasu. „Ona by chtěla bránit svého muže.“ Když se do něj zahryzla, udeřil ji tak, že se skácela v bezvědomí na verandu. „Počkej u ní, Woody. Svaž ji. Až se probudí, ukážeme mu, jaký to je, když mu znásilňujou vlastní ženu.“

„Já nebudu nikoho znásilňovat,“ zamumlal Wood, který už začínal pochybovat o tomhle nočním podniku.

„Tak se budeš dívat.“ Billy T. se sklonil k Winnie a táhl ji za vlasy po schodech. „Hlídej ji, ksakru. Johne Thomasi, ty běž dovnitř a přiveď sem ty černošský spratky. Dostanou lekci.“

Winnie začala ječet, jeden pronikavý výkřik za druhým. Kopala, kousala a škrábala, když jí Wood svazoval ruce za zády.

V domě se ozval výkřik, nadávka a pak rána. John Thomas se vypotácel ven a držel se za krvácející rameno. „On mě pořezal.“ Jednou zkrvavenou rukou se přidržel a poklekl na zem. „Ten mrňavej spratek mě pořezal.“

„Kristapána, ty nezvládneš ani dítě.“ Billy T. k němu přistoupil a prohlížel bratrovi ránu. „Teče z tebe krev jako z prasete. Pojďte ho někdo obvázat. A dávejte bacha. Jak se ten kluk objeví, víte, co máte dělat.“ Toby ležel blízko místa, kde plápolal kříž. Mrskal sebou a sténal. „Udělám to sám. Za Darleen.“ Billy T. se k němu sklonil. Toby měl jedno oko nateklé, ale v druhém byl vidět strach. Billy T. živil svou kuráž tímhle strachem.

Měl moc. Cítil ji na jazyku a zjistil, že se mu z ní točí hlava. Nikdy nic neznamenal. Teď může vykonat něco důležitého, něco hrdinského. Už se na něj nikdo nebude dívat skrz prsty.

„Tuhle smyčku ti dám kolem krku, negre.“ Natáhl se a vzal do ruky provaz. Přinutil Tobyho, aby poklekl, a protáhl smyčku kolem Tobyho krku. „Hezky pevně ti ji utáhnu.“ Stáhl uzel dolů, až se zařízl do masa. „Ale zatím tě ještě nepověsíme. Nejdřív udělám tvý ženský to, co jsi udělal ty těm ostatním.“ Zašklebil se, jak se Toby brání provazu a škubá roubíkem. „Jenom doufám, že jí to udělám dobře.

A až bude křičet, že chce ještě, tak tě pověsíme.“

„Já nebudu pomáhat znásilňovat ženskou,“ řekl Wood tentokrát odhodlaně. Billy T. se ušklíbl a namířil na něj pušku.

„Ty drž sakra hubu. Nebudu ji přece znásilňovat, tohle je spravedlnost.“

„Nemůžu zastavit to krvácení.“

Billy T. se ohlédl za sebe, kde se jeden z mužů snažil obvázat bratrovo rameno. „No tak ho nech chvíli krvácet. To ho nezabije.“ Cítil, že je ztrácí. Muži přešlapovali na místě a vyhýbali se pohledu na zraněnou ženu na zemi.

Odložil pušku na zem a rozepnul si řemen. Už dávno se mu postavil při pomyšlení, že si vezme ženu násilím. Až ostatní uvidí, jaký je muž, postaví se zase za něj.

„Někdo sem jede, Billy T.“

„To je asi Will. Vždycky o den později a o dolar míň.“

Rozkročil se nad Winnie a sedl si na ni obkročmo. Vzal do ruky okraj živůtku její noční košile, když vtom auto smykem zastavilo a rozhodilo kolem prach jako výstřel z pušky.

„Mířím ti rovnou na koule, Billy T.,“ Tucker vystoupil z auta a po zádech mu běhal mráz, když spatřil, kolik pušek na něj míří. „A to je víc, než když jsem tě do nich nakopal, za to ti ručím.“

„Co se do toho pleteš?“ Billy T. se narovnal a proklínal sám sebe za to, že si dal pušku stranou. „Přišli jsme sem udělat to, co se mělo udělat už dávno.“

„Jo, pálit kříže, to je tvůj styl. Stejně jako zabít neozbrojeného člověka.“ Tucker spatřil na Winniině obličeji krev a udělalo se mu špatně. „A bít ženy. To musí mít člověk hodně silný žaludek, když jde, kolik, šest mužů proti jednomu muži, ženě a dvěma dětem.“

„Tenhle negr zabíjel naše holky.“

Tucker jenom zvedl obočí. „O tom nic nevím, ale teď se chystáš zabíjet ty.“

„Chceme pověsit vraha. Myslíš, že nás zastavíš? Ty a tvůj opilej brácha?“ Zvedl Winnie před sebe a udělal dva kroky dozadu, aby dosáhl na pušku. „Mně se zdá, že je to šest proti dvěma.“

Tmu rozřízla další dvojice světel. Na cestě zastavil Dellin starý olds. Vystoupily z něho tři ženy s puškami.

„Připomeň mi, ať jim doma vynadám,“ ucedil Tucker k Dwaynovi. „Vypadá to, že se poměr změnil,“ řekl Billymu T. „Skoro se to vyrovnalo.“

„Myslíš, že se budu bát pár ženskejch?“

Aby mu Della ukázala, na čem je, vystřelila a rána rozryla kousek půdy u Woodových nohou. „Vy všichni víte, jak umím střílet. A tyhle dvě dámy budou mít možná zase štěstí. Caroline, namiř tu winchestrovku na tamhletoho troubu, co krvácí u dveří. Asi se nebude moc hýbat, takže by ses mohla trefit.“

Caroline polkla a položila si zbraň na rameno.

„Do prdele.“ Wood hodil pušku na zem. „Nebudu na nikoho střílet, ani nikoho znásilňovat.“

„Tak bys měl raději vystoupit z řady,“ poradil mu Tucker. „Teď je to pět na pět.“ Rty se mu prohnuly v úsměvu, když zaslechl zvuk sirény. „A to ještě není konce. Být tebou. Billy T., položil bych tu ženu na zem, a hezky jemně. Jinak mi sklouznou prsty a udělám díru do tvýho bráchy.“

„Ježíšikriste, Billy, pusť ji.“ John Thomas se plazil pozadu ke schodům.

Billy T. si olízl rty. „Možná že já udělám jednu do tebe.“

„To můžeš. Ale protože neumíš zacházet s puškou jednou rukou, budeš muset tu ženu stejně položit. Pak zkusíme svoje štěstí.“

„Pusť ji přece, Billy,“ řekl Wood tiše. „A tu pušku taky polož. Tohle nemá smysl.“ Obrátil se k ostatním. „Tohle nemá smysl.“

Všichni odhodili zbraně na zem.

„Teď jsi zůstal sám,“ řekl Tucker. „A taky můžeš umřít sám. Mně na tom ani za mák nesejde.“

Billy T. znechuceně pustil Winnie na zem, kde začala vzlykat a plazit se ke svému manželovi. Billy T. odhodil zbraň stranou a zamířil k autu.

„Zůstaň, kde jseš,“ řekl mu Tucker tiše.

„Přece mě nestřelíš do zad.“

Tucker stiskl kohoutek a přední sklo se vysypalo. „To ksakru ne.“

„No tak, udělej to,“ pobídla ho Lulu. „Ušetříš daňovým poplatníkům peníze.“

„To stačí.“ Caroline si utřela zpocené dlaně do džin a pospíchala k Winnie. „Už se nemusíš ničeho bát.“

„Moje děti.“

„Hned pro ně dojdu.“ Začala jí uvolňovat uzel na zápěstích v naději, že ji děti takhle nespatří. Ale už vybíhaly z domu, Jim nesl v ruce řeznický nůž zbarvený krví Johna Thomase, malá holčička škobrtala o lem noční košile.

„Teď ty.“ Caroline přetáhla Tobymu smyčku přes hlavu. Oči se jí zamlžily slzami, když si vzala nůž, aby přeřezala pouta. „Jsi zraněný.“ Prsty měla vlhké, když se dotkla jeho boku. „Ať někdo zavolá pro doktora.“

„Dovezeme ho do nemocnice.“ Tucker poklekl k zemi. Burke a Carl už četli Billymu T. a ostatním jejich práva. „Tak co říkáš, Toby? Sneseš cestu?“

Toby objímal svoji rodinu, z očí mu tryskaly slzy, když je tiskl blíž. „Myslím, že to zvládnu.“ Chabě se pokusil o úsměv, zatímco Winnie plakala na hrudi. „Budeš řídit, Tuckere?“

„To si piš.“

„Tak to tam budeme rychle.“

„Tak pojeďme. Dwayne, pojď mi pomoct. Dello, ty vezmi děti do Sweetwateru. Caroline!“ Tucker se ohlédl tam, kde stála před chvílí, a zjistil, že odchází. „Kam jdeš?“

Caroline se neobrátila. „Vezmu hadici a uhasím ten oheň.“

Kapitola dvacátá šestá

Výkřiky vířily horký vzduch. Vysoké pištivé halekání se rozléhalo jako ozvěna a hned za ním ječení nespoutaného smíchu. Zářící, mrkající a vířící barevná světla proměnila Eustisovo pole ve fantazii pohybu. Do Innocence přijela pouť.

Lidé pohotově sahali na drobné úspory, aby je utratili za chobotnici, horskou dráhu a houpající se koráb.

Všude pobíhaly děti a jejich výkřiky a jekot stoupal nahoru nad pisklavou hudbu. Ruce měly ulepené od cukrové vaty a tváře vycpané kukuřicí nebo smaženými koblihami. Mládež se snažila udělat na sebe navzájem dojem a obracela do sebe jednu láhev za druhou, vyzváněla na zvonky a - jak to vyjádřil jeden odvážlivec - jezdila na centrifuze až do pozvracení. Mnoho starších se usadilo k bingu a kupovalo si za čtvrťák tikety. Jiní, také zasaženi herní horečkou, utráceli za kolo štěstěny.

Každému, kdo by přejel přes Old Longstreet Bridge, by se zdálo, že je to normální letní pouť na okraji malého jižanského městečka. Světlo a ozvěna hudby by možná působily na náhodné cestující nostalgicky.

Ale na Caroline to kouzlo neúčinkovalo.

„Nevím, proč jsem se nechala přemluvit, abychom sem šli.“

Tucker jí položil paži kolem ramen. „Protože nemůžeš odolat mému jižanskému šarmu.“

Caroline se zastavila a dívala se na házení mincí na skleněné zboží, za které by v žádném slušném výprodeji nechtěli ani polovičku. „Nezdá se mi to správné po tom všem, co se stalo.“

„Nechápu, co by na tom mohla změnit jedna pouťová noc. Ledaže by ses trochu rozesmála.“

„Darleen bude mít v úterý pohřeb.“

„Bude ho mít bez ohledu na to, jestli tady dnes jsi nebo ne.“

„A to, co se stalo včera v noci...“

„O to jsme se postarali,“ dokončil za ni Tucker. „Billy T. a jeho kumpáni jsou ve vězení. Doktor Shays říká, že Tobymu a Winnie se daří dobře. A podívej se tamhle,“ řekl a ukázal na Jima a Cye, kteří se mačkali v jedné kabince, ústa dokořán, když se otáčeli bláznivě kolo za kolem. „Tihle dva mají dost zdravého rozumu, aby věděli, že musí hrábnout po troše štěstí, kdykoli jim přijde pod ruku.“

Tucker jí vtiskl polibek do vlasů a pokračoval v chůzi. „Víš, proč se tady říká Eustisovo pole?“

„Ne.“ Na rtech se jí vykouzlil úsměv. „Ale jsem si jistá, že mi to povíš.“

„Jistě, bratranec Eustis - vlastně to byl strýc, ale máme tak rozvětvené příbuzenstvo, že v tom je občas zmatek - nebyl zrovna, jak bys řekla ty, tolerantní člověk. Vlastnil Sweetwater od roku 1842 do roku 1856 a prosperoval. Nejenom co se týká bavlny. Měl šest dětí - legitimních - a nejméně tucet mimo manželské lože. Říkalo se, že měl rád černošské otrokyně, když začínaly dospívat. Což bylo kolem třinácti, čtrnácti let.“

„To je hrůza. A vy jste po něm pojmenovali pole?“

„Ještě jsem neskončil.“ Odmlčel se, aby si zapálil cigaretu. „Totiž, Eustis nebyl nijak obdivuhodný člověk. Vůbec mu nevadilo, že prodává svoje vlastní děti - totiž ty s tmavou pletí. Jeho žena byla velmi oddaná katolička, která ho často prosila, aby se odvrátil od hříchu a zachránil si duši před peklem. Ale Eustis žil dál, jak se mu zdálo přirozené.“

„Přirozené?“

„Jemu se to tak zdálo,“ řekl Tucker. Za nimi se rozezněl zvonek. Nějaký frajer chtěl předvést sílu a udělat dojem na svoji dívku. „Jednoho dne uteklo mladé děvče. Mělo dítě, jehož otcem byl Eustis. Eustis útěky nestrpěl. To tedy ne. Vyslal za ní muže se psy a sám se postavil do jejich čela. Když zamířil přes pole, zahlédl ji a zavolal na ostatní. Dívka neměla velkou šanci na útěk, když jí byl v patách na koni a s bičem v ruce. Jenže jeho kůň se zvedl na zadní. Nikdo neví proč - možná se polekal hada nebo králíka. Anebo to byla pekelná ruka sahající po Eustisovi. Nicméně Eustis si zlámal vaz.“ Tucker nasál kouř z cigarety a odhodil ji. „Přímo tady, kde stojí tahle pouťová atrakce. To se docela hodí, nemyslíš? Všichni tihle lidé, černí nebo bílí, někteří možná s kapkou krve Eustise Longstreeta, si můžou vyhazovat z kopýtka na poli, kde se Eustis setkal se svým Stvořitelem.“

Caroline se mu opřela hlavou o rameno. „Co se stalo s tou dívkou nebo s tím dítětem?“

„To je na tom to zvláštní. Nikdo je už nespatřil. Ani ten den, ani druhý, nikdy.“

Caroline se nadechla vzduchu provoněného cukrovím. „Myslím, že bych se ráda svezla na ruském kole.“

„Já také nejsem proti. Koneckonců, jak si myslíš, že bych ti mohl vyhrát ten černý obrázek Elvise?“

Caroline se do něho se smíchem zavěsila. „Na to nevím, co říct.“

„Nechceš si zahrát bingo, sestřenice Lulu?“ Dwayne si útrpně přitiskl ruku na rozhoupaný žaludek.

„Nemám ani trochu chuť sedět a škrtat čísla na tiketu.“ Lulu zamířila do fronty, aby koupila lístek na další kolo. „Vždyť jsme byli jen jednou na kolotoči a na centrifuze vůbec ne. A horská dráha stojí taky zajedno dvě kola.“ Nacpala si lístky do kapes kalhot z armádního výprodeje. „Vypadáš trochu zeleně, chlapče. Je ti špatně od žaludku?“

Dwayne pokorně přikývl. „Dalo by se to tak říct.“

„Neměl jsi sníst tolik smaženek, než jsme šli na kolotoč. Nejlepší bude, když to ze sebe vyndáš a vyprázdníš si žaludek.“ Lulu se zazubila. „Jedno kolo na centrifuze se o to postará.“ Přesně toho se obával. „Sestřenice Lulu, co kdybychom se dali hlavní cestou a zkusili štěstí v nějaké loterii?“

„U těch vydřiduchů?“

„Kdo je tady vydřiduch?“ Z davu se vynořila Josie s obrovským fialovým slonem v podpaží. „Trefila jsem dvanáct kačen, deset králíků, čtyři losy a jednoho bručícího medvěda a vyhrála jsem tuhle hlavní cenu.“

„Nechápu, k čemu je dospělé ženské vycpaný slon,“ zabručela Lulu, ale povšimla si náhrdelníku z umělých kamínků kolem krku tlustokožce.

„To je suvenýr,“ řekla a strčila slona do ruky Teddymu, aby si mohla zapálit cigaretu. „Copak je, Dwayne? Není ti špatně?“

„Slabý žaludek,“ prohlásila Lulu a píchla Dwayna prstem do břicha. „Měl párky v rohlíku a smaženky. Plave mu tam samá mastnota.“ Přimhouřila oči a zadívala se na Teddyho. „Vás znám. Vy jste ten yankeeský doktor, co se živí tím, že rozřezává mrtvoly. Dáváte si jejich vnitřnosti do láhví?“

Dwayne se odpotácel stranou s přidušeným výkřikem a rukou přitisknutou na pusu.

„To mu udělá dobře,“ prohlásila Lulu.

„Myslím, že bych mu měla jít držet hlavu.“ Josie se s povzdechem obrátila k Teddymu. „Zlatíčko, vezmi sestřenici Lulu najedno kolo. Já se k vám přidám později.“

„Bude mi potěšením.“ Teddy jí nabídl rámě. „Co máte nejraději, sestřenice Lulu?“

Lulu se do něho s potěšením zavěsila. „Vyhlédla jsem si centrifugu.“

„Pak mi dovolte, abych vás doprovodil.“

„Jak se jmenujete křestním jménem, chlapče?“ zeptala se ho, když se prodírali davem. „Mohla bych vám tak říkat, když spíte s mou příbuznou.“

Teddy si musel odkašlat. „Theodore, madam. Ale přátelé mi říkají Teddy.“

„Tak dobře, Teddy. Nejdřív si dáme tuhle divokou jízdu a pak mi povíš všechno, co víš o těch vraždách,“ řekla a s půvabem mu podala lístky, aby mohli projít vchodem.

„Tamhle je slečna Lulu.“ Jim usrkl šťávu a uznale přikývl. „To je teda třída.“

Cy si utřel džus kolem pusy a díval se, jak Lulu klidně sedí v poskakujícím vozíku otáčejícím se kolem své osy. „Viděl jsem ji, jak stála na hlavě ve svém pokoji.“

„Proč to dělá?“

„To přesně nevím. Snad kvůli tomu, aby její nahrnula krev do hlavy a nestala se z ní senilní babka. Jednou jsem ji našel ležet na zahradě. Myslel jsem, že dostala záchvat nebo že je mrtvá. Ale ona mi řekla, že ten den předstírá, že je kočka, a pořádně mi vynadala, že jsem ji vyrušil ze spaní.“

Jim se zazubil a drtil v zubech ledovou tříšť. „Moje babička sedí většinu času v houpacím křesle a plete.“

Začali se procházet, u každého stánku se zastavili a dívali se na házení míčky, vrhání šipek, roztáčení kola. Oba už utratili čtvrťák u kachního jezírka, kde Jim vyhrál umělého pavouka a Cy píšťalku.

Diskutovali o tom, jestli si mají dát předpovědět budoucnost od věštkyně, ale pak šli dál a dívali se na ženu, která dokázala pohlcovat tisíce voltů elektrického proudu a na jejímž těle syčely a poblikávaly miniaturní žárovičky.

„To je pěknej podfuk,“ usoudil Cy a zapískal na píšťalku.

„Jo, vsadím se, že tam mají nějaký baterky nebo něco takovýho.“

Cy se začal hrabat botou v prachu. „Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně.“

„Něco mě napadlo. Jaký to byl pocit, když jsi propíchl Johnyho Thomase?“

Jim se zamračil a pohrával si s pavoukem na provázku. Doufal, že s jeho pomocí vymámí z malé Lucy pořádný jekot. „Myslím, že jsem při tom necítil vůbec nic. Jako bych byl němý a zvonilo mi v uších. Lucy se schovávala na záchodě, jak mi řekla máma, ale mé napadlo, že ji tam najde. A taky jsem nevěděl, co chtějí udělat mámě a tátovi.“

„Fakt...“ Cy si olízl rty. „Fakt ho chtěli pověsit?“

„Měli provaz a pušky.“ O hořícím kříži se Jim nezmínil. Nějak se mu zdálo, že to bylo ze všeho nejhorší. „Pořád říkali, že táta zabil ty ženy. Ale on to neudělal.“

„O mým tátovi to říkali taky.“ Cy sklopil oči k zemi, protože zahlédl něco blýskavého, ale byl to jen kousek fólie z krabičky od cigaret. „Taky si myslím, že to neudělal.“

„Někdo to ale udělat musel,“ řekl Jim a oba chlapci se tiše zadívali na dav lidí. „Možná je to dokonce někdo, koho známe.“

„To asi jo, když o tom tak přemýšlím.“

„Cyi?“

„Jo?“

„Víš, když jsem píchnul nožem do Johna Thomase, tak se mi udělalo trochu špatně od žaludku, když jsem viděl, jak nůž zajel dovnitř. Nechápu, jak může někdo bodnout víckrát. To by musel být blázen.“

„To asi je.“ Cy si vzpomněl na otcovy oči a napadlo ho, že on toho ví o šílenství hodně. Oklepal se, aby ze sebe setřásl vzpomínku na strach, a zalovil rukou v kapse. „Ještě mi zbyly tři lístky.“

Jim se zazubil a také sáhl do kapsy. „Centrifuga.“

„Dokud si nepozvracíme boty.“

Oba chlapci se s válečným pokřikem rozehnali k vířícím světlům centrifugy. Ale Cy a jeho nevinná radost se smykem zastavili, když jim vstoupil do cesty Vernon.

„Bavíš se dobře, co, hošánku?“

Cy vzhlédl k bratrovi, jehož obličej mu děsivě připomínal otcovu tvář, oči skleněné zlostí jako hladina vody pokrytá tvrdým a chladným ledem. Cy neviděl Vernona od otcova pohřbu. Tam s ním bratr ani nepromluvil, jen na něho upíral pohled přes jámu v zemi, kde zůstane jejich otec už navěky.

Zdálo se mu, že světlo kolem zjasnělo a začalo ho horce pálit na tvářích, zatímco zbytek Innocence se utopil do tmy.

„Nic špatného nedělám.“

„Vždycky něco děláš.“ Vernon přistoupil blíž. Za nimi stála Loretta a tiskla malé dítě ke svému vzdouvajícímu se břichu. Dítě vyplašeně vykřiklo, ale nikdo si ho nevšímal. „Tajně pracuješ na Sweetwateru. A celej čas se flákáš s tímhle šmejdem.“ Vernon pohodil hlavou k Jimovi. „To ti nevadí, že ty černý kují pikle proti nám křesťanům, že zabíjejí bílé ženy a mezi nimi i tvou vlastní sestru? Budeš se smažit v pekle.“

„Jim je můj kamarád.“ Cy nespouštěl oči z bratrova obličeje. Věděl, že má zaťaté pěsti, kterými by ho mohl zatlouci do země. Protože na nich byla krev, mnoho lidí by se raději otočilo zády, než aby se mezi ně vložilo. „Nic jsme neprovedli.“

„Ty máš barevný kámoše.“ Vernonovy rty sebou zaškubaly, když chytil Cye za límec. „Možná, žes jim pomáhal dostat Eddu Lou do mokřiny, aby ji tam znásilnili a zabili. Možná, žes držel sám nůž a zabil jsi ji stejně jako tátu.“

„Nikoho jsem nezabil.“ Cy se vzepřel Vernonově ruce. která ho táhla k zemi. „Nezabil. Táta chtěl ublížit slečně Caroline a ona ho musela zastřelit.“

„To je špinavá lež.“ Vernon ho udeřil volnou rukou přes obličej a chlapci vyskočily před očima bílé hvězdičky. „Poslal jsi ho na smrt, když ho honili jako divou zvěř. A zaplatili ti svými bezbožnými penězi, aby se to ututlalo. Myslíš, že nevím, jak to bylo? Myslíš, že nevím, jak sis to zařídil, že můžeš bydlet ve velkým fajnovým baráku, žes vyměnil otcův život za měkkou postel a život v hříchu?“ Oči se mu zploštily jako hadovi, když setřásl Cye z nohou. „Máš v sobě ďábla, hochu. A když tu není táta, musím ho z tebe vytlouct já.“

Vernon napřáhl paži. Cy si v obraně přikryl obličej rukama, když vtom Jim skočil. Chytil Vernonovu paži, držel se ho a kopal ho nohama. Mezi nimi byl rozdíl pětadvacet kilo, ale strach a oddanost přidaly Jimovi na síle. Vernon musel Cye pustit, aby mohl odrazit Jima. Ale v minutě, kdy znovu sáhl po Cyovi, byl na něm Jim opět, zuřivý jako fretka. Tentokrát se mu přilepil na záda a jednou rukou se zahákl na jeho tlustý krk.

„Utíkej, Cyi.“ Jim se přisál k Vernonovi jako pijavice, přestože se ho snažil Vernon shodit na zem. „Utíkej! Mám ho.“

Ale Cy neutíkal. Oklepal se a měl zase hlavu čistou. Vstal. Z nosu mu trochu krvácelo od posledního pádu. Utřel si krev rukou. Teď ho napadlo, co tím Jim myslel, když mu řekl, že se cítil jako němý. Cy se cítil stejně. V uších mu zvonilo - možná úderem, možná adrenalinem. V hubeném hrudníku mu bušilo srdce o žebra, jako když lžíce tluče o plechový hrnec.

Všechna světla zářila jenom na něho. Za kruhem, který tvořil on, jeho bratr a Jim, bylo všechno ve tmě. Zdálo se mu, že hudba zpomalila tempo jako k pohřebnímu pochodu.

Utřel si znovu krev a pak zaťal umazané ruce. „Nechci nikam utíkat.“ Schovával se před otcem. Měl pocit, jako by celý život jenom utíkal. A teď má příležitost zaujmout své místo. Poslední zbytky nevinnosti odtekly jako voda a z něho se stal muž. „Nechci nikam utíkat,“ opakoval a zvedl krví potřísněné pěsti.

Vernon shodil Jima a zašklebil se. „Ty si myslíš, že mě můžeš vyzvat na souboj, ty mrňavej posero?“

„Nikam neutíkám,“ řekl Cy znovu tiše. „A ty už mě necháš na pokoji.“

Vernon se stále šklebil a rozpřáhl ruce. „No tak ukaž, co umíš. Bude to poprvé a naposledy.“

Cyova paže se vymrštila jako had. Později ho napadlo, že to vypadalo, jako kdyby to nebyla ani jeho ruka. Jeho ruka, jeho sevřená pěst a oheň v ní, to všechno šlo mimo něho. Ale cíl byl naprosto jistý.

Vernonovi vytryskla z nosu krev. V davu, který se kolem nich nashromáždil, se ozval řev, řev toužící vidět krev, proti kterému se nedokáže lidská rasa bránit, když dojde k válce mezi dvěma z nich. Cy ucítil příval uspokojení současně s bodnutím v rameni.

„No tak, no tak.“ Tucker vykročil ze stínu, který Cyovi stále ještě zacláněl ve výhledu, a postavil se mezi ně. „Pořádáte tady představení? Kolik dělá vstupné?“

Vernon odhalil zuby a krev mu stékala z obličeje. „Jdi mi z cesty, Longstreete, nebo tě budu muset rozsekat na kaši.“

„To budeš muset, jinak se k němu nedostaneš.“ I v Tuckerových očích se objevila stopa touhy po boji. Panenky se mu leskly tak, jako by patřily kočce. „Vypadá to, že jdeš ve stopách svého otce, Vernone. Biješ všechno, co je slabší.“

„Je to můj bratr.“

„To bylo pro mě vždycky záhadou.“ Tucker objal Cye kolem krku a obešel ho. „Koukej toho nechat. Nebudu ti to říkat dvakrát.“ Měl pocit, že se vzduch mezi ním a Cyem chvěje. Ale ne strachem, strach má jiný rytmus. Tohle byla síla. Ten kluk by mu dal pár pěkných ran, napadlo ho, než by ho Vernon rozsekal na kusy. „Už se ho nikdy nedotkneš, Vernone.“

„A kdo mi v tom zabrání?“

Při pomyšlení, že by si měl nechat znovu rozmlátit obličej, si Tucker povzdechl. Poslední modřiny stačily sotva vyblednout. „Myslím, že já.“

„A já.“ Dwayne se postavil vedle bratra, celý zpocený a ne příliš pevný v kolenou.

Muž za mužem vycházel z davu a rozestoupili se vedle Longstreetů. Cy se mýlil - bylo jich víc, kteří by jen nepřihlíželi. Černí i bílí utvořili tichou stěnu výmluvně hovořící o spravedlnosti.

Vernon si protáhl bezmocné pěsti. „Pořád se schovávat nemůže,“

„Teď se neschovává,“ řekl Tucker. „Myslím, že to jasně dokázal. Možná ho není ani půl, Vernone, ale je dvakrát větší muž než jsi ty. Navíc je pod mou ochranou. Vaše matka podepsala doklady, které to potvrzují. Raději ho nech na pokoji.“

„Nevím, kolik jsi jí zaplatil, aby se ho vzdala, ale pořád je to moje krev. A na tvých rukou je hodně naší krve.“

Tucker přistoupil blíž a ztišil hlas tak, aby ho mohl slyšet jenom Vernon. „Pro tebe nic neznamená. Oba dva to víme. Je to jenom záminka, abys ho mohl zbít a říkat tomu rodinné záležitosti.

V tomhle případě s tebou nikdo nesouhlasí, Vernone. Nikdo. Jestli tomu klukovi nedáš pokoj, naděláš si mezi lidmi zlou krev. A vaše rodina si smutku užila už dost.“

„Díky tobě.“ Vernon naklonil obličej těsně k Tuckerovi. „Tímhle to nekončí.“

„Taky si to myslím. Ale pro dnešek to stačí.“ Tucker se otočil a zamířil ke Caroline, která tiše ošetřovala Cyovi krvácející nos. „Já mám pouť hrozně rád,“ řekl a stiskl Cyovi rameno na znamení, že schvaluje jeho jednání a aby ho podpořil.

„Chtěl jsem se s ním poprat, pane Tuckere.“

„Udělal jsi, co jsi musel.“

Caroline vztekle zmáčkla zkrvavené papírové kapesníky do kuličky. „Vy muži. Vždycky si myslíte, že problém se nejlépe vyřeší pěstmi.“

„A ženy ho zase raději zamluví.“ Tucker mrknul na Cye a pak si lehce přitáhl Caroline, aby ji políbil. „Já osobně se pěstem raději vyhýbám. Ale někdy to jinak nejde.“

„Copak to nestačilo?“ Josie k nim při pochodovala a cvaknutím zavřela kabelku. Mezi všemi hezoučkými tretkami s sebou nosila i malý revolver s rukojetí vykládanou perletí. Teď vypadala skoro zklamaně, že ho nemohla použít. Otočila se k Tuckerovi zády, protože mu ještě neodpustila. „Cyi, drahoušku, vždyť ty se staneš terčem letošních pouťových klepů.“ Políbila ho na tvář, až se začervenal. „Ty taky krvácíš, Jime?“

„Ne, madam. Spadl jsem jen na zadek.“ Jim měl dost práce, aby se rukama roztřesenýma vzrušením oprášil. „Mohli jsme ho se Cyem dostat.“

„Na to bych si i vsadila.“ Josie zmáčkla Jimovy bicepsy a obrátila uznale oči v sloup. „Caroline, podívej, máme tady dva urostlé mladíky. Myslíte, že byste mě mohli doprovodit na limonádu? Zdá se, že můj společník mě opustil kvůli jiné ženě.“ Josie pokývla hlavou ke kolotoči, kde si Teddy s Lulu dopřávali druhou jízdu. „Muži jsou tak nestálí.“

Jim se nafoukl. „My půjdeme s vámi, slečno Josie. Že ano, Cyi?“

„Můžeme, pane Tuckere?“

„Jistě.“ Tucker položil ruku na Cyovy vlasy a chvíli ji tam nechal. „Už je to dobrý, Cyi.“

Cy se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. „Já vím. Neutekl jsem. A už před ním a před nikým utíkat nebudu.“

Tucker nechal ruku volně sklouznout po Cyově rameni. Napadlo ho, jaká je to škoda, že chlapec přišel o své dětství a bezstarostnost tak brzo. „Utíkat a jít svou cestou jsou dvě různé věci. Když si dáš pozor, aby ses Vernonovi nepřipletl do cesty, nezmění to nic na tom, co jsi dnes večer dokázal. Ale matce tím ušetříš další trápení. Přemýšlej o tom.“

„Budu.“

„Tak běž s Josie.“ Tucker se díval, jak odcházejí, se smutkem a ledovým mrazením, které se podobalo předtuše.

„Myslím, že pojedu domů,“ řekl Dwayne a přimhouřil oči před vířícími světly.

„Jseš dost střízlivý, abys našel cestu?“ zeptal se ho Tucker.

„Moc jsem toho neměl - a ještě jsem to vyhodil na trávu.“ Dwayne se slabě usmál. „Nikdy jsem neměl hlavu na tyhle kolotoče.“

„Spíš žaludek,“ souhlasil Tucker. „Je ti špatně každý rok.“

„Nerad bych z toho dělal tradici. Della a Lulu přijely se mnou, ale myslím, že se jim ještě nechce pryč.“

„My je s Carou vezmeme domů.“

„Tak dobře. Dobrou noc, Caro.“ Dwayne se odvrávoral do stínu, kam už nesahala ani světla, ani hudba. Tucker ho málem zavolal zpět. Nezdálo se mu správné, aby jeho bratr vypadal tak opuštěně. Ale pak Dwayne zmizel a pocit byl pryč.

„Tak...“ Caroline odhodila zakrvácené kapesníky do odpadkového koše. „Ty umíš připravit ženě opravdu zajímavý večer.“

„Dělám, co můžu.“ Tucker si všiml napětí v jejím hlase a objal ji kolem ramen. „Jseš rozčilená?“

„Rozčilená?“ odsekla. „Dalo by se to tak říct. Rozčiluje mě, když vidím chlapce, jak se musí poprat se svým vlastním bratrem. Chlapce, který přišel o dva členy rodiny a ostatním je cizí, protože je jiný než oni. Je těžké vidět, jak musí čelit nátlaku, když je sotva dospělý.“

Tucker si ji přitáhl, aby jí viděl do obličeje. „O kom to mluvíš, Caro? O sobě nebo o Cyovi?“

„Se mnou to nemá nic společného.“

„Možná sis vzpomněla na sebe v jeho věku. Když jsi se musela vyrovnat s něčím, proti čemu se nedaly použít pěsti.“

„Já jsem se nikdy neprala.“

„Je to těžké, když se musíš postavit proti vlastní rodině.“ Odvedl ji kousek stranou, kde mohli stát a dívat se na světla, barvy a hloučky lidí. „Chceš to s matkou urovnat?“

„Nic takového jsem…“

„Chceš to s ní urovnat,“ řekl tiše a tak přesvědčivě, že ji odradil od další námitky. „Vím, o čem mluvím. Já jsem si to nikdy s otcem nevyjasnil. Nikdy jsem mu neřekl, co cítím nebo co chci. Ani nevím, jestli by mě vyslechl. A v tom to je. Nevím to, protože jsem nesebral odvahu, abych mu řekl všechno na rovinu.“

„Matka ví, jak mi je.“

„Tak s tím můžeš začít. Podle svého. Nerad vidím, když jsi smutná, Caroline. A vím, jaké trápení může přinést vlastní rodina.“

„Budu o tom přemýšlet.“ Zvedla hlavu, aby si ho mohla prohlédnout. Tucker se díval do dálky. Caroline spatřila v jeho očích něco, co ji přimělo, aby se k němu pohnula blíž. „Na co myslíš?“

„Na rodinu,“ zamumlal. „A na to, co máme v krvi.“ Schválně se usmál, ale v očích mu zůstal lesk. „Půjdeme vyzkoušet ruské kolo.“

Tucker ji táhl zpátky davem a hlukem. Ale v hlavě měl jiné myšlenky. Jestliže byl Austin schopný vraždit, možná má jeho syn stejné vlohy.

Hříchy otců, napadlo ho. Tenhle citát seděl Austinovi jako šitý na míru. Možná, že Vernon v sobě nosí stejnou nenávist a pokřivené geny.

Když se ruské kolo začalo otáčet na druhou stranu, Tucker objal Caroline kolem ramen.

Jedno bylo zcela jisté. Mezi pouťovým veselím a světly si vrah vybírá další oběť.

Kapitola dvacátá sedmá

„Káva je na sporáku, Tucku.“ Burke si zívl nad miskou rozinkových vloček. „Myslím, že jsem tě takhle brzo ráno neviděl vzhůru aspoň dvacet let.“

„Chtěl jsem tě chytit dřív, než půjdeš do své kanceláře.“

„Do mé kanceláře.“ Burke se ušklíbl a zvedl hrníček, aby mu mohl Tucker nalít kávu. „Chceš říct do Burnsovy kanceláře? Můj zadek se už tři dni nedotkl mé židle.“

„Přišel na něco, nebo zatím jen vyfukuje kouř?“

„Burns vyprodukoval víc dokladů než Anglická národní banka. Faxy, expres zásilky, konferenční telefonáty do Washingtonu. Máme i nástěnku, kde jsou přišpendlené fotografie všech obětí. Hlavní statistiky, čas a místo smrti. Výsledky testů a jejich porovnání. Až jde hlava kolem.“

Tucker se posadil. „Zatím jsi mi nic neřekl, Burku.“

Burke se setkal s Tuckerovým pohledem. „Moc toho není, to ti můžu říct. Máme seznam podezřelých.“

Tucker přikývl a usrkl kávy. „Pořád na něm jsem?“

„Na Eddu Lou máš alibi.“ Burke si nabral lžičku, zaváhal a pak ji položil zpátky. „Myslím, že tě Burns vyloženě nemá rád. Nevěří moc tomu, že jste hráli se sestrou do noci karty.“

„S tím si starosti nedělám.“

„To bys měl.“ Burke se odmlčel, protože zaslechl, že se někdo pohybuje vedle v obývacím pokoji. Za chvíli se začala z televize linout známá znělka. „Osm hodin,“ řekl Burke s úsměvem. „To dítě je přesné jako hodinky.“ Zvedl hrníček s kávou. „Musím ti něco říct, Tucku. Burns by ze všeho nejraději hodil celou záležitost na tebe. Samozřejmě neudělá nic, co není legální, ale kdyby našel cestičku, jak tě do toho zatáhnout, udělalo by mu to náramnou radost.“

„Nějak se spolu nesneseme,“ řekl Tucker s úsměvem. „Už se ví, kdy Darleen zemřela?“

„Teddy to odhadl mezi devátou večer a půlnocí.“

„Tak bych z toho mohl lehce vyklouznout, protože jsem byl tu noc, kdy Darleen zabili, od devíti s Caroline.“

„V případě sériové vraždy, nejde jen o motiv a příležitost. Burns sehnal psychiatra, který vypracoval psychologický profil vraha. Hledáme někoho s nenávistí k ženám - zvláště těm, které mají trochu volnější způsoby. Někoho, kdo se znal s každou obětí natolik, že se s nimi mohl setkat o samotě.“

Burkovy vločky začínaly být rozbředlé. Nabral si lžíci, spíš aby načerpal energii, než pro chuť. „Darleen je záhada,“ pokračoval. „Možná to byla jenom náhoda, že na ni narazil na cestě. Mohl to být náhodný impuls. Jenže náhoda a impuls nezapadají do našeho schématu.“

Tucker o tom chvíli přemýšlel. Jistě existuje nějaké schéma, přemítal, ale zatím se nikomu nepodařilo dát si všechna spojení dohromady. „Ještě bych se vrátil k tomu psychologickému rozboru. Chce to najít někoho s nenávistí k ženám - někoho, kdo nenáviděl svou matku nebo nějakou ženu, která ho zklamala.“

„Přesně tak.“

„Než přišla Darleen, byli jste si naprosto jisti, že to byl Austin.“

„Zapadal do profilu,“ souhlasí Burke. „A když vyrazil na Caroline s nožem, vypadalo to neotřesitelně.“

„Jenže Austin nemohl zabít Darleen, leda by se vrátil z pekla.“ Tucker se zavrtěl na židli. „Co si myslíš o dědičnosti, Burku? O pokrevním svazku, o genech a špatném semeni?“

„Na to myslí každý, kdo má děti. A každý, kdo má rodiče, řekl bych,“ dodal Burke a odstrčil misku stranou. „Hodně roků jsem přemýšlel, jestli budu dělat stejné chyby jako můj otec, jestli se budu tlačit do kouta nebo se tam nechám dotlačit jako on.“

„Promiň. Mělo mě to napadnout dřív, než jsem se zeptal.“

„Ne, to už je dávno. Skoro dvacet let. Lepší je dívat se na děti. Třeba tamhleto,“ řekl a ukázal do obývacího pokoje, kde sedělo nejmladší dítě a dívalo se, jak králíček Bugs přelstí Elmera Fudda. „Vypadá stejně jako já. Skoro se leknu, když se podívám na svoje fotky v jeho věku.“

„Vernon se také hodně podobá svému otci,“ řekl Tucker. Čekal, až Burke odloží lžíci na stůl. „Podoba může jít hlouběji, nejde jen o barvu vlasů a tvar nosu, Burku. Může sahat až do rysů osobnosti, sklonů, gest a návyků. Mám důvod si to myslet z vlastní zkušenosti.“ Tohle bylo něco, o čem nerad mluvil, ani před Burkem. „Dwayne má stejnou nemoc, která zabila našeho tátu. Možná má lepší konstituci, ale je to v něm hluboko zakořeněné. Stačí, když se podívám do zrcadla nebo na Dwayna a Josie, a vidím naši matku. Její podobu máme vyrytou v obličeji. Matka měla ráda knížky a hlavně poezii. Tohle mám po ní taky. Nechtěl jsem to, ale nemůžu proti tomu nic dělat.“

„To je jasné. Marvella zvedá hlavu stejným způsobem jako Susie. A taky má její umíněnou povahu. Co chce, to musí mít. Dědíme věci dobré i špatné, ať chceme nebo ne.“

„Vernon se chová ke své ženě stejně hrubě jako Austin ke své manželce.“

„Jak jsi na to přišel, Tuckere?“

„Slyšel jsi o tom poprasku včera na pouti?“

„Jak Cy praštil bratra do nosu, až mu tekla krev? Byl tam Bobby Lee s Marvellou. Všichni si myslí, že si to Vernon zasloužil.“

„Vernon není moc oblíbený. Jeho táta taky nebyl. Oba mají stejný pohled, stejný výraz v očích, Burku.“ Tucker se odstrčil v židli dozadu, aby si mohl natáhnout nohy. „Máma mi jednou koupila knížku Biblické příběhy. Vzpomínám si najeden obrázek. Byl to Izaiáš nebo Ezechiel. Jeden z těch proroků, kteří odešli do pouště na čtyřicet dní, aby se postili a setkali se s Pánem. Tohle byl obrázek jednoho z těch, kteří se vrátili a chrlili ze sebe proroctví. Co taky ksakru měl říkat, když si v poušti uvařil mozek? Měl v očích takový divoký a šílený pohled, jako když liška ucítí peří kuřat. Vždycky jsem přemýšlel, proč si Bůh vybíral šílence. Asi proto, že je jim lhostejné, co jim hlas v hlavě říká. Zdá se, že ti dva také slyší nějaké hlasy. A možná to nejsou hlasy světla a dobré vůle.“

Burke nic neříkal. Vstal a nalil si ještě trochu kávy. Burns také mluvil o hlasech. O tom, že někteří vrazi tvrdí, že jim někdo říkal, co a jak mají dělat. Samův syn také prohlašoval, že mu sousedův pes poroučel, aby zabíjel.

Burke neměl záhady rád. Spíš by se vsadil, že David Berkowitz použil psychiatrie k tomu, aby u soudu uhrál pomatenost. Ale Tuckerova teorie ho znervóznila.

„Snažíš se mi namluvit, že Vernon slyší hlasy?“

„Nevím, co má v hlavě, ale vím, co jsem viděl včera v jeho očích. To samé, co měl v očích Austin, když mě škrtil a křičel na mě otcovým jménem. Výraz proroka. Kdyby mohl Vernon rozsekat Cye na kusy, klidně by to udělal. A vsadil bych se o celý Sweetwater, že by se dvakrát nerozmýšlel.“

„Nevím, jestli se znal nějak důvěrněji i s dalšími obětmi, když vynechám Eddu Lou.“

„Tohle je malé město. Víme o sobě navzájem, co se vědět dá. Znáš to přísloví, že jablko nepadá daleko od stromu? Jestli měl v sobě Austin touhu zabíjet, může ji mít i jeho syn.“

„Promluvím s ním.“

Tucker s uspokojením přikývl. Když zazvonil telefon, ani jeden z nich si ho nevšímal. Při druhém zazvonění ho nahoře zvedla Susie. „Přijedeš dnes večer do Sweetwateru na ohňostroj?“

„Ano, nechci riskovat, aby mě opustila žena i s dětmi.“

„Carl také?“

„Není důvod, aby zůstával ve městě, když budou všichni u vás. Proč se ptáš?“

Tucker pokrčil neklidně rameny. „Bude tam hodně lidí, hodně hluku, hodně zmatku. Mám starost, zvlášť o Josie a Caroline. Budu se cítit klidněji, když budete oba nablízku.“

„Burku.“ Susie vstoupila do dveří. Měla na sobě stále ještě župan a voněla sprchou a karafiátovým mýdlem. Burke na ni pohlédl a napadlo ho, že nevypadá víc než na dvacet.

„Někdo z kanceláře?“ zeptal sejí.

„Ne, byla to Della.“ Susie položila Tuckerovi ruku na rameno. „Matthew Burns dal předvést Dwayna k výslechu.“

Kdyby neměl Tucker takový vztek, vzal by to jako dobrý vtip. Když si představil Dwayna, toho dobráka Dwayna se zakaleným zrakem jako podezřelého z vraždy, měl chuť se zasmát. Ale to, že jeho bratra vytáhli z postele a dovezli ho do města k výslechu před toho nafoukaného agenta FBI, už k smíchu nebylo.

Tucker vešel s Burkem do kanceláře šerifa a snažil se ovládnout zuřivost. Nenechá se unést, sliboval si. Burnsovi by se hodilo, kdyby ho mohl vykopat ze dveří. A tak hodil bratrovi cigaretu a sám si také zapálil.

„Dneska jste začal hodně brzy, Burnsi,“ řekl Tucker mírně. „Asi jste zapomněl, že máme státní svátek.“

„To vím.“ Burns si natáhl nohy pod Burkovým stolem a ruce položil na desku. „Také vím, že máte na poledne naplánovaný karnevalový průvod. Moje práce nebude zasahovat do vašich oslav. Šerife, slyšel jsem, že chcete zablokovat kolem desáté hlavní tah.“

„Přesně tak.“

„Byl bych rád, kdybyste mi zajeli s autem někam, odkud bych se mohl volně dostat z města ven a zase zpátky, kdyby to bylo třeba.“ Burns vyndal klíče a položil je na okraj stolu.

Carl si všiml, jak Burkovi vzplanul hněv v očích, a proto popošel kupředu. „Postavím vám ho dál do Magnoliové.“ Zacinkal klíči v ruce a cestou ven se zastavil u Tuckera. „Je mi to líto, Tucku. Dostal jsem rozkaz ho sem přivézt.“

„To je v pořádku, Carle. Nebude trvat dlouho, než se to vyjasní. Slyšel jsem, že tvoje holka půjde v průvodu jako mažoretka.“

„Cvičila to ve dne v noci. Děda koupil kameru a bude ji celý průvod natáčet.“

„To je určitě hrozně zajímavé, pane zástupce,“ vložil se mezi ně Burns, „ale my tady máme jednání.“ Pohledem přejel k Tuckerovi. „Úřední jednání.“

„Určitě se na ni sám podívám, Carle,“ řekl Tucker. Počkal, až zástupce odejde, a pak nasál kouř z cigarety. „Dwayne, přečetli ti tvoje práva?“

„Pan Longstreet není zatčený. Zatím,“ přerušil ho Burns. „Pouze je vyslýchán.“

„Má právo na právníka, nebo ne?“

„Jistěže.“ Burns rozpřáhl ruce. „Pokud máte obavy, že jsou vaše práva ohrožena, pane Longstreete, nebo že byste svědčil proti sobě, klidně si zavolejte právního zástupce. Rádi počkáme.“

„Raději bych to měl za sebou.“ Dwayne se nešťastně podíval na Tuckera. „A taky bych si rád dal kávu a nějaký aspirin.“

„Dostaneš oboje.“ Burke zamířil do koupelny a cestou poklepal Dwaynovi na rameno.

„Tohle je úřední jednání, pane Longstreete.“ Burns zvedl hlavu v gestu, jako by ho propouštěl. „Tady nemáte co dělat.“

„Burke ze mě udělal svého zástupce.“ Na Tuckerově tváři se pomalu rozlil úsměv. Burke se sice zastavil a zvedl obočí, když se vracel s aspirinem, ale nic proti jeho prohlášení nenamítl. „4. července se mu vždycky pomoc hodí.“

„To je fakt,“ poznamenal Burke a vyklepal tablety z lahvičky. „A protože můj nejmladší má dnes narozeniny, byl bych vám vděčný, kdybychom se do toho pustili.“

„Dobře.“ Burns stiskl tlačítko magnetofonu. „Pane Longstreete, bydlíte na sídle zvaném Sweetwater, Bolivarský okres, stát Mississippi?“

„Správně.“ Dwayne přijal šálek s kávou a aspirin. „Longstreetové obývají Sweetwater víc než dvě stě let.“

„Ano.“ Burnse rodinná historie nezajímala. „Bydlíte tam s bratrem a sestrou.“

„A Dellou. Della u nás dělá hospodyni víc než třicet let. A momentálně je u nás na návštěvě sestřenice Lulu.“ Dwayne si opařil horkou kávou jazyk, ale aspirin mu sklouzl do žaludku. „Je to sestřenice z matčiny strany. Těžko říct, jak dlouho u nás zůstane. Co si pamatuju, sestřenice Lulu k nám přijíždí a zase odjíždí, jak se jí zlíbí. Vzpomínám si, že jednou...“

„Můžete mě ušetřit detailů,“ řek! Burns. „Rád bych skončil, než začne hrát dechovka.“

Dwayne zachytil Tuckerův úšklebek a pokrčil rameny. „Jen odpovídám na vaši otázku. A ještě u nás máme Cye a Caroline. Jen abyste věděl.“

„Váš stav?“

„Jsem rozvedený. V říjnu to budou dva roky. Tehdy mi přišly papíry, viď, Tucku?“

„Ano.“

„A vaše bývalá žena bydlí kde?“

„V Nashvillu. Rosebank Avenue. Má tam malý hezký domek, je to blízko školy, kluci můžou chodit pěšky.“

„A za svobodna se jmenovala Adalaide Koonsová?“

„Sissy,“ upřesnil Dwayne. „Její mladší bratříček nedokázal vyslovit Adalaide, proto jí říkali Sissy.“

„A když jste se brali, čekala už paní Longstreetová první dítě?“

Dwayne se nad kávou zamračil. „Nechápu, co to s tím má společného, ale tajemství to není.“

„Vzal jste si ji, abyste dal dítěti svoje jméno?“

„Vzali jsme se, protože jsme se domnívali, že to tak bude nejlepší.“

Burns souhlasně zamumlal a sepnul ruce. „A brzo po narození druhého dítěte vás žena opustila.“

Dwayne upíjel kávu. Jeho zarudlé oči, skryté za okrajem šálku, ztvrdly. „To také není tajemství.“

„Souhlasíte, že to byla ošklivá scéna?“ Burns se nahnul, aby si přečetl nějakou poznámku. „Po divoké hádce se vaše žena zamkla v domě - tuším, že jste asi dost pil - a vyházela vaše svršky oknem z horního patra. Pak vzala děti a utekla do Nashvillu, kde začala bydlet s nějakým obchodníkem s botami, který se po večerech živí jako muzikant.“

Dwayne si prohlížel cigaretu, kterou mu Tucker hodil. „Myslím, že to tak bylo.“

„Jak to na vás zapůsobilo, pane Longstreete, když vás opustila žena, kterou jste si vzal pod nátlakem, a uchýlila se k průměrnému kytaristovi?“

Dwayne si dával na čas a pomalu si zapaloval cigaretu. „Myslím, že udělala, co považovala pro sebe za nejlepší.“

„Takže jste se se situací smířil?“

„Nepokoušel jsem se ji zastavit, jestli máte na mysli tohle. Nezdálo se mi, že bych byl moc dobrý manžel.“

„V rozvodovém spise vás vaše žena obvinila z citového vydírání, násilí, nevyzpytatelného a nevyrovnaného chování a prohlásila, že pro ni a její děti představujete riziko. Nezdálo se vám to tvrdé?“

Dwayne nasál zhluboka tabákový kouř a zoufale zatoužil po whisky. „Asi k tomu měla důvod. Nemůžu říct, že bych si vedl jako manžel a otec moc dobře.“

„Tohle nemusíš, Dwayne.“ V Tuckerovi se provalila hráz sebekontroly. Postoupil dopředu a uchopil bratra za rameno. „Nemusíš odpovídat na tyhle sprosté otázky týkající se manželství, které máš už za sebou.“

Burns zvedl hlavu. „Existuje důvod, proč by mi nemohl váš bratr potvrdit fakta, která už stejně vím?“

Tucker pustil Dwayna a plácl rukou do stolu. „Na žádný si nemůžu vzpomenout, ale stejně tak nevidím důvod, proč bych nemohl vykopat ten váš hubený zadek až do Washingtonu.“

„O tom si můžeme promluvit, až na to bude čas, pane Longstreete. Ale prozatím rušíte federální vyšetřování. Pokud toho nenecháte, můžete si stěžovat v jedné z cel.“

Tucker chytil Burnse za proužkovanou kravatu a zvedl ho ze židle. „Asi vám ukážu, jak řešíme problémy tady u nás v deltě.“

„Nech ho.“ Dwayne se pohnul a sevřel Tuckera za zápěstí.

„Ksakru nenechám.“

„Řekl jsem, abys ho nechal.“ Dwayne přistrčil obličej blíž k Tuckerovi. „Nemám co skrývat. Tenhle yankeeský darebák se může vyptávat až do skonání světa, ale nic na tom nezmění. Nech ho, ať to máme co nejdřív za sebou.“

Tucker neochotně uvolnil stisk. „Tohle si ještě vyřídíme.“

Burns si s kamenným výrazem upravil vázanku. „S radostí.“ Zůstal stát a obrátil se k nástěnce za svými zády. „Pane Longstreete, znal jste se s Arnette Gantryovou?“ Burns poklepal prstem mezi fotografii usmívající se dívky a policejní černobílou fotografii pořízenou v Husí zátoce.

„Arnette jsem znal. Chodili jsme spolu do školy, párkrát jsme si dali rande.“

„A Francis Loganovou?“ Burns přejel prstem k další skupince obrázků.

„Francie jsem znal.“ Dwayne odvrátil oči. „Francie znal každý. Vyrůstala tady. Chvíli bydlela v Jacksonu, pak se rozvedla a vrátila se.“

„A znal jste se s Eddou Lou Hatingerovou?“

Dwayne se přinutil ohlédnout, ale pohledem zůstal u špičky Burnsova prstu. „Ano. A Darleen taky, jestli míříte právě sem.“

„Znal jste ženu jménem Barbara Kinsdaleová?“

„Myslím, že ne.“ Dwayne svraštil obočí a usilovně pátral v paměti. „Tady v okolí nebydlí žádný Kinsdale.“

„Jste si úplně jistý?“ Burns odšpendlil obrázek z nástěnky. „Podívejte se.“

Dwayne zvedl obrázek s vděčností, že je na něm živá žena. Byla to hezká brunetka, něco kolem třiceti, s rovnými vlasy hladce splývajícími k ramenům. „Nikdy jsem ji neviděl.“

„Opravdu?“ Burns zvedl svoje poznámky. „Barbara Kinsdaleová, metr šedesát, padesát jedna kilo, hnědé vlasy, modré oči. Věk třicet jedna let. Není vám ten popis povědomý?“

„Nevím.“

„Myslím, že byste to měl vědět,“ pokračoval Burns. „Je to téměř dokonalý popis vaší bývalé ženy. Paní Kinsdaleová dělala servírku v baru Stars and Bars v Nashvillu. Bydliště Eastland Avenue 3043. To je asi tři bloky od domku vaší bývalé ženy. Emmett Cotrain, snoubenec vaší bývalé ženy, hrává o víkendech právě v tomhle baru. Zvláštní shoda okolností, viďte?“

Dwaynovi začaly po zádech stékat drobné perličky potu. „Asi ano.“

„Ještě zajímavější je, že paní Kinsdaleovou našli v Perey Priest Lake kousek za Nashvillem začátkem tohoto jara. Byla nahá, hrdlo prořízнuté a tělo zohavené.“

Burns hodil na stůl další fotografii, tentokrát na ní byla Barbara Kinsdaleová mrtvá. „Kde jste byl v noci dvacátého druhého května tohoto roku, pane Longstreete?“

„Ach, bože.“ Dwayne zavřel oči. Tělo nebylo přikryté, ale naopak bylo naplno vystavené chladným čočkám kamery.

„Měl bych vám říct, že podle mých informací jste byl v Nashvillu od jedenadvacátého do třiadvacátého.“

„Vzal jsem kluky do zoologické zahrady.“ Dwayne si třel chvějícíma rukama oči. Opravdu vypadala jako Sissy. Bože, zvlášť mrtvá se jí podobala. „Vzal jsem je do zoologické zahrady a na pizzu. Bydleli se mnou v hotelu.“

„Večer dvaadvacátého jste byl viděn asi o půl jedenácté v hotelovém baru. Děti s vámi nebyly.“

„Kluci spali. Nechal jsem je na pokoji a šel dolů na drink. Na pár drinků,“ řekl s povzdechnutím. „Sissy se do mě předtím navezla, že dělám málo pro svoje děti. Chtěla větší dům, až se vdá za toho chlápka. Neměl jsem víc než dva drinky, protože jsem nechtěl zapomenout, že mám kluky nahoře.“

„A netelefonoval jste své ženě kolem půlnoci z baru?“ pokračoval Burns. „Hádal jste se s ní a vyhrožoval.“

„Volal jsem jí, aby přišla za mnou, že s ní chci mluvit. Seděl jsem v baru. Nezdálo se mi správné, abych jí koupil nový dům, ve kterém by žila s jiným mužem, kterého by měly moje děti považovat za otce.“ Bledý a chvějící se Dwayne se podíval na Tuckera. „Nejde mi o peníze.“

„Jde o urážku," navrhl Burns. „Urážku od ženy. Už jednou z vás udělala terč posměchu, když vás vyhodila z domu a odešla k jinému. Teď po vás chtěla víc peněz, aby se s ním měla lépe."

„Je mi jedno, s kým žije. Jen se mi nezdálo správné..."

Burns souhlasil. „Tak jste jí řekl, že žádné další peníze nebudou a že ji poženete k soudu, jestli nedá pokoj. Jinak na to doplatí."

„Nevím přesně, co jsem řekl."

„Ale vaše žena ano. Přestože jste se navzájem odcizili, byla natolik loajální a prohlásila, že jste měl vždycky plno silných řečí, když jste se napil. Nebrala vážně nic z toho, co jste řekl. Seděla dál u baru a poslouchala další písničky. A zůstala ještě potom, co zavřeli, protože neměla chlapce doma. Ale Barbara Kinsdaleová odešla ve dvě. Zamířila na opuštěné parkoviště. Na tmavé parkoviště, kde ji někdo omráčil a odtáhl do čekajícího auta. Dovezl ji k jezeru a tam ji zavraždil."

Burns chvilku mlčel. „Vlastníte nůž, pane Longstreete? Lovecký nůž s dlouhou čepelí?"

„To je šílené." Dwayne sklonil hlavu do klína. „Nikoho jsem nezabil."

„Kde jste byl v noci třicátého června mezi devátou a půlnocí?"

„Proboha." Dwayne se roztřeseně postavil. „Burku, proboha živého."

„Myslím, že bys měl dostat právníka." Kolem Burkových úst se vytvořily napjaté vrásky. Obrátil se k Burnsovi. „Myslím, že by na další otázky neměl odpovídat bez přítomnosti advokáta."

Burns rozpřáhl spokojeně ruce. „Na to má samozřejmě právo."

„Jen tak jsem se projížděl," vychrlil ze sebe Dwayne. „Pršelo a mně se nechtělo domů. Měl jsem v autě láhev a jezdil jsem jen tak nazdařbůh."

„A v noci dvanáctého června?" zeptal se Burns a vrátil se k noci, kdy byla zavražděna Edda Lou."

„Nevím. Jak si má člověk ksakru pamatovat, kde byl každou noc?"

„Už nic víc neříkej." Tucker postoupil dopředu a uchopil Dwayna oběma rukama za ramena. „Nic neříkej. Slyšíš mě?"

„Tuckere, já jsem - přece to víš, já jsem to nebyl."

„Já vím. Ale buď zticha." Otočil se na místě a postavil se mezi Burnse a bratra. „Chcete ho obvinit?"

Sváteční víkend mu zhatil všechnu práci. Ne každý byl tak oddaný spravedlnosti jako Matthew Burns. „Budu mít zatykač během čtyřiadvaceti hodin."

„Dobře. Prozatím se můžete jít vycpat. Jedeme domů, Dwayne."

„Pane Longstreete." Burns vstal a pokývl na každého zvlášť. „Radím vám, abyste neopouštěli město. Federální vláda má dost dlouhé prsty."

„Potřebuju se napít."

„Potřebuješ čistou hlavu," namítl Tucker a ručička tachometru Josiina auta se vyšplhala na sto deset. „Láhve se ani nedotkneš, Dwayne." Odtrhl oči od vozovky natolik, aby mohl po bratrovi střelit varovným pohledem. „Dokud se tenhle zmatek nedá do pořádku, whisky se ani nedotkneš. Myslím to vážně."

„Oni si myslí, že jsem to byl já." Dwayne si třel rukama obličej, až dostal strach, že si sedře kůži. „Myslí si, že jsem zabil všecky ty ženský, Tucku. I tu, kterou jsem nikdy neviděl. Proboha, vypadala jako Sissy, fakt vypadala jako Sissy."

„Zavoláme právníka," řekl Tucker klidně, přestože mu zbělely klouby prstů. „A ty si dáš pozor, abys měl hlavu čistou, aby sis mohl na všechno vzpomenout. Vzpomenout na to, kde jsi byl a s kým, když byly zabity Arnette, Francie a Edda Lou. Jeden člověk bude stačit. Aspoň jednu noc jsi musel s někým být. Pak jim sklapne. Vědí, že je zabil ten samý člověk. Jen musíš přemýšlet."

„Copak nechci? Copak si myslíš, že se nesnažím?" Dwayne zaťal zuby a zabušil pěstmi na palubní desku. „Zatraceně, ty nevíš, jaké to je, když začnu pít. Říkal jsem ti, že všechno zapomenu. Mám ksakru úplné okno." Zasténal a sklonil hlavu mezi kolena. „Mám okno, Tuckere. Panebože, vždyť já nevím, co se se mnou děje, když to na mě přijde. Klidně jsem to mohl udělat." Vyděšeně stiskl víčka. „Panebože, pomoz mi, přece jsem je nemohl zabít a ani o tom nevědět."

„To je blbost." Tucker vztekle zahnul ke kraji. Dwayne otevřel uslzené oči, když sebou auto škublo a zastavilo. Díval se na podlahu auta. Díval se a díval, dokud do něho Tucker nestrčil, aby se narovnal. „To je hovadina a už o tom víckrát nechci slyšet." Přitiskl ho k opěradlu a strčil mu svůj rozzuřený obličej před jeho bledé tváře. „Nikoho jsi nezabil, koukej si to dobře zapamatovat. Já asi vím, kdo to byl."

Dwayne polkl. Hlava se mu točila a žaludek převracel, ale snažil se soustředit na tuhle jedinou větu. „Ty to víš?"

„Řekl jsem, že asi. A chci si to ověřit, hned jak zavolám právníkovi a nařídím mu, aby dělal, od čeho vlastně právník je." Stále držel Dwayna pevně za košili. „Dobře mě poslouchej. Nebudeš doma rozčilovat Dellu a Josie

povídáním o tom, co se stalo. Budeš se hezky držet, rozumíš? Vydržíš to, dokud to nebude za námi. Jestli měl náš táta ve svým zpackaným životě v něčem pravdu, tak jedině v tom, že máme zodpovědnost k rodině. Musíme držet pohromadě, Dwayne."

„Pohromadě," opakoval Dwayne a zachvěl se. „Nezklamu tě."

„Dobře." Tucker pustil Dwayna a sám ještě chvíli seděl, aby si uklidnil nervózní žaludek. „Ukážeme tomu yankeeskému parchantovi, co dokážou Longstreetové, když jsou opravdu naštvaní. Zavolám guvernérovi. To by mělo Burnsovi trochu zatřást s peřím. Uvidíme, jak rychle sežene ten zatracený zatykač."

„Já chci domů." Když Tucker nastartoval auto, Dwayne zase zavřel oči. „Až přijedeme domů, budu v pořádku."

O několik minut později zahýbali do brány Sweetwateru. „Řekni jim, že se tě Burns ptal na pár pitomostí, a to je všechno," poradil mu Tucker. „Neříkej nic o Sissy, ani o té vraždě v Nashvillu."

„Ne." Dwayne se díval na nádherný bílý dům půvabný jako žena v ranním slunci. „Já na to přijdu, Tuckere. A dám to do pořádku, jako jsem býval zvyklý."

„Tentokrát to nech na mně."

Když Tucker zaparkoval před schody, vyšla ven Josie. Měla na sobě ještě župan a vlasy kolem ramen rozcuchané. Tuckerovi stačil jediný pohled, aby pochopil, že má nebezpečnou náladu. Pochodovala dolů po schodech, jako by je šla pozdravit, a přitom si poklepávala hřebenem do dlaně.

„Zdá se, že si budu muset zamykat auto a brát si klíče dovnitř."

Tucker pokrčil rameny, vytáhl klíče a hodil jí je. „Měl jsem něco ve městě. A ty jsi spala."

„Jestli jste si všiml, pane Longstreete, tak na registrační kartě tohohle auta je moje jméno. Vůbec se mi nelíbí, že si ho berete, kdykoli se vám zamane." Zapíchla hřeben do jeho hrudi. „Když člověk něco chce, patří k obvyklým zdvořilostem o to požádat."

„Říkám ti, že jsi spala."

Josie zamrkala řadami a rozhlédla se po cestě. „Moje auto tady není jediné."

„Ale bylo první na ráně." Tucker se ovládl a pokusil se usmát. „Ty jsi dnes vstala levou nohou z postele, miláčku."

Povýšeně se na něho podívala. „Doporučila bych vám, abyste si opatřil náhradní dopravní prostředek, než vám spraví tu hračku."

„Ano, madam." Tucker ji políbil na tvář. „Mluvíš jako máma."

Josie si odfrkla a ucouvla. „Kam koukáš, Dwayne?" Automaticky si uhrábla vlasy, ale pak sejí oči změnily. „Co je, zlatíčko, vypadáš příšerně. Kam jste se, kluci, takhle brzo ráno vypravili?"

„Měli jsme něco ve městě," řekl Tucker, dřív než mohl Dwayne odpovědět. „Raději se běž vyparádit, jestli chceš jít na průvod."

„Jistěže chci. Longstreetové si nikdy nenechají ujít svátek 4. července. Dwayne, pojď dovnitř a vezmi si něco k jídlu. Jseš zelený jako sedma."

„Ještě se nevzpamatoval z poutě."

„Aha." Josie se okamžitě zklidnila a vzala ho za ruku. „Pojď dovnitř, Della ti něco připraví. Sestřenice Lulu tě neměla popichovat na tu centrifugu."

„Nic mi není. Dwayne ji objal rukou a přitiskl ji blíž. „Josie. Všechno bude v pořádku."

„Samozřejmě, zlatíčko." Poplácala ho po zádech. „Dnes je den jako stvořený na průvod a noc bude ještě lepší na ohňostroj. Tak běž, ať si můžu namalovat obličej." Odstrčila ho, ale volnou rukou zadržela Tuckera. Úplně zapomněla, že je na něho rozzlobená. „Co je s Dwaynem?"

„Vzali ho dnes ráno k výslechu."

Oči se jí rozsvítily. „Dwayna?"

„Asi nás zavolají všechny. Je to normální."

Josie začala znovu poťukávat hřebenem o dlaň. „Myslím, že bych Matthewu Burnsovi mohla říct, co si myslím."

„Nech ho být, Josie. Nemá cenu si s tím dělat starosti. Až začnou oslavy, Dwaynovi bude líp."

„Dobře, ale budu na něj dávat pozor." Zastrčila klíče do kapsy a zamířila dovnitř. „Příště se mě ale zeptej, rozumíš?" Ve dveřích potkala Caroline. „Dávej si na něho pozor, Caro. Je to ničema."

„To už vím." Caroline vyšla na verandu a pak se pomalu pro svoje vlastní potěšení zatočila. Bleděmodrá sukně letních šatů zavířila kolem ní a jemně se jí přivinula k nohám.

Tucker stál o schod níž a vzal ji za ruce. Šaty měly koketní krajky kolem živůtku a vzadu výstřih až do pasu. „Vypadáš jako obrázek."

„Slyšela jsem, že po průvodu se pojede na piknik."

„To je pravda.“ Políbil ji do dlaně a chvíli si přidržel její ruku u tváře. Říká se, že člověk neví, co má, dokud to neztratí. Tucker právě zjistil, že je to úplná pravda. Člověk neví, co mu chybí, dokud to nenajde, „Caroline?“

Caroline se otočila a spojila se prsty s jeho rukama. „Copak?“

„Musím ti říct spoustu věcí.“ Vystoupil po schodech, až se jejich rty setkaly na stejné úrovni. „Doufám, že na to budeš připravená, až se k tomu dostanu. Ale momentálně mám spoustu povinností. Nebude ti vadit, když pojedeš na průvod s Dellou? Přijdu tam za tebou.“

„Můžu na tebe počkat.“

Tucker zavrtěl hlavou a znovu ji políbil. „Raději bych, abys už jela.“

„Tak dobře. Svezu se s Dellou, Cyem a Lulu - ta bude hitem dnešního dne. Má na sobě kalhoty z konfederační vlajky na jedné nohavici a americké na druhé. Myslím, že to je vlajka revoluce.“

„S ní člověk nikdy neví.“

„Tuckere,“ Caroline objala dlaněmi jeho obličej, „jestli máš starosti, byla bych ráda, kdyby ses o ně se mnou podělil.“

„To brzo udělám. Vypadáš, že sem patříš, Caroline. Jak tady tak stojíš na verandě v modrých šatech a s dveřmi otevřenými za tebou, s včelami bzučícími v květinách, zdá se mi, že sem opravdu patříš.“ Objal ji pažemi kolem pasu, chvíli ji podržel a přál si, aby všechno zůstalo tak, jak je, hezké, poklidné a půvabné jako krásná žena oblečená v modrém.

„Připrav se dnes na ohňostroj,“ řekl jí. „A na to, co ti řeknu potom.“ Jeho objetí zesílilo. „Caroline, chci...“

„Prokristapána,“ zabručela Lulu ve dveřích. „Tuckere, copak tady budeš stát celý den a muchlovat se s tou Yankeekou? Musíme vyrazit, jinak nedostaneme slušné místo, odkud by se dalo dívat na průvod.“

„Ještě máte čas.“ Ale Tucker Caroline pustil. „Dávej mi na tu Yankeeku pozor, než se vrátím,“ začal a pak se mu na tváři rozlil úsměv. „Sestřenice Lulu, přísahám, že vypadáš tak, že bys mohla viset na stožáru! Kde jsi tyhle kalhoty sehnala?“

„Dala jsem si je ušít.“ Rozkročila se a ukázala na odiv nohy zahalené do praporoviny. „Mám k nim taky sako, ale na to je moc horko.“ Zastrčila si peří do vlasů tak, že jí padalo dolů za uchem. „Jsem připravená k odchodu.“

„Tak raději jeďte.“ Tucker Caroline krátce políbil a pak zamířil dovnitř. „Pošlu ven i ostatní. Sestřenice Lulu, dej pozor, ať mi Caroline neuteče s nějakým uhlazeným frajírkem.“

Lulu si posměšně odfrkla. „Daleko by se nedostala.“

Caroline se usmála. „Ne, to tedy ne.“

Kapitola dvacátá osmá

Tak kolik těch bláznů dnes padne úžehem, než odbije drahá?“ Sestřenice Lulu položila svoji otázku z pohodlného ředitelského křesla. Vzadu k němu byly připevněny tři slunečníky v barvě bílé, modré a červené. Mezi nohama jí stála termoska s julepem, míchaným mátovým čajem a whiskou.

„Nikdy jich nebývá víc než pět nebo šest,“ řekla za ní Della ze sítěné židle. Věděla, že Luliny kalhoty ničím netrumfne, ale přesto si do bujných vlasů zastrčila miniaturní americkou vlajku. „Většina z nich jsou mladíčci.“

Pochodová hudba vytrubovala Sousu a Lulu ji hrála s nimi na harmonice z umělé hmoty. Líbilo se jí, jak zvuk vytváří před sebou jakoby stěnu, jak se mosaz leskne v jasném slunci, ale přesto měla pocit, že pár umdlévajících hráčů na flétnu by do toho mohlo dát víc elánu.

„Podívej se tamhle na toho hráče na tubu, na toho pořízka s pupínky. Mně se zdá, že už má trochu skleněný pohled. O deset dolarů, že u dalšího bloku padne k zemi.“

Dellin přirozený soutěživý instinkt ji přiměl, aby si chlapce podrobně prohlédla. Pot se z něj řinul proudem a Della si dokázala představit, že jeho naparáděná uniforma bude večer páchnout jako hnojem. Ale vypadal dost odolně. „Dobře.“

„Strašně miluju průvody.“ Lulu si zastrčila harmoniku za ucho jako pero, aby si mohla nalít další skleníčku. „Hned po svatbách, pohřbech a pokeru. Myslím, že není nic zábavnějšího.“

Della si posměšně odfrkla a ochlazovala si obličej jako dlaň malým větráčkem poháněným baterií. „Na pohřeb můžeš jít zítra. V poslední době se rozmáhají jako epidemie.“ Della si povzdechla a také si posloužila z termosky. „Myslím, že tohle je poprvé po patnácti letech, kdy Happy nepochoduje společně s Dámským zahradním klubem.“

„A proč ne?“

„Protože zítra pochová do země svoji dceru.“

Lulu se podívala na průvod mažoretek s pompony ze Střední školy Jeffersona Davise, které se natřásaly do rytmu melodie Naší staré slavné vlajky.

„Pořádný pohřeb jí tohle vynahradí," předpovídala Lulu. „Co uděláš k pití po pohřbu?"

„Kokosový likér." Della si zastínila oči a zasmála se. „Hele, podívejte, sestřenice Lulu. Podívejte, tamhle je Johnsonova holka a mává taktovkou. Vždyť je jako malý ďáblík."

„To je teda číslo." Lulu se kdákavě zachechtala a znovu usrkla julepu. „Víš, Dello, život je jako ta taktovka. Můžeš jí točit v prstech, když nato máš talent. Můžeš ji vyhazovat vzhůru a chytat vzadu, když jseš dost rychlá. Ale taky ti může uletět a přistát někomu na hlavě." Usmála se a vytáhla si zase harmoniku. „Strašně miluju průvody."

Za Lulu postávala Caroline, přemítala o jejím podobenství a pak zavrtěla hlavou. Uvědomila si, že to dává smysl, až jí přeběhl mráz po zádech. Ona sice nikoho v životě nepraštila taktovkou po hlavě, ale určitě jí párkrát vypadla z ruky. Právě teď se ze všech sil snažila, aby se jí roztočila v ruce.

„A tady jde Královna bavlny a její dvůr," řekl Cy Caroline. „Každý rok ji volí celá škola. Původně se myslelo, že pojede na zadním sedadle auta pana Tuckera, ale protože je rozbité, museli si vypůjčit tenhle kabriolet z Greenvillu."

„Je krásná." Caroline se usmála na dívku v nadýchaných bílých šatech s obličejem lesknoucím se potem.

„To je Kerry Sue Hardestyová." Cy ji pozoroval a přitom si vzpomněl na její mladší sestru, Lee Anne. A na její úžasná měkká ňadra. Když kolem nich projížděl kabriolet, Cy se rozhlížel po davu v naději, že ji někde spatří. Lee Anne nezahlédl, ale zato uviděl Jima a zuřivě na něho zamával.

„Proč nejdeš za kamarádem, Cyi? Můžeš přijít k autu, až skončí průvod."

Cy po tom toužil, ale zavrtěl hlavou a stál pevně na místě. Pan Tucker spoléhal, že dá na slečnu Caroline pozor. Promluvili si o tom jako dva opravdoví muži. „Ne, madam. Mně se tady líbí. Tamhle je slečna Josie a ten doktor z FBI. Má v klopě takovou kytku, se kterou vás může postříkat vodou. Je to pěkné kvítko."

„To tedy ano." Caroline také pátrala očima v davu. „Copak asi Tuckera zdrželo?"

„Nic." Tucker ji zezadu objal kolem pasu. „Přece si nemyslíš, že bych si nechal ujít podívanou na průvod ve společnosti krásné ženy?"

Caroline se o něho spokojeně opřela. „To ne."

„Chcete, abych vám přinesl něco studeného k pití, pane Tuckere?"

„Děkuju, Cyi. Myslím, že sestřenice Lulu má všechno, co nařídil ten doktor, v tom džbánu tady dole."

Cy vyskočil a vzal pohárek, který nalila Lulu, a podal ho dozadu. „Tamhle je ten chlápek z FBI, dívá se na průvod z šerifovy kanceláře."

„To vidím." Tucker usrkl, vychutnal nápoj na jazyku a podal ho Caroline.

Caroline poprvé ochutnala mátový julep a nechala ho sladce sklouznout do krku. „Vypadá, že se mu to moc nelíbí."

„Vypadá spíš jako chcíplej skunk," poznamenal Cy.

„Jenom tomu nerozumí." Tucker nechal jednu ruku kolem Carolinina pasu a druhou položil Cyovi na rameno. „Tady jde Jed Larsson a jeho kluci."

Když kolem pochodovala vojenská kapela vedená Larssonem a začala hrát Dixie, dav se rozburácel jásotem. I ti, kteří seděli, vstávali a volali sláva.

Caroline se usmála a opřela si hlavu D Tuckerovo rameno. Ona tomu rozuměla.

Svátek 4. července znamenal, že přijdou na řadu smažená kuřata, bramborový salát a maso na rožni. Byl to den, kdy se mává vlajkou, pojídají koláče a pije studené pivo ve stínu. Tam se uchýlili i ti, kteří drželi smutek. Mlýny spravedlnosti mlely dál, ale za toho jasného letního dne přehodilo Innocence přes zločin červeno-bílo-modrý háv a dalo se do oslav.

Po průvodu se konala řada soutěží na Market Street a po celém náměstí. Pojídání koláčů, střílení na terč, závody v chůzi, házení vajíček a - jako vždy nejoblíbenější - plivání semínek z vodních melounů.

Caroline pozorovala v tichém úžasu juniorskou třídu soutěže v pojídání koláčů, kde se sedmi až čtrnáctiletí chlapci zahryzávali po uši do borůvek a hltali a polykali obrovská sousta k velkému obveselení davu. Mizel koláč za koláčem. Lidé na ně povzbudivě pokřikovali a házeli po nich gastronomickými radami, zatímco se sténáním odpadával jeden účastník za druhým.

„Podívej se na Cye." Caroline si se soucitem přitiskla ruku na žaludek. „Už jich musel sníst aspoň tucet."

„Devět a půl," opravil ji Tucker. „Ale zatím vede. Do toho, chlapče, nežvýkej. Nech to sklouznout rovnou dolů."

„Nechápu, jak může vůbec dýchat," zamumlala si pro sebe Caroline, když se Cy zakousl do desátého. „Vždyť mu bude špatně."

„To tedy bude. Takhle do toho, Cy. Teď se s ničím nezdržuj. Cy se dostal do pěkného tempa," řekl Tucker Caroline. „Nejde do toho po hlavě a bez rozmyslu, hezky se prokousává od kraje ke středu."

Caroline nedokázala pochopit, jak to Tucker může vědět. Jediné, co viděla, byl chlapec ponořený až po uši v borůvkách, zatímco dav vykřikoval a skandoval. V duchu si pomyslela, že je to hloupá soutěž, velice upatlaná a nedůstojná. Ale zjistila, že se pohupuje ze špiček na paty, přitahována společným vzrušením.

„Do toho, Cyi! Spolkni to celé! Už na tebe nemají. Podívej ! Už se chystá na dvanáctý. Ach, bože, má ho v sobě. Teď..." Caroline vzhlédla k Tuckerovi a zjistila, že se směje. „Co je?"

„Strašně tě miluju." Políbil ji pevně a dlouze, zatímco Cye, trochu zeleného pod fialovými čmouhami, vyhlašovali vítězem. „Strašně, strašně."

„Výborně." Pohladila ho prsty po tváři a pak po vlasech. „To je dobře. Teď bych asi měla pomoct vítězi setřít tu borůvkovou šťávu z obličeje."

„Nech ho, ať si vybere svoje děvče," rozhodl Tucker a táhl ji k další atrakci.

Před luteránským kostelem vyklidili parkoviště, aby se tam mohly konat závody ve střelbě. McGreedy poskytl plechovky od piva a myslivecké sdružení munici. Vyřazovací kola proběhla rychle, zklamaní snaživci vybili své zbraně a postavili se po stranách.

Tucker s radostí zjistil, že Dwayne se připravuje na druhé kolo. Dalo mu hodně práce, než bratra přemluvil, aby sem dnes přišel. Nechtěl, aby se něco rozneslo, pokud bude možné řečem zabránit.

A chtěl, aby se Dwayne choval jako normálně. Podle Tuckera se to rovnalo nevinnosti.

„Jsou tady oba dva, Dwayne i Josie," poznamenala Caroline.

„Učili jsme se střílet hodně brzy. Náš táta na to dbal."

„A co ty? Ty netoužíš po hlavní ceně, uzené šunce a modré stuze?"

Tucker pokrčil rameny. „Nikdy mě střílení moc nebavilo. Tamhle je Susie." Počkal, až shodí třemi ranami všechny tři plechovky. „Pane, ta má chladnou ruku. To je dobře, že si vzala muže zákona. S touhle muškou by se mohla dát na cestu zločinu."

„Sestřenice Lulu." Caroline zpozorněla a opřela se o Tuckerovo rameno. Lulu se pyšně naparovala s dvěma kolty zastrčenými do kožených pouzder visících nízko u kostnatých boků. „Myslíš, že by mohla..." Caroline se zastavila, když stará dáma natáhla ruku a vypálila. Měla dojem, jako by všechny tři plechovky vybuchly v jednom okamžiku. „Ach bože."

„Lulu ovládá všechno od dvaadvacítky po AK-47." Tucker s pobavením sledoval, jak Lulu otočila mrštně koltem třikrát kolem prstu a bleskově ho zastrčila do pouzdra. „Ale kdyby tě požádala, aby sis stoupla s jablkem na hlavě, raději bych odmítl. Už není to, co zamlada."

Nakonec Lulu vytlačila z předního místa Susie a pořádně naštvaného Willa Shivera. Dav se začal přelévat na ulici k závodům v chůzi.

„Sweetwater si vede dobře." Caroline si vzala studenou kolu, kterou jí dával Tucker. „Ty také půjdeš?"

„Cože?" Tucker si zapálil cigaretu a zápalku odhodil na zem. „Miláčku, proč bych se měl potit a dřít, jen abych šel ze závodu do závodu?"

„Jistěže." Caroline se usmála pro sebe. „Nevím, co to do mě vjelo." Povzdechla si a opřela se o jeho hruď, zatímco se první chodci stavěli na startovní čáru. „Takže ty se žádné soutěže nezúčastníš?"

„Obvykle jenom jedné."

Otočila hlavu a podívala se na něho. „Které?"

„Počkej a uvidíš."

Prasata natřená tukem, pomyslela si Caroline, když jí došlo, o co půjde. Ale když se postavila za provizorní ohradu a naslouchala kvičení, uvědomila si, že nepochopila, co všechno to bude obnášet. Tucker se vyhnul pojídání koláčů, nechtěl ani střílet a představa závodů v chůzi mu připadala nudná. Ale teď stojí v ohradě, do půl pasu nahý, a čeká na signál k chytání zvířat natřených tukem.

Caroline se zmateně opřela o Cyovo rameno. „Jak ti je?"

„Už dobře," ujistil ji. „Většinu jsem vyzvracel a zbytek, jak se zdá, se usadí." Pyšně vzal do prstů modrou stuhu přišpendlenou k tričku. „Pan Tucker určitě vyhraje."

„Opravdu?"

„Vždycky vyhraje. Když chce, umí se pohybovat hodně rychle." Cy zavýskl spolu s davem. „Už jdou."

Výkřiky a smích přihlížejících byl stejně divoký jako pištění prasat a nadávky mužů, kteří je pronásledovali. Aby jim to znesnadnili, polili zem vodou, až se udělalo bláto. Muži po něm klouzali, občas se v něm vyváleli, buď na břichu nebo na zádech.

A prasata unikala chňapání jejich rukou.

„Ach, proč jsem si s sebou nevzala foťák?“ Caroline vyprskla smíchy, když Tucker uklouzl a spadl na záda. Škubl sebou, když mu prase uhánělo mezi nohama, ale ruce zůstaly prázdné.

„Ten doktor z FBI je fakt dobrý!“ vykřikl Cy a vesele ho povzbuzoval, když Teddy chňapnul po praseti a málem ho chytil. „Mohl ho mít, kdyby se mu nepřipletl pod nohy Bobby Lee. Pan Tucker chce to největší. Do toho, pane Tuckere! Povalte ho na záda.“

„Zajímavá soutěž,“ řekl Burns a postavil se vedle nich. „Důstojnost je zřejmě obětována na oltář vzrušení z lovu.“

Caroline po něm blýskla netrpělivým pohledem, protože nechtěla, aby jí neutekla ani maličkost. „Vidím, že vy si svoji důstojnost pečlivě střežíte.“

„Bohužel nevidím žádný smysl v tom, že se člověk válí v bahně a honí za prasaty.“

„Opravdu. Třeba je to jen legrace.“

„Aha, to souhlasím. Vlastně jsem se takhle už dlouho nebavil.“ Usmál se na Tuckera, který ležel obličejem v blátě. „Ten Longstreet vypadá velmi přirozeně, nemyslíte?“

„Já vám něco řeknu,“ začala, ale Cy ji chytil za rameno.

„Podívejte! Už ho má! Už ho má, slečno Caroline.“

A Tucker stál, pokrytý blátem a tukem, a nad hlavou držel mrskající se prase. Když se zazubil na Caroline, přála si, aby měla kytici růží, kterou by mu mohla hodit.

Žádný matador by nemohl být víc okouzlující.

„Kořist připadne vítězi,“ poznamenal Burns. „Povězte mi, bude si to prase muset nechat?“

Caroline se držela, aby nevyprskla smíchy. „Než přijde příští zimu na porážku a do ovaru. Promiňte. Chci jít blahopřát vítězi.“

„Okamžik.“ Burns jí zastoupil cestu. „Bydlíte stále na Sweetwateru?“

„Prozatím ano.“

„Měla byste to zvážit. Je to moudré spát pod jednou střechou s vrahem?“

„O čem to mluvíte?“

Burns se ohlédl na Dwayna a Tuckera, kteří splachovali prach pivem. „Možná byste se na to měla zeptat vašeho hostitele. Musím vám říct, že zítra dostanu zatykač a Longstreetovi z něho nebudou mít velkou radost. Přeju příjemný zbytek zábavy.“

Caroline nic neřekla a přitiskla se k Cyovi.

„Co tím myslel, slečno Caroline?“

„Nevím, ale musím to zjistit.“ Než si prorazila cestu davem, byl Tucker pryč. „Kam šel?“

„Asi s ostatními k McGreedymu opláchnout se hadicí. Většina lidí se balí a vyráží na piknik do Sweetwateru, než začne ohňostroj. Taky se otevírá pouť.“

Caroline se zklamaně zastavila. Nemohla s ním mluvit před hloučkem mokrých mužů poplácávajících se po zádech. Potřebovala s ním být o samotě. Stoupla si na špičky a rozhlížela se. „Tamhle je Della. Nechceš se s ní svézt zpátky do Sweetwateru? Já počkám na Tuckera.“

„Ne, madam. Pan Tucker říkal, že mám zůstat s vámi, když tu nebude on.“

„To není třeba, Cyi. Ne...“ Při pohledu na chlapcovy zaťaté čelisti si povzdechla. „Tak dobře. Někde se usadíme a počkáme,“

Posadili se na lavičku před Larssonovým obchodem a dívali se, jak všechno prchá z města.

„Nedělejte si s tím chlápkem z FBI starosti, slečno Caroline.“

„Já si je nedělám. Jenom mě to zajímá.“

Cy povytáhl stuhu, aby si mohl znovu přečíst, co je na ní napsané. „On je jako Vernon.“

Caroline se překvapeně otočila k Cyovi. „Agent Burns je jako tvůj bratr?“

„Nemyslím to, že chodí, vyhledává rvačky a bije svou ženu. Ale myslí si, že je chytřejší a lepší než všichni ostatní. Ze všechno musí být po jeho. A rád by člověku šlápnul na krk.“

Caroline si podepřela rukou bradu a přemýšlela. Burnse by takové srovnání urazilo, ale bylo podivně příhodné. Vernon měl svoji bibli - svoji interpretaci bible. Burns měl zákon - svoji interpretaci zákona. V obou případech šlo o zneužití něčeho správného a spravedlivého k získání osobní moci.

„Ale tihle lidé nakonec prohrají.“ Caroline si také vzpomněla na matku, na velkou manipulátorku, mistrovsky zpracovávající její vůli. „Protože s nimi nezůstane nikdo, kdo nemusí. A to je smutné. Je lepší, když tě má člověk rád, i když nejsi vždycky nejchytřejší a i když si nejsi jistý, že máš vždycky pravdu.“ Zastavila se. Ulicí se k nim blížil Tucker, košili přehozenou přes rameno, z vlasů mu odkapávala voda, a v mokrých džínách. „Zdá se, že pojedeme domů.“

Přešla ulici a objala ho. Se smíchem se jí snažil vykroutit. „Zlatíčko, nejsem tak čistý, jak bych měl.“

„To nevadí.“ Otočila mu hlavu a zašeptala mu do ucha. „Potřebuju s tebou mluvit. O samotě.“

Tucker by si rád vyložil její gesto romanticky, ale zaslechl v jejím hlase napětí a v jejím těle vycítil nervozitu.

„Dobře. Jak jen to půjde.“ Objal ji jednou rukou a vyrazili. „Hni sebou, Cyi. Slyšel jsem, že Della připravila tradiční hostinu. A určitě upekla i nějaké koláče.“

Cy se v dobré náladě zazubil. „Nechci vidět žádný koláč až do dalšího svátku.“

„Měl bys ale trénovat, chlapče.“ Cvrnknul prstem do jeho modré stuhy. „Víš, proč mi jde tak dobře chytání těch kluzkých zvířátek?“ řekl a zvedl Caroline ze země. „Protože se pořád honím za nějakou neposednou ženskou.“

Caroline se uvolnila natolik, že se usmála. „Ty mě srovnáváš se sviněmi?“

„Ne, pročpak, zlatíčko. Jenom říkám, že když si člověk umíní, nenechá si nic proklouznout mezi prsty.“

Kolem Sweetwateru se na trávníku rozprostíraly deky a z Eustisova pole sem doléhaly kolovrátkové melodie. Blízko jezírka, kde se nedávno vznášela smrt, se šířily písničky doprovázené houslemi, bendžem a kytarou.

Porůznu tu podřimovaly unavené děti, většinou ležely tak, jak se únavou svalily na zem. Mezitím probíhal softbalový zápas a občas vyvolal úder do pálky výkřiky veselí. Starci posedávali v židlích, klábosili a přáli si, aby měli mladší a silnější nohy, které by je donesly domů. Mládež se rychle přesouvala na pouť, protože do šesti hodin bylo zlevněné jízdné.

„Takhle je to každý rok?“ zeptala se Caroline. Byla natolik blízko hudbě, aby ji mohla vychutnávat, a natolik vzdálená pouti, aby nepřemýšlela, jak nepatřičně se vyjímá na denním světle.

„Přibližně.“ Tucker si lehl na záda a uvažoval, jestli má místo na ještě jedno stehýnko. „Co děláš ty 4. července?“

„To záleží na tom, kde jsem. Když jsem v zahraničí, je to den jako každý jiný. Když jsem doma, obvykle je na programu nějaký koncert k ohňostroji.“ Houslista začal hrát *„Little Brown Jug“* a Caroline si hrála v duchu s ním. „Tuckere, musím se tě zeptat na něco, co mi dnes řekl Matthew.“

Agentovo jméno zahnalo Tuckerovi zcela chuť na další kus masa. „Mělo mě napadnout, že to takhle dopadne.“

„Řekl mi, že zítra někoho zatkne.“ Položila mu ruku na jeho. „Tuckere, jde o tebe?“

Tucker zavřel na okamžik oči, obrátil je v sloup a sedl si nohama křížem. „Jde o Dwayna, Caro.“

„O Dwayna?“ Užasle zavrtěla hlavou. „On chce zatknout Dwayna?“

„Nevím, jestli to může udělat,“ řekl Tucker pomalu. „Právník si myslí, že Burns blafuje, že se snaží dostat z Dwayna něco, co by jinak neřekl. Ale to jsou všechno dohady. Nemá žádný věcný důkaz.“

„Jaké dohady?“

„Dwayne nemá alibi ani na jednu vraždu. A jako motiv Burns použil Dwaynovy trable se Sissy.“

„Copak může být rozvod motivem k vraždě?“ Caroline zvedla udiveně obočí do oblouku. „To by měla motiv polovina mužské populace.“

„To je, viď?“

„Tak proto jsi vypadal tak ustaraně?“

„Burns je možná prvotřídní parchant, ale není hloupý. Ví, že Dwayne pije víc od doby, co ho Sissy ponížila. A ví, že Dwayne všechny oběti znal. Jedině ta vražda v Nashvillu to trochu komplikuje.“

„V Nashvillu?“ Caroline vydala dlouhý vzdech a pak pokývla hlavou. „Pověz mi to.“

Tucker doufal, že si všechno nechá aspoň den pro sebe. Ale jak začal, slova se z něj vy valila jako proudem. Caroline z nich vycítila hněv a opravdový strach.

„Co ti poradil právník?“

„Jako obvykle. Počkáme a uvidíme. Samozřejmě, kdyby mohl Dwayne přijít s alibi aspoň na jedinou noc, bylo by to jednoduché.“ Otevřel si pivo a zamračil se. „Čekám, že se mi ozve guvernér. Dnes nějak není k sehnání. Ale snad mi zavolá zítra.“

Caroline se pokusila o úsměv v naději, že vyláká z Tuckera totéž. „Je to asi bratranec?“

„Guvernér?“ Tucker se přece jen prchavě usmál. „Ne. Ale jeho žena je moje sestřenice. Snad Burns nenavlékne Dwaynovi želízka tak snadno.“

„Mohla bych promluvit s otcem. Dělá sice smluvní právo, ale zná několik vynikajících advokátů.“

Tucker obrátil pivo dnem vzhůru. „Doufejme, že toho nebudeme muset využít. Nejhorší na tom je, Caro, že Dwayne má takový strach, že pochybuje sám o sobě.“

„Co tím myslíš?“

„Má strach, že když byl opilý, když mu to normálně nemyslelo, mohl...“

Caroline poskočilo srdce. „Můj bože, Tuckere, přece si nemyslíš...“

„Ne, to nemyslím,“ řekl se stěží potlačovanou zuřivostí. „Ježíšikriste, Caroline, Dwayne je neškodný jako kotě. Občas se kolem sebe rozežene, když je opilý, ale ublíží jenom sám sobě.

A vzpomeň si," řekl, protože opravdu usilovně přemýšlel, „vzpomeň si na to, jak byly ty holky zavražděné. Byla to pomsta. Primitivní a zběsilá, ale také v tom byl úmysl. Bylo to čistě a chytře naplánované. Člověku to moc dobře nemyslí, když má hlavu plnou whisky. Začne vrávorat a hloupnout."

„Mě nemusíš přesvědčovat, Tuckere," řekla tiše. Ale napadlo ji, že se Tucker snaží přesvědčit sám sebe.

„Je to můj bratr." To bylo pro Tuckera všechno. Teď se díval na Dwayna, jak sedí se starým O'Harou. Domyslel si, že džbán, který jim koluje v rukou, je O'Harova domácí výroba. A není to limonáda. „Do večera bude opilý namol. A já nemám srdce ho zarazit."

„Ale dřív nebo později to budeš muset udělat, viď?" Položila mu ruku na tvář. „Jinak ho můžeš odepsat. Přemýšlela jsem o tom, co jsi řekl o rodině. Nejenom o tom, že člověk musí zaujmout pevně svoje místo, ale také o tom, že se mají dát věci do pořádku. Chtěla bych zavolat matce."

„Chceš mi říct, že když je moje rada dost dobrá pro tebe, je dobrá i pro mě?"

Caroline se usmála. „Tak nějak."

S přikývnutím se Tucker ohlédl za Dwaynem. „V Memphisu je jedno místo. Má dobrou pověst. Pomáhají tam lidem zbavit se skleničky. Jestli to dobře navléknu, podaří se mi ho snad přemluvit, aby to zkusil."

„Miláčku," řekla s protahovaným jižanským přízvukem, „s tím tvým nadáním bys přemluvil i hladového chudáka, aby ti dal poslední drobek chleba."

„Opravdu?"

„Opravdu."

Tucker se k ní naklonil a dotkl se jejích rtů. „Když je to takhle, mohl bych tě přemluvit, abys pro mě něco udělala. Něco, po čem hodně toužím."

Caroline si představila chladivý prázdný dům za nimi a velkou postel s nebesy. „Myslím, že bys mě mohl přesvědčit." A víc než ochotně se spojila s jeho rty v polibku. „Na co myslíš?"

„Víš, dostal jsem na něco chuť," řekl a sklonil hlavu, aby ji mohl políbit za uchem. „Ráda si to poslechnu."

„Nechtěl bych tě urazit."

Smích jí zabublal v hrdle. „Klidně můžeš."

„Napadlo mě, že by ses možná trochu styděla před všemi těmi lidmi."

„Cože?" S rozpačitým úsměvem se od něho odtáhla. „Co bych měla dělat před lidmi?"

„Zahrát pár písniček, miláčku." Usmál se. „Co sis myslela, že chci?" Šibalsky se zasmál a zdvihl obočí. „Caroline, mně se zdá, že začínáš myslet jenom najedno."

„Tvoje myšlenky se ubírají také zajímavými oklikami." Caroline vydechla a pročísla si prsty vlasy. „Chceš, abych něco zahrála?"

„Chci to skoro stejně jako ty."

Chystala se něco říct, ale pak to pustila z hlavy a lehce jí zavrtěla. „Máš pravdu. Zahraju si s chutí." Tucker ji krátce políbil. „Přinesu ti housle."

Kapitola dvacátá devátá

Caroline přijali do malé kapely, ale s respektem. Udělali jí místo až příliš zdvořile, pomyslela si Caroline, jako když se třída chystá vyslechnout nudného, ale váženého profesora.

Napadlo ji, že si zvykla na ovace, když vstoupila na jeviště. Bylo jasné, že si zvykla až příliš, a teď ji rozechvěla tréma. Ten malý kousek trávy vedle jezírka Sweetwater nebyla žádná Carnegie Hall, ale přesto to bylo významné pódium. A její současné publikum si zasloužilo úctu.

Dostala směšný pocit, že sem nepatří se svými naleštěnými stradivárkami a Juilliardovou hudební školou. Už měla na jazyku nějakou koktavou výmluvu, se kterou se chtěla odplížit pryč, ale vtom spatřila Jima, jak se na ni usmívá.

„Tak jakou, paninko." Starý Koons přejel prsty po strunách bendža a rozezněl je. Neviděl dál jak metr před sebe, ale s prsty si dělal, co chtěl. „Jakou máte nejraději?"

„Co třeba Whisky k snídani?"

„Tak dobře." Zaťukal nohou do rytmu. „Dáme se do toho, paninko, a vy se k nám přidejte, až budete chtít."

Caroline nechala odeznít několik prvních taktů. Měly jasný a plný zvuk. Když pochytila rytmus, zastrčila housle pod bradu, zhluboka se nadechla a spustila.

Ten pocit byl příjemný - plný a intenzívní. Taková má být zábava. Kdosi z publika ostře vytleskával rukama rytmus. Lidé si začali pobrukovat, a když si kdosi vzpomněl na slova, hlasitě ho povzbuzovali.

„Teď už věřím, že se vám kouří pod smyčcem," řekl jí Koons, když si udělal přestávku, aby mohl vyplivnout kousek tabáku. „Tak jedeme dál."

„Moc toho neznám," začala Caroline, ale Koons mávl nad jejím protestem rukou.

„Vy se přidáte. Zkusíme Kolébám se v tvém sladkém náručí."

A Caroline se opravdu přidala. Její hudební sluch a instinkt byly výtečné. Když trio přešlo v blues a pak skočilo zpátky do nespoutaného podání Pomerančových květů, byla s nimi dokonale sehraná.

Až se ztrácela v radosti ze hry. Ale přesto si všimla, že ji Burns pozoruje - stejně jako Dwayna. Viděla, jak se Bobby Lee tulí při tanci k Marvelle, když zpomalili v Tennesseeském waltzu. Hudba jí prolínala všemi póry těla, ale přesto sledovala Tuckera, jak stojí s hlavou skloněnou k Burkovi v tichém a vážném rozhovoru. A viděla Dwayna, jak sedí zachmuřeně s láhví mezi nohama a očima přibitýma k zemi.

Něco se děje, pomyslela si Caroline. Přestože se slunce kloní k západu, pouťová kola se roztáčejí a stíny se prodlužují, něco se děje. Pod výskotem a smíchem hrají všem nervy tak zběsile, jak rychle běhají Koonsovy prsty po strunách.

A ona je koneckonců jen další muzikantka. Jen další hráčka v téhle podivné, neklidné partii. Osud ji zavál do zamotaného kotle horka, vraždění a šílenství. Ale ještě žije. Víc než to, opravdu žije. Léto není ještě ani v půli a ona je pořád celá. Začíná dokonce věřit, že je vyléčená.

Když opustí Innocence pouze s tímhle, bude to dost. Její pohled se přesunul k Tuckerovi. Bude to dost, pomyslela si s lehkým úsměvem. Ale netrápí se tím, jestli může doufat ve víc.

„Hej, kopněte mě do hlavy, protože jsem vyřízenej." Koons položil se sípavým smíchem bendžo na klín. „Opravdu umíte smyčec roztancovat, děvenko. Tohle mělo říz."

„Děkuju, pane Koonsi."

„Je čas dát si trochu piva." Koonsovi zaskřípělo v kloubech, když vstával. „Opravdu jste Yankeeka?"

Caroline se usmála, protože to pochopila jako lichotku, jak to také Koons mínil. „Ne, pane. Ani nevím."

Koons se plácl do kolen a pak zakřičel na dceru, aby mu přinesla pivo.

„Hrála jste moc hezky, slečno Caroline." Jim k ní pospíchal, aby se podíval na housle, dřív než je zavře do pouzdra.

„Tak to musím poděkovat svému učiteli."

Jim na ni chvíli nechápavě civěl a pak sklopil oči k zemi. Caroline však zahlédla, že se mu na tváři rozlil úsměv. „Tss, to nic nebylo."

„Ale my vám musíme poděkovat," řekl Toby objímající jednou rukou ramena své ženy. Držel se trochu prkenně a hrbil se ke straně, kterou měl obvázanou. „Postavila jste se tuhle v noci za nás. Vím, že jste Winnie pomohla."

„Je mi líto, že jsem vám ještě pořádně nepoděkovala," dodala Winnie. „Nebýt vás a Delly, asi bych se zbláznila starostí, co je s dětmi, když Tobyho v nemocnici zašívali. Jsem vám moc vděčná."

„To nemusíte. Od toho jsou přece sousedé."

„Slečno Caroline." Lucy zatahala Caroline za sukni. „Můj tatínek bude zpívat před ohňostrojem hymnu. Pan Tucker ho o to požádal."

„To je báječné. Už se na to těším."

„Tak pojďme." Toby šťouchl dceru do boku. „Jak znám Tucka, jistě se už na vás těší, a my bychom si měli raději vybrat místo na ohňostroj. Začíná se stmívat."

„Kdy už to bude?" chtěla vědět Lucy.

„Ani ne za půl hodiny."

„Ale já už čekám celý den..."

Caroline se té stížnosti zasmála, zatímco Toby a Winnie odváděli Lucy pryč.

„Je to ještě dítě," řekl Jim s nadřazeným úšklebkem.

Caroline si povzdychla nad jeho posměškem. Věděla, že bránil sestru s nasazením vlastního života, ale na to si už nevzpomíná. „Víš, co mě napadá, Jime?"

„Ne, madam."

„Že já jsem také dítě." Usmála se jeho zmatenému pohledu a zvedla pouzdro. „Běž za nimi. Jestli uvidíš Tuckera, řekni mu, že se hned vrátím."

„Můžu vám je zanést dovnitř, slečno Caroline. To není žádný problém."

„To je v pořádku. Musím si ještě rychle zavolat, než se setmí."

To bude matka překvapená! pomyslela si Caroline, když zamířila přes zelený trávník pod stromy k bílému sloupoví domu. Popřeje matce hezký svátek. Jim oběma.

Už jsem se od tebe odpoutala, mami, a ty se můžeš odpoutat ode mě. Možná, možná když si pohlédneme do očí bez všech nervózních strun mezi námi, něco přece jen najdeme.

Caroline se naposledy ohlédla na pole táhnoucí se kolem Sweetwateru. I když bylo ještě světlo, v dálce pomrkávaly žárovky kolotočů. Už se jí nezdály okázale nevkusné, ale jakoby nadějné. Kdyby se zaposlouchala, uslyšela by pisklavou hudbu a smích pozdních návštěvníků.

Zanedlouho spadne tma, obloha vybuchne gejzírem světel a vzduch se bude otřásat práskajícím duněním. Obrátila se k domu a zrychlila krok. Nechtěla přijít ani o vteřinu.

Hlavu měla plnou dojmů, z toho co přijde, takže nevěnovala velkou pozornost jakýmsi hlasům. Až když v nich zaslechla hněv, zastavila se a přemýšlela, jak. by se vyhnula střetnutí.

Když spatřila Josie a Dwayna, stojící před Josiiným autem, Caroline instinktivně ucouvla. Přemýšlela, zdali by je mohla obejít přes postranní terasu. Váhala, ale pak uviděla v Dwaynových rukou nůž.

Stála jako socha u posledního sloupu vznešeně vyhlížející verandy a ohromeně pozorovala, jak na sebe hledí přes čepel bratr se sestrou. Za trávníkem čekal netrpělivý dav na úplnou tmu a radovánky. A tady, kde cvrčkové v trávě začínali svůj sborový zpěv a kde se na magnolii usadil lelek a začal zvát k lásce, stáli dva lidé, kteří netušili, že je někdo sleduje.

„To nemůžeš udělat. To prostě nemůžeš," řekla Josie vztekle. „Copak to nechápeš, Dwayne?"

„Ale vidím tenhle nůž. Ježíšikriste, Josie." Otáčel s ním v ruce a hleděl na matně se lesknoucí ocel, jako by byl zhypnotizovaný.

„Dej mi ho." Josie se snažila ovládnout hlas, aby nekřičela. „Dej mi ho a já se o všechno postarám."

„To nemůžeš. Proboha, Josie, pochop, že tohle nemůžu. Zašlo to příliš daleko. Panebože, Arnette... Francie. Všechny je vidím. Vidím je, Josie. Je to jako nějaký hrozný sen. Ale není to sen."

„Přestaň." Sklonila se k němu a stiskla mu zápěstí ruky, ve které svíral nůž. „Hned toho nech. To, o čem mluvíš, je šílenství, prostě šílenství. Já ti to nedovolím."

„Já musím..."

„Teď mě poslouchej. Podívej se na mě, Dwayne. Chci, aby ses mi podíval do očí." Když se jejich pohledy střetly, řekla: „Jsme rodina, Dwayne. To znamená, že musíme držet pohromadě."

Jeho zpocené prsty uvolnily sevření. „Udělal bych pro tebe cokoli, Josie. Ty to víš. Ale tohle.

„Tohle je správné." Trochu se usmála a pomalu mu vytáhla nůž z ruky. Caroline ve svém úkrytu za sloupem téměř zasténala úlevou. „Teď ti řeknu, co uděláš. Budeš mi věřit, že se o všechno postarám."

Dwayne zavrtěl hlavou a přikryl si obličej dlaněmi. „Jak bys mohla?"

„To nech na mně. Věř mi, Dwayne. Vrať se zpátky k ostatním a dívej se na ohňostroj. Zapamatuj si to. Je to důležité. Zapomeň na to a já se o nůž postarám."

Dwayne svěsil ruce. Obličej měl šedý a sklíčený. „Nikdy bych ti neublížil, Josie. Ty to víš. Ale mám strach. Co když se to stane znovu..."

„Nestane."

Josie hodila nůž do své objemné kabelky a znovu na něho pohlédla. „Už se to nestane." Něžně mu položila ruce na ramena. „Oba na to zapomeneme."

„Chtěl bych tomu věřit. Možná bychom to měli říct Tuckerovi a on..."

„Ne." Josie s ním netrpělivě zatřásla. „Nechci, aby to věděl, a když mu to povíš, svědomí se ti neulehčí, Dwayne, tak to nech být. Nech to být," opakovala. „Vrať se zpátky a já udělám, co je třeba."

Přitiskl si její dlaně k očím, jako by nechtěl vidět tu hrůzu. „Já nemůžu. Nedokážu teď normálně uvažovat."

„Tak na nic nemysli. Udělej, co ti říkám. Běž. Přijdu za tebou, jak budu moct."

Dwayne udělal dva kroky a pak se otočil a zastavil, hlavu skloněnou, ramena svěšená. „Josie, proč se to stalo?"

Natáhla se k němu, ale prsty se zastavily těsně předtím, než se ho dotkly. „Promluvíme si o tom, Dwayne. Teď se s tím netrap."

Dwayne Caroline neviděl, když odcházel, zato ona spatřila jeho nešťastnou, zmučenou tvář. Pak ho pohltily stíny.

Ještě okamžik stála jako kámen, srdce jí bušilo tvrdě a pomalu v krku, hlavou jí zavála vůně růží a strachu.

Dwayne má na svědomí brutální vraždu pěti žen. Bratr muže, kterého miluje, je vrah. Věděla, že je to bratr, kterého Tucker miluje.

Bylo jí líto Tuckera a jich všech. I bolesti, kterou už cítila, i bolesti, která teprve přijde. Celým srdcem si přála, aby se mohla obrátit a odejít, jako by nic neviděla ani neslyšela. A nic nevěděla.

Ale Josie nemá pravdu. Musí to říci Tuckerovi. Jakkoli můžou být rodinné svazky hluboké a pevné, tohle nedokáže zvládnout ani milující sestra. Tucker to musí vědět, aby byl připravený na to, co přijde. Josie tady musí zůstat. Všichni tady musí zůstat.

Caroline se tiše pohnula směrem k verandě a prošla dveřmi. Když stoupala nahoru do patra, ticho se jí zdálo nesnesitelně tíživé. Snažila se najít vhodná slova, ale nedařilo sejí to. Zastavila se u Josiiných dveří a nahlédla dovnitř.

Chaos, který vládl v pokoji, byl v přímém protikladu s nehybnou postavou ženy stojící u otevřeného francouzského okna. Veselá směsice vůní a barev překrývala přibližující se tmu a pocit smutku.

„Josie.“ Přestože Caroline vyslovila měkce její jméno, viděla, že Josie ztuhla, než se obrátila. Ve stínu vypadal její bledý obličej, jako by patřil duchovi.

„Ohňostroj začne za chvíli, Caroline. Přece o něj nechceš přijít.“

„Je mi to líto.“ Když si Caroline uvědomila, že drží stále v ruce pouzdro s houslemi, položila je na zem a bezmocně rozhodila rukama. „Josie, je mi to líto. Nevím, jestli můžu nějak pomoct, ale určitě udělám, co bude v mých silách.“

„Čeho je ti líto, Caroline?“

„Slyšela jsem vás. Tebe a Dwayna.“ Roztřeseně se nadechla a vkročila do místnosti. „Slyšela jsem vás. Viděla jsem v jeho ruce nůž, Josie.“

„Ach Bože.“ Josie zoufale zasténala, klesla do židle a přikryla si obličej dlaněmi. „Ach Bože, proč?“

„Je mi to líto.“ Caroline přešla pokoj a poklekla u Josiiných nohou. „Nedovedu si představit, jak ti je, ale chci ti pomoct.“

„Nepleť se do toho,“ řekla Josie ostře a spustila ruce do klína. Oči měla vlhké, ale žár dýmající za nimi je brzo vysušil. „Jestli chceš pomoct, tak se do ničeho nepleť.“

„Víš, že tohle nemůžu. Nejenom kvůli Tuckerovi a tomu, co k němu cítím.“

„Právě proto by ses do toho neměla plést.“ Josie ji chytila za ruce a její štíhlé, napjaté prsty se obtočily kolem Carolininých zápěstí jako dráty. „Vím, že ho máš ráda, že nechceš, aby se něčím trápil. Musíš to nechat na mně.“

„A když to udělám, co pak?“

„To bude všechno. Zapomene se na to.“

„Josie, ty ženy jsou mrtvé. I když je Dwayne nemocný, nemůžeš to nechat jen tak.“

„A když se to zveřejní, rozpadne se rodina a ty ženy nebudou o nic méně mrtvé.“

„Je to otázka spravedlnosti, Josie. Musíme Dwaynovi pomoct.“

„Pomoct?“ Josie zvýšila hlas a vyskočila ze židle. „Vězení mu nepomůže.“

„Dwayne nemá hlavu v pořádku.“ Caroline unaveně vstala. Začínala být taková tma, že nebylo nic vidět. Rozsvítila Josiinu lampičku vedle postele a zahnala narůžovělou září část stínů. „Láska znamená začátek, ale on bude potřebovat profesionální pomoc. Aby se zjistilo, proč se to stalo, ale aby se také zabránilo, aby to dělal znovu.“

„Možná si smrt zasloužily.“ Josie křižovala kroky místnost a silou si třela bušící spánky. „To se stává a není necitelné, když to člověk řekne nahlas. Tys neznala ani jednu z nich tak jako já, tak proč bys měla někoho soudit?“

„Nikoho nesoudím, ale přece nevěříš, že by si někdo zasloužil takovou smrt. Když se nic nepodnikne, může zemřít někdo další. Tomu nemůžeš zabránit, Josie.“

„V tom máš, myslím, pravdu.“ Přejela si rukama přes oči. „Doufala jsem, když je na tom Dwayne tak špatně - ale myslím, že jsem to celou dobu věděla. Je to krev,“ zamumlala. Zvedla hlavu a zadívala se na svůj obličej v zrcadle. „Jako když zdivočelý pes ochutná krev, pak už není cesty zpátky. Už prostě není cesty zpátky, Caro.“

Caroline se k ní přiblížila tak, že se jejich oči střetly ve skle. „Najdeme mu dobrého doktora. Vím o jednom, který mu pomůže.“

„Doktora.“ Josie si vytáhla sifonový šátek z vlasů a krátce se zasmála. „To je pitomost. Nenáviděla jsi někdy matku? Milovala jsi otce?“

„Příčiny nejsou nikdy tak jednoduché.“

„Někdy ano. Poslouchej.“ Josie se lehce usmála a zavřela oči. „To zpívá Toby March. Jeho hlas se tak krásně nese za letní noci.“

„Josie, musíme to říct Tuckerovi. A musíme se postarat o to, aby se Dwayne vzchopil. Je mi to líto. Ale je to jediná cesta.“

„Vím, že jsi z toho smutná.“ Josie sáhla s povzdechem do kabelky. „Mně je to taky líto. Víc než dokážu říct.“ Obrátila se a namířila na Caroline revolver. „Buď ty nebo rodina, Caroline. Ty nebo Longstreetové. Opravdu zbývá jen jediná cesta.“

„Josie...“

„Vidíš tu zbraň?“ přerušila ji. „Táta mi ji dal k šestnáctým narozeninám. Sladkých šestnáct, říkával. Hodně věřil tomu, že se člověk musí umět postarat sám o sebe. Opravdu jsem ho milovala. Svého otce jsem nenáviděla, ale tátu jsem milovala.“

Caroline si olízla rty. Ještě neměla strach. V hlavě měla zmatek způsobený šokem, takže pro strach nezbylo místo. „Josie, dej to pryč. Takhle Dwaynovi nepomůžeš.“

„Nejde jen o Dwayna, jde o nás o všechny. O všechny ty vynikající Longstreety.“

„Slečno Caroline?“ Obě ženy sebou trhly, když se Cyův hlas odrazil ozvěnou na schodech. „Slečno Caroline, jste tady?“

Caroline zahlédla v Josiiných očích paniku. „Řekni mu, ať jde pryč. Řekni mu to, Caro. Postarej se, ať jde zase ven. Nechci tomu chlapci ublížit.“

„Jsem tady nahoře, Cyi,“ zavolala Caroline s pohledem přibitým ke krátké lesklé hlavni. „Běž ven. Hned přijdu za tebou.“

„Pan Tucker řekl, že mám zůstat s vámi.“

Caroline si představila, jak tam stojí na vážkách u paty schodiště, zmítající se mezi zásadami slušného chování a oddaností. „Povídám, že budu hned dole,“ opakovala a hlas se jí přiostřil prvním závanem strachu. „Běž zatím ven.“

„Ano, madam. Ohňostroj začne každou minutou.“

„To je v pořádku. Běž se dívat.“

Caroline čekala a stěží dokázala dýchat, dokud nezaslechla, jak dole bouchly dveře.

„Nechtěla bych tomu chlapci ublížit,“ řekla znovu Josie. „Mám ho opravdu ráda.“ Její rty sebou cukly v úsměšku. „Jako kdyby patřil do rodiny.“

„Josie...“ Caroline se snažila udržet tichý tón. „Přece víš, že takhle se nedá nic vyřešit. A víš, že tím ublížíš Dwaynovi.“

„To ne, ale zato ty uděláš, co budeš muset. Stejně jako já.“ Vklouzla rukou do kabelky a tentokrát vytáhla nůž. „Patřil tátovi. Chodil hrozně rád na lov. A sám kořist stahoval. Táta neměl strach, že si potřísní ruce krví nebo vnitřnostmi. Kdepak. Chodívala jsem s ním, když mi to dovolil. Postupem času se mi lov zalíbil.“

„Josie, prosím tě, dej ten nůž pryč.“

„Ale Tucker,“ pokračovala Josie se rty stisknutými, když obracela čepel ve světle, „Tucker o zabíjení nikdy nestál, většinou se netrefil - dělal to schválně.“ Jako kdyby nechápala jeho promarněné šance, zavrtěla zmateně hlavou. „Bože, táta mu kvůli tomu pěkně nadával. Dwaynovi nedělalo potíže skolit vysokou nebo králíka, ale když došlo na stahování, vždycky zezelenal. Měl choulostivý žaludek. Táta říkával: Josie, pojď sem a ukaž tomu klukovi, jak se to dělá.“ Lehce se zasmála. „A tak jsem šla. Z krve se mi žaludek nikdy nezvedal. Člověk si zvykne na její pach. Trochu divoký, trochu sladký.“

Caroline se začala potit na celém těle. Couvla zpátky. „Josie,“ zašeptala sípavě, když se jejich oči střetly.

„Když táta umřel, nůž jsem dostala já.“ Josie ho zvedla, až se zaleskl ve světle stolní lampy. „Nůž jsem dostala já.“

Caroline zírala na lesklou čepel. Za ní explodovala na černém nebi první ohnivá světla.

Kapitola třicátá

Malý půvabný revolver teď vypadal jako hračka. Vedle nože s dlouhou čepelí se podobal spíš dotěrné mouše, kterou lze zahnat mávnutím ruky. Caroline se ani nepohnula. Všechnu její pozornost, všechen strach přitahovala chladná záře kovu. „Josie, takhle Dwayna nezachráníš.“

„Ty mi nevěříš.“

Josie se téměř zasmála. To se projevila část jejího já, kterou už neměla pod kontrolou a která si radostně poskočila. „Kdo by tomu věřil? Nikoho ani ve snu nenapadlo, že by to mohla být žena-ani našeho skvělého zvláštního agenta. Řekla jsem mu, aby hledal někoho, kdo nenávidí ženy. Ale on to nepochopil. Ty a já teď víme, že nikdo neumí tak nenávidět jako žena.“

Caroline se trhavě zachvěla, když vystřelily první rakety a rozsvítily se. „Proč jsi to dělala?“

„Měla jsem své důvody. Hodně důvodů.“ Josie se pohnula blíž, až se ocitla jakoby zarámovaná ve dveřích na terasu. Oči měla jasné jako světla, kterými byla poseta obloha za ní. „Musela jsem chránit svoji rodinu. A potom samu sebe. Stejně jako to musím udělat teď. Ale u tebe je to jiné, Caroline. Nebudu z toho mít takovou radost, protože tě mám ráda a vážím si tě. A vím, jak to bude Tuckera bolet. Zůstaň stát,“ řekla, když Caroline začala couvat. „Nechci tě zastřelit, ale udělám to. Nikdo to neuslyší.“

Ano, nikdo to neuslyší. Může křičet - stejně jako křičela Edda Lou - ale nikdo si toho nevšimne. Revolver jí mířil na krk. Malá kulička, pomyslela si. Malá smrt.

„Nechci, abys trpěla," řekla Josie, „tak jako ty ostatní. Ty nejsi jako ony."

Mysli, poručila si Caroline. Musí něco vymyslet. Klíčem může být její rodina, jen kdyby přišla na to, jak ho použít. „Tucker a Dwayne budou trpět, Josie."

„Vím. Ale já jim to vynahradím." Oči její na chvíli přesunuly ke zlatým světlům na obloze, která se rozprskla do květů a pak uhasla. „Není to hezký pohled? Longstreetové pořádají ohňostroj na svém pozemku už víc než sto let. To něco znamená. Vzpomínám si, jak mě táta nesl na ramenou, abych byla blíž nebi. Jsi moje prskavka, říkával. A matka se jen dívala a nic neříkala. Ona mě nechtěla, víš."

„Pověz mi to, Josie." Jak dlouho může ohňostroj ještě trvat? Jak dlouho potrvá, než ji sem přijde Tucker nebo někdo jiný hledat? „Pověz mi to, Josie, abych pochopila, proč jsi to udělala."

„Můžu ti to povědět. Máme dost času. Bude to pro tebe lehčí, když budeš rozumět. Možná to bude lehčí pro nás obě." Dlouze a zhluboka se nadechla. „Mým otcem byl Austin Hatinger." Rty její zkřivily, když se na Carolinině tváři objevil úžas. „Přesně tak, ten úskočný parchant ohánějící se biblí byl můj pokrevní otec. Znásilnil moji matku a přitom ji oplodnil. Nechtěla mě, ale nemohla se zbavit plodu."

„Víš to jistě?"

„Matka si byla jistá. Slyšela jsem ji, jak si povídá s Dellou v kuchyni. Della to věděla. Jenom Della." Josie se spokojila s nožem a revolver zastrčila do kabelky. „Nikdy to tátovi neřekla. Asi se bála. Chtěla chránit jeho i celou rodinu. A tak si mě nechala, tolerovala mě vedle sebe a pozorovala, jak hodně se mu podobám."

„Josie."

„Byla jsem už dospělá, když jsem na to přišla. Matka mi celý život lhala. Moje krásná matka, ta velká dáma, které jsem se chtěla tolik podobat víc než komukoli jinému, byla prostě lhářka."

„Asi tě chtěla chránit, nechtěla ti ublížit."

„Nenáviděla mě." Slova se z ní vysypala, jako když se roztrhne pytel. Mávla rukou a prořízla vzduch nožem. „Pokaždé, když se na mě podívala, viděla před očima, jak jsem byla počata. V prachu, počata v prachu, zatímco volala o pomoc. Neměla by se raději ptát, jestli si to sama nezavinila? Proč tam vůbec šla? Opravdu jí tolik záleželo na Austinovi a jeho ubohé ženě?"

„Nemůžeš dávat matce vinu."

„Můžu ji obvinit z toho, že mě donutila žít se lží. Z toho, že se na mě dívala koutkem oka a myslela si, že jsem méně než ona, méně než kterákoli žena. Jednou řekla Delle, že mi asi není dopřáno být šťastná, mít vlastní domov a rodinu, protože mám jeho krev. Poskvrněnou krev."

Josie ze sebe ta slova vychrlila, zatímco nebe se koupalo ve vlnách vybuchujících barev.

„Vrátila jsem se domů po mém druhém rozvodu a ona měla v očích takový pohled, jako by mi to dávala za vinu. A řekla Delle, že mi asi nebude dopřáno mít domov a děti. Možná že je to Boží trest za to, že si nechala tajemství pro sebe, že v sobě ukrývala lež. Necítila se dobře, necítila se dobře už nějaký čas. Když vyšla ven ke svým růžím, šla jsem za ní. Chtěla jsem, aby mi to řekla z očí do očí. Hrozně jsme se pohádaly. Nechala jsem ji plakat mezi růžemi. Za chvíli šel Tucker ven a našel ji mrtvou. Asi jsem ji tím zabila."

„Ne, to samozřejmě ne. To nebyla tvoje chyba, Josie."

„Na věci to nic nemění. Něco ve mně začínalo růst. Nebylo to dítě - doktoři mi dávno řekli, že nebudu mít nikdy dítě. Ale to, co ve mně rostlo, bylo živé a žhavé. Začalo to s Arnette. Arnette se chtěla pověsit na Dwayna stejně jako Sissy. Myslela si, že by mě mohla využít, a já jsem ji v tom utvrzovala. Pořád jsem na to myslela a myslela. Celé noci jsem proležela v posteli a přemýšlela. Matka darovala život a nechala si to jako tajemství. Chtěla jsem mít také tajemství a jeden život vzít."

Venku se ozýval rachot, když nahoru lítala raketa za raketou ve velkém finále.

„Ale musela jsem najít nějaký důvod. Nebyla jsem jako zvíře. Muselo to dávat nějaký smysl. Tak mě napadlo, že by to měly být ženy, které se vybízivě předvádějí a lžou, aby muže dostaly. Já sama jsem měla hodně mužů," řekla Josie s úsměvem. „Ale nelhala jsem ani jednomu."

„Myslela jsem, že Arnette byla tvoje přítelkyně?"

„Byla to děvka." Josie pokrčila lhostejně rameny. „Nepomyslela jsem na ni hned napoprvé. Chtěla jsem Susie. Vždycky jsem snila o tom, že já a Burke bychom se mohli dát dohromady... jenže Susie do toho vůbec nezapadala. V životě se nepodívala na jiného muže kromě Burka, takže zabít ji by nebylo správné. Musela v tom být nějaká spravedlnost," zamumlala Josie, zatímco Carolinin žaludek začínal obestírat ledový chlad. „Takže to byla Arnette. Bylo snadné trochu ji opít a vylákat ji k Husí zátoce. Omráčila jsem ji kamenem, svlékla šaty a svázala. Byla zima. Bože, byla hrozná zima, ale počkala jsem, až se probere. Pak jsem předstírala, že jsem otec a ona je moje matka. A dělala jsem s ní takové věci, až mi nebyla ani trochu zima. Chvíli to bylo lepší," řekla zasněně. „Cítila jsem se mnohem líp. Ale pak to ve mně začalo růst znovu. A tak

přišla Francie. Věděla jsem, že se točí kolem Tuckera. Pak to měla být Sissy, jenže jsem se spletla. Ale pokaždé to bylo lepší. Když zavolali FBI, chtělo se mi smát a smát. Nikdo by mě za tím nehledal. Teddy mě dokonce zavedl do pitevny, abych se podívala na Eddu Lou. Nejdřív to bylo strašné, ale pak jsem si uvědomila, že jsem to udělala já. Udělala jsem to a nikdo se to nikdy nedozví. Bylo to moje tajemství, stejně jako ho měla matka. A chtěla jsem to dělat dál a dál, zatímco všichni se rozhlíželi kolem sebe.

S Darleen to bylo dokonalé, přesně takové, jaké jsem to chtěla.“

„Ale vždyť jsi byla u Happy, když hledali Darleen.“

„Bylo mi líto Happy, že se trápí. Zdálo se mi správné, když ji utěším. Darleen za ten pláč nestála. Ani jedna z nich nestála za slzu. Ale ty ano, Caro. Škoda, že ses do toho zapletla. Chtěla jsem dodržet slib Dwaynovi, že toho nechám, protože se mi zdálo, že mu na tom záleží. Ale musím ten slib porušit, alespoň naposledy.“

„Ale tentokrát se na to přijde.“

„Možná. Když ano, postarám se o to. Vždycky jsem věděla, že to musím jednou sama skončit.“ Poslední rakety vyletěly vzhůru, jako by je vystřelil kulomet. „Nechci jít do vězení nebo tam, kam chodí lidé, kterým nikdo nerozumí.“ Pokynula revolverem. „Otoč se. Musím tě nejdřív svázat. Slibuju, že to bude rychlé.“

Tucker se neklidně procházel davem, když se mu nad hlavou rozprskly první barevné střely. Caroline neviděl téměř celou půlhodinu. Ty ženy. Jako by neměl dost starostí s Dwaynem a FBI, ještě si klidně v tuhle chvíli někam odejde.

Zavrtěl hlavou, když mu kdosi nabídl pivo, a dál si razil cestu mezi hloučky lidí.

„To je podívaná,“ řekla Lulu ze svého ředitelského křesla. „To jo.“

„Jak to víš? Vždyť ses sotva podíval nahoru.“

Aby jí udělal radost, vzhlédl k obloze a obdivoval deštníky červených, bílých a modrých jisker. „Neviděla jsi Caroline?“

„Ztratil jsi svoji Yankeeku?“ uchichtla se Lulu a zapálila prskavku.

„Vypadá to tak.“ Zvedl hlas, aby ho slyšela přes jásání davu. „Neviděl jsem ji od té doby, kdy přestala hrát.“

„Hraje moc dobře.“ Lulu napsala prskavkou svoje jméno ve vzduchu. „Asi brzy odjede hrát korunovaným hlavám v Evropě.“

„Tak nějak.“ Přejížděl si rukama po tvářích. „Nevím, jak ji mám v téhle tmě najít.“

„Tady ji asi stejně nenajdeš.“ Lulu sešpulila rty, když jí prskavka zhasla. Chtěla počkat, až všechno utichne, aby mohla zapálit svoji zásobu bouchacích kuliček. „Viděla jsem ji, jak míří k domu, ještě než se setmělo.“

„Proč by - asi si chtěla uklidit housle. Ale to by měla být dávno zpátky.“ Obrátil se a díval se do dálky na přízračně bílý dům. Vždycky byl přesvědčený, že nejlepší způsob, jak číst v ženě, je nečíst v ní vůbec. „Půjdu se po ní podívat.“

„Ale přijdeš o finále.“

„Já se vrátím.“

Vyrazil rychle kupředu rozzlobený, že musí spěchat. Ani za nic na světě nemohl přijít na to, co ji mohlo zdržet v domě. Pak ho napadlo, že ji možná ke hraní přinutil a ona je dotčená, nebojí třeba to celodenní hemžení přivodilo bolesti hlavy. Zaklel a přidal do kroku, když vtom málem zakopl o Dwayna.

„Ježíšikriste, proč tady v té tmě sedíš?“

„Nevím, co mám dělat.“ Dwayne nechal hlavu přitisknutou ke kolenům a dál se kolébal. „Musím si pročistit hlavu a přijít na to, co mám dělat.“

„Řekl jsem ti, že se o to postarám. Burns střílí naprázdno.“

„Mohl bych říct, že jsem to udělal,“ zamumlal Dwayne. „Bylo by to pro všechny nejlepší.“

„Zatraceně.“ Tucker se sklonil a zatřásl s ním. „Nezačínej s těmi pitomostmi. Až budu mít čas, promluvíme si o tom. Teď se musím podívat, jestli není Caroline v domě. Pojď se mnou. Bude lepší, když dnes večer nebudeš s nikým mluvit.“

„Řekl jsem jí, že nic neřeknu.“ Dwayne se s námahou zvedl na nohy. „Ale něco se s tím musí udělat, Tucku. Něco se musí udělat.“

„To víš, že ano.“ Tucker odevzdaně objal Dwayna pod rameny a podepřel ho. „Něco uděláme. Vím co.“

„Ty to víš?“ Dwayne se zapotácel a zastavil. Tucker zaklel a táhl ho dál. „Řekla, že nic nevíš. Když jsem jí řekl. že ti to musíme povědět, řekla, že ne.“

„A co?“

„To o tom noži. Tátově starém noži. Viděl jsem ho v jejím autě pod sedadlem. Ježíšikriste, Tucku, jak to mohla udělat? Jak to všechno mohla udělat? Co s ní teď bude?“

Tucker měl pocit, že mu v žilách tuhne krev. Cítil, jak mu přestává proudit, jako by se chtěla zastavit úplně. „O čem to ksakra mluvíš?“

„O Josie. Panebože, o Josie.“ Dwayne začal plakat, když na něho dolehla tíha jeho prohlášení. „Zabila je, Tucku. Ona je všechny zabila. Nevím, jak budu žít dál, když naše sestra půjde do vězení.“

Tucker pomalu couvl a nechal Dwayna kymácet se. „Ty ses pominul.“

„Musíme to udělat. Vím to. Panebože, chtěla zabít Sissy.“

„Buď zticha.“ Vztek a strach ho oslepil a Tucker plácl Dwayna přes obličej. „Jseš opilec a hlupák. Jestli uslyším ještě slovo, tak tě...“

„Pane Tuckere.“ Cy stál u cesty s očima doširoka otevřenýma. Slyšel všechno, co si řekli, a nemohl tomu uvěřit.

„Co tady ksakru děláš?“ obořil se na něj Tucker. „Proč se nedíváš na ohňostroj?“

„Já - řekl jste, že ji nemám spustit z očí.“ Cy se začal uvnitř třást strachem, který dosud nepoznal. „Šla dovnitř, ale řekla mi, abych zůstal venku. Řekla, že nemám chodit nahoru.“

„Caroline?“ řekl Tucker hluše.

Rána probudila Dwaynovo vědomí. Sotva dozněla Cyova slova, chytil Tuckera za košili. „Josie. Vzala si nůž. Vzala si nůž a šla domů.“

Tucker zalapal po dechu. Cítil potřebu někoho udeřit, aby zahnal děs, který se v něm začal šířit. Ale když zaťal pěsti, uviděl v Dwaynových očích pravdu. „Nech mě být.“ Silou zrozenou ze strachu srazil Dwayna k zemi. „Caroline je v domě.“

Dal se do běhu. Řítil se k Sweetwateru a v patách se mu hnalo hučení davu a studený dech hrázy.

„Já ti to, Josie, neusnadním.“ Caroline se revolveru nebála, zakázala si to. Ale cítila hluboký a primitivní strach z ostré dlouhé čepele. „Ty víš, že to musí jednou skončit. Nezáleží na tom, co cítíš, co udělala tvoje matka, ale zabíjením to nespravíš.“

„Chtěla jsem být jako ona. ale lidé vždycky říkali, že se podobám otci. Měli pravdu.“ Hlas jí zvláštně, téměř melodicky zmlknul. „Netušili, jakou mají pravdu - a nikdy se to nedozví. Je to moje tajemství. Caroline. A tebe zabiju, abych ho ochránila.“

„Já vím. A až to uděláš, Dwayne a Tucker budou trpět. Dwayne proto, že to ví. Bude se tím zaživa užírat. Tucker proto, co ke mně cítí. A protože je oba miluješ, budeš trpět také.“

„Nemám na vybranou. Teď se otoč, Caroline. Otoč se, nebo to bude horší.“

Caroline se začínala obracet s poslední ozvěnou oslav zvonící jí v uších. Neodvážila se zavřít oči, ale dopřála si krátkou horečnatou modlitbičku. Když byla tříčtvrtinou otočená k Josie, mávla rukou a lampa se roztříštila na zemi. Využila tmy, vrhla se na postel a překulila se přes ni.

„Na tom nezáleží.“ Josiin hlas se přiostřil vzrušením. Teď mám kořist a s kořistí přichází i hlad. „Teď to bude pro mě jednodušší. Nemusím se na tebe dívat a můžu si myslet, že jsi jako ty ostatní.“

Její kroky se šeptavě odrážely na koberci, zatímco Caroline se krčila vedle postele a napínala oči. Kdyby se tak mohla dostat ke dveřím. Kdyby se tak mohla rychle a neslyšně dostat ke dveřím.

„Mám ráda tmu.“ Caroline zatajila dech, šátrala prsty po zemi a plížila se po centimetrech od postele. „Nikdy se mi neprotivilo chodit na lov v noci. Táta říkával, že mám oči jako kočka. Dokážu zaslechnout tlukot tvého srdce.“ Rychle jako had se vymrštila na místo, kde se před pár vteřinami krčila Caroline.

Caroline se kousla do rtu, aby nevykřikla. Ucítila na jazyku krev, ale ani sebou nehnula. Oči se začínaly přispůsobovat tmě a v bledém světle měsíce uviděla Josiinu siluetu a ostří smrti, které držela v ruce. Stačí, když otočí hlavu, a budou si tváří v tvář.

A Josie ji opravdu obrátila. V očích se jí zalesklo světlo měsíce. Rty sejí zkřivily úsměvem. Caroline si vzpomněla, jak vypadal Austin, když se k ní skláněl a oči se mu naplnily šílenstvím a touhou zabíjet.

„Nebude to dlouho trvat,“ slíbila Josie, když zvedla nůž.

S posledním dechem Caroline uhnula, aby oklamala smrt. Čepel zachytila sukni šatů a připíchla ji k podlaze. Caroline vzlykla děsem, trhnutím se vysvobodila a vrávoravě se postavila na nohy. Úprkem se hnala ke dveřím a čekala, že uslyší svist ocele letící vzduchem nebo horkou bolest v zádech.

Na chodbě se rozzářilo světlo a na chvíli ji zaslepilo oči přivyklé tmě.

„Caroline!“ Tucker dupal chodbou a chytil ji do náruče, sotva vyletěla ze dveří. „Jsi v pořádku? Řekni mi, jsi v pořádku?“ Přitiskl ji k sobě a zíral na sestru.

V ruce měla nůž a v očích divoký výraz, který mu stáhl srdce hrůzou. „Josie. Ve jménu Boha, Josie, co jsi to udělala?“

Oči jí pohasly a naplnily se slzami. „Nemohla jsem si pomoct.“ Slzy jí začaly stékat po tvářích. Otočila se a utíkala na terasu.

„Nenech ji utéct, Tuckere. Nemůžeš ji nechat samotnou.“

Tucker viděl, že Dwayne váhá u schodů. „Postarej se o ni," řekl a přistrčil Caroline k němu. Pak se rozběhl za Josie.

Volal na ni. Někteří návštěvníci, kteří zamířili k domu, se při jeho výkřicích zastavili a vzhlédli vzhůru se stejnou zvědavostí a očekáváním, s jakým se dívali na ohňostroj. Tucker utíkal po terase, rozrážel dveře a rozsvěcoval lampy. Když zalomcoval dveřmi vedoucími do ložnice rodičů, zjistil, že jsou zamčené.

„Josie." Párkrát se do nich zuřivě opřel a pak na ně zabušil. „Josie, otevři. Pusť mě dovnitř. Víš, že je rozbiju, když budu muset."

Položil si čelo na sklo a snažil se pochopit to, čemu se vzpíral jeho rozum. Uvnitř byla jeho sestra. A byla šílená.

Znovu na ně zabušil. Sklo popraskalo a pořezalo mu ruce. „Otevři ty zatracené dveře." Za sebou uslyšel nějaký zvuk a otočil se na místě. Když spatřil, že se k němu blíží Burke, zavrtěl hlavou. „Jdi pryč. Jdi sakra pryč. Je to moje sestra."

„Tucku. Cy mi neřekl, co se tady děje, ale..."

„Jdi zatraceně pryč." Vztekle zakřičel a vrhnul se celou vahou do dveří. Třesk praskajícího skla přehlušil jediný výstřel.

„Ne!" Tucker klesl na kolena. Josie ležela na posteli, kterou sdíleli jejich rodiče. Na bílém saténovém přehozu se rozlévala červená skvrna. „Ach, Josie, ne!" S očima plnýma zármutku se postavil na nohy. Posadil se na postel, vzal ji do náručí a kolébal se s ní ze strany na stranu.

„Jsem ráda, že jste za mnou přišla." Caroline nalila kávu do dvou šálků a pak se usadila u kuchyňského stolu naproti Delle. „Chtěla jsem s vámi mluvit, ale myslela jsem, že to bude lepší až po pohřbu."

„Kněz řekl, že teď odpočívá v pokoji." Della stiskla rty pevně k sobě a zvedla šálek. „Doufám, že má pravdu. Jen živí budou trpět, Caroline. Tuckerovi a Dwaynovi bude chvíli trvat, než se z toho dostanou. A ostatním také. Happy a Juniorovi, blízkým Arnette a Francie."

„A vám také." Caroline uchopila Dellu za ruku. „Vím, že jste ji milovala."

„Ano." Dellin hlas zdrsněl slzami, které zaháněla pomrkáváním řas. „A vždycky budu, ať udělala cokoli. Byla to nemoc. Ke konci dělala jen to, co jí pomáhalo. Kdyby vám ublížila..." Ruka sejí zachvěla, pak se uklidnila. „Děkuju Bohu, že se to nestalo. Tucker by se z toho nevzpamatoval. Přišla jsem dnes, abych vám řekla, abyste se od něho neodvracela kvůli jeho sestře."

„My to s Tuckerem vyřešíme. Dello, myslím, že máte právo něco vědět. Josie mi řekla o své matce, o tom, jak byla počata."

Dellina ruka sebou pod Carolininým stiskem křečovitě zaškubala. „Ona to věděla?"

„Ano, věděla to."

„Ale jak se..."

„Potají to vyslechla od své matky, když o tom s vámi mluvila. Vím, že pro vás a paní Longstreetovou muselo být těžké skrývat takovéhle tajemství."

„Myslely jsme, že je to tak nejlepší. Když se vrátila domů potom, co ji znásilnil, měla šaty roztrhané a špinavé, obličej bledý jako sníh. A oči, její oči, Caroline, byly jako náměsíčné, omámené a bez výrazu. Šla hned nahoru a do vany. Pořád měnila vodu a drhla si kůži až do krve. Viděla jsem, jak je pohmožděná. Pochopila jsem. Prostě jsem to věděla. A protože jsem věděla, kam šla, věděla jsem, kdo to byl."

„Nemusíte o tom mluvit," řekla Caroline, ale Della zavrtěla hlavou.

„Chtěla jsem jít za ním s bičem, ale nemohla jsem ji nechat o samotě. Držela jsem ji, když seděla ve vaně a plakala a plakala. Když se vyplakala, řekla, že to panu Beauovi nemůžeme říct, ani nikomu jinému. Bála se, že by se ti dva zabili, a myslím, že měla pravdu. Nedokázala jsem přijít na nic, co by vyvrátilo její přesvědčení, že si to zavinila sama. Pro ni existoval jenom pan Beau, Caroline. Byla to hezká mladá dívka, s Austinem se občas vídala. Ale nikdy mu neslíbila manželství. Tenhle nápad si nasadil do své zlovolné hlavy Austin sám."

„Na to, co udělal, neměl žádné právo, Dello. Nikdo by si nemohl myslet něco jiného."

„Ale ona si to myslela." Della posmrkávala a utírala si slzy hřbetem ruky. „Ne že by měl k tomu právo, ale že ho k tomu nějak pobídla. Pak zjistila, že čeká dítě. Pan Beau byl celé dva týdny, kdy měla plodné dny, v Richmondu, takže si spočítala, že dítě bude Austinovo. V té chvíli už to nešlo nikomu říct. Nechtěla, aby tím dítě nějak trpělo. Snažila se, co mohla, aby zapomněla, ale nezbavila se starostí. Když Josie začínala divočet, trápila se ještě víc. Josie se podobala matce stejně jako její bratři. Ale asi proto, že jsme to věděly, viděly jsme v ní i něco z něho."

A ona sama taky, pomyslela si Caroline, ale neřekla nic.

„Josie se neměla nic dozvědět. Nikdy v životě. Ale když už se to stalo, měla přijít za mnou. Mohla bych jí říct, jak se ji matka snažila chránit.“ Della vzdychla a osušila si oči. Pak znehybněla. „Ale ona to věděla. Bože, pomoz nám, věděla to. Asi proto... ach, moje holčička. Moje holčička.“

„Neplačte.“ Caroline objala Dellinu ruku svými dlaněmi a naklonila se k ní, aby ji utěšila. V té ztmavlé ložnici bylo řečeno hodně, ale zůstane to pohřbeno. V temnotě. „Josie byla nemocná, Dello. To je všechno, co víme. Všichni jsou už stejně mrtví - ona, její rodiče i Austin. Nemá cenu někoho obviňovat. Kvůli těm, kteří zůstali naživu a které milujeme, si myslím, že by to tajemství mělo být pohřbeno s ní.“

Della se snažila ovládnout a přikývla. „Možná se tak bude Josie lehčeji odpočívat.“

„Možná to bude pro nás pro všechny lehčí.“

Caroline doufala, že se Tucker objeví. Nechtěla na něj spěchat, ale od Josiina pohřbu uplynul už týden a ona ho sotva zahlédla. A nikdy o samotě.

Městečko se ze všech sil lízalo z ran, které utrpělo, a žilo jako předtím. Od Susie se Caroline dozvěděla, že Tucker navštívil rodiny obětí. Co bylo řečeno za oněmi zavřenými dveřmi, zůstalo v tajnosti, ale Caroline doufala, že to přineslo aspoň trochu úlevy.

Léto bylo v plném proudu. Delta si krátce vydechla od vedra, když teploty klesly pod třicet stupňů. Caroline věděla, že to nebude nadlouho, ale naučila se vážit si každého okamžiku.

Zahákla červený obojek štěněte na vodítko a vyrazila po cestě. Květiny, které sem před léty zasadila její babička, se měly k světu. Stačilo jen trochu péče a trpělivosti.

Dareba ji táhl za vodítko a Caroline musela přidat do kroku. Možná, že si vyjdou na procházku do Sweetwateru. Možná je čas zkusit štěstí.

Na konci příjezdové cesty zahnula a v tom okamžiku spatřila Tuckerovo auto. Vypadalo stejně noblesně a arogantně, jako když se na ni řítilo poprvé. Caroline se usmála. Srdce se tak snadno nespraví jako pokroucené plechy, ale nic není ztraceno. Stačí trochu péče a trpělivosti.

Mlaskla na Darebu a táhla ho zpátky na cestu. Věděla, kde má Tuckera hledat.

Tucker měl rád klidnou a tichou vodu. Nebyl si jistý, jestli tu dokáže sedět. Vrátit se sem znamenalo jistou zkoušku. Ale hluboký stín zeleně a tmavé poklidné jezírko dělalo zázraky. Ke spokojenosti měl ještě daleko, ale začínal přijímat skutečnost takovou, jaká je.

Z křoví se vyřítil se štěkotem pes a skočil Tuckerovi předními nohama na kolena.

„Copak, copak, hochu? Copak, kamaráde? Ty jsi nějak vyrostl, viď?“

„Mám pocit, že jste na cizím pozemku,“ řekla Caroline, když se objevila na mýtině.

Tucker se na ni váhavě usmál a dál škrábal psa za ušima. „Vaše babička mi dovolila, abych sem občas zašel a poseděl tady.“

„Tak dobře.“ Posadila se na kládu vedle něho. „Nechtěla bych rušit tradici.“ Dívala se, jak pes olizuje Tuckerovi prsty a zápěstí. „Stýskalo se mu po tobě. A mně taky.“

„Měl jsem... hodně povinností v poslední době.“ Hodil psovi klacek, aby pro něj běžel. „Vedro povolilo,“ řekl plaše.

„Všimla jsem si.“

„Asi se brzo vrátí.“

Caroline spojila ruce v klíně. „Asi ano.“ Tucker chvíli civěl do vody a pak řekl: „Caroline, ještě jsme si o té noci nepromluvili.“

„Ani nemusíme.“

Tucker zavrtěl hlavou, sevřel jí ruku a nedovolil, aby ji odtáhla. „Byla to moje sestra.“ Hlas měl napjatý, když se dál díval na vodu. Caroline si všimla, jak je unavený. Napadlo ji, jestli u něho ještě někdy spatří bezstarostný úsměv. Doufala, že ano.

„Byla nemocná, Tuckere.“

„Snažím se to tak chápat. Jako kdyby měla rakovinu. Měl jsem ji rád, Caroline. A mám ji rád i teď. Je to hrozné, když si vzpomenu, jak byla plná života a elánu. Když si vzpomenu, kolik hrobů má na svědomí. Ale nejhorší je, když zavřu oči a představím si, jak jsi vyběhla z pokoje, v patách Josie s nožem.“

„Nemůžu ti slíbit, že na to zapomeneme, ani ty ani já. Ale naučila jsem se neohlížet se zpátky.“

Tucker se sklonil pro kamínek a hodil ho do vody. „Nevěděl jsem, jestli mě chceš ještě vidět.“

„To bys vědět měl.“ Caroline vstala, rozrušená jako štěně, které běhalo dokolečka s větvičkou v hubě. „Tys to mezi námi začal, Tuckere. Tys mě nenechal na pokoji. Tys mě neposlouchal, když jsem ti říkala, že se nechci na nikoho vázat.“

Tucker hodil dalším kamínkem. „Asi máš pravdu. Napadlo mě, jestli by nebylo lepší na všechno zapomenout a nechat všechno tak, jak to bylo předtím, než jsem se ti začal plést do života.“

Caroline se dívala, jak kamínek šplouchl do vody a rozčeřil hladinu. Člověk dosáhne někdy víc tím, že zamíchá událostmi, než když nechá věci vyvíjet se samy od sebe.

„To je výborné. Tohle se ti tedy podobá! Utíkat ke dveřím, když se něco zamotá.“ Chytila ho za ruku a obrátila obličejem k sobě. „Jenže já nejsem jako ty ostatní.“

„Nemyslel jsem...“

„Já ti povím, cos myslel,“ odsekla mu a silou ho udeřila do hrudníku, až se mu otevřela překvapením ústa. „Bylo to hezké vídat se s tebou, Caro. Ale zapomeňme na to. Jenže já ti nedovolím, aby ses mi vetřel do života, celý ho převrátil, a pak si s pískáním odešel. Mám tě ráda a chci vědět, co s tím uděláš.“

„Ale já ne...“ Tucker se zastavil. Zavřel oči jakoby bolestí, pak jí položil ruce na ramena a opřel si čelo o její. „Ach, bože, Caro.“

„Chci, abys...“

„Pšš. Počkej chvilku. Chci tě držet.“ Přitáhl si ji blíž a sevřel ji tak silně, až ucítila, jak se mu chvějí svaly. „Posledních pár dní jsem tolik potřeboval mít tě u sebe. Bál jsem se, že se ke mně otočíš zády.“

„Mýlil jsi se.“

„Chtěl jsem se chovat taktně a nechat tě jít.“ Tucker zabořil obličej do jejích vlasů. „Ale moc mi to nejde.“

„Díkybohu za to.“ Usmála se a zaklonila hlavu. „Ještě jsi mi neodpověděl.“

„Myslím na to, že bych tě chtěl políbit.“

„Kdepak.“ Položila mu ruku na hruď, aby ho zastavila. „Chci odpověď. Řekla jsem ti, že tě miluju, a chci vědět, co s tím uděláš.“

„No...“ Tucker svěsil ruce dolů. Zdálo se mu, že bude nejlepší, když je strčí do kapes. „Měl jsem to všechno krásně vymyšlené - než se to stalo.“

Caroline zavrtěla hlavou. „Není žádné předtím. Zkus to teď.“

„Myslel jsem na to, že pojedeš na další turné. Opravdu chceš odjet?“

„Na tohle jedno chci. Kvůli sobě.“

„Jo.“ Trochu jsem o tom přemýšlel. Napadlo mě, že bys třeba neměla nic proti tomu, kdybys měla cestou společnost.“

Rty se jí pomalu prohnuly do úsměvu. „Třeba ne.“

„Rád bych jel s tebou, až budu moct. Teď odjet nemůžu, musím se postarat o Cye, o Sweetwater a zvlášť o Dwayna, než půjde na kliniku - ale potom.“

„A potom?“

„No. Napadlo mě, že když bys zrovna někde nehrála, mohla by ses vrátit sem a být tady se mnou.“

Caroline přemýšlivě sešpulila rty. „Definuj, co je to být se mnou.“

Tucker zhluboka a trhaně vydechl. Zjistil, že je těžké dostat to ze sebe, když si celý život dával pečlivý pozor, aby to nikdy neřekl. „Chci, aby sis mě vzala, abychom byli rodina. Tady. Myslím, že to chci ze všeho nejvíc na světě.“

„Vypadáš trochu bledě, Tuckere.“

„Asi proto, že jsem k smrti vyděšený. A to je co říct, když muž požádá ženu o ruku.“

„Máš pravdu. Můžeš dostat jednoduchou odpověď, buď ano nebo ne.“

„Počkej. To není tak jednoduché.“ Tucker ji znovu polekaně přitiskl k sobě. „Počkej a chvíli mě poslouchej. Neříkám, že bychom nemuseli nic změnit.“

„Hlavně mi neříkáš jednu věc. Jednu moc důležitou věc.“

Tucker otevřel ústa a zase je zavřel. Caroline na něho trpělivě upírala oči a on to zkusil znovu. „Miluju tě, Caroline. Bože.“ Na chvíli se odmlčel, až si byl jistý, že našel svoji rovnováhu. „Miluju tě,“ řekl opět a tentokrát to bylo lehčí. Vlastně to bylo naprosto v pořádku. „Tohle jsem ženě nikdy neřekl. Nečekám, že mi budeš věřit.“

„Já ti věřím.“ Zvedla k němu rty. „Vážím si toho o to víc, že vím, kolik úsilí tě stálo vyslovit to.“

„Teď už je to lepší.“

„To doufám. Nevrátíme se domů, aby sis to mohl procvičit?“

„To zní rozumně.“ Tucker zapískal na štěně a objal Caroline kolem pasu. „Tentokrát jsi neodpověděla ty mně.“

Caroline se zasmála. „Opravdu? A co jednoduše ano?“

„To beru.“ Když vstoupili na trávník ozářený sluncem, zvedl ji Tucker do náruče. „Nevyprávěl jsem ti už o jedné mé prapratetičce? Možná to byla prapraprapratetička. Jmenovala se Amelia. To jméno zní tak hebce, nezdá se ti? Tahle Amelia utekla v roce 1857 s jedním z McNairů.“

„Ne, tos mi nevyprávěl.“ Caroline ho objala rukou kolem krku. „Ale jsem si jistá, že mi to povíš.“